

DIÊM CHÍ DƯƠNG

TRÙNG SỰ

- TRÙNG TRÙNG BÍ ẨN -

Trùng Trùng Bí Ẩn

Tác giả: Diêm Chí Dương

Bộ sách: Trùng Sư

Nhà Xuất Bản Văn Học

Type: Quách Thủy Tiên

DTV-EBOOK.COM

31-08-2019

GIỚI THIỆU

PHO TRUYỆN HÉ LỘ MỘT TRONG NHỮNG BÍ THUẬT CỔ XƯA NHẤT TRUNG HOA

Nếu hỏi loại người nào dễ lấy mạng người khác nhất ? Mà kẻ tử nạn còn chưa kịp phát giác đã xong đời. Người ta chỉ biết thì thầm: Hay đó là “Trùng sư” ?

Thanh ty như sợi tơ mảnh tâm độc không thuốc giải, một mũi phóng đi không trượt bao giờ. Tam thiên trượng uy vũ vô song, tốc độ mắt thường khó mà nhận biết. Mùi hương sai khiến được cả đám côn trùng ùn ùn xuất hiện, sức tấn công lấn át cả đội quân... Những bảo bối và bí thuật điều khiển trùng của các quân tử đứng đầu năm hệ phái Trùng sư Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ đang trở thành mục tiêu chiếm hữu của nhiều thế lực quân sự trong thời Dân quốc rối ren của Trung Quốc.

Trùng sư là cuộc tranh đấu ly kỳ giữa các Trùng sư và thế lực ngoại bang cùng quân đội triều đình, ở đó muôn môn tuyệt kỹ được thi triển khiến bất cứ ai cũng phải giật mình choáng ngợp.

TÁC GIẢ

DIÊM CHÍ DƯƠNG sinh năm 1984, người tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc. Là nhà văn 8X chuyên viết tiểu thuyết phiêu lưu ly kỳ, rất nổi tiếng trên mạng với bút danh Lang Thất. Tác phẩm tiêu biểu có Bì thư da người và Trùng sư.

Năm 2011, bộ tiểu thuyết Trùng sư ngay khi được tác giả đăng lên mạng đã nhận được sự hưởng ứng mạnh mẽ, trong vòng 30 ngày đã có hơn mười triệu lượt đọc. Lúc xuất bản thành sách, bộ truyện về thuật điều khiển trùng này giữ vững vị trí best seller trong nhiều tháng trên mạng bán sách dangdang.com. Thành công lớn này giúp tác phẩm của Diêm Chí Dương được xếp vào cùng các bộ phiêu lưu kinh điển như Ma thối đèn, Mật mã Tây Tạng...

CHƯƠNG 1 → 50

CHƯƠNG 1: Bốn mươi tư ngôi mộ dữ

Thế giới mênh mông không có chuyện kỳ lạ gì là không có, trước đây tôi thường nghe người ta nói như thế, nhưng bao giờ cũng vậy, khi sự kiện kỳ xảy đến với bản thân, tôi lại bắt đầu nghi ngờ tính chân thật của câu nói ấy.

Sau khi nghe xong câu chuyện của “ông nội”, tôi thần người hồi lâu mới choàng tỉnh, cảm giác như thể đã trải qua một đời người.

Sở dĩ tôi thêm dấu ngoặc kép bên ngoài hai chữ ông nội, là vì ông không phải ông nội ruột của tôi, hoặc có thể nói, tôi không có quan hệ máu mủ ruột rà với ông. Chỉ là cha tôi vì một số nguyên nhân nên đã đổi sang họ của ông, ngay cả cái tên Phan Mộc Dương của tôi cũng là do ông đặt cho. Trong ấn tượng của tôi, ông nội luôn là một người thần bí, bất kể mùa đông hay mùa hè ông cũng đều mặc một chiếc áo bông màu đen rách rưới lòi cả bông bên trong ra, tóc tai bù xù, ánh mắt xa xăm, nét vui vẻ dường như không thuộc về gương mặt ấy. Ông sống trong một gian nhà cỏ sâu tít trong làng, cách những nhà khác vài trăm mét. Vườn nhà ông không rộng lắm, nhưng có nuôi mấy con gà trống lông bóng mượt.

Người làng rất ít qua lại với ông nội tôi, nhưng mọi người đều vô cùng kính trọng ông. Nguyên nhân chủ yếu là vì ông có biết tài xem âm trạch⁽¹⁾. Ông có rất nhiều quy cũ, nếu không phải là kẻ hữu duyên thì dầu trả nhiều tiền mấy cũng không lay động nổi.

1. Tức là chọn phần mộ cho người chết.

Hồi nhỏ ở quê, tôi từng sống với ông nội một thời gian, nhưng tôi thực không muốn nhớ lại đọa ký ức ấy. Về sau, tôi đi học bên ngoài, rồi không có tin tức gì của ông nữa, có lẽ là vì ông không phải ông nội ruột của tôi, sau khi ông nội ruột qua đời, tôi có cảm giác ở quê không còn người thân nào nữa, nên cũng không còn quan tâm đến quê nhà. Mãi đến mùa thu năm 2008, đúng vào lúc khủng hoảng tài chính xảy ra, tôi không may bị mất việc. Tôi đang trốn trong nhà, gửi đơn xin việc đi khắp nơi mà không có kết quả thì cha tôi đột nhiên gọi điện thoại tới. Qua điện thoại, cha bất ngờ nhắc đến ông nội, bấy giờ tôi mới nhớ tới ông già đó. Cha nói với tôi: ông bị ung thư phổi, lúc phát hiện thì đã đến giai đoạn cuối rồi, bệnh viện đã gửi thông báo bệnh tình nguy cấp, nếu tôi không bận quá nhiều việc, mấy hôm nữa hãy cùng cha trở về thăm ông nội. Về chuyện của tôi hồi nhỏ, thực tế là ông già vẫn luôn thấy áy náy với tôi, nói xong, cha tôi gác máy. Đặt điện thoại xuống, tôi nhìn chiếc đồng hồ đeo trên cổ tay trái, nơi cổ tay vẫn còn hai vết sẹo nhỏ rõ mồn một.

Dẫu sao người cũng đã già rồi, tôi nghĩ cũng nên quay về thăm ông một chuyến. Nghĩ tới đây, tôi gọi lại cho cha, nói lúc nào cha về quê tiện thể qua đón tôi.

Ba ngày sau, cha lái xe đến đón tôi. Hai cha con cũng hơn nửa năm nay không gặp nhau, quãng thời gian nửa năm đã khiến người cha hơn năm mươi tuổi của tôi trông già hẳn đi. Kỳ thực, không phải tôi không muốn về nhà thăm họ, chỉ là vì vết thương trên cổ tay tôi.

Do mấy hôm trước trời đổ một trận mưa thu, nên sau khi ra khỏi đường cao tốc, chiếc xe cứ tròng trành trên con đường núi lầy lội, cả tôi lẫn cha đều trầm mặt không nói năng gì. Có lẽ vì bầu không khí quá ngột ngạt, cha mới ngập ngừng lên tiếng : “Mộc Dương, con... gần đây vẫn khỏe chứ?”

Đương nhiên tôi hiểu được ngụ ý của cha, ông nói “khỏe chứ” là chỉ vết thương trên cổ tay tôi. Tôi miễn cưỡng rặn ra một nụ cười

mim, đáp: “Khỏe nhiều rồi, đã mấy tháng nay không phát bệnh nữa.”

Kế đó, bầu không khí trong xe lại rơi vào im lặng, một lúc sau, cha đưa cho tôi một điếu thuốc, rồi tự ông cũng châm một điếu, rít mạnh một hơi, cho xe chạy chậm lại: “Trong lòng con có phải vẫn luôn oán trách ông ấy hay không?”

Lời cha nói làm tôi run rẩy, có lẽ hận một người sâu nhất chính là hoàn toàn quên mất con người ấy. Tôi không nói năng gì, rít một hơi thuốc sau đó quánh đầu ra phía ngoài xe, bên ngoài là một dãy núi cao trải dài.

“Thực ra ông ấy vẫn luôn nghĩ cách để bù đắp.” Cha tôi điềm điềm nói.

Tôi không tỏ thái độ gì, “Khịt” một tiếng trong mũi, sau đó tiếp tục chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, nước mắt đã trào ra khóe mắt.

“Bố, về ông ấy, bố biết được chừng nào?” Tôi đột nhiên hỏi, cha tôi khẽ run lên, thực ra, tôi biết cha tôi, thậm chí là ông nội ruột của tôi cũng nắm được rất ít về ông già ấy, không ai biết ông đến từ đâu, nghe người ta nói ông đến vào mùa thu một năm nọ, chỉ mặc chiếc áo bông màu đen đỏ, trên người không có của cải nào khác, ngoài một chiếc hộp nhỏ màu đen, to bằng bàn tay, đeo ở thắt lưng. Ông đến làng tôi, và ở lại.

“Mộc Dương... thực ra có rất nhiều chuyện con không biết!” Cha tôi thờ dãi nói, “Nếu bố nói với con những lời này, con nhất định sẽ cảm thấy giống như chuyện cổ tích, nhưng đó chính là sự thật đấy.”

“Khục khục,” tôi cười khinh khinh, không tin trên thế giới này lại có chuyện gì khiến tôi cảm thấy giống như cổ tích.

“Sở dĩ ông ấy ở lại làng, không phải vì ông ấy không có nhà để về, mà là người trong làng không thể để ông ấy đi.” Cha tôi cắn môi nói.

Câu nói này của cha đúng là nằm ngoài dự liệu của tôi, vốn dĩ tôi vẫn luôn cho rằng ông ấy mặt dày mày dạn không chịu rời khỏi nơi đây, chẳng ngờ sự thực lại như vậy.

“Nhưng mà... nhưng mà tại sao chứ?” Tôi nghi hoặc ngược nhìn cha, cha tôi dừng xe lại, sau đó ra hiệu cho tôi ra khỏi xe, lúc này đã vào cuối thu, trời lại mới đổ một trận mưa, bên ngoài hơi lạnh lạnh. Cha tôi dựa vào cửa xe ném cho tôi một điều thuốc, tự mình cũng thong thả châm một điều, sau đó chỉ tay vào ngọn núi trước mặt : “Mộc Dương, con thấy ngọn núi kia không ?”

Tôi nhìn cha với ánh mắt khó hiểu, sau đó ngược nhìn theo hướng ngón tay ông chỉ, chỉ thấy một ngọn núi cao căn cỗi, ở lưng chừng núi chi chít bia mộ màu trắng, nằm lẫn khuất giữa đám cỏ dại.

“Có thấy những mộ phần trên núi đó không ?” Cha tôi tiếp tục nói.

“Vâng...” Tôi vâng dạ gật đầu.

“Ở đó tổng cộng có hai trăm bảy mươi bảy ngôi mộ, hai trăm bảy mươi bảy người này đều chết trong một tháng.” Cha tôi lại rút mạnh một hơi thuốc, “chết vì thi biến.”

“Thi biến?” Tôi kinh hãi lặp lại, trố mắt nhìn cha như không thể tin nổi, thậm nhủ, chẳng lẽ trên thế giới này có chuyện thi biến thật sao ?

“Con thấy khó tin lắm phải không?” Cha tôi điềm đạm nói, tôi vội gật đầu, đợi cha kể tiếp. Một hồi lâu cha mới chậm rãi cất tiếng, suốt nửa tiếng đồng hồ sau đó, tôi nghe mà chỉ biết trợn mắt há miệng, cơ hồ không dám tin đây là những lời thốt ra từ miệng cha mình, bởi lẽ cha tôi là người không bao giờ nói dối, vì vậy tôi buộc lòng phải tin những lời ông nói. Nhưng chuyện này lại quá đổi lạ lùng.

Chuyện xảy ra vào cuối thời Dân quốc, để bổ sung binh lực cho quân đội, các lộ quân phiệt lớn nhỏ đều đi khắp nơi bắt trai tráng, tất nhiên quê nhà Bắc Mông của tôi cũng không thoát khỏi số phận đó. Đám quân phiệt này chẳng những bắt trai tráng, còn muốn cướp bóc vợ vét một phen, nếu trên mặt đất không có, các vị lão gia quân phiệt ấy sẽ đào mộ quật mã người lên.

Tất nhiên, bọn họ tuyệt đối không dùng các thủ pháp ôn tồn như đấm trộm mộ chuyên nghiệp, mặc kệ đó là mộ huyết kiên cố vững chãi chừng nào, chỉ cần mấy cân thuốc nổ là có thể khoét ra một cái hầm lớn. Bắc Mông vốn là một ngôi làng nghèo xác xơ ở trên núi, nhưng trong làng lại có một khu mộ địa rất lớn, người làng gọi là khu Tứ Thập Tứ Trung (Bốn mươi tư mộ).

Quân phiệt bắt trai tráng xong liền nhắm vào khu mộ trên núi ấy, kể ra thì khu mộ địa này cũng có thể coi là đất báu phong thủy, ba mặt được núi non bao bọc, một mặt hướng ra phía có nước. Chẳng những vậy, trong khu mộ còn có rất nhiều thủy liễu sum suê tươi tốt. Không biết những cây liễu ấy rốt cuộc là giống gì, dù giữa mùa hạ nóng bức, trong rừng liễu cũng hiếm khi thấy có côn trùng. Người trong làng mỗi khi đi qua khu mộ ấy đều cảm thấy từng đợt khí lạnh từ bên trong ủa ra.

Vì lẽ đó, dân làng tôn kính khu mộ này như thần linh vậy, trừ tiết Thanh Minh, Đông Chí ra tuyệt đối không dám tùy tiện đặt nửa bước chân vào bên trong. Tay quân phiệt nghe nói khu mộ này dẫu vào mùa hè cũng không có côn trùng, thì càng thêm tò mò, thăm nghĩ bên dưới mộ địa ắt hẳn phải giấu bảo bối trân kì gì đây.

Vậy là, hẳn ta dẫn theo hơn một trăm người phong tỏa khu mộ lại, chia thành từng nhóm bắt đầu khai quật. Mộ huyết ở làng này không có nhiều cơ quan đường ngầm và tầng tầng lớp lớp chạm bẩy chống trộm như mộ của các nhà quyền quý, mà chẳng qua chỉ là một nắm đất, bên trên đặt thêm mấy tảng đá, sơ sài đến mức cả bia mộ cũng miễn luôn, có mộ còn không có cả đá lên. Đào những mộ huyết kiểu này thậm chí còn không phải dùng đến thuốc nổ.

Đám quân sĩ làm việc cật lực, tiến độ cũng rất nhanh, chỉ mất có một ngày từ sáng sớm đến chập tối, bốn mươi ba ngôi mộ đã quật ra. Nhưng điều khiến chúng kinh ngạc là, bên trong mồn mười ba ngôi mộ ấy lại trống không, đừng nói là bảo bối quý hiếm, ngay cả mấy mảnh xương cốt mục nát cũng chẳng thấy đâu.

Điều này càng khiến tay quân phiệt thêm tò mò với khu mộ địa, rốt cuộc là ai đã đào nhiều mộ trống đến thế ở chốn khi ho cò gáy này ? Những mộ trống ấy đều là mộ giả, hẳn để che giấu ngôi mộ thật sự rồi. Và lại, khu mộ địa này được gọi là Tứ Thập Tứ Trùng, giờ mới đào được bốn mươi ba ngôi mộ, vậy ngôi mộ cuối cùng rốt cuộc ở đâu ?

Đầu lĩnh quân phiệt một mặt dặn dò quân sĩ đào bới trong rừng liễu, nôn nóng muốn tìm thấy ngôi mộ cuối cùng. Mặt khác, hẳn ta gọi những người già trong làng Bắc Mông đến tra hỏi xem ngôi mộ cuối cùng ở đâu. Nhưng nơi này mặc dù gọi là Tứ Thập Tứ Trùng, song cũng chỉ do từ đời tổ tiên đã gọi như vậy thôi, chẳng có ai từng kiểm tra xem rốt cuộc có bao nhiêu ngôi mộ.

Ai nói đám quân phiệt đều chỉ là hạng giá áo túi cơm, bất tài vô dụng ? Tay quân phiệt này thực sự cũng có chút thủ đoạn, hẳn ta đột nhiên phát hiện không chỉ riêng khu mộ địa này quái dị lạ thường, mà cả những cây liễu trong khu mộ cũng được trồng một cách rất kì dị. Thoạt nhìn qua, trông có vẻ lộn xộn không theo quy cũ nào, nhưng tính toán kỹ lại thì không khó nhận ra, khoảng cách giữa hai cây cạnh nhau về đại thể là tương đồng, toàn bộ đều cách nhau năm bước chân, và tất cả các ngôi mộ giả đều vừa khéo nằm giữa hai thân cây. Hẳn đảo mắt một vòng nhìn quanh, ánh mắt đột nhiên dừng lại ở một khoảng đất trống cách đó không xa lắm. Chỉ riêng khoảng đất trống giữa hai cái cây đó là không có mộ giả, có điều, mặt đất đã bị đám binh sĩ đào mấy cái hố sâu nửa mét. Tay quân phiệt nhìn ngó một hồi, liền hạ lệnh cho mấy tên lính đi tới tiếp tục đào sâu xuống nữa.

Lúc bắt đầu đào bới thì đã là chập tối, tay quân phiệt ra lệnh đốt lửa nấu cơm luôn tại khu mộ, còn bản thân hẳn thì cứ ngồi chồm hổm bên cạnh hố sâu quan sát tình hình bên trong.

Lại nói mấy tên lính đào bới chừng hơn nửa canh giờ⁽¹⁾, cái hố đã được mở rộng ra hai mét, sâu hơn một mét, cuốc chim trên tay đột

nhiên phát ra một tiếng “kịch” trầm đục, tựa như chạm phải vật cứng gì đó. Lưỡi cuốc làm bằng gang đã gãy ra làm đôi.

1. Tức là khoảng hơn một tiếng

Tay quân phiệt cả mừng, nhảy phắt xuống dưới hố sâu, cầm một cây đuốc soi xem rốt cuộc là gì, chẳng ngờ vừa xem, hắn không khỏi giật nảy mình kinh hãi. Trước mắt hắn là cái rãnh sâu do lưỡi cuốc để lại, nửa mảnh cuốc cắm bên trong, để lộ ra chỗ vỡ màu trắng. Hắn sai người rút ra, ai ngờ nửa mảnh cuốc bằng gang lại không hề nhúc nhích, cứ như thể đã được khảm vào trong cái rãnh.

Bên dưới rốt cuộc là thứ gì vậy? Không ngờ lại có sức mạnh như thế. Hắn ta càng thêm tò mò, lập tức sai thêm mấy người nữa nạy nửa mảnh cuốc kia ra. Sau khi xem xét kỹ càng, đầu nhọn của nửa lưỡi cuốc vừa rút ra chỉ dính một ít đất bùn khô màu đỏ, hoàn toàn không hề có dấu vết kim loại bị cọ xát mà trắng như trong dự đoán. Bên trong rốt cuộc là thứ gì? Nghĩ tới đây, hắn liền sai người lấy thuốc nổ, mặc xác bên dưới là cái gì, kể cả có là bê tông cốt thép hắn cũng khó mà chịu được uy lực của thuốc nổ chứ? Thuốc nổ được nhét vào bên trong, sau khi châm lửa, cả đám người chạy ra xa nấp kín. Sau một tiếng nổ lớn, bên trong hố sâu cuộn lên một đám bụi cát màu đỏ. Tay quân phiệt tấp tễnh chạy tới chỗ cái hố, nhưng khi đến miệng hố, nét mặt đang rạng rỡ của hắn thoát cái đã chuyển thành kinh ngạc khôn tả.

Dẫu thế nào, tay quân phiệt cũng không thể ngờ đến cảnh tượng mà hắn nhìn thấy trước mắt: bụi cát màu đỏ tan đi hết, tầng đất đỏ bên dưới hố sâu không ngờ chỉ bị nổ ra một cái hốc nhỏ, cỡ bằng cái xô xách nước.

“Con bà nó, đất này cũng cứng thật đấy.” Tay quân phiệt hắn học nói, “Cho nổ tiếp...” Nghe dứt lời, mấy gã công binh liền hủy xuống hố, chỉ một chốc sau, lại có tiếng nổ văng trời, lần này âm thanh còn lớn hơn lần trước nhiều, chắc hắn đã tăng thêm lượng thuốc nổ.

Lại một đợt bụi cát đỏ bay mù mịt, tay quân phiệt chạy tới miệng hố xem xét lần nữa, cái hốc lúc này đã bị nổ toác ra to như miệng cái

ang, hắn ta ngòì xõm xuống rìa hố, cầm một mảnh đất màu đỏ vừa bị nổ bắn ra, đưa lại gần cây đuốc quan sát cẩn thận, cũng không nhận ra có điểm gì đặc biệt, chỉ là không hiểu tại sao lại cứng rắn nhường ấy, gang thép cũng bị nó làm cho gãy lìa.

“Nổ thêm lần nữa.” Tay quân phiệt ném cục đất trên tay sang bên cạnh, chằm ngòì nổ, ánh mắt nhìn chăm chăm vào hố sâu ở cách xa năm mươi mét phía trước. Sau một tiếng “ầm” trầm đục, hắn ta bỗng nhiên cảm thấy mặt đất dưới chân mình thành linh rung lên một chập.

Hắn biết chắc chắn là đã nổ ra chỗ trống, liền ba chân bốn cẳng chạy tới, quả nhiên, bên dưới hố xuất hiện một cái hang sâu hun hút, gió lạnh âm u từ trong cửa hang thổi ra thốc vào mặt. Tay quân phiệt cả mừng, lập tức sai người cầm đuốc đến, rút súng lục ra, gọi hai dân làng Bắc Mông, ép họ đi vào trong huyệt động trước.

Sau khi họ đi vào, tay quân phiệt dẫn theo hai tên lính cùng cầm đuốc tiến vào theo. Mộ huyệt này không lớn cho lắm, diện tích chỉ khoảng ba chục mét vuông, bên trong rất sạch sẽ, không có dấu vết từng bị trộm mộ, nhưng lại cũng không có bảo bối quý giá gì. Sâu tít bên trong cùng mộ huyệt có một cỗ quách màu đỏ.

Cỗ quách này lưng hướng Bắc, mặt hướng Nam, to gấp đôi quan quách thường thấy, mặt ngoài trét đất sét đỏ bọc kín một lớp dày, bên ngoài lớp đất đỏ ấy là mấy tấm lưới được kết từ những sợi thừng màu đỏ đã phai màu.

“Tư... tư lệnh...” Một tên lính đi phía sau run rẩy nói, “Cái quan tài này chúng ta không thể đục vào đâu !”

“Hả ?” Tên quân phiệt đang ngăn người ra nhìn, quay đầu lại nhíu chặt hai hàng lông mày hỏi: “Mày nhìn ra manh mối gì rồi à ?”

“Tư lệnh, ngài nhìn những sợi thừng màu đỏ bên ngoài xem, hình như là được đặc chế để ngăn ngừa thi thể xảy ra thi biến thoát ra khỏi quan tài đấy.” Tên lính nuốt nước bọt, nét mặt đầy vẻ kinh hoàng.

“Ha ha, lão tử sợ trời, sợ đất, chứ đêch sợ cương thi cái chi cả!” Nói đoạn, hắn rút súng ra “pằng pằng” hai phát, bắn chuẩn xác vào sợi

dây thừng, sợi dây lập tức đứt lìa ra.

“Gọi thêm mấy thằng nữa vào đây, ta cũng muốn xem bên trong rốt cuộc là có quái vật gì, con bà nó chứ.” Dứt lời, hãn xoay người đi ra ngoài, vì không phát hiện được thứ gì đáng tiền trong mộ huyết, nên hãn muốn mở quan tài ra để nuốt cho trôi cái cục tức này.

Mộ huyết không lớn, nhiều người quá cũng khó xoay sở. Tay quân phiệt bèn sai người dùng thuốc nổ mở rộng miệng hang thêm một chút, sau đó khiêng cỗ quách kia ra. Bận rộn suốt cả một đêm, đến khi trời sáng, mười mấy tên lính rốt cuộc cũng khiêng được cỗ quách cỗ quái ra ngoài. Tay quân phiệt lại ra lệnh cạo hết lớp đất sét đỏ răn bao bọc bên ngoài, kể đó, một cỗ quan tài màu đỏ rốt cuộc cũng xuất hiện trước mắt tất cả mọi người.

Tuy không biết niên đại cụ thể của cỗ quan tài này, nhưng điều khiến người ta kinh ngạc nhất là lớp sơn đỏ bên ngoài áo quan không ngờ lại được bảo tồn cực kì hoàn hảo, một sắc đỏ kì dị bóng bẩy chảy trên bề mặt quan tài, khiến người ta không khỏi thấp thỏm bất an.

Tay quân phiệt cười gằn mấy tiếng, sau đó sai người mở nắp áo quan ra. Bọn lính đều âm thầm kinh sợ, vì vậy không tên nào dám dùng sức, hồi lâu sau vẫn chưa mở được. Thấy vậy tay quân phiệt nổi trận lôi đình, mấy tên lính bấy giờ mới dốc hết sức, chỉ thoáng chốc đã bậy được nắp quan. Sau khi di chuyển cái nắp dày phía bên trên, trong nháy mắt, một mùi hương lạ từ bên trong tỏa ra ngoài.

Tay quân phiệt hấp tấp chạy lại phía cỗ quan tài quái dị kia, đột nhiên hãn dừng phắt lại cách đó chừng hơn một mét, đôi chân như bị người ta đổ chì vào, không nhúc nhích được nữa, mắt hãn nhìn chăm chăm vào mép cỗ quan tà. Bên mép quan tài, không ngờ lại có một bàn tay gác lên.

Nhìn từ xa, đó chắc là bàn tay phụ nữ, nhỏ nhắn mà trắng muốt. Nhưng đây lại chính là điều khiến tay quân phiệt kinh sợ, dấu sao cũng là một cái xác, tuy không rõ niên đại cụ thể, nhưng tính sơ sơ thì

ít nhất đã phải trăm năm rồi, vậy mà cái xác không ngờ lại chẳng hề rữa nát.

Tay quân phiệt vô thức đặt tay lên khẩu súng lục đeo ở thắt lưng, nuốt nước bọt, ngừng lại giây lát, rồi ngoảnh đầu đánh mắt ra hiệu cho một tên lính lại xem rõ ràng. Nhưng trước sự việc quái dị như vậy, ai nấy đều mềm nhũn hai chân ra. Tên lính ấy nhanh trí, liền ra phía sau lôi tới một người làng, gí súng vào đầu anh ta. “Mày...” Sau đó chỉ vào cổ quan tài đã mở ở phía trước nói tiếp, “Đi xem xem có gì.” Người làng ấy tuy cũng sợ, nhưng vì bị ép buộc, đành chầm chậm ních về phía áo quan đang mở toang, rồi đứng lặng nhìn cái xác bên trong, chẳng nói câu nào.

“Bên trong có cái gì?” Tay quân phiệt sốt ruột hỏi.

“Bẩm lão tổng, một cái xác nữ.” Người làng chỉ vào quan tài nói.

Tay quân phiệt nhắc chân đi tới trước cổ quan tài, không khỏi mừng rỡ ra mặt. Bên trong cổ quan tài màu đỏ hồng lồ ấy có một cô gái đang nằm, cô ta vận đồ trắng, trên người quấn mấy vòng dây đỏ mỏng mảnh, tóc xõa ngang vai, hai mắt khép hờ. Nhưng quái dị nhất là hai cánh tay nữ tử này vươn lên trên, tựa hồ trước khi chết từng giẫy giụa rất dữ. Bàn tay vừa nãy rơi xuống gác trên mép quan tài chính là tay trái của cô ta.

Tay quân phiệt đi hai vòng xung quanh cổ quan tài, đánh giá nữ tử bên trong một lượt, muốn nhìn xem trên người cô ta rốt cuộc có bảo vật gì khiến thi thể trải qua trăm năm vẫn không mục rữa. Nhưng tìm kiếm hồi lâu, hẳn phát hiện ra trên người nữ tử này thậm chí còn chẳng có lấy một chiếc nhẫn. Hẳn bèn sai người khiêng cái xác ra khỏi áo quan, đặt trên chiếu cỏ đã trải sẵn bên cạnh, sau đó nhảy vào trong quan tài, muốn xem xét bên trong liệu có cơ quan hay hốc ngấm gì, hoặc che giấu sự vật thần bí gì hay không. Nhưng tìm mãi cũng không có thu hoạch gì. Tay quân phiệt nổi cáu, liền lột sạch quần áo trên người cái xác nữ xuống.

Lột hết quần áo ra vẫn không tìm được thứ gì đáng tiền, thấy sắc trời đã tối, tên quân phiệt bèn sai người cứ để cái xác lỏa thể trên chiếu cỏ, bắt đầu quay ra nhóm lửa nấu cơm, chuẩn bị hôm sau dẫn đội ngũ rời khỏi thôn làng.

Bất giờ tuy đã vào thu, nhưng cây cối trên núi vẫn ẩm ướt dị thường, lúc này tay quân phiệt chợt nhớ ra những quan quách rộng không vớt ở gần đó tuy không có gì đáng tiền nhưng có thể chẻ ra làm củi đốt.

Bốn mươi tư cỗ quan quách nhanh chóng tiêu tan trong đồng lửa hừng hực, lúc ăn cơm, tay quân phiệt càng nghĩ lại càng tức, hăn đột nhiên nghĩ ra một phương pháp để phát tiết nỗi uất hận trong lòng: phân thây.

Cái xác chết tiệt ấy khiến bọn họ tốn bao nhiêu công sức, lần lửa ở đây mất hơn hai ngày trời, nghĩ thế, hăn liền sai người khiêng cái xác ra, không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng, dứt khoát xẻ nó ra thành tám mảnh.

Mấy tên lính nhận lệnh bèn chạy ra chỗ để xác, bọn chúng đóng trại cách chỗ để cái xác nữ ấy cũng không xa lắm, nhưng một khắc trôi qua mà chưa ai quay lại, làm tay quân phiệt đợi đến phát bực. Hăn đứng phắc dậy nói : “Mấy thằng chúng mày đi với tao, bà nó chứ, mấy thằng ranh, khiêng cái xác cũng run lấy bấy!”

Nghe lệnh, mấy tên lính bên cạnh hăn đứng cả dậy, nhưng tên quân phiệt vừa nhắc chân lên, đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh hãi từ chỗ đặt cái xác nữ nhân kia vẳng tới. Hăn lập tức rút súng ra.

Tiếng kêu nháy mắt đã bật đi trong chốn thâm sơn, mấy tên lính ngơ ngác nhìn nhau, không tên nào không lộ vẻ kinh sợ. Lúc này, lại có thêm nhiều binh lính chạy ra khỏi doanh trại.

“Âm thanh vừa nãy từ đâu vang tới thế ?”

“Con bà nó, có phải gặp ma rồi không ?”

“Cái chỗ quái quỷ này không khéo lại có thứ ma quỷ gì nữa ấy chứ.”

Đám binh lính tụ tập lại một chỗ mồm năm miệng mười bàn tán, còn tay quân phiệt thì nhứ chặt mày, chậm rãi cất khẩu súng lục vào trong bao. Đúng lúc này, từ phía đặt cái xác lại vẳng tới tiếng súng nổ “pằng pằng pằng”, âm thanh không ngừng vang vọng giữa các khe núi. Tiếng trò chuyện huyền não lập tức im bật, tất cả mọi người đều kinh hoàng nhìn về hướng đó. Tay quân phiệt lại rút súng ra, cao giọng gọi : “Tập hợp, tất cả tập hợp hết con mẹ nó ra đây cho tao!”

Mệnh lệnh vừa phát ra, đám lính lập tức tập kết lại, cùng lúc đó, lại có mấy tiếng súng nữa vang lên. Tay quân phiệt nghĩ nhất định là xảy ra chuyện rồi. Đoàn quân đã tập hợp đủ, thủ lĩnh đi đầu, tất cả quân sĩ đều đạn dược sẵn sàng, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào. Bọn chúng vừa ra khỏi khu đất đóng quân, chợt phát hiện một cái bóng xiêu vẹo chạy về phía mình, ánh trăng trắng lấp lóa che mất nửa gương mặt kẻ đó, nhưng nhìn quần áo trên người thì không khó nhận ra, đây hẳn là một trong mấy tên lính vừa chạy đi vác cái xác.

Tên lính đeo súng sau lưng, chắc đã bị thương nặng, lê từng bước loạng choạng về phía đoàn quân. Tay quân phiệt rảo nhanh bước chân, chạy tới trước mặt tên lính kia, tên lính liền ngã gục vào lòng hắn.

“Sao vậy ? Mấy thằng đi với mày đâu rồi ?” Tay quân phiệt vội vã hỏi.

“Chết... đều chết cả rồi !” Tên lính chỉ còn thoi thóp thở, trả lời.

“Sao mà chết ?” Tay quân phiệt giận dữ gầm lên.

“Khí...khí...” tên lính trả lời một cách hàm hồ, tay quân phiệt đã nghe rõ, nhưng trong lòng lại chẳng hiểu gì cả, Bắc Mông ở phương Bắc, đừng nói là khí, thậm chí cả cọng lông khí cũng chẳng có, sao kẻ này lại đột nhiên phun ra một câu như thế.

“Mẹ mày nói cái gì thế ? Khí hả ?” Tay quân phiệt ra sức lắc tên lính, nhưng tên lính đã hôn mê mất tinh từ lúc nào. Thấy vậy hắn liền gầm lên với đội ngũ phía sau : “Khiêng nó đi, nhất định phải cứu sống bằng được cho tao!”

Nói đoạn, hắn cầm súng dẫn theo đội ngũ chạy về phía Tứ Thập Tứ Trung, từ xa đã ngửi thấy mùi máu tươi tanh tươi xộc vào mũi. Lòng hắn nặng nề hẳn, bàn tay cầm súng rịn mồ hôi. Song hắn vẫn dẫn theo thuộc hạ đánh liều đi vào khu mộ, đưa mắt quan sát xung quanh một lượt, thấy có mấy cái xác nằm ngổn ngang cái gần cái xa, còn xác nữ nhân lỏa thể nằm trên chiếu cỏ lúc này thì đã không rõ tăm tích.

Mấy tên lúc này đều đã chết rồi sao ? Tình cảnh này khiến tất cả mọi người đều nín thở, cả đội ngũ hơn hai trăm người không ngờ lại im phăng phắc. Đúng lúc này, tay quân phiệt đột nhiên nghe thấy âm thanh “răng rắc, răng rắc” , liền đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng động ấy.

Cách chỗ hắn chừng bốn năm chục mét đường như có một người đang ngồi chồm hổm, dưới ánh trăng, hắn nhìn thấy rõ ràng kẻ kia xoay lưng về phía mình, trên người khoác một tấm áo da màu đen, đầu kẻ ấy trôi lên hụp xuống, tựa hồ đang làm gì đó.

Kẻ này là ai? Chắc chắn không phải một tên lính may mắn sống sót rồi, vậy thì có thể là ai ? Tay quân phiệt thầm phỏng đoán, đúng lúc này, viên phó quan bên cạnh hắn đột nhiên cao giọng quát : “Người phía trước kia, xoay lại đây, bằng không chúng ta sẽ nổ súng !”

Lời nói vừa dứt, liền nghe thấy đội ngũ phía sau phát ra tiếng mở chốt lên đạn lách ca lách cách, người phía trước hiển nhiên đã bị âm thanh này làm cho sững sờ, động tác liền dừng lại, nhưng không hề quay đầu.

“Mẹ nhà mày, có nghe thấy không hả ? Còn không quay lại thì ông mày bắn đấy !” Nói đoạn, viên phó quan giơ súng lục lên nhắm bắn.

Đúng lúc này, tay quân phiệt cảm thấy chân mình đột nhiên bị thứ gì đó tóm chặt, hắn run bắn người, vội vàng cúi đầu nhìn, không

ngờ lại là một tên lính sai đi lúc nãy, tên này chỉ hôn mê chứ chưa chết hẳn.

“Chạy, chạy !” Tên lính dốc hết chút hơi sức còn lại, nhưng âm thanh phát ra vẫn cứ hàm hồ khó nghe.

“Cái gì ?” Tay quân phiệt lớn giọng nói.

“Chạy...” Tên lính dứt hơi khản tiếng hét lên, lần này thì tất cả mọi người đều nghe rất rõ, chỉ có điều, tiếng hét của hắn vừa dứt thì đã nghe thấy phía sau đội ngũ truyền lại mấy tiếng kêu thảm thiết.

Tay quân phiệt xoay người lại, phát hiện đội ngũ đằng sau đã trở nên hỗn loạn.

“Xảy ra chuyện gì vậy ?” Tay quân phiệt cao giọng hét lớn, vừa dứt lời, sau lưng đột nhiên vang đến mấy tiếng súng, hắn ta cuống lên, rảo bước chạy lại phía sau, vừa chạy vừa lớn tiếng quát : ” Không được loạn động, tất cả không được loạn động !” Hắn hi vọng đám lính có thể bình tĩnh trở lại, song đám binh lính đang trong cơn kinh hoàng đâu có thể nghĩ ngợi gì nhiều, giữ mạng mới là điều quan trọng nhất.

Khi hắn chạy đến phía cuối đội ngũ, cả đám người đã loạn lên chẳng còn quy củ gì nữa, có mùi máu kẻ yếu ớt nằm gục dưới đất, quần áo trên người bị cào rách toạc, nhưng không nhận ra là thứ gì gây nên.

Đúng lúc này, một bóng đen thình lình lướt qua trước mắt, cái bóng ấy tựa như đứa trẻ mới lớn, thân hình rất giống một con khỉ đã trưởng thành, phi thân nhanh như cắt từ cây liễu cạnh đó xuống, lao thẳng vào tấn công một tên lính đang hoảng hốt tháo chạy. Tên lính lập tức ngã xuống, lăn lộn trên đất, một lúc sau, thân thể bắt đầu co giật dữ dội, quần quai giây lát rồi không nhúc nhích gì nữa.

Hắn mãi nhìn đến ngơ ngẩn, không chú ý đến bản thân lúc này cũng đã rơi vào vòng nguy hiểm, chợt nghe bên tai vang lên tiếng gió vù vù, bấy giờ tay quân phiệt mới sực tỉnh ngộ, có điều tỉnh ra thì đã muộn, bóng đen kia đã đến gần hắn. Dục vọng cầu sinh của con người luôn có thể sáng tạo ra kì tích, hắn xoay người nhanh như chớp, nhằm

bắn vào “con khi” phía sau lưng, “con khi” phản ứng cực nhanh, thân hình hơi lắc một cái đã tránh được viên đạn, song nó cũng không đánh trúng được tay quân phiệt.

Tay quân phiệt thấy tình hình không ổn vội co giò tháo chạy, trà trộn vào trong đám người. Đội quân hoảng loạn bị “con khi” chia cắt thành mấy đoạn, tay quân phiệt dẫn theo tầm năm chục lính, chạy được vài dặm thì mệt đến nỗi thở hồng hộc, toàn thân đầm đìa mồ hôi. Sau khi xác định “con khi” không đuổi theo, hắn mới ra lệnh cho toán quân nghỉ ngơi tại chỗ.

Kể ra cũng khéo, hôm ấy trời lại giáng một trận sương mù lớn, sương mù dày đặc khiến người ta không thể nhìn rõ ai với ai trong vòng năm mét. Đoàn người nghỉ ngơi được một lúc, song cũng lạc lối trong núi sâu ở Bắc Mông, nếu theo đường cũ vòng ngược trở về thì lại sợ chạm phải “con khi” kia, vì vậy bọn chúng đành phân mấy người canh đêm, những người khác tiếp tục nghỉ ngơi tại chỗ.

Tay quân phiệt đang ngủ say giấc, đột nhiên nghe thấy có tiếng súng nổ, hắn giật nẩy mình từ dưới đất nhóm dậy. Khi đó mới phát giác những người bên cạnh cũng đã bị tiếng súng là thức giấc. Tiếng súng từ đằng trước truyền lại, và lại nghe như càng lúc càng đến gần bọn hắn.

Chẳng lẽ là người phe mình bị “con khi” kia tập kích ? Nghĩ tới đây, hắn lập tức dẫn theo số lính ít ỏi còn lại đi tăng viện, nhưng vì sương mù dày đặc không nhìn rõ đường, đi chừng nửa khắc, đột nhiên trong màn sương vọt ra mấy cái bóng đen, kể đó lại có tiếng kêu thảm thiết vang lên.

Nhất định là bọn khi rồi, nghĩ tới đây, hắn liền lệnh cho binh lính lập tức nổ súng kháng cự, sau một loạt tiếng súng hỗn loạn, bóng đen trước mặt rốt cuộc cũng biến mất.

Một lúc sau, phương Đông bắt đầu hừng sáng, bọn chúng nghĩ lũ “khi” kia có lẽ cũng đã về ổ, bèn quay lại theo đường cũ, chuẩn bị trở về chỗ đóng quân. Chẳng ngờ, đi được chừng hơn năm chục bước thì

phát hiện ra trước mặt có một đồng xác người, toàn bộ đều là xác của binh lính trong đội ngũ.

Thêm một điều nữa khiến tay quân phiệt càng thêm khó hiểu, đó là toàn bộ những binh lính ấy đều trúng đạn mà chết. Hắn không khỏi lạnh sống lưng, chẳng lẽ những bóng đen đêm qua hắn trông thấy lại là những binh lính này sao? Hắn sai người kiểm tra lại tất cả những xác chết, đích thực đều mất mạng dưới họng súng của quân mình, tổng cộng có bảy mươi sáu người cả thảy.

Tay quân phiệt nôn nóng trở về doanh trại, nhưng lúc đi qua Tứ Thập Tứ Trùng lại phát hiện mấy tên lính chết đêm qua đều đã biến thành xương trắng, thịt và nội tạng đã biến mất. Tay quân phiệt cũng không dừng lại, khi hắn trở về doanh trại thì đã có một nhóm lính quay về trước. Hắn tìm viên quân y hỏi rõ về thương thế của tên lính bị thương đêm qua, quân y nói tên đó từ bấy đến giờ vẫn luôn sốt cao, lúc tỉnh lúc mê, và lại vết thương đã bắt đầu rửa nát, thuốc hồng viêm nhiễm bình thường hoàn toàn không có tác dụng.

Nghe quân y nói xong, hắn không nói không rằng chạy thẳng tới lều của tên lính kia. Tên lính đang nằm trên giường nói mớ : “Tha cho tôi đi, tha cho tôi đi mà, không liên quan đến tôi.”

Tay quân phiệt tát một phát vào mặt tên lính, tên này hoảng hốt tỉnh lại nhìn thấy thủ lĩnh của mình, cơ mặt khẽ giần giật mấy cái, sau đó nước mắt trào ra : “Tư lệnh, bọn họ chết thảm lắm !”

“Tôi qua bọn mày gặp phải chuyện gì vậy ?” Tay quân phiệt ấn cánh tay thuộc hạ xuống, hỏi : “Còn nữa, lũ ‘khỉ’ kia ở chỗ quái quỷ quỷ nào chui ra vậy ?”

“Tôi cũng không biết, chúng tôi theo lệnh của ngài đi khiêng cái xác nữ về doanh trại, nhưng khi đến chỗ đặt cái xác thì phát hiện nó đã biến mất từ bao giờ, đang định quay trở về, đột nhiên từ trong một mộ huyệt nhảy ra một con quái vật trông như con khỉ, tốc độ cực nhanh, chúng tôi chưa kịp phản ứng gì thì đã có hai người ngã xuống. Tôi thấy tình thế không ổn, lập tức xoay người bỏ chạy, nhưng cái thứ quái

quý ấy vẫn đuổi riết không buông,” Nói tới đây, tên lính nuốt nước bọt rồi tiếp lời, “Những người cùng đi hết người này đến người kia ngã xuống, thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng, đúng lúc cái thứ đó lao bổ tới tôi, tôi bèn xoay người bắn một phát, dường như nó rất sợ tiếng súng, thoát cái đã biến mất. Tôi không dám chần chừ, lại tiếp tục chạy về phía trước, đột nhiên thứ đó xò ra trước mặt, tôi chưa kịp phản ứng nó đã cắm một nhát vào vai trái. Tôi rút dao vung loạn xạ mới dọa được nó chạy, kể đó thì gặp lại mọi người.”

“Thì ra là thế.” Tay quân phiệt trầm ngâm nói.

Ngày hôm ấy, tay quân phiệt dẫn quân rời Bắc Mông, nhưng một tuần sau khi bọn hắn rời đi, Bắc Mông liền xảy ra thảm án, cứ đến đêm khuya là lũ quái vật giống như khi lại xuất hiện trong nhà người ta mà không ai hay biết, giết chết người trong nhà. Chỉ trong một thoáng ngắn ngủi, đã có hơn hai trăm người chết, rất nhiều người đang chuẩn bị rời khỏi Bắc Mông.

Đúng lúc ấy, ông tôi xuất hiện, ông tên là Phan Tuấn, lúc ông đến Bắc Mông, trời đang mùa thu, ông khoác trên người một chiếc áo bông màu đen. Sau khi hỏi thăm biết được chuyện xảy ra trong làng, ông nói với người làng, thứ quái vật trong giống khi ấy gọi là *bì hầu*. Chúng vốn sống ở trong núi sâu, chuyên ăn thịt thối. Nhưng vì chiến loạn kéo dài nhiều năm, người chết vô số, nhiều thi thể chưa được chôn cất đã thối rữa ra rồi, nên rất dễ dụ bọn *bì hầu* này đến.

Nhưng điều làm ông thấy kỳ dị là, mặc dù bộ dạng hung tàn, nhưng *bì hầu* lại rất hiếm khi chủ động tấn công con người, trừ phi... ông không nói nốt những lời phía sau, mà trực tiếp đến thẳng Tứ Thập Tứ Trùng. Khi nhìn thấy cây cối ở xung quanh, gương mặt ông thoáng hiện vẻ mừng rỡ. “Thì ra là thế.”

Sau đó ông nói với trưởng làng, ở khu mộ địa Tứ Thập Tứ Trùng ấy có bốn mươi ba ngôi mộ giả, chỉ là để che giấu ngôi thứ bốn mươi tư. Trong ngôi mộ ấy chắc là có một cái xác nữ, thân vận đồ trắng, xung quanh người quấn dây đỏ, và lại còn không bị mục rữa. Trưởng

làng nghe thế cả mừng, ông tôi chưa từng đến đấy, vậy mà lại nói rõ được chi tiết như thế, nhất định đã biết được nguyên cớ bên trong.

Ông tôi nói cái xác đó là vật chẳng lành, sở dĩ trải bao năm tháng cũng không mục rữa chẳng phải nhờ có kỳ trân dị bảo gì, mà bởi trong cái xác ấy có một con sâu, con sâu này kí sinh trên thi thể nên mới có hiện tượng kỳ dị như thế. Loại sâu này là thiên địch của bì hầu, mỗi lần gặp phải thi thể như vậy, lũ bì hầu sẽ phát cuồng lên, nên mới chủ động tấn công con người.

Giờ lũ bì hầu cứ ở lại quanh thôn làng không chịu đi, là bởi cái xác ấy có lẽ đang được giấu trong làng.

Trưởng làng hết sức kinh hãi, chưa bao giờ nghe quateen đời này lại có chuyện ly kỳ đến vậy, thì ra nguyên nhân hiện tượng thi biến lại chỉ là một con sâu nhỏ. Mặc dù không hiểu nguyên cớ bên trong thế nào, song trưởng làng vẫn hỏi ông tôi cách để tìm được cái xác kia.

Ông tôi thở dài một tiếng, nói : “Tôi đã tìm nó rất nhiều năm rồi, tôi có cách, nhưng tất cả mọi người cần phải nghe theo lệnh của tôi.”

Vậy là tối hôm đó, tất cả phụ nữ trong làng đều bị ông tôi tập hợp lại trong từ đường, đàn ông cầm cuốc canh giữ bên ngoài, bất luận xảy ra chuyện gì cũng không được tùy tiện xông vào. Cửa từ đường mở rộng, mỗi người phụ nữ đều cầm một nén hương, không được rời tay. Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, ông tôi bèn nấp trên mái hiên của từ đường.

Tối hôm đó rất yên ả, mãi đến sau nửa đêm, đột nhiên ông tôi nhảy từ trên xà nhà xuống, hướng ra phía ngoài hét lớn : “Đóng cửa !”

Những người đàn ông đã chuẩn bị sẵn sàng bên ngoài lập tức đóng chặt cửa từ đường lại, sau đó ông tôi bảo tất cả phụ nữ đứng thành một hàng, khi ấy bà nội ruột của tôi sắp sinh, ông đếm từ trái sang phải, cả làng vốn có bốn mươi lăm phụ nữ, nhưng giờ lại có thêm một người.

Ông tôi đi tới bên cạnh một cô gái trong số họ cười nói : “Cô bước ra đi !”

Cô gái ấy mặt mày thanh tú, vận đồ trắng toát, cười kháy với ông tôi, không nói gì, ông đột nhiên rút ra một thanh đoản kiếm, nhưng cô gái ấy phản ứng cũng rất nhanh, lập tức lùi lại mấy bước tránh được.

Ông nội liền tiếp áp sát cô gái đó, cô ta dường như muốn tóm lấy một người làm bia chắn, nhưng mỗi lần gặp phải que hương trên tay những người khác là lại rút tay về. Đúng lúc này, bà nội tôi đột nhiên lâm bõn, cơn đau kịch liệt khiến que hương trên tay bà rơi xuống đất. Cô gái kia nhanh tay nhanh mắt, lập tức bổ về phía bà.

Nói thì chậm, lúc đó sự việc diễn ra rất nhanh, tuy rằng đoản kiếm trong tay ông tôi cực nhanh, nhưng rút cuộc vẫn ở phía sau, trong khoảnh khắc cô gái kia ôm chặt bà nội, đoản kiếm của ông cũng đâm vào cơ thể cô ta. Chớp mắt, làn da cô gái kia trở nên nhẵn nheo, mái tóc cũng bạc trắng như tuyết.

“Chậc, vẫn bị chậm mất một bước.” Ông tôi thở dài.

Sau đấy, ông tôi nói với trưởng làng, con sâu ấy đã chui vào cơ thể bà nội tôi rồi, loài sâu này gặp máu nóng sẽ lập tức chìm vào giấc ngủ, cho tới khi người qua đời mới tỉnh lại, vì vậy lũ bì hầu kia không nghĩ thấy mùi của con sâu, cũng sẽ không đến quấy nhiễu thôn làng nữa. Có điều, con sâu có thể theo đứa bé truyền đến đời sau, vì vậy mỗi đứa trẻ sau khi sinh ra đều phải kiểm tra, để xem con sâu này rốt cuộc ở trong thân thể ai. Trưởng làng lo lắng con sâu ấy lại làm loạn nữa, bèn giữ ông tôi ở lại.

Nghe cha kể xong, tôi dường như cũng hiểu được một chút.

“Đi thôi, sắp về đến quê rồi.” Nói đoạn, cha tôi vứt đầu mâu thuốc trên tay đi, mở cửa xe. Chỗ này cách quê tôi chỉ mười mấy cây số, nhưng đường núi gập ghềnh khó đi, xe cứ xóc nảy không ngừng.

Thực tế, Bắc Mông không hề hẻo lánh, nhưng bao lâu nay vẫn rất đói nghèo, mới năm 2004, một đám người từ nơi khác đến, mang theo rất nhiều trang thiết bị, bọn họ phát hiện dưới lòng đất Bắc Mông có một lượng khoáng sản lớn, vậy là cư dân quanh vùng tựa như đột nhiên hứng được dòng cam lộ đã lâu lắm rồi mới chảy xuống.

Tiếp đó là các loại máy móc cỡ lớn tiến vào, từng mở khai khoáng lớn nhỏ xuất hiện ở Bắc Mông như nấm mọc sau mưa, ngôi làng vùng núi xưa nay vốn thanh bình yên tĩnh tựa như sau một đêm đã trở nên ồn ào huyên náo. Công nhân mặc đồ bảo hộ lao động đủ màu đi lại trên những con đường quê nhỏ bé.

Chiếc xe nhanh chóng lái vào Bắc Mông, nhưng tôi kinh ngạc nhận ra những ngôi nhà trong ký ức giờ đây đã biến thành đồng hoang tàn đổ nát, mấy cái máy xúc đang ra sức ra oai với mấy căn nhà vẫn còn đứng đó.

“Bố, thế này là thế nào ?” Tôi chỉ phía trước hỏi.

“À, sang năm có lẽ Bắc Mông sẽ không còn tồn tại nữa rồi.” Cha tôi thở dài một tiếng, sau đó nhấn chân ga, “Nơi này đang giải tỏa, Bắc Mông sắp bị xóa sổ.”

Câu nói của cha làm lòng tôi chột gợn lên một cảm giác buồn thương man mác. Bắc Mông, có lẽ đây là lần cuối cùng ta nhìn thấy người rồi. Căn nhà của ông tôi nằm ở sâu tít trong cùng làng Bắc Mông, cái sân không rộng, những khối đá thấp lè tè trộn với đất bùn làm thành một bức tường bao thấp vây quanh, gần cổng có một cái giếng, miệng giếng có khí lạnh bốc lên, hồi nhỏ mỗi khi đi tới cạnh cái giếng này, tôi luôn thấy bất an.

Cha dừng xe ngoài cổng, bước xuống, khẽ đẩy cánh cổng gỗ, liền nghe thấy mấy tiếng gà kêu. Cánh cổng mở, đúng lúc này một ông già cũng đang mở cửa nhà đi ra, đó chính là ông nội tôi... ông già thần bí đó. Ông khoác một chiếc áo bông màu đen, miệng ngậm tẩu thuốc.

“Về rồi đấy à ?” Ông vừa nói vừa đi về phía hai cha con tôi, có điều, ông rõ ràng đã già thêm, bước chân loạng choạng, gương mặt lộ ra nụ cười mà trước đây tôi chưa từng trông thấy.

Ông dẫn hai chúng tôi vào nhà, căn nhà rất đơn sơ, chỉ có một cái kháng⁽¹⁾ đất, mấy cái tủ màu đỏ không biết làm bằng thứ gỗ gì, và một bộ bàn ghế cũ rích, ngoài ra không còn vật gì khác.

1. Một loại giường bằng đất, rất phổ biến ở vùng Đông Bắc Trung Quốc.

Ngồi trên kháng đất, ông rót cho cha con tôi hai chén trà, một mùi hương dễ chịu thoang thoảng phả vào mũi. Ông ngồi đối diện với chúng tôi, nói qua loa dăm ba câu chuyện, rồi bảo cha tôi: “Anh ra ngoài loanh quanh một lúc đi, ta có chuyện cần nói riêng với Mộc Dương.”

Cha tôi gật đầu, đưa mắt nhìn tôi, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Ông tôi khẽ ho vài tiếng, rủ rủ nói: “Mộc Dương, những gì ta nói với cháu hôm nay, cháu phải nhớ cho kỹ.”

Tôi nghe mập mờ, nhưng vẫn khẽ gật đầu.

“Cháu đã bao giờ nghe nói đến *khu trùng sư* (thuật sư điều khiển côn trùng) chưa?” Ông hỏi tôi.

Tôi vội lắc đầu, *khu trùng sư*? Tôi có nghe nói đến phong thủy sư, tướng học sư, nhưng *khu trùng sư* này rốt cuộc là cái gì chứ?

“Cháu trao, thực ra, côn trùng trong thiên hạ này tuy có hàng trăm nghìn loài khác nhau, nhưng tất cả đều không nằm ngoài ngũ hành, tức là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ.” Ông tôi nói bằng giọng thản nhiên, “Các loài côn trùng mà người bình thường chúng ta thấy đa phần thuộc hệ Mộc, và lại những thứ côn trùng này cũng không gây tổn hại đối với con người cho lắm, nhưng bốn hệ kia thì khác.”

“Dạ?” Trước đây tôi chưa bao giờ nghe nói đến kiểu phân loại côn trùng kỳ kỳ như vậy, kể cả bây giờ nếu nghe lại cũng vẫn cảm thấy mới mẻ như lúc đầu.

“Cháu hiểu à?” Ông tôi lộ vẻ mừng rỡ.

“Hình như... nhưng vẫn không hiểu cho lắm.” Tôi do dự đáp.

“Ha ha!” Đây là lần đầu tiên tôi thấy ông cười lớn như thế, đoạn ông đứng dậy đi tới cái tủ gỗ cạnh đó, cẩn thận mở cửa tủ, trong nháy mắt, một mùi hương thơm ngát từ bên trong tỏa ra. Mùi hương ấy rất quái dị, nhưng quả thực rất thơm. Thoáng sau đó, mấy con gà trống bên ngoài bắt đầu chộ rộn hết cả lên.

Ông tôi lục lọi trong tủ hời lâu, lấy ra một cái hộp gỗ nhỏ, tuyền một màu đen, liền lặc thành một khối, nhìn trơn bóng nhẵn nhụi, mùi hương kia chính từ đó tỏa ra. Ông đặt cái hộp trước mặt tôi, nói : “Mộc Dương, con trùng ở trong này thuộc hệ Thổ.”

Tôi lại càng tò mò, con trùng thuộc hệ Thổ rất cuộc thế nào.

“Con trùng trong hộp này biết độn thổ, rất khó bắt được nó trong lòng đất, nhưng vì ngũ hành tương sinh tương khắc, nó sợ nhất là mộc, nên nếu bỏ vào cái hộp gỗ này thì nó không thể thoát được. Nào, cháu mở ra xem đi.” Ông tôi đẩy nhẹ nắp hộp gỗ tới trước mặt tôi. Tôi thoáng do dự, nuốt nước bọt rồi nhẹ nhàng mở hộp ra. Có một quả trứng năm màu to như trứng chim cú ở bên trong hộp, nhưng lạ một điều là, mùi hương cổ quái lúc nãy lại nhạt đi rất nhiều.

“Thứ trùng này gặp gỗ liền co rút lại, hình thành một lớp vỏ dày bên ngoài, nhưng hễ gặp đất lớp vỏ sẽ tan biến trong thời gian rất ngắn, sau đó nó biến thành con sâu.” Ông vừa nói vừa khom người nhón một ít đất dưới sàn lên, cẩn thận bỏ vào hộp.

Tôi tròn mắt nhìn chăm chăm vào con sâu bên trong, chỉ một chốc sau, liền phát hiện nó rung lên nhè nhẹ, mới đầu tôi còn tưởng mình bị ảo giác, không lâu sau, con sâu càng lúc càng rung mạnh hơn, qua vài phút thì nghe một tiếng “rắc” nhẹ, lớp vỏ cứng trên mình nó tách ra.

Thật không thể tưởng tượng nổi, một cái đầu màu hồng phấn từ bên trong chui ra, nhưng không có mắt, nó nhanh chóng ăn sạch chỗ vỏ còn lại, trở nên béo búp trắng mịn như con nhộng tằm.

“Đây chính là...” Tôi kinh ngạc thốt lên.

“Đúng.” Nói đoạn, ông tôi ấn lên con sâu, sau đó đổ đất trong hộp đi, chỉ thấy thân thể con sâu như bị kích thích, nhanh chóng co rút, thoát cái, lớp da bên ngoài đã lại biến thành một lớp vỏ cứng.

“Thần kỳ quá, tại sao trước đây cháu chưa từng nghe nói những chuyện này nhỉ ?” Tôi trở mắt ra nhìn ông hỏi.

Ông thở dài, nói : “Hôm nay ông gọi cháu đến là muốn kể cho cháu nghe một số chuyện về ông và những con tròng này.”

“Về ông ?” Tôi kinh ngạc thốt lên.

“Ừm, những ký ức ấy đã phủ bụi mấy chục năm, ông nghĩ nếu còn không nói ra, thì e là không có thời gian nữa.” Giọng ông đượm vẻ thê lương.

“Tất cả chuyện này nên bắt đầu từ người tử tù ông gặp vào mùa hạ năm đó.” Ông tôi thở dài một tiếng, sau đó châm một điếu thuốc.

CHƯƠNG 2: Bí hầu của Hỏa tộc

Năm Dân quốc thứ ba mươi hai, Phan Tuấn mười chín tuổi. Sinh ra trong một thế gia về Trung y, từ nhỏ đã được nuôi dưỡng trong tư tưởng Trung y, Phan Tuấn thời niên thiếu đã rất có chính kiến, từ năm tám tuổi đã nức tiếng xa gần vì kê một đơn thuốc thần kỳ, cứu sống viên đại tướng bên cạnh Viên Thế Khải, hồi bấy giờ, người quen hay không quen ở Kinh thành đều gọi anh là Phan gia.

Nhà họ Phan chẳng những tinh thông y dược mà còn có một môn tuyệt học không truyền ra bên ngoài, đó là thuật dùng trùng. Ngoài phường ngoài phố vẫn có tin đồn, thoạt đầu nhà họ Phan đứng vững được ở Kinh thành này không phải nhờ y thuật, mà là trùng thuật.

Vả lại, thứ trùng thuật này cũng cực kì huyền diệu, nếu dùng đúng, chẳng những có thể cứu sống người chết, chữa lành người bị thương, mà còn có thể tìm long mạch, đoán huyết mộ. Nhưng quy củ cũng rất nhiều, người được truyền thụ phải là thân đồng nam, cần có mắt âm dương, ngoài ra còn cần... các loại tin đồn khác nhau về sự thần bí của trùng thuật cứ thế mà sinh ra.

Vì vậy, nhà họ Phan liền trở thành một gia tộc cực kì thần bí, người khắp mọi miền Nam Bắc muốn học trùng thuật nườm nượm kéo đến, nhưng cuối cùng đều phải ủ rũ ra về. Cũng không ai biết được trùng thuật rốt cuộc là thứ gì.

Lại nói về Phan Tuấn, vì có nhiều tin đồn, người này cũng trở nên vô cùng thần bí. Lúc nào anh cũng mặc áo choàng đen, một năm bốn mùa không đổi. Đây cũng là một quy tắc của *khu trùng sư*.

Một ngày tháng Năm năm đó, thời tiết nóng bức dị thường, Phan Tuấn đang ngủ trưa, đột nhiên quản gia chạy vào đánh thức anh dậy,

nghe nói ở bên ngoài có mấy viên cảnh sát đến tìm.

Phan Tuấn tuy trẻ tuổi, nhưng suy nghĩ sâu sắc, quan hệ xã hội lão luyện có thừa, cũng có giao tình thân thiết với Cục cảnh sát. Anh mặc áo rồi đi ra ngoài tiền sảnh, hai viên cảnh sát cúi đầu chào: “Phan gia, hôm nay chúng tôi nhận lệnh đến đón anh đi gặp một người.”

“Khụ khụ, các anh cũng biết quy tắc của tôi rồi đấy.” Phan Tuấn rất trọng quy tắc, anh có “ba không cứu”. Thứ nhất là người Nhật không cứu, thứ hai là người trong cung đình Mãn Thanh thời trước không cứu, thứ ba là người họ Phùng cũng không cứu.

“Phan gia yên tâm, người này tuyệt đối không phải ba loại người trong quy tắc của anh đâu.” Viên cảnh sát cười toe toét nói.

Phan Tuấn cũng cười cười, sau đó đứng dậy cùng hai viên cảnh sát lên xe, nhưng lạ một điều là chạy về hướng nhà lao Bắc Kinh số 2. Phan Tuấn hơi ngạc nhiên nói : “Sao lại đến đây ?”

Một viên cảnh sát cùng đi cười xòa đáp: “Phan gia không biết rồi, tay họ Phùng này...” Y vừa nói tới đây liền nuốt ngược trở lại, rồi tiếp lời: “Tay này hiện đang ở trong phòng giam tử tù.”

“Phòng giam tử tù ? Là một tù nhân à ?” Phan Tuấn lại càng ngạc nhiên, anh làm nghề y nhiều năm, đây là lần đầu tiên phải chạy đến nhà lao vì một người tù.

“Khụ khụ, không dám giấu Phan gia, người này đúng là một tên tù, vả lại còn là tử tù nữa.” Viên cảnh sát cười nói.

“Hắn phạm tội gì ?” Phan Tuấn hỏi.

“Chuyện này...” Viên cảnh sát thoáng ngẫm nghĩ, rồi ghé miệng sát tai Phan Tuấn nói thầm: “Nghe đồn là tư thông với địch...”

Tư thông với địch ? Phan Tuấn thầm nghĩ, tử tù này rốt cuộc là người thế nào, sao lại bị định cho tội tư thông với địch ? Trên thực tế, Phan Tuấn rất bất mãn với thời cuộc đương thời, anh căm hận người Nhật, vì từ khi đến Trung Quốc, đám người này đi tới đâu là cướp bóc giết chóc đến đó, chẳng lẽ người này tư thông với người Nhật ? Nếu không phải là người Nhật, thì chắc là quân Bát Lộ, tuy Phan Tuấn

không tin vào chính phủ đương thời, song vẫn rất ít tiếp xúc với quân Bát Lộ, những gì nghe được chỉ là tin đồn via hè mà thôi. Anh vẫn đang ở thế trung lập, không giúp ai, nhưng cũng không kết oán thù với ai.

Có điều, trong lòng anh đã hạ quyết tâm, nếu là tư thông với người Nhật, thì mình sẽ tiễn hãn ta lên đường. Còn như là quân Bát Lộ, thì giúp được anh sẽ giúp.

Xe ra khỏi Đức Thắng môn, xuyên qua một con đường cũ tên là Công Đức Lâm thẳng đến nhà lao số 2, tiền thân của nhà lao này là cơ quan cải tạo lao động đầu tiên của Trung Quốc, tên là Nhà lao kiểu mẫu Bắc Kinh, tới năm Dân quốc thứ hai, mới chính thức đổi tên thành Nhà lao Bắc Kinh số 2. Chiếc xe dừng trước cổng chính.

Phan Tuấn xuống xe, trước mặt anh là một cánh cổng lớn màu đỏ, tấm biển phía trên đề bốn chữ lớn Nhà lao Bắc Kinh, hai viên cảnh sát nói vài câu với cảnh vệ canh cửa, sau đó chạy tới trước mặt Phan Tuấn : “Phan gia, mời anh vào trong...” Đoạn giơ tay mời Phan Tuấn đi trước.

Phan Tuấn tuy mới mười chín tuổi, nhưng đã rất lão luyện, và va chạm nhiều, nên vẫn giữ được vẻ thản nhiên. Nhưng vừa bước một chân qua cánh cổng nhà lao, đột nhiên bên trong vẳng ra một tiếng rú thê thảm, anh sững người lại, sau đó mới thờ hắt ra một hơi đi tiếp.

Trên cái sân bên trong bày một giá treo cổ, mấy tên cai ngục đang cầm súng trông chừng vài tù nhân, những phòng giam đen trắng đan xen nhau khiến Phan Tuấn có cảm giác hơi bí bức.

Anh không muốn nhìn thêm, liền cầm đầu đi theo viên cảnh sát phía trước. Nhà lao được xây theo hình quạt và hình chữ Đinh, ngoài khu phòng bệnh ra, mười sáu khu phòng giam khác được đặt tên lần lượt là Thiên, Địa, Huyền, Thần, Vũ, Trụ, Hồng, Hoang, Nhật, Nguyệt, Doanh, Trắc, Thần, Tú, Liệt, Trương. Hai viên cảnh sát đang dẫn anh đi về phía khu phòng giam chữ Thiên.

Chữ “Thiên” chính là chữ đầu tiên trong câu đầu của bài Thiên Tự văn, dùng để chỉ thứ nhất, số một. Người bị nhốt trong phòng giam chữ Thiên chắc hẳn phải phạm tội cực nặng, hơn nữa còn phải có thân phận đặc biệt. Nếu chỉ đơn thuần mắc trọng tội thì chưa chắc đã bị nhốt vào đó.

Vừa nghĩ tới đây, viên cảnh sát đã dẫn anh tới cửa phòng giam chữ Thiên, cửa đóng chặt, không có ô cửa sổ nào, chỉ có một khe trên cửa, đây là nơi để cai ngục hằng ngày đưa cơm vào.

“Phan gia, anh đợi cho một lát.” Nói đoạn, viên cảnh sát gọi cai ngục đến mở cửa, trong chớp mắt, một mùi hương nhàn nhạt tỏa ra, Phan Tuấn hơi cau mày, khước miệng khẽ giần giật : “Bên trong rốt cuộc là ai ?”

“Phan gia...” Viên cảnh sát lộ vẻ khó xử.

“Hừ, tôi đã bảo không gặp người họ Phùng, anh biết rồi còn gì ?” Dứt lời, Phan Tuấn liền giũ áo rời đi, viên cảnh sát vội vàng chấp tay chắn trước mặt anh.

Viên cảnh sát còn chưa mở miệng, người bên trong đã cao giọng nói : “Phan gia, đã đến thì vào nói chuyện đi, giờ ta thành tù nhân của người ta rồi, anh muốn báo thù vẫn còn kịp đấy.”

Câu nói này làm mạch máu Phan Tuấn căng phồng lên, anh nghiến răng, bàn tay nắm lại phát ra những tiếng răng rắc.

“Sao vậy ? Phan gia danh tiếng lẫy lừng mà không có cái gan ấy à ?” Người bên trong khiêu khích. Phan Tuấn thở dài một tiếng, đáp : “Nhà họ Phan đời đời chỉ biết cứu người...” Đoạn cất bước đi luôn.

Ai ngờ vừa đi được vài bước, trước mặt Phan Tuấn đột nhiên xuất hiện một người, anh ngẩng đầu lên, mặt đối mặt với người vừa đến, lòng không khỏi trầm xuống, sao y lại xuất hiện ở chỗ này ?

Người đứng trước mặt anh họ Phương, tên là Phương Nho Đức, chừng hơn năm mươi, mặt vuông, mày rậm, thân thể hơi phát tướng, mặc đồ Tây, tay cầm ba toong, y đứng trước mặt Phan Tuấn, dang

hăng một tiếng rồi nói : “Phan gia...” giọng như chuông đồng, khí độ bất phàm.

“Phương cục trưởng, sao ông lại đến đây ?” Phan Tuấn lấy làm nghi hoặc, tuy thường ngày anh cũng có qua lại với Phương Nho Đức, nhưng trong lòng biết rõ kẻ này tuyệt đối không phải hạng tử tế, đúng hơn là một gã gian thương, không có lợi thì quyết không dậy sớm.

“Phan gia, sao vừa đến đã đi luôn vậy ?” Phương Nho Đức cao giọng đôi mắt híp tịt đảo lảo liên.

“Ừm, ông biết tôi có quy tắc ba không cứu rồi đó, người bên trong chắc là họ Phùng đúng không ?” Phan Tuấn không hề e sợ, “Người họ Phùng này tôi nhất định không cứu đâu ?”

Phương cục trưởng cười, nói : “Hôm này mời anh đến không phải để cứu người, chỉ là muốn anh nói chuyện với hăn ta thôi.”

“Nói chuyện ?” Phan Tuấn thoáng ngạc nhiên, không hiểu ý Phương Nho Đức là gì.

“Tên tử tù này chỉ mặt điểm tên muốn gặp anh. “ Phương Nho Đức vừa dứt lời, đã nghe người trong phòng giam cao giọng nói : “Phương béo, người đúng là loại vô dụng, người lão tử muốn gặp người chẳng tìm được ai, giờ tìm được rồi thì lại không giữ được.”

Kẻ ấy vừa nói hết câu, Phan Tuấn chú ý thấy mặt Phương cục trưởng có sắc giận, nhưng y ra sức nén xuống, làm bộ tươi cười : “Phan gia, anh xem, nếu hôm nay anh mà bỏ đi thì tôi coi như mất hết cả thanh danh rồi, vì vậy...”

Phan Tuấn biết nếu hôm nay mình không đáp ứng yêu cầu của họ Phương, sau này y nhất định sẽ tới quấy nhiễu, đành gật đầu nói : “Được rồi.” Nhưng trong lòng anh vẫn lấy làm khó hiểu, tại sao Phương cục trưởng lại nghe lệnh một tử tù như thế ?

“Vậy thì xin mời...” Phương cục trưởng nói xong liền dẫn Phan Tuấn tới trước cửa phòng giam đã mở, mùi hương bên trong càng nồng hơn, đến độ khiến người ta sặc sụa.

Bên trong phòng giam tối om, chỉ có một ngọn đèn dầu vàng vọt đặt trên mặt bàn gỗ, dưới ánh đèn yếu ớt lơ mờ trông thấy một người bị mấy sợi xích sắt khóa vào góc tường, quần áo rách rưới bẩn thỉu vô cùng.

“Phương béo, người ra ngoài đi, ta muốn nói chuyện riêng với Phan gia !” Người bên trong nói to.

“Được, được, được !” Mấy câu “được” này của Phương Nho Đức nói ra với giọng khá nhún nhường, tựa hồ bên trong không phải phạm nhân, mà là tổ tông nhà y vậy.

Phương cục trưởng lệnh cho người lui ra, sau đó đóng cửa phòng giam lại. Phan Tuấn đứng trước mặt người tù, không nói không rằng nhìn ông ta, một lúc sau, người tù mới phá lên cười lớn : “Ha ha ha ha, ta tưởng Phan gia là nhân vật thế nào chứ, hóa ra chỉ là một thằng nhóc mới lớn.”

“Hừ.” Phan Tuấn cười gằn, “Người tìm ta đến đây chỉ để làm nhục thôi sao ?”

“Chắc cậu biết ta là ai rồi chứ ?” Người đàn ông ngừng cười, nói.

“Có mùi hương quái dị này thì còn ai được nữa, chỉ có thể là người nhà họ Phùng thôi.” Giọng điệu Phan Tuấn vẫn lạnh như băng.

“Ha ha, xem ra cậu vẫn chưa quên chuyện năm xưa nhỉ !” Người đàn ông lại cười lớn.

Phan Tuấn dường như bị chọc giận, hai tay nắm chặt, phát ra những tiếng rắc rắc, sau đó anh ngẩng phắt đầu lên nhìn chăm chăm người đàn ông trước mặt, như thể muốn phanh thây xẻ thịt ông ta.

“Đến đi, nếu muốn báo thù thì hãy nhân lúc này...” Người đàn ông nói lớn, “Có điều trước khi cậu giết at, ta phải cho cậu biết một bí mật, sau khi cậu nghe xong bí mật này, nhất định sẽ kinh ngạc lắm đây.”

“Ta không muốn biết bí mật gì của người cả, chỉ muốn giết người thôi.” Phan Tuấn rít lên qua kẽ răng.

“Nếu ta cho cậu biết thực ra cha cậu không phải chết trong tay ta, mà là tự sát thì sao ?” Người đàn ông nói với giọng chế nhạo.

“Cái gì ?” Phan Tuấn lập tức cảm thấy đầu óc quay cuồng, , anh không thể nào tin người cha mà mình vẫn luôn sùng bái lại chết vì tự sát.

“Không, người tưởng ta sẽ tin những lời quái quỷ của người sao ? Người mới là hung thủ thực sự, chính mắt ta đã trông thấy.”

“Ha ha, quả nhiên câu nói kia của cha cậu đã ứng nghiệm, ông ấy biết cậu nhất định không tin lời ta nói, cũng may ông ấy còn nói cho ta một câu này nữa.” Giọng người đàn ông đột nhiên hạ xuống rất thấp, thì thầm một câu gì đó.

Cả người Phan Tuấn đột nhiên run lên, vẻ không thể nào tin nổi :
” Người, sao người lại biết ?”

Điều người kia vừa nói ra chính là yếu quyết thuật điều khiển trùng của nhà họ Phan, Phan Tuấn vẫn luôn nghĩ rằng ngoài người cha đã qua đời, trên đời này chỉ còn mình anh biết mà thôi. Không ngờ hôm nay lại nghe được từ miệng của kẻ tử tù trong phòng giam chữ Thiên này.

“Sức mạnh của mấy câu khẩu quyết này thế nào, ta nghĩ cậu hiểu rất rõ, nếu cha cậu là do ta giết, thử hỏi ta làm sao biết được khẩu quyết chứ ?” Người đàn ông ôn tồn tiếp lời

“Nhưng, nhưng chính mắt tôi trông thấy cha chết trong tay ông.” Đầu óc Phan Tuấn nhất thời hỗn loạn, đối với anh, đòan vừa rồi chẳng khác nào sấm nổ giữa trời quang.

“Đó là vì cha cậu nhờ ta cùng ông ấy diễn một vở kịch.” Người đàn ông thở dài một tiếng, “Nếu không phải như vậy, cậu làm sao có thể trở thành trụ cột của nhà họ Phan được chứ.”

“Ông nói vậy là ý gì ?” Phan Tuấn kinh ngạc hỏi.

“Chậc...” Người kia thở dài, “Chuyện này ta vốn đã hứa với cha cậu, đợi cậu qua năm mươi mới tiết lộ, có điều giờ ta đành phải nói ra

chân tướng trước thời hạn, bằng không sợ cũng không còn thời gian nữa.”

“Chân tướng ?” Phan Tuấn chợt có cảm giác như tất cả sức lực của mình đều bị rút cạn.

“Đúng, chân tướng, liên quan đến bí mật của khu trùng sư.” Người kia bỏ hẳn thái độ bồn chột trước đó, nghiêm giọng nói : “Do các loại trùng khác nhau mà khu trùng sư được chia thành năm phái hệ Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, tuy điều là điều khiến trùng, nhưng quy cũ của mỗi phái hệ lại hoàn toàn khác nhau. Nhà họ Phan thuộc hệ Mộc, côn trùng mà gia tộc hệ Mộc điều khiển đều thuộc những chủng loại thường thấy, tuy cũng có một phần rất nhỏ có thể dùng để hại người, nhưng công dụng chủ yếu vẫn là tiêu trừ bệnh tật. Có điều nếu muốn thực sự nắm được loại thuật điều khiển trùng này, lại phải qua một bước cực kỳ đặc biệt.”

“Một bước cực kỳ đặc biệt ?” Phan Tuấn lặp lại.

“Ừm, đó là một bước đặc biệt và tàn khốc.” Người đàn ông họ Phùng u uất nói.

“Là gì ?”

“Trùng ... tế.” Người họ Phùng buông từng chữ một.

“Trùng tế ?” Phan Tuấn vẫn lặp lại.

“Đó là một phương pháp cổ xưa đã bắt đầu lưu truyền từ khi có khu trùng sư hệ Mộc, chỉ như vậy mới có thể khiến khu trùng sư đời sau thực sự lĩnh ngộ được chân lý của khu trùng sư hệ Mộc. Trùng tế, chính là dùng linh trùng hệ Mộc do mình nuôi dưỡng giết chính mình, sau đó truyền con trùng này cho người kế thừa.” Người đàn ông họ Phùng rầu rĩ nói.

Thân thể Phan Tuấn run lên, đúng vậy, trước lúc lâm chung, cha đã giao cho anh một cái hộp kim loại, bên trong hộp có một con nhộng màu xanh lam.

“Nhưng tại sao lúc đó tôi lại thấy ông dùng dao găm đâm vào ngực cha tôi ?” Phan Tuấn tựa hồ đột nhiên định thần lại, cao giọng

hỏi.

“À, đây chính là chỗ đáng kính của cha cậu, ta và cha cậu có giao tình mấy chục năm, nhưng ta là khu trùng sư hệ Thổ, hai hệ phái xưa nay vốn không đội trời chung, vì vậy chuyện qua lại giữa hai chúng ta người ngoài không hề hay biết. Ông ấy vốn muốn đích thân truyền thụ toàn bộ bản lĩnh cho cậu, tiếc rằng lại đột nhiên phát hiện mình mắc phải tuyệt chứng, nên đã viết thư nhờ ta nhất định phải dạy cho cậu thuật điều khiển trùng của nhà họ Phan. Để cậu có thể nhanh chóng nắm được thuật điều khiển trùng, cha cậu đã có ý cho cậu trông thấy ta giết ông ấy, trên thực tế, khi ta đến nơi thì cha cậu đã đâm dao vào ngực rồi. Trên đời này, không có sức mạnh nào khiến người ta vươn lên nhanh hơn thù hận.” Người đàn ông họ Phùng nói xong, lại thở dài một hơi.

“Bao nhiêu năm nay ta luôn ở trong bóng tối giúp cậu rèn luyện thuật khu trùng, để cậu có thể nhanh chóng nắm được thuật điều khiển trùng của hệ Mộc, ta đã đặt ra vô số chướng ngại, một mặt để cậu vận dụng thuật khu trùng trong thực tế, mặt khác lại tăng thêm lòng thù hận của cậu đối với ta. Cậu quả thật cũng không phụ sự kỳ vọng của mọi người, tuổi còn nhỏ mà đã trở thành nhân vật tiếng tăm lẫy lừng rồi.”

“Sao có thể được ? Sao có thể được ?” Phan Tuấn không ngừng lắc đầu, không chịu tin những lời người đàn ông họ Phùng kia nói, nhưng sự thật lại đúng như những gì vừa nghe, anh không tin cũng không được, khẩu quyết của khu trùng sư hệ Mộc nếu không phải tự cha anh nói ra, người ngoài đâu có bức ép thế nào, ông cũng tuyệt đối không bao giờ tiết lộ nửa chữ.

Hai người đều chìm vào im lặng, phòng giam chữ Thiên nhất thời chỉ còn sự tĩnh mịch chết chóc.

“Tiền bối, rốt cuộc bác đã phạm tội gì ? Cháu nhất định sẽ cứu bác ra khỏi đây.” Phan Tuấn đột nhiên cắn môi cương quyết nói.

Người đàn ông họ Phùng lắc đầu cười khẩy : “Trên thế gian này không ai cứu được ta hết, hôm nay ta gọi cậu tới đây, ngoài nói cho cậu câu chuyện này, còn một việc khác nữa, liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người.”

“Liên quan đến vận mệnh của tất cả mọi người ?” Phan Tuấn trầm nghĩ, câu này không biết có phải nói hơi quá rồi hay không.

“Ít nhất là vận mệnh của tất cả các khu trùng sư.” Người đàn ông họ Phùng nghiêm nghị nói.

“Cháu không hiểu.” Phan Tuấn trầm nhủ, năm đại phái khu trùng sư xưa nay vẫn luôn minh tranh ám đấu, chăm chăm mong các hệ phái khác diệt vong toàn bộ, chỉ còn lại phái của mình, còn có chuyện gì lại liên quan đến vận mệnh của cả năm hệ phái này nữa đây ?

“Ừm, thực ra chuyện này ta chỉ biết đại khái thôi, vả lại nhất thời cũng không thể nói cho rõ ràng được, vì vậy cậu phải đi tìm một người, người này họ Kim, là *quân tử* của gia tộc khu trùng sư hệ Kim, tên là Kim Vô Thường. Hiện nay y đang mở một hàng bán tranh chữ và đồ cổ tên là Hăng Viễn trai ở phố Lưu Ly Xưởng, cậu đi tìm y, y sẽ kể hết toàn bộ chi tiết bên trong chuyện này cho cậu.”

“Khu trùng sư hệ Kim ?” Phan Tuấn tuy biết có năm hệ phái, nhưng cũng không hiểu biết về những phái khác cho lắm.

“Đúng, khu trùng sư hệ Kim chủ yếu nghiên cứu thuật kim thạch, dùng để phòng ngự. Những năm trước, môn phái hệ Kim này chủ yếu phục vụ cho hoàng gia, thuật khu trùng của họ đa phần được dùng trong việc xây dựng mộ táng. Để phòng ngừa trộm mộ, ngoài các bẫy rập cửa ngầm ra, thuật dùng trùng độc này có lực sát thương mạnh hơn nhiều.” Người đàn ông họ Phùng nói, “Cậu mau đi tìm y, tình hình cụ thể thế nào, y sẽ nói hết với cậu.”

“Vậy còn tiền bồi ?” Phan Tuấn hỏi, “Cháu tuyệt đối không nhìn bác đi vào chỗ chết đâu, nhất định cháu sẽ lo lót trên dưới để cứu bác ra ngoài.”

“Hà, đừng phí công sức nữa. Hôm nay nếu không phải ta nhận lời tên Phương béo sẽ tìm giúp cha hẳn một cái huyết phong thủy tốt, sợ là cũng không gặp được cậu đâu. Tiện thể cho cậu biết luôn, ta tên là Phùng Vạn Xuân.”

Phan Tuấn thầm nhủ, thì ra Phương Nho Đức khách khí như vậy đúng là vì có chuyện nhờ vả ông ta.

“Tới đây, ta nói cho cậu một chuyện nữa.”

Phan Tuấn nghe vậy liền đi tới bên cạnh Phùng Vạn Xuân, họ Phùng liền thì thầm nói mấy câu vào tai anh, sắc mặt Phan Tuấn lập tức biến đổi : “Tiền bối, chuyện này sao được ?”

“Chẳng có gì không được cả, có lẽ khu trùng sư hệ Thổ nhà họ Phùng chúng ta xem quá nhiều âm trạch, nên mới bị trời phạt đến nỗi tuyệt tử tuyệt tôn, mà mấy tên đồ đệ của ta thì... ừm, nhưng thuật khu trùng này nhất định không thể thất truyền trong tay ta được.” Phùng Vạn Xuân vốn là một người trung niên chừng bốn năm mươi tuổi, nói tới nỗi đau của mình, liền không kìm được mà rớt nước mắt.

“Vậy... được rồi, cháu chỉ nhớ khẩu quyết, nếu sau này gặp được hậu nhân nào của nhà họ Phùng, nhất định sẽ truyền thụ khẩu quyết này cho y.” Phan Tuấn nói.

“Ừm, ừm !” Phùng Vạn Xuân gật gật đầu, tiếp đó lại đọc khẩu quyết cho Phan Tuấn.

“Cậu nhớ kỹ chưa ?” Phùng Vạn Xuân không yên tâm hỏi lại.

“Dạ, nhớ kỹ rồi.” Phan Tuấn đáp, quy củ của năm đại gia tộc tuy có khác biệt, nhưng khẩu quyết thì lại cùng một nguồn gốc mà ra, có rất nhiều điểm tương đồng, thêm nữa Phan Tuấn trời sinh thông minh đỉnh ngộ, vì vậy thuộc lòng khẩu quyết của Phùng Vạn Xuân không phải chuyện khó với anh.

“Chỉ là, tiền bối, lẽ nào khu trùng sư hệ Thổ không có linh trùng sao ?” Phan Tuấn ngạc nhiên hỏi.

“Có, nhưng mà...” Phùng Vạn Xuân ngập ngừng nói : “Nhưng giờ ta không thể đưa cho cậu được.”

“Tại sao vậy ? Chẳng lẽ bác không tin tưởng cháu ?”

“Không, cậu không biết đấy thôi, linh trùng hệ Thổ này ký sinh trong cơ thể khu trùng sư, sau khi khu trùng sư chết ba tháng nó mới rời khỏi cơ thể vật chủ, hóa thành nhộng.” Phùng Vạn Xuân nói.

Nửa canh giờ sau, Phan Tuấn ra khỏi Nhà lao Bắc Kinh số 2, anh đứng trước cổng nhà lao, nhớ lại mấy câu cuối cùng của Phùng Vạn Xuân, thầm hạ quyết tâm bằng mọi giá, nhất định phải cứu được ông ta ra khỏi đây.

Nhưng anh không thể ngờ được, vào lúc đến thăm Phùng Vạn Xuân , nguy hiểm đã từng bước áp sát mình.

Khi Phan Tuấn ra khỏi nhà lao số 2, chiếc xe đến đón anh lúc này đã đợi sẵn. Anh ngồi trong xe, đầu không ngừng tính toán nghĩ cách cứu Phùng Vạn Xuân. Nhưng khi hỏi ông ta rốt cuộc phạm tội gì, Phùng Vạn Xuân lại ngập ngừng tựa hồ có điều khó nói. Còn chuyện lúc đầu viên cảnh sát nói ông ta phạm tội tư thông với địch, nhất định là giả dối, ngay cả đương sự còn khó mở miệng, đám cảnh sát kia làm sao mà biết được, cùng lắm chỉ là đồn bậy lên mà thôi.

“Phan gia, chúng tôi đưa anh về phủ nhé ?” Viên cảnh sát xum xoe hỏi.

Phan Tuấn ngẩn người ra, thoáng sau mới định thần lại, ngược nhìn ra cửa sổ nói : “Đến Lưu Ly Xưởng đi... ừm, thôi về nhà trước đã.”

“Vâng, vâng, đưa Phan gia về nhà !” Viên cảnh sát lớn tiếng bảo tài xế.

“Đúng rồi, Phan gia, ngài trông thấy bộ dạng tên tù trong phòng giam chữ Thiên ấy chứ ?” Viên cảnh sát đột nhiên lái nhái bên tai Phan Tuấn, “Thằng cha này kể ra thì cũng cao thủ thật, nghe nói khi bắt hãm ở vùng Đông Bắc phải tốn nhiều công sức lắm đấy, chắc cũng gần bằng Yến tử Lý Tam rồi, biết chạy lên tường, trên mái nhà như đất bằng, lại còn dùng thứ ám khí gì không rõ, làm chúng ta bị thương mất mười mấy anh em. Cuối cùng, nếu không phải bắt được vợ hãm, tra từ

miệng mụ ta ra nơi hấn dừng chân mà mai phục trước, sợ là chẳng ai bắt nổi.”

“Chà, vậy hả ?” Ngữ khí của Phan Tuấn vẫn lạnh lạnh như trước, mặc dù vậy, đây vẫn là một sự cố vũ rất lớn đối với viên cảnh sát, dấu sao thì người trước mặt hấn chính là Phan Tuấn tiếng tăm lừng lẫy, bình thường có khi cầu xin vất vả cũng chưa chắc đã gặp được. Hôm nay không ngờ lại có cơ hội được bắt chuyện với Phan Tuấn, nên hấn vô cùng hứng chí.

“Chính xác trăm phần trăm !” Viên cảnh sát quả quyết, “Không biết hấn phát ra thứ ám khí gì, con bà nó, còn nhanh hơn cả đạn ấy, vù vù hai cái bóng đen, hai anh em liền ngã vật ra không dậy nổi. Ly kỳ hơn nữa là trên người những anh em bị thương ấy không tìm thấy vết thương nào.”

Phan Tuấn mỉm cười, thầm nhủ tay này làm cảnh sát đúng là phí của, nên đi làm tiên sinh kể chuyện mới đúng, y nói cứ như tận mắt chứng kiến vậy.

“Phan gia, anh nói xem thế này có ly kỳ không ? Nghe nói hấn bị trói gô cổ lại áp giải đến đây, không ngờ vẫn còn làm bị thương hai anh em nữa của chúng ta. Vì vậy, sau khi đưa vào phòng giam, người ta liền dùng xích sắt khóa chặt cả cánh tay bấp chân hấn lại.” Viên cảnh sát càng nói càng hăng.

Phan Tuấn thầm nhủ: Tuy tay cảnh sát này nói năng có hơi quá lên, nhưng cũng có phần xác thực, chẳng hạn khi anh gặp Phùng Vạn Xuân, toàn thân ông ta đúng là bị xích sắt trói chặt, “ám khí” mà viên cảnh sát nói, chắc là một tuyệt chiêu nào đó của khu trùng sư hệ Thổ rồi.

Chiếc xe đi vòng vòng trong thành Bắc Kinh nửa canh giờ, sắc trời đã tối, đột nhiên tài xế phanh kít lại, viên cảnh sát đập thẳng mặt vào ghế phía trước, đầu lập tức phồng lên một cục u.

“Con bà nó, lái xe kiểu gì vậy ?” Viên cảnh sát vừa xoa đầu, vừa giận dữ quát lên.

“Anh xem phía trước...” Tài xế chỉ ra trước mặt, Phan Tuấn và viên cảnh sát cùng nhìn ra phía đầu xe, lúc này họ đã đi tới con ngõ trước cổng nhà họ Phan, trên đường không có ai, trước mặt lơ mờ trông thấy một vật thể trông như con khi.

“Đó... đó là gì vậy ?” Viên cảnh sát lắp bắp nói.

Phan Tuấn sầm mặt, anh thấy rất rõ, vật phía trước xe kia rõ ràng là một con bì hầu, cha anh từng nói, bọn họ tuy gọi là khu trùng sư, nhưng chù “trùng” này không phải chỉ là côn trùng theo nghĩa thông thường, giống như con hổ vổn là dã thú nhưng cũng được gọi là “đại trùng” vậy. Ý nghĩa của chữ “trùng” bao hàm rất rộng, ví như khu trùng sư hệ Hảo có một loại trùng, hình dạng như khi, hành động cực nhanh, bình thường tính tình ôn hòa, nhưng gặp phải khu trùng sư hệ Thổ liền nổi điên, trở nên hung bạo dị thường, gọi là bì hầu.

Nhưng khu trùng sư hệ Hoả xưa nay vẫn sống ở sa mạc Tân Cương, cũng có người nói chỗ bọn họ sinh sống chính là Hỏa Diệm Sơn trong *Tây Du Ký*, sao lại đột nhiên xuất hiện ở đây chứ ?

Lúc này, một tiếng “oạch” lớn từ trên nóc xe vọng xuống.

“Trên nóc xe có người ?” Viên cảnh sát kinh hãi thốt lên, nhưng Phan Tuấn lại hết sức bình tĩnh, cao giọng nói : “Có phải huynh đệ người nhà họ Âu Dương ở Tân Cương không vậy ?”

“Hích hích, hích hích...” Một giọng nữ vang lên trên nóc xe.

Sao lại giọng nữ ? Phan Tuấn không khỏi ngạc nhiên.

“Xin hỏi trên nóc xe có phải hậu nhân nhà họ Âu Dương không vậy ?” Phan Tuấn cao giọng quát.

“Hi hi, cứ ra đây xem là biết ngay thôi !” Cô gái trên nóc xe nói lanh lảnh, nghe giọng thì chắc chưa đến mười bảy mười tám tuổi.

Phan Tuấn thầm nhủ, hệ Mộc và hệ Hỏa xưa nay chưa từng có qua lại, song cũng không có khúc mắc gì, chắc không phải đối phương đến gây phiền phức. Nghĩ tới đây, anh liền nhẹ nhàng đẩy cửa xe, viên cảnh sát thì thấp thỏm, hai tay cầm chắc khẩu súng lục, trán đã rịn mồ hôi.

Phan Tuấn vẫn thong thả đẩy cửa xe, bước chân trái ra trước, trong nháy mắt, một bóng đen thành linh từ trên nóc xe bay xuống. Phan Tuấn vội vàng thu chân lại, đập vào mép cửa, tung mình bay ra ngoài qua cửa xe bên kia.

Cú tung mình này không ngờ lại nhảy ra xa đến hơn ba mét, Phan Tuấn còn chưa trụ vững thân mình đã cảm thấy một luồng gió lạnh thốc vào mặt, nhìn hình dạng, thứ cô gái kia quăng ra chắc là một quả lưu tinh chùy, nếu lúc này Phan Tuấn đứng thẳng lên, sẽ bị lưu tinh chùy đánh trúng. Anh vội vàng thay đổi tư thế, ngã sang một bên, một bàn tay vươn ra chống xuống mặt đất, sau đó vận lực cánh tay, người lại nhảy ra xa năm mét nữa.

Lúc này, cô gái trên nóc xe đã tung người nhảy xuống, đứng trước mặt Phan Tuấn. Anh đứng vững rồi mới kịp nhìn rõ bộ dạng cô gái trước mắt, cô mặc áo vải hoa, tóc tết bím, đôi mắt to đang nheo lại, vừa cười vừa nhìn chăm chăm vào anh, xem chừng chỉ khoảng mười tám mười chín tuổi, trên tay đúng là cầm một quả lưu tinh chùy to bằng năm tay.

“Cô rốt cuộc là ai ?” Phan Tuấn mặt không đổi sắc hỏi.

“Chị, chị chạy nhanh quá đấy !” Một cậu bé từ trong ngõ chạy ra, nhìn bộ dạng chắc chỉ mười lăm mười sáu, chạy tới trước mặt cô gái thở phì phò : “Chị, chị chạy nhanh như thế để làm gì ?”

“Tại em chạy chậm đấy chứ ?” Cô gái phản bác.

“Ừa ? Anh ta là ai ?” Cậu bé đột nhiên chú ý tới Phan Tuấn đang đứng trước mặt, đưa mắt đánh giá anh một lượt từ đầu đến chân, hồi lâu sau mới nhỏ giọng nói : “Chị, đây chính là người ông nội muốn tìm đấy à ?”

“Ừm, chắc là anh ta rồi.” Cô gái trả lời.

“Sao mà... sao mà trông mảnh khảnh thế ?” Cậu em có vẻ hết sức không hài lòng với vóc dáng của Phan Tuấn, có lẽ trong ấn tượng của cậu ta, khu trùngth sư đều phải là những người cao lớn khôi vĩ.

“Chắc chắn là anh ta.” Cô chị khẳng định.

“Em thấy không giống, chị à, có khi nào chị nhầm rồi không ?”
Cậu em lại quan sát Phan Tuấn một lượt nữa : “Hay là để em thử lại nhé ?”

“Vừa nãy chị thử rồi.” Cô gái vừa dứt lời, cậu bé đã đột ngột ra tay, động tác rất nhanh, vả lại trước khi xuất thủ cũng không có dấu hiệu gì báo trước, Phan Tuấn cũng không ngờ đến. Đến khi anh kịp phản ứng, bàn tay cậu ta đã vươn tới trước mặt.

Phan Tuấn ấn tay lên chỗ thắt lưng một cách vô thức, đúng lúc này, đột nhiên có một bóng đen lướt qua bên cạnh anh, bàn tay cậu bé bèn khựng lại.

“Dừng tay !” Trong lúc cất tiếng, một ông già tóm lấy tay cậu bé, “Sao lại vô lễ thế ?”

Cậu bé rút tay khỏi bàn tay ông già, lè lưỡi, nhoẻn miệng cười tinh nghịch : “Ông nội, cháu chỉ muốn thử anh ta thôi mà, ông nhìn bộ dạng mảnh khảnh của anh ta mà xem, chẳng giống khu trùng sư gì cả.”

“Mày hiểu cái gì.” Ông già tức giận quát lên, “Nếu không phải vừa rồi ông kịp thời ra tay, bây giờ cái mạng nhỏ của mày cũng toi rồi.”

“Chật ? Lợi hại vậy sao ?” Cậu bé kinh ngạc nói, rồi lại lập tức tỏ ra khinh khỉnh : “Ông đừng có đập tắt sĩ khí của mình mà nâng uy phong của người khác lên đấy.”

“Mày...” Tính khí của ông già này cũng thật nóng nảy, tức khí vươn tay ra toan đánh cậu bé, Phan Tuấn vội vàng khuyên ngăn : “Tiền bối có phải là Âu Dương tiền bối từ Tân Cương đến không ?”

Bàn tay ông già dừng lại trên không, vẻ mặt tức giận trong chớp mắt đã tan biến, còn bật cười lớn: “Ta chính là Âu Dương Lôì Hỏa, cậu là Phan Tuấn phải không ?”

Phan Tuấn vội vàng chấp tay nói : “Thì ra là Âu Dương Lôì Hỏa tiền bối.” Từ lâu anh đã nghe cha kể Âu Dương Lôì Hỏa này là truyền nhân của hệ Hỏa, người cũng như tên, tính nóng như lửa, chỉ cần chạm

ngồi là lập tức bùng nổ, vì vậy người đời mới gọi là “Hỏa Lô Tử” , hôm nay vừa gặp quả nhiên là có mùi thuốc nổ.

“Đừng khách khí như thế, hôm nay ta đến chính là để tìm cậu.” Âu Dương Lô Hỏa không vòng vo tam quốc, mà đi thẳng vào chủ đề chính luôn, “Vả lại còn mang đến cho cậu một vụ làm ăn tốt, có muốn làm không ?”

“Vãn bối xin được rửa tay lắng nghe.” Phan Tuấn nói.

“Đừng tiền bối vãn bối làm gì, giờ cậu là *quân tử* của hệ Mộc, tự nhiên là ngang hàng với ta, cần gì phải khách sáo nhiều.” Quân tử mà Âu Dương Lô hỏa nói, là cách xưng hô tôn trọng với truyền nhân đương đại của năm hệ phái khu trùng sư, những đó là quy tắc tổ tiên, giờ đây nhân đình của cả mấy gia tộc đều không còn được thịnh vượng như trước nữa, vì vậy cách xưng hô này cũng dần dần biến mất.

“Ngần người ra đó làm gì, không định đứng ngoài đường bàn chuyện làm ăn đấy chứ ?” Âu Dương Lô Hỏa thấy Phan Tuấn không nói gì, liền không chút khách khí đề nghị, “nhà cậu không phải ở trước mặt đó sao ? Chúng ta vào trong rồi nói.”

“Được, vậy xin mời tiền bối.” Chữ “mời” của Phan Tuấn còn chưa thốt ra khỏi miệng, đã thấy Âu Dương Lô Hỏa tự tiện sai bước đi về phía cửa nhà họ Phan, cậu bé phía sau cười hì hì liếc anh một cái, rồi theo sát sau lưng ông nội, lúc đi qua bên cạnh Phan Tuấn cô gái còn vỗ nhẹ lên vai anh, khẽ nói : “Thân thủ khá lắm...”

Ba người bọn họ đi phía trước, chiếc xe cảnh sát dừng ở trong ngõ này giờ vẫn chần chừ không dám làm bừa, vì lúc này con bì hầu vẫn nhìn chăm chăm vào họ.

“Khuê Nương.” Cô gái đi được vài bước, chợt cao giọng gọi : “Lại đây.”

Cô vừa dứt lời, con bì hầu đã lao vút theo như một tia chớp màu đen.

Phan Tuấn bước tới chỗ xe cảnh sát, lấy ra mấy đồng bạc Đại Dương, nói : “Làm phiền hai vị rồi, chút tiền này để hai vị mua chút

rượu uống cho bớt kinh hãi.”

Hai người trong xe đã sợ đến sồn cả đáí ra quần, hai hàm răng viên cảnh sát vừa nãy va vào nhau lập cập : “Phan gia... Phan gia... anh chắc chắn không việc gì chứ ? Có cần tôi gọi một ít anh em đến không ?”

“Không cần.” Phan Tuấn nói đoạn dúm mấy đồng Đại Dương vào tay y, rồi xoay người bước vào trong nhà.

“Cái gì ? Người Nhật ?” Phan Tuấn vỗ bàn đứng phắt dậy, lớn tiếng nói : “Tôi thà cứu chó cứu lợn cũng không cứu đám người Nhật đó đâu.” Giọng anh đầy vẻ phẫn nộ, vang vọng khắp cả gian đại sảnh.

“Tại sao ?” Giọng Âu Dương Lôí Hỏa lộ sắc giận.

“Những người Nhật đó đã làm chuyện tốt gì ở Trung Quốc này chứ ? Tôi thật không hiểu vì sao tiền bối lại muốn cứu một kẻ như thế !” Phan Tuấn lạnh lùng nói.

“Phan Tuấn, ta nói cho cậu biết, ta tôn trọng cậu là khu trùng sư hệ Mộc nên mới hạ mình nhờ vả cậu, bằng không lão tử đã lấy cái mạng nhỏ của cậu từ lâu rồi.” Lão già Âu Dương Lôí Hỏa này cũng rất thú vị, vốn là có việc nhờ người ta, người bình thường nói ngon nói ngọt để thương lượng sợ còn chẳng được, ông ta lại còn ngang ngược hơn bất cứ ai.

“Kể cả tiền bối có giết tôi, tôi vẫn nói một câu đó, không cứu tức là không cứu.” Phan Tuấn tuy tuổi còn trẻ, vả lại còn biết rõ đạo trung dung, biết giữ mình trong thời loạn thế, nhưng trước việc đúng việc sai, anh cũng tuyệt đối không nhập nhằng nước đôi.

“Con bà nó, giỏi thì nói lại lần nữa xem nào !” Thấy Âu Dương Lôí Hỏa đã nổi điên, khóe miệng Phan Tuấn nhếch lên, mím cười khinh miệt, kể đó gằn giọng nói từng chữ một : “Không ... cứu. !”

Câu nói này của anh đã khiến Hoả Lôí Tử phát nổ, ông ta đập một chưởng xuống bàn đánh “rầm” , mặt bàn lập tức lủng ra một lỗ lớn, đúng lúc này, cô gái vừa nãy vội chạy tới can : “Ông nội, ông nội,

ông đừng nổi giận vội, ông nói rõ mọi chuyện ra rồi hãy hỏi lại xem anh Phan Tuấn có đồng ý cứu người hay không đã.”

“Ta...” Hoà Lôi Tử còn định vùng vằng thì đã bị cháu gái ngăn lại, ấn ngồi xuống ghế, mặt đỏ bừng bừng, không ngừng thở hồng hộc. Cô gái đi tới trước mặt Phan Tuấn nói : “Anh Phan Tuấn, thực ra em cũng biết anh hận người Nhật, giờ cả Trung Quốc có ai không hận không thể rút gân lột da đám người ấy đâu, nhưng sợ dĩ ông cháu em muốn cứu người này, thực sự là có nguyên do riêng đó !”

Hai mắt Phan Tuấn khép hờ, thầm niệm Định Tâm kinh, để cảm xúc của mình ổn định trở lại, sau đó nói : “Vậy cô nói rõ nguyên do xem nào.”

Lúc thốt ra câu này, Phan Tuấn thầm nhủ hôm nay mình đã vì Phùng Vạn Xuân mà phá đi quy tắc, chẳng phải lại phá lệ một lần nữa sao ?

Thì ra, khu trùng sư hệ Hoả từ những năm đầu thời Minh đã tách ra làm hai phái, tuy đều là Âu Dương gia tộc, nhưng hai gia tộc này lại có sự khác biệt về mặt bản chất. Một nhánh là gia tộc của Âu Dương Lôi Hoả, chủ yếu nuôi dưỡng bì hầu, coi trọng việc tăng cường tu dưỡng của bản thân, bì hầu chỉ làm phụ trợ, nhánh này sống ở vùng trung bộ của lòng chảo Thổ Lỗ Phồn ở Tân Cương, tương truyền chính là phụ cận Hoả Diệm Sơn trong *Tây Du Ký*. Nhánh còn lại thì đã ra hải ngoại, bọn họ chú trọng việc khống chế, đã phát huy kỹ năng điều khiển bì hầu đến mức cực điểm, nghe nói họ cư trú gần núi Phú Sĩ bên Nhật Bản. Tuy đều là huyết mạch họ Âu Dương, nhưng mấy trăm năm nay, hai nhánh vẫn không ngừng tranh đoạt món bảo vật bí truyền của gia tộc, cuối cùng song phương đều không chịu được tổn hao, tranh đấu chuyển từ lôi đài sang bàn đàm phán, trải qua nhiều tháng thương lượng, cuối cùng họ quyết định, hai gia tộc sẽ luân lưu bảo quản bảo vật bí truyền này, cứ trăm năm lại đổi một lần.

Đối với gia tộc khu trùng sư hệ Hoả, bí bảo ở trong tay ai, thì gia tộc ấy chính là dòng chính. Bốn mươi năm trước, món bí bảo này đã

trở về nhà họ Âu Dương ở Tân Cương. Có điều, mấy tháng trước, một nhóm người thần bí đã đến Tân Cương. Đám người Nhật này đến Tân Cương với danh nghĩa khảo sát khoa học, nhưng người nào tinh mắt nhìn thoáng qua cũng có thể nhận ra, đoàn bọn họ đại khái có khoảng hơn hai trăm người, trong đó hơn một trăm là quân nhân, mang tiếng khảo sát khoa học thực ra là hoàn toàn cướp đoạt. Một đêm tháng trước, mười mấy tên lén lút lén vào nhà họ Âu Dương, nhân lúc tối trời mò vào bên trong mật thất cất giữ bí bảo của bọn họ.

Cũng may, có đệ tử trực đêm phát hiện, bám theo đến nơi. Nhưng khi anh ta định gọi người, đột nhiên một con bì hầu xuất hiện trước mặt, con bì hầu ấy to gấp đôi bì hầu nhà nuôi, vả lại còn hung hãn dị thường, miệng phả mùi hôi thối nồng nặc. Người đệ tử ấy hét lên kinh hãi thì đã bị con bì hầu đó cho một đòn chí mạng.

Khi những người khác phát hiện ra tử thi thì đã là nửa canh giờ sau, người nhà họ Âu Dương lập tức tập trung lại, mở cửa mật thất ra. Nhà họ Âu Dương cực kỳ coi trọng bí bảo, vì vậy bên trong mật thất có rất nhiều cơ quan cạm bẫy, đừng nói là người ngoài, ngay cả đệ tử mới nhập môn của gia tộc Âu Dương nếu tự tiện đi vào cũng sẽ mất mạng tại chỗ. Nhưng chính bên trong mật thất được bao nhiêu cơ quan cạm bẫy bảo vệ ấy, ngoại trừ món bí bảo kia, những thứ khác lại gần như không mấy may suy suyển, đám gười kia đã khéo léo tránh được hết mọi cạm bẫy.

Lỳ quái hơn nữa là, để đề phòng bảo vật bị trộm, nhà Âu Dương đã phỏng chế ba món giống hệt như thế, nếu không phải người nhà thì không thể phân biệt được cái nào là thật cái nào là giả, vả lại bên dưới bảo vật còn có cạm bẫy, nếu không khóa chốt lấy vào, nhất định sẽ táng mạng tại chỗ, nhưng bên trong mật thất lại không hề có chút dấu vết nào, mà mấy món đồ phỏng chế cũng vẫn còn nguyên.

Rõ ràng ý đồ của đối phương chính là nhằm vào bí bảo, vả lại mật thất của nhà họ Âu Dương mấy trăm năm này cũng chưa từng sửa chữa, người có thể quen thuộc như vậy nhất định là người trong họ.

Thêm nữa, vết thương chí mạng trên người đồ đệ kia lại hoàn toàn giống hệt như vết thương do bì hầu gây ra, bề mặt vết thương còn có dấu hiệu trúng độc.

Âu Dương Lô Hỏa tuy thô lỗ nhưng rất tinh tường, bình thường ông ta nóng nảy bộp chộp, song vẫn nhận ra ngay đây là hành vi của nhánh họ bên Nhật. Vì vậy, ông ta liền dẫn người truy đuổi trong đêm, đám người kia cũng không quen thuộc địa hình Hỏa Diệm Sơn cho lắm, trong lúc vô ý đã đi vào một sơn cốc, vòng vèo mãi vẫn chưa ra được, liền bị bọn Âu Dương Lô Hỏa lần theo vết chân đuổi kịp. Một trận ác chiến là điều không thể tránh khỏi, nửa canh giờ sau, mười mấy người Nhật lần lượt ngã xuống, nhưng vì Âu Dương Lô Hỏa ra tay quá nặng, cả đám người kia đều không chịu được mấy đòn, hễ ngã xuống lập tức mất mạng. Chỉ có một người cầm theo bí bảo chạy vào trong sơn cốc, đám người Âu Dương Lô Hỏa mấy đời sống ở gần Hỏa Diệm Sơn này, tất nhiên nắm rõ địa hình hơn ai hết, ông ta biết phía trước là một con đường cụt, nên cũng không nôn nóng truy đuổi, nghỉ ngơi một lúc rồi mới dẫn người đuổi tiếp.

Họ đuổi tới cuối sơn cốc, không ngờ lại thấy người kia đang nằm dưới đất, con bì hầu luôn đi thảo bên cạnh hẳn ta đã chết. Âu Dương Lô Hỏa lục tìm trên người hẳn hồi lâu vẫn không phát hiện dấu tích gì của bí bảo, lửa giận bốc lên ngùn ngụt, rồi bỗng nhiên phát hiện ra tên này vẫn còn mạch đập, nhưng rất yếu ớt.

Để tìm kiếm tung tích bí bảo, ông ta bèn đưa người Nhật ấy về nhà, mời danh y trong vùng đến, nhưng tất cả đều lắc đầu, người này đã trúng một loại độc, mà không ai biết là độc gì. Cuối cùng, một danh y nói, nhà họ Phan ở kinh thành chắc có cánh trị loại độc này, vì vậy bọn họ liền đi ngày đêm không nghỉ đến Bắc Kinh, lúc này tên người Nhật kia đang được các đồ đệ của ông ta giữ trong khách sạn.

Nghe xong chuyện, Phan Tuấn trừ trừ một thoáng, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Âu Dương Lô Hỏa : “Được rồi, hôm nay tôi phá lệ một

lần nữa vậy ! Các vị đưa tên người Nhật đó vào sân sau, để tôi bảo người nhà mở cửa sau ra.”

“Cửa sau ?” Cô gái nghi hoặc hỏi.

“Hả, hẳn xứng đi vào cửa trước chắc ?” Phan Tuấn nói dứt lời, liền phất tay bỏ đi.

Hai canh giờ sau, đám người nhà Âu Dương Lôì Hỏa đứng đợi bên ngoài một căn phòng nhỏ ở sân sau nhà Phan Tuấn. Âu Dương Lôì Hỏa không ngừng đi qua đi lại, thỉnh thoảng lại ngó nghiêng vào trong, người Nhật kia đã được đưa vào hơn một canh giờ, ông ta vốn hay nóng ruột, lần này từ Tân Cương đến tận Bắc Kinh chính là vì muốn biết tên người Nhật này rốt cuộc có cứu được hay không, lòng dạ lúc này lại càng như lửa đốt.

“A...” đột nhiên trong nhà vang lên một tiếng kêu thảm thiết. Âu Dương Lôì Hỏa tức khắc bước tới , đúng lúc này, Phan Tuấn cũng đẩy cửa đi ra, hai hàng lông mày nhíu chặt, nói : “Hẳn chắc là không còn gì đáng ngại nữa rồi.”

“À, đa tạ cậu.” Lão già Âu Dương Lôì Hỏa này cũng thuộc loại trở mặt như trở bàn tay, vừa nãy còn muốn dùng nắm đấm với Phan Tuấn, giờ lại toe toét cười.

“Nhưng mà...” Lời Phan Tuấn làm nụ cười của Âu Dương Lôì Hỏa cứng đờ trên mặt.

“Nhưng mà cái gì ?” Âu Dương Lôì Hỏa truy vấn.

“Ừm, không có gì, hẳn ta không sao rồi. Lát nữa tôi kê một đơn thuốc, cho hẳn uống vào, trong vòng ba ngày sẽ tỉnh lại.” Phan Tuấn nhỏ nhẹ, “Tôi sẽ sắp xếp phòng khách cho các vị ở lại đây, hãy nghỉ ngơi sớm đi !” Nói xong, anh liền bỏ đi một mạch chẳng buồn quay đầu, nét mặt anh có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng sớm đã rối loạn như năm tơ vò. *Sao lại như vậy ? Tại sao lại như vậy ?*

CHƯƠNG 3: Thanh ty của hệ Mộc

Trở về phòng mình, anh rút trong ống tay áo ra một mũi kim châm, mảnh như sợi tóc, người bình thường hầu như không thể nào nhìn ra được, dưới ánh nể, mũi kim ánh lên sắc lam nhàn nhạt. Anh quan sát kỹ lưỡng, sau đó lại lấy ở thắt lưng ra một cái hộp nhỏ hơn bàn tay một chút, mở hộp ra, bên trong xếp ngay ngắn mười hai mũi kim châm giống hệt mũi anh đang cầm trên tay.

Loại kim châm này có tên gọi “Thanh ty”, lấy ý từ câu “Quân bất kiến, cao đường minh kính bi bạch phát, triêu như thanh ty mộ thành tuyết”⁽¹⁾ trong bài *Tương tiến tửu* của Lý Bạch. Vì nó mảnh như sợi tóc, mềm như tơ, lại tẩm thuốc độc chuyên dụng của gia tộc khu trùng sư hệ Mộc, nhìn dưới ánh sáng có màu xanh lục, nên có tên này.

1. Thêm cao gương soi râu tóc bạc.

Sớm như tơ xanh, chiều tựa tuyết ?

(Bản dịch Hoàng Tạo, Tương Như)

Phía trước có nói khu trùng sư hệ Moocjchur yếu làm nghề y cứu người, nhưng cũng vẫn có mấy món pháp bảo có thể dồn người ta vào chỗ chết. Thanh ty chính là một trong số đó, thông thường giấu ở thắt lưng, bên trong hộp có một cơ quan nhỏ, chỉ cần khẽ ấn, một mũi Thanh ty sẽ lẳng lẳng bắn trúng đối phương.

Cái hộp này đã được người đời trước cải tạo, vì vậy có thể bắn phát một, cũng có thể bắn liên tiếp. Chất độc tẩm trên mười hai mũi Thanh ty có sáu loại khác nhau, mỗi loại được tẩm trên hai mũi. Độc được lấy từ sáu loại trùng, đặt tên theo Lục bộ của Thanh triều, lần

lượt là “Xuân, Hạ, Thu, Đông, Thiên, Địa.” Độc tính mỗi loại mỗi khác, ở đây cũng không giải thích nhiều.

Độc mà người Nhật kia trúng phải là độc chất của Đông trùng, người trúng độc không chết, nhưng sẽ hôn mê kéo dài, giống như ngủ đông vậy, tới khi nào uống thuốc giải mới thôi.

Nhưng loại độc được này xưa nay chỉ có người nhà họ Phan mới biết phối chế, vả lại mũi Thanh ty này cũng là loại ám khí độc môn, sao có thể xuất hiện trên người gã Nhật này được chứ ? Ở nhà họ Phan, người biết chế tạo và sử dụng loại độc được này ngoài bản thân Phan Tuấn ra không còn ai cả, chẳng lẽ trên đời còn có người khác cũng biết bí mật này.

Phan Tuấn nghĩ mãi không ra lời giải, cũng không sao ngủ được. Một buổi chiều hôm naydax xảy ra quá nhiều chuyện, Phan Tuấn chợt có cảm giác cuộc sống của mình bị đảo lộn. Anh cần có thời gian để sắp xếp lại mạch suy nghĩ trong đầu.

Vì vậy, anh đi vào mật thất bên trong phòng ngủ, đây là một gian phòng bí mật chỉ chừng mười mấy mét vuông, trên tường treo một bức tranh vẽ tổ tiên, chiếc bàn Bát Tiên bên dưới đặt lư hương. Phan Tuấn ngồi xuống bồ đoàn, đây là thói quen từ nhỏ của anh, mỗi khi nội tâm rối loạn anh lại về đây cho yên tĩnh, để bình tâm trở lại.

Hình ảnh Phùng Vạn Xuân trong nhà lao, Âu Dương Lô Hỏa đột nhiên xuất hiện, còn cả truyền nhân hệ Kim đang cư ngụ ở Lưu Ly Xưởng mà Phùng Vạn Xuân nhắc đến cứ không ngừng xoay chuyển trong đầu anh. Cuối cùng, Phan Tuấn quyết định, ngày mai phải đến Lưu Ly Xưởng gặp truyền nhân hệ Kim kia một phen, anh cần làm rõ xem rốt cuộc là chuyện gì mà lại liên quan đến vận mệnh của tất cả các khu trùng sư.

Đúng lúc này, chợt nghe một tiếng “rầm” , sau đó bên ngoài có người quát lớn : “Người là ai ? Ở đây lén la lén lút làm gì !” Giọng nói đó là của cháu trai Âu Dương Lô Hỏa. Phan Tuấn đứng lên, chậm rãi

ra khỏi mật thất, khóa lại cẩn thận, rồi thong dong đẩy cửa phòng bước ra.

Lúc này bên ngoài đã có sáu bảy người tụ tập, trong đó có Âu Dương Lô Hỏa và cháu trai ông ta, còn cả mấy tên gia đình trong nhà nữa. Đứng giữa họ là một người trẻ tuổi chừng trên dưới hai mươi, khinh khỉnh liếc nhìn mọi người trước mặt, hai tay khoanh trước ngực, bộ dạng bất cần.

“Người có nói không hả ?” Lần này người lên tiếng là Âu Dương Lô Hoả, ông ta thấy người trẻ tuổi không trả lời, thành linh vung nắm đấm lên đánh về phía thanh niên kia, chiêu này nếu đánh trúng, cho dù không chết thì cũng thành tàn phế. Trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc ấy, Phan Tuấn nhảy lên hai bước, vươn tay ra chặn nắm đấm của Âu Dương Lô Hoả lại.

Kình lực nắm đấm của Âu Dương Lô Hoả mạnh đến kinh người, nhưng không ngờ lại bị Phan Tuấn gípm chặt. Âu Dương Lô Hoả hiển nhiên không thể tin nổi, đưa cháu đứng bên cạnh cũng buộc miệng thốt lên “ôi chao”.

“Âu Dương tiền bối, chúng ta hỏi rõ thân phận người này rồi đánh cũng không muộn.” Phan Tuấn nói đoạn liền buông nắm đấm của Âu Dương Lô Hoả ra, xoay người lại hỏi người trẻ tuổi: “Anh là ai ? Tại sao nửa đêm khuya khoắt lại đến đây ?”

Người trẻ tuổi nhíu mày nhìn Phan Tuấn với ánh mắt dò xét, sau đó nói: “Anh có phải Phan gia ?”

Phan Tuấn gật đầu: “Chính là tôi.”

Người trẻ tuổi vừa nghe xong liền quỳ thụp xuống đất, nước mắt ứa ra.

Hành động đột ngột này khiến tất cả những người có mặt đều kinh ngạc, Âu Dương Lô Hoả ngoảnh đầu nhìn lại Phan Tuấn, nhưng Phan Tuấn cũng ngơ ngác, anh vốn quen sống ẩn dật, thêm nữa hiện giờ thời thế quá hỗn loạn, anh không mấy khi ra khỏi nhà, bệnh nhân

từng chữa cho chỉ có vài ba người, gã này tại sao lại quỳ xuống trước mặt anh như vậy chứ ?

“Anh là ?” Phan Tuấn nghĩ mãi không ra, bèn hỏi.

“Tôi là đồ đệ của Phùng sư phụ, Tý Ngọ.” Người trẻ tuổi nói tới đây, không ngờ lại khóc nức lên, “Trước khi bị bắt sư phụ từng nói với tôi, nếu người bị bắt, thì có thể đến tìm Phan gia. Ngay ngày thứ hai sau khi sư phụ bị bắt, tôi liền từ Cáp Nhĩ Tân lên đường luôn, đi suốt mấy ngày trời mới đến được Bắc Kinh.”

“Ừa ? Lúc sư phụ anh bị bắt, anh cũng biết à ?” Phan Tuấn kinh ngạc hỏi.

“Vâng, tôi ở ngay bên cạnh sư phụ.” Người trẻ tuổi lau nước mắt đáp.

“Anh theo tôi vào nhà rồi hãy nói.” Đoạn Phan Tuấn xua tay bảo gia nhân ai về chỗ nấy, sau đó dẫn Tý Ngọ vào phòng ngủ của mình, thấy Âu Dương Lô Hoả vẫn đứng yên tại chỗ, Phan Tuấn dừng bước, đằng hắng một tiếng bảo ông ta: “Tiền bối có muốn vào cũng nghe không ?”

“Được !” Ông ta trả lời rất dứt khoát, sau đó nói với cháu trai: ” Cháu đi trông chừng tên Nhật kia cho ông,” Thực ra, Phan Tuấn nói người Nhật kia nhanh nhất cũng phải ba ngày nữa mới tỉnh lại, bây giờ kể cả không coi chừng thì hẳn cũng không chạy mất, nhưng vì có bài học trong sơn cốc lần trước, ông ta không dám lơ là thêm chút nào nữa.

Cậu bé nghe xong lập tức gật đầu, chạy về phía gian phòng người Nhật kia đang nằm.

Tý Ngọ đang ngồi trên ghế trong phòng ngủ của Phan Tuấn, Phan Tuấn nói với anh ta: “Tý Ngọ, vị này là Âu Dương Lô Hoả tiền bối của gia tộc hệ Hoả ở Tân Cương, anh nên gọi là thế bá.”

Tý Ngọ vội vàng đứng dậy chào hỏi: “Thế bá.”

Âu Dương Lô Hoả bực bội ” ừm” một tiếng, sau đó nhìn Phan Tuấn nói: “Nó là đồ đệ của ai ?”

“Phùng Vạn Xuân.” Phan Tuấn điềm đạm đáp. Âu Dương Lô Hoả vừa nghe xong liền cười phá lên: “Thì ra là đồ đệ của thằng tiểu tử ấy hả.” Phan Tuấn liếc thấy Tý Ngọ cau mày khi nghe người khác gọi sư phụ mình là “tiểu tử”, thái độ khó chịu rõ ràng.

“Ừm, vừa nãy cậu nói hấn ta bị bắt, thế là thế nào?” Âu Dương Lô Hoả hỏi.

“Tôi cũng chỉ biết giờ ông ấy bị giam ở phòng giam chữ Thiên trong Nhà lao Bắc Kinh số 2 thôi.” Phan Tuấn vừa nói vừa quay đầu lại nhìn Tý Ngọ, hỏi: “Tý Ngọ, lúc sư phụ anh bị bắt, anh ở bên cạnh ông ấy phải không?”

“Vâng, vâng,” Tý Ngọ vội gật đầu, “Sư phụ tôi bị một đám người Nhật phục kích trên đường về nhà. Lúc ấy người thấy tình hình không ổn, liền bảo chúng tôi chia nhau hành động, sư phụ dẫn dụ người Nhật, để tôi trốn thoát đi tìm Phan gia, đồng thời đưa cái này cho anh.” Nói đoạn, Tý Ngọ lấy trong túi ra một tờ giấy giao cho Phan Tuấn.

Phan Tuấn mở mảnh giấy ra, bên trên viết: Lưu Ly Xưởng, Hằng Viễn Trai, Kim Vô Thường. Phan Tuấn xem xong liền đưa cho Âu Dương Lô Hoả bên cạnh, ông ta xem nội dung trên giấy xong, hơi chau mày.

“Anh có biết vì sao người Nhật lại phục kích hai người không?” Phan Tuấn hỏi.

“Tôi cũng không biết, nhưng trước đó tôi đã có một dự cảm chẳng lành.” Tý Ngọ lẩm bẩm.

“Dự cảm gì?” Âu Dương Lô Hoả cướp lời.

“Dự cảm rất không lành, sư phụ xưa nay vẫn luôn giữ kín hành tung, có nhiều chuyện chính văn bối cũng không biết.” Tý Ngọ đáp.

“Giữ kín hành tung? Từ bao giờ vậy?” Âu Dương Lô Hoả lớn tiếng hỏi.

“Ba năm trước sư phụ đi Cát Lâm một chuyến, sau khi ở đó trở về, người dường như biến thành một con người khác. Buổi tối, người thường giật mình tỉnh giấc vì ác mộng, lại giải tán hết môn đồ chỉ để

lại một mình tôi bên cạnh, cứ suốt ngày lẩm bẩm nói mình đang chuộc tội, kể cả phải trả giá bằng mạng sống cũng đáng.” Những lời của Tý Ngọ làm Phan Tuấn tò mò.

“Sư phụ anh có nói ông ấy đang chuộc tội vì chuyện gì hay không ?” Phan Tuấn vừa dứt lời, liền thấy Âu Dương Lô Hoả trợn mắt lên nhìn mình.

“Không biết, sư phụ chưa bao giờ nói những chuyện này. Đạo gần đây, hình như ông ấy qua lại rất mật thiết với một tên Hán gian họ Giả.” Tý Ngọ nói tới đây, chỉ nghe Âu Dương Lô Hoả vỗ bàn “chát” một tiếng đứng bật dậy, “Cái thằng khốn kiếp chết tiệt này, không ngờ lại còn móc nối với quân Hán gian, có chết một nghìn lần cũng đáng đời !”

“Tiền bối đừng nóng, sự việc còn chưa rõ ràng.” Phan Tuấn chưa kịp nói hết câu, đã nghe Âu Dương Lô Hoả lớn tiếng gầm lên: “Còn chưa rõ ràng ? Thằng tiểu tử mắt chó này nhất định là chia của không đều với bọn chúng, cuối cùng chó quay sang cắn chó.”

“Không, tuyệt đối không thể nào, sư phụ tôi không phải loại người đó.” Tý Ngọ đứng lên quắc mắt nhìn ông ta phản bác.

“Người thì hiểu cái gì.” Âu Dương Lô Hoả không hề khách khí đốp lại: “Hắn chính là một tên thổ phỉ.”

“Ông không thể nói sư phụ tôi như vậy.” Nói đoạn, Tý Ngọ xuống tấn ra thế.

“Làm gì hả ? Thằng nhãi ranh, mà muốn thử vài chiêu với ông đây phỏng ?” Âu Dương Lô Hoả nắm quyền giận dữ quát.

“Được rồi !” Phan Tuấn lần đầu tiên hét lên, “Tôi tin Phùng sư phụ không phải loại người đó, bên trong nhất định còn có ẩn tình gì đây, hôm qua tôi đã gặp Phùng sư phụ trong nhà lao, ông ấy cũng bảo tôi đi tìm người trên giấy này, còn nói chuyện này liên quan đến vận mệnh của tất cả khu trùng sơn, nên tôi nghĩ cứ bàn bạc thông thả thì hơn.”

Sau khi tiễn hai người đi, phương Đông đã chuyển sang màu trắng bạc, Phan Tuấn đứng cạnh cửa sổ, tâm tình hồi lâu vẫn không thể bình tĩnh lại được, dù thế nào anh cũng không tin Phùng Vạn Xuân lại cùng một giuột với Hán gian, có lẽ đáp án sẽ tìm được ở chỗ Kim Vô Thường kia cũng nên.

Phan Tuấn nắm chặt tay lại, tờ giấy trong lòng bàn tay bị vò thành mảnh vụn, rơi lả tả qua các kẽ ngón tay.

Đột nhiên, một tiếng nổ lớn từ phương Đông văng tới, đó chính là phía Lưu Ly Xưởng. Bàn tay Phan Tuấn hơi run lên, những mảnh giấy sót lại đều rơi khỏi tay. Âu Dương Lô Hoả nghe tiếng vội chạy tới phía trước phòng ngủ của Phan Tuấn nói lớn: “Có nghe tiếng nổ lớn vừa rồi không ? Có phải đánh trận không ?”

Phan Tuấn chưa lên tiếng, vì một linh cảm xấu đã dâng trào trong tâm trí, anh đẩy cửa đi ra, vừa khéo đụng phải quản gia Phan Dao đang cuống cuồng chạy vào, Phan Dao năm nay đã ngoài tứ tuần, thân hình cao lớn, da ngăm ngăm đen, là một hán tử Sơn Đông. Lúc trông thấy Phan Tuấn, y đang thở hồng hộc.

“Sao vậy ? Tiếng nổ lớn vừa rồi là thế nào ?” Phan Tuấn hỏi. Nhà họ Phan của hệ Mộc xưa nay vẫn theo đạo trung dung, chủ trương làm việc không nôn nóng vội vã, Thái Sơn sập xuống trước mặt cũng không hề đổi sắc. Nhưng cử chỉ của Phan Dao hôm nay lại khiến người ta bất ngờ.

“Thiếu gia, vừa nãy tôi đi qua Lưu Ly Xưởng, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn, sau đó lửa bốc lên.” Phan Dao thở hắt ra một hơi, tốc độ nói đã chậm lại.

“Là cửa hàng nhà nào ?” Dự cảm chẳng lành kia lại tăng thêm rõ rệt.

“Hình như là Hăng Viễn trai gì đó.” Lời của Phan Dao làm tim Phan Tuấn chùng xuống, quả nhiên không ngoài dự liệu, đúng là Hăng Viễn trai.

“Đi, chúng ta đi xem sao !” Dứt lời Phan Tuấn liền đi thẳng ra ngoài, không ngờ Phan Dao cản anh lại: “Thiếu gia, còn một chuyện quái dị hơn nữa, ngay khi Hằng Viễn trai phát ra tiếng nổ lớn, đám người Nhật và cảnh sát đột nhiên xông tới, dường như đã chuẩn bị từ trước vậy, giờ bọn chúng đã bao vây cả Lưu Ly Xưởng lại rồi.”

Phan Tuấn thầm nhủ, làm gì có chuyện hình như, đám người ấy nhất định đã có chuẩn bị từ trước rồi.

Cuối cùng, Phan Tuấn quyết định phái Phan Dao đi nghe ngóng tin tức, còn mình và Âu Dương Lô Hoả ngồi ở phòng khách đợi. Phan Tuấn nhắm mắt dưỡng thần, không ngừng nghĩ ngợi, nhưng Âu Dương Lô Hoả chẳng được an nhàn thoải mái như thế, cứ liên tục đi qua đi lại trước mặt anh, thỉnh thoảng lại dừng bước, cơ hồ muốn nói gì đó với Phan Tuấn, song lại thôi.

Đến chính Ngọ, Phan Dao quay về, hoang mang lắc đầu thở dài: “Nghe người ta nói, cửa tiệm ấy đã thành một đồng tro tàn rồi.”

“Có người nào thoát ra được không ?” Phan Tuấn hỏi.

“Đều cháy rụi cả, lôi ra được năm cái xác.” Phan Dao trả lời, “Nhà đó bị diệt môn rồi.”

Phan Tuấn thở dài, không nói không rằng quay về phòng, thầm nghĩ: Kim Vô Thường rốt cuộc biết được bí mật gì ? Buổi chiều hôm đó, anh lại bảo Phan Dao ra ngoài, định hỏi thăm xem nhà ấy có còn thân thích họ hàng gì không, nhưng bên Cục cảnh sát từ đầu chí cuối vẫn giữ chuyện này kín như bưng.

Chớp mắt đã ba ngày trôi qua, người Nhật kia rốt cuộc cũng tỉnh lại, Âu Dương Lô Hoả vô cùng cao hứng, không ngớt miệng khen Phan Tuấn y thuật cao minh, nhưng trong lòng Phan Tuấn lại càng thêm nghi hoặc, mũi kim Thanh ty kia sao lại xuất hiện trên người tên Nhật này được chứ ?

“Ông nội, hãn không chịu nói gì.” Cô gái thấy ông nội và Phan Tuấn vào, liền đỏ mặt nói.

“Con bà nó, thế nào cũng phải cạy cái miệng hăn ra cho ta, bằng không ta làm sao ăn nói được với các vị lão tổ tông đây.” Âu Dương Lô Hoả hăm hăm tức giận xông vào, một tay xách cổ áo người Nhật kêu lên: “Con bà nhà người, người để bí bảo ở đâu rồi.”

Người Nhật chỉ khép hờ mắt, như thể không coi cái chết vào đâu.

“Người có nói không thì bảo ?” Âu Dương Lô Hoả cáu tiết. Lúc này, người Nhật kia đột nhiên mở bừng mắt, vừa khéo trông thấy Phan Tuấn đang đứng trước mặt, sắc mặt hăn lập tức tái mét, hai mắt trợn tròn, kể đó nói bằng thứ tiếng Trung Quốc ngắt ngứ: “Hăn... hăn, chính là hăn đã cướp đi đây.”

Âu Dương Lô Hoả lập tức thần người: “Tổ cha người, nói cái gì đây hả ?”

“Chính là hăn dùng ám khí bắn trúng ta, cướp đi... bí bảo.” Người Nhật chỉ vào Phan Tuấn nói.

Âu Dương Lô Hoả đột nhiên nhớ ra, thứ ám khí Thanh ty này ông ta cũng biết, cũng có hiểu biết qua loa về dấu hiệu của mấy loại độc dược tẩm trên đó, rồi như thể tỉnh ngộ, ông ta ném gã người Nhật xuống đất, sau đó nhướng mày đi tới trước mặt Phan Tuấn hỏi: “Thanh ty đâu?”

Đúng lúc này, chỉ nghe “bộp” một tiếng, người Nhật kia không ngờ đã lao đầu vào tường. Âu Dương Lô Hoả và Phan Tuấn đều giật nảy mình.

Âu Dương Lô Hoả xông tới trước, giơ tay thăm dò hơi thở của gã người Nhật, nhưng đã quá muộn, hăn ta ôm theo quyết tâm muốn chết dùng toàn bộ sức lực lao vào tường, lúc này đã đứt hơi. Âu Dương Lô Hoả chau mày nhìn Phan Tuấn: “Chết rồi !”

Phan Tuấn đứng yên tại chỗ, anh vẫn không hiểu sao người Nhật này trước khi chết lại nói mình là kẻ tấn công hăn.

“Đưa Thanh ty của cậu đây cho ta xem.” Âu Dương Lô Hoả chìa tay ra.

Phan Tuấn ngẩng đầu nhìn Âu Dương Lô Hoả, mỉm cười nói: “Nếu là tôi làm, tôi sẽ thừa nhận.” Dứt lời liền xoay người bước đi, không ngờ Âu Dương Lô Hoả đã nhảy tới một bước, vươn tay chụp lấy cổ áo Phan Tuấn, Phan Tuấn như thể mọc mắt ở sau lưng, người hơi nghiêng sang trái nửa phân, vừa khéo tránh được một chiêu của lão già họ Âu Dương.

Âu Dương Lô Hoả tuy một đòn không trúng nhưng đã nhảy tới trước mặt Phan Tuấn chặn đường đi của anh. Máy người đứng bên cạnh chỉ biết trở mắt ra nhìn, đều lo lắng hai người này sẽ động thủ đánh nhau thật.

“Tiền bối, ông muốn thế nào ?” Phan Tuấn lạnh lùng hỏi.

“Giao bí bảo ra đây !” Âu Dương Lô Hoả trợn đôi mắt như cặp chuông đồng lên nói, “Bằng không, hôm nay ta và người nhất định có một người phải nằm mà ra khỏi cánh cửa này.” Từ khi Phan Tuấn chặn một quyền của mình để cứu Tý Ngọ lần trước, Âu Dương Lô Hoả đã biết Phan Tuấn tuy tuổi còn trẻ măng, nhưng công phu không hề kém ông ta chút nào, lại thêm có Thanh ty hỗ trợ, nếu thật sự động thủ đánh nhau, ông ta chưa chắc đã chiếm được thượng phong.

“Ha ha, bí bảo nhà họ Âu Dương Lô Hoả trông như thế nào tôi còn không biết, làm sao lấy của ông được ?” Phan Tuấn thực sự cảm thấy ông già này quá ngang tàng, không còn lý lẽ gì nữa.

Âu Dương Lô Hoả từ từ buông lỏng nắm đấm, ông ta cảm thấy những lời Phan Tuấn nói không phải không có lý.

“Vả lại, ông nói chuyện trộm bí bảo này xảy ra vào một tháng trước đúng không ?” Phan Tuấn hỏi.

“Ừm, đúng vậy.” Cháu trai của Âu Dương Lô Hoả gật đầu.

“Lúc đó tôi đang ở Thượng Hải bá kiến một vị đại sư Kinh kịch, điểm này Phan Dao có thể làm chứng, tôi làm sao có thời gian đi Tân Cương được chứ?” Trong lúc Phan Tuấn nói chuyện, người làm trong nhà đã chạy đi gọi quản gia Phan Dao đến, Phan Dao vừa đến lập tức

lên tiếng: “Đúng vậy, lúc đó chúng tôi đang bá kiến đại sư Kinh kịch Mai Lan Phương tiên sinh mà.”

“Nhưng mà...” Âu Dương Lô Hoả không hiểu tại sao người Nhật kia trong phút cuối cùng lại vô duyên vô cớ vu cáo Phan Tuấn, thậm chí còn không tiếc trả giá bằng mạng sống của mình như thế.

“Tôi nhất định sẽ điều tra rõ ràng và cho tiền bồi một câu trả lời thích đáng.” Phan Tuấn dịu giọng nói.

“Hừm...” Âu Dương Lô Hoả phát tay áo ngoảnh đầu đi, Phan Tuấn nhìn ông ta rồi khẽ thở dài, cũng cất bước đi.

“Thiếu gia.” Vừa đi ra ngoài, Phan Dao khẽ thì thầm mấy câu gì đó bên tai Phan Tuấn, Phan Tuấn nghe xong hơi nhú mày lại, khoé miệng khẽ nhếch lên.

“Ông chắc chắn chứ?” Phan Tuấn hỏi.

“Không sai, có người tận mắt chứng kiến hôm nay y xuất hiện ở sông bài Vạn Lợi.” Phan Dao nói.

“Sông bài Vạn Lợi?” Phan Tuấn nghi hoặc hỏi.

“Thiếu gia không biết đấy thôi, tên này là con nghiện đánh bạc, một ngày không chơi là ngứa ngáy tay chân.” Phan Dao nói tới đây thì phì cười.

“Được, dù thế nào cũng nhất định phải tìm được y, có lẽ có thể hỏi được vài chuyện về nhà họ Kim từ miệng kẻ này cũng nên.” Phan Tuấn nói xong dường như nhớ ra chuyện gì đó, lại bảo: “Ông vào phòng thu chi lấy ít tiền đến Cục cảnh sát lo lót một chút, xem có thể thăm dò thông tin gì về tội trạng mà Phùng Vạn Xuân phạm phải hay không?”

“Phùng Vạn Xuân?” Phan Dao cả kinh thất sắc, trong ký ức của y, kẻ giết chết lão gia năm xưa chính là Phùng Vạn Xuân, vì vậy Phan Tuấn mới thêm vào “ba không cứu” một điều ” người họ Phùng không cứu”. Lúc này nghe Phan Tuấn đột nhiên nói phải nghe ngóng về vụ án của Phùng Vạn Xuân, y không khỏi kinh ngạc.

“Ừ, có rất nhiều chuyện bên trong, đợi tôi trở về sẽ từ từ nói với ông, nhớ là mang theo nhiều tiền một chút, kể cả không cứu được Phùng gia thì cũng có thể giúp ông ấy bớt phải chịu khổ trong lao ngục.”

“Thiếu gia yên tâm, tôi sẽ đi ngay.” Nói xong Phan Dao liền tắt tả chạy đi, Phan Tuấn đứng trong sân ngược nhìn bầu không tăm tối trên đỉnh đầu, nhất thời không biết lối thoát nằm ở đâu ? Vụ trộm bí bảo của nhà họ Âu Dương làm sao lại liên quan đến anh, Phùng Vạn Xuân vì sao bị bắt vào ngục ? Nhưng vấn đề này không ngừng xoay chuyển trong đầu Phan Tuấn, nhưng điều khiến anh đau đầu nhất vẫn là bí mật có quan hệ đến vận mệnh của tất cả các khu trùng sư kia, có lẽ chỉ có cách tìm được hậu nhân nhà họ Kim mới hòng biết được.

Suốt một buổi chiều, Âu Dương Lô Hoả không bước vào trong sân nhà Phan Tuấn nửa bước. Phan Tuấn đứng trước một chiếc bàn vuông bằng gỗ hạch đào chạm trổ hình hoa, anh cầm bút, đưa bút như rồng bay phượng múa, viết xuống tờ giấy tuyên trái trên bàn hai chữ “vô vị”. Hệ Mộc bọn họ vốn chịu ảnh hưởng rất sâu của tư tưởng Đạo gia.

Đến chập tối, Phan Dao mới quay về, y vào phòng Phan Tuấn thấp giọng nói: “Thiếu gia, tìm được người rồi.”

“Cho y vào đây !” Phan Tuấn nói đoạn liền đặt bút xuống, nhìn lại hai chữ viết trên tờ giấy tuyên, sau đó buông ống tay áo xuống, đi ra sảnh trước. Chốc sau, Phan Dao dẫn theo một người bước vào, người này thấp hơn Phan Dao một cái đầu, tay phải đút trong ống tay áo, nhìn bộ dạng như một trung niên, nhưng thân hình lại nhỏ như đứa trẻ.

“Chậc chậc Phan gia ...” Người kia trông thấy Phan Tuấn vội vàng xum xoe nói, “nếu Phan gia tìm tôi, ngài chỉ cần báo với tiểu nhân một tiếng là được rồi, hà tất phải đích thân phái quản gia đi tìm chứ ?” Phan Tuấn nhìn thấy rõ, nghe cũng rõ, kẻ này tuy trông như một tên lùn, nhưng lại hết sức khéo đưa đẩy, miệng lưỡi xảo quyệt.

“Khà khà, ông là Kim Thuận hả ?” Phan Tuấn mỉm cười hỏi.

“Đúng ạ, đúng ạ, tiểu nhân chính là Kim Thuận, Phan gia cứ gọi là Thuận Tử được rồi.” Kim Thuận vốn đã lùn tịt, lúc này lại khom lưng cúi đầu với Phan Tuấn, trông càng thêm nhỏ bé. Anh ngồi xuống, chìa tay ra hiệu mời họ Kim ngồi, bấy giờ y mới lựa một chiếc ghế ngồi vào nói: “Không biết hôm nay Phan gia tìm tiểu nhân có gì dặn dò ạ ?”

Phan Tuấn hăng giọng nói: “Ông có biết cửa hàng của sư phụ ông ở Lưu Ly Xưởng đã bốc hoả, cả nhà đều chết thảm hay không ?” Phan Tuấn vừa nói, vừa quan sát nét mặt Kim Thuận, vẻ mặt họ Kim vẫn bình thản, chỉ có vành tai khe khẽ giật nhẹ, sau đó lại toét miệng cười xoa đáp: “Biết chứ, biết chứ, chuyện này mấy hôm trước đồn đãi khắp cả thành, làm sao tôi không biết được ?”

“Tôi thấy ông cũng không xúc động gì cho lắm nhỉ ?” Phan Tuấn vừa nói vừa bưng chén trà lên.

“Phan gia, ngài không biết đấy thôi, mười lăm năm trước lão đầu tử đã đuổi tôi ra khỏi sư môn rồi.” Nói đoạn, Kim Thuận giơ tay chỉ vào tay phải giấu trong ống tay áo, năm ngón tay phải của y tựa như bị người ta một đao cắt xoẹt đi vậy.

Phan Tuấn nhìn mà giật mình, ngạc nhiên hỏi: “Tại sao ?”

“Chậc, có trách thì chỉ trách cái tật mê cờ bạc như mạng này của tôi. Đó là một đêm khuya năm Dân quốc thứ mười bảy, tôi đang nổi cơn nghiện cờ bạc đến giữa ngáy chân tay, đột nhiên gặp một người đồng hương cũ, tay này làm lính, bấy giờ đang ở trong đội quân của Tôn Điện Anh. Hỏi tôi có muốn tham gia một vụ làm ăn không, tôi liền nhận lời luôn. Ngài cũng biết, sư phụ tôi là khu trùong sư hệ Kim, chuyên chú vào các cơ quan độc trùong kim thạch, mà lãng mộ hoàng đế thì toàn do khu trùong sư hệ Kim thiết kế cạm bẫy. Vì vậy, chúng tôi nắm rất rõ tình hình trong các lãng mộ. Bấy giờ tôi cũng u mê đầu óc, đi đến nơi mới biết là trộm Đông Lãng. Nhưng lúc ấy đã không thể rút lui được nữa rồi, tôi đành liều một phen. Về sau, không

hiếu sao chuyện này bị sư phụ tôi biết được, lão đầu tử bèn chặt mấy ngón tay phải của tôi đi, rồi đuổi ra khỏi sư môn.” Kim Thuận nói xong, thở dài một tiếng.

“Thì ra là vậy.” Phan Tuấn gật gù.

“Tôi đoán hôm nay Phan gia tìm tôi đến chắc không chỉ hỏi chuyện này đúng không ?” Kim Thuận nói.

“Ừm, tôi muốn hỏi sư phụ ông hồi còn sống có truyền nhân nào khác nữa không ?” Phan Tuấn sớm đã nghĩ kỹ, nếu Kim Vô Thường hãy còn truyền nhân, vậy thì người đồ đệ ấy rất có thể sẽ biết một vài bí mật, ít nhất cũng biết nhiều hơn anh.

Kim Thuận nghĩ ngợi giây lát rồi đáp: “Sư phụ đúng là còn một truyền nhân nữa, sư đệ của tôi tên là Kim Ngân. Tuy sư phụ đã đuổi tôi ra khỏi sư môn, nhưng hai sư huynh đệ chúng tôi vẫn qua lại, ba năm trước hẳn đã về quê ở Hà Nam rồi.”

“Ồ ?” Phan Tuấn tựa như nhìn thấy ánh sáng cuối đường hầm, “Có biết địa chỉ cụ thể của y không ?”

“Ừm, chỉ là ...” Kim Thuận lộ vẻ khó xử, gãi gãi tay. Phan Tuấn đương nhiên hiểu ý y, liền vẫy tay bảo Phan Dao: “Đi lấy cho Kim gia đây ít bạc.”

Chữ “bạc” vừa thốt ra khỏi miệng Phan Tuấn, gương mặt Kim Thuận lập tức nở nụ cười: “Phan gia, thế này... thế này thì ngại quá.”

“Ông cầm lấy đi, nếu có thể tìm được Kim Ngân, tôi sẽ có trọng thưởng.”

Vậy xin cảm tạ Phan gia, khi khì.” Y cất bạc đi rồi tiếp, “Hẳn sống ở Hầu gia trang tại An Dương, Hà Nam, chỉ là người bình thường không bao giờ gặp được.”

“Tại sao vậy ?” Phan Tuấn hỏi.

“Hi hi, Phan gia không biết đấy thôi.” Kim Thuận nheo nheo mắt nói, “Khu trùng sư hệ Kim đời đời đều là người lùn, vả lại việc chế tạo trùng độc kim thạch có ảnh hưởng rất lớn đối với cơ thể, vì vậy thông

thường đều không có con cái, thế nên hậu nhân của khu trùng sư hệ Kim đa phần không phải máu mủ ruột rà. Thời trẻ, khu trùng sư hệ Kim thường đi khắp nơi, tìm kiếm truyền nhân tuyển cho đời sau, và lại mỗi sư phụ cả đời chỉ thu hai đồ đệ, cuối cùng chọn ra một người để kế thừa y bát.”

“Ừm, cha tôi cũng từng nói qua về chuyện này.” Phan Tuấn gật đầu.

“Sư đệ này của tôi cũng là người lùn, nhưng lại có bệnh về mắt rất nghiêm trọng, không chịu được ánh sáng, hễ gặp ánh sáng hai mắt sẽ đau đớn. Nhưng hắn vẫn được trời thương, ở trong bóng tối và ban đêm lại nhìn mọi vật rất rõ, thế nên hắn luôn sống một mình trong hang động, ngày ngủ đêm ra.”

“Ra là thế.” Phan Tuấn nói, “Làm sao mới tìm được y ?”

“Chuyện này cũng không khó, chỉ sợ rằng nhất thời khó mà học được.” Kim Thuận lấy trong ống tay áo ra một con蝶 mèn màu xanh lục, trông như được đẽo từ ngọc phi thủy, chế tác hết sức tế tĩ mĩ, râu và các đường vân trên cánh đều như thật, tựa hồ sắp nhảy lên vậy.

“Cái này là ...” Phan Tuấn tò mò đứng dậy, chăm chú quan sát con蝶 mèn phi thủy, quản gia Phan Dao cũng hết sức hiếu kỳ.

“Đây chính là một trong các bảo bối của khu trùng sư hệ Kim, gọi là Minh quý.” Kim Thuận cười cười nói.

“Minh quý ?” Phan Tuấn lặp lại.

“Đúng, khu trùng sư hệ Kim có nguồn gốc từ một nhánh phụ của Mặc gia thời Xuân Thu, am hiểu thuật sử dụng kim thạch, thêm nữa tổ tiên lại thích quan sát các loài côn trùng sâu bọ, từ đó mà trở thành khu trùng sư hệ Kim. Hai chữ Minh quý này cũng được rút ra từ tư tưởng Mặc gia.” Kim Thuận tuy rằng tướng mạo không được dễ coi lắm, nhưng tài ăn nói lại rất khá.

“Ừm, Minh quý này sử dụng thế nào ?”

“Cái này, bảo đơn giản thì cũng đơn giản, bảo khó khăn thì cũng hơi khó khăn một chút.” Kim Thuật gõ ba cái không mạnh không nhẹ

lên trên con Minh quý, con Minh quý không ngờ lại nhúc nhích, xoay mòng mòng trên bàn, còn phát ra tiếng “rích rích” giống như tiếng dế kêu, Phan Tuấn và Phan Dao đều lấy làm kinh ngạc.

Tuy từ lâu anh đã biết năm gia tộc khu trùng sư đều có tuyệt học riêng, nhưng cũng không thể nào ngờ thuật khu trùng sư của hệ Kim lại tinh diệu đến vậy, gần như đã đến mức xuất thần nhập hoá.

“Thuật điều khiển Minh quý này dựa vào số lần gõ, phương vị và lực đạo, số lần thì dễ nắm bắt thôi, nhưng lực đạo và phương vị cần một thời gian mới có thể rèn luyện được.” Kim Thuận nói, đoạn lại gõ nhẹ lên Minh quý một cái, con Minh quý liền lập tức dừng lại.

“Quả nhiên danh bất hư truyền !” Phan Dao thốt lên.

“Ha ha, đây chỉ là trò vật vãnh, một góc của núi băng thôi.” Nói tới đây Kim Thuận không giấu nổi vẻ đắc ý, nhưng thần tình đắc ý ấy chỉ lưu lại trên gương mặt y một thoáng rồi lập tức bị thay thế bằng vẻ âm đạm rầu rĩ.

“Dùng nó là có thể tìm được sư đệ của ông à ?” Phan Tuấn hỏi.

“Ừm, tôi sẽ nói phương pháp điều khiển cho Phan gia, chỉ cần đến lúc đó Phan gia làm đúng theo, nó sẽ đưa ngài tìm đến chỗ sư đệ tôi, nhưng hẳn có chịu gặp ngài hay không thì phải xem duyên phận của hai người rồi.” Kim Thuận nói đoạn, ghé miệng sát tai Phan Tuấn thì thầm vài câu gì đó.

Phan Tuấn thầm ghi nhớ trong lòng, đợi Kim Thuận đi rồi mới quay về phòng, thử làm theo, nhưng Minh quý không hề nhúc nhích. Sau mấy lần như vậy, Phan Tuấn chán nản ngồi xuống ghế, lúc này, anh chỉ có thể nhìn nó mà thờ dài.

“Anh Phan Tuấn, đang làm gì vậy ?” Một giọng nữ vang lên bên tai Phan Tuấn, anh ngẩng đầu lên, thì ra là cháu gái của Âu Dương Lô Hoả, mấy hôm nay sự việc xảy ra quá nhiều, Phan Tuấn cũng chưa hỏi tên cô gái.

“Ồ, thì ra là cô hả ?” Phan Tuấn muốn tránh khó xử, nên cố ý không xưng hô gì cả.

Không ngờ cô gái kia lại cười cười hỏi: “Anh Phan Tuấn vẫn chưa biết em tên là gì nhỉ ?”

“À !” Phan Tuấn âm ừ,

“Âu Dương Yến Vân.” Cô gái rành rọt nói.

Phan Tuấn gật đầu: “Tôi nhớ rồi.”

“Hi hi, cái này là...” Âu Dương Yến Vân nhìn con Minh quý trên bàn nói, “Minh quý ?”

“Hả ? Cô nhận ra nó à ?” Phan Tuấn ngạc nhiên hỏi.

“Ừm, hồi nhỏ mẹ từng đưa cho em một con, đó là thứ cuối cùng mẹ để lại cho em trước khi bà ấy đi, dặn rằng nếu có một ngày em nhớ mẹ, thì có thể dùng con Minh quý này đi tìm. Có điều, về sau cha em phát hiện ra, ông ấy liền nổi giận tịch thu con Minh quý ấy giấu đi, em với em trai đã tìm mấy lần mà không biết nó ở đâu. Tới khi bí bảo của gia tộc bị trộm, ông nội lục soát mật thất mới phát hiện ra con Minh quý bị cha em giấu đi ấy, thì ra ông ấy để nó trong mật thất cất giữ bí bảo, chẳng trách hai chị em tìm khắp trong nhà không thấy. Từ đấy đến giờ, em trai em vẫn luôn giữ nó bên mình.” Âu Dương Yến Vân vừa nói vừa cầm con Minh quý lên chăm chú quan sát, khoé mắt rịn ra thứ gì sáng lấp lánh.

“Mẹ cô...” Phan Tuấn hỏi.

“Khì khì.” Âu Dương Yến Vân mỉm cười đáp: ” Anh Phan Tuấn, con Minh quý này của anh rất giống con của em, chắc cũng là để tìm người phải không ?” Cô cố ý nói lảng sang chuyện khác.

“Đúng thế.” Phan Tuấn thăm nhủ, Âu Dương Yến Vân này quả nhiên là người trong nghề, “Cô có biết cách sử dụng không ?”

“Em cũng biết sơ, nhưng mỗi con Minh quý chế tạo ra đều có tác dụng khác nhau, mà phương pháp điều khiển cũng không giống nhau. Nếu biết được phương pháp điều khiển nói thì chắc là không có vấn đề gì.” Âu Dương Yến Vân vừa nói, vừa gõ nhẹ lên con Minh quý, không ngờ nó lại nhúc nhích thật.

“Vừa nãy, người kia đã nói với tôi, chỉ là tôi không hiểu cho lắm.” Phan Tuấn nhíu mày.

“Anh thử nói ra em nghe xem nào.” Âu Dương Yến Vân đề nghị.

“Ừm.” Phan Tuấn thoáng trầm ngâm, rồi nói: “Cung hai, thương hai, giốc một.”

Âu Dương Yến Vân nghe xong mỉm cười, gõ nhẹ mấy cái lên thân con Minh quý, chỉ thấy nó khẽ rung rung, từ phía sau xoè ra một đôi cánh màu xanh lục, xoay tròn mấy vòng trên mặt đất rồi bay ra phía cửa. Âu Dương Yến Vân tung mình đuổi theo, tóm lấy con Minh quý, lại gõ nhẹ lên mấy cái, con Minh quý liền trở về nguyên trạng.

“Ừa ? Cô làm thế nào vậy ?” Phan Tuấn thực sự ngạc nhiên.

“Anh Phan Tuấn, cái này không khó đâu.” Âu Dương Yến Vân đặt con Minh quý lên bàn giải thích: “Trong khẩu quyết của anh vừa đọc lúc nãy không phải có cung, thương, giốc đấy sao ? Đây là năm âm giai thời cổ đại, người xưa chia âm giai thành cung, thương, giốc, chủ, vũ, tương ứng với phương vị ngũ hành là Trung, Tây, Đông, Nam, Bắc. Khẩu quyết này có nghĩa là lần lượt gõ ba lần lên phần giữa, hai lần mé Tây, một lần mé Đông của con Minh quý.”

“Thế lực đạo thì sao ?” Phan Tuấn lại hỏi.

“Đây lại là một điểm thần diệu khác, vẫn dựa theo ngũ âm. Người gắn kết ngũ âm và ngũ tạng với nhau, lá lách ứng với cung, âm chậm mà thông thả; phổi ứng với thương, tiếng gấp mà trong trẻo; gan ứng với giốc, tiếng nhẹ kéo dài; tim ứng với chủ, tiếng mạnh mẽ rõ ràng; thận ứng với vũ, âm trầm mà nhỏ. Vì vậy tiếng cung phải chậm một chút, tiếng thương liên tiếp và nhanh một chút, tiếng giốc là chậm nhất.” Âu Dương Yến Vân giải thích rất rõ ràng.

“Để tôi thử xem.” Phan Tuấn làm theo phương pháp của Âu Dương Yến Vân khẽ gõ mấy cái, quả nhiên vừa gõ xong, con Minh quý đã bay lên thật.

“Thần kỳ quá, cơ quan của gia tộc hệ Kim quả không tầm thường.” Phan Tuấn không khỏi khâm phục người phát minh ra con

Minh quý này đã kết hợp ngũ hành và âm luật với nhau một cách hoàn mỹ, thế mà đây cũng chỉ là một góc của tảng núi băng thôi.

“Âu Dương cô nương, mẹ cô có phải là truyền nhân của hệ Kim hay không ?” Phan Tuấn đột nhiên hỏi.

“À...” Âu Dương Yến Vân hơi nhú mày, một lúc sau mới khẽ gật đầu, “Ừm, mẹ em đúng là họ Kim.”

“Chẳng trách.” Phan Tuấn trầm ngâm, “Vậy giờ bà ấy đang ở đâu ?”

“Hồi em ba tuổi, mẹ đã bỏ nhà đi.” Âu Dương Yến Vân thở hắt ra, “Đã mười mấy năm rồi, không biết có còn sống trên đời này nữa không ?”

“Xin lỗi, Âu Dương cô nương, lại nhắc đến chuyện thương tâm của cô.” Phan Tuấn ngại ngùng nói.

“Thực ra không có gì, bao nhiêu năm nay em cũng đã nguôi ngoai dần rồi.” Âu Dương Yến Vân vừa nói vừa mỉm cười, nhưng đôi mắt to tròn lại hết sức u buồn.

“Phải rồi, đợi tôi dùng xong con Minh quý này, cô hãy dùng nó đi tìm mẹ nhé !” Phan Tuấn nhìn con Minh quý để trên bàn đề nghị.

“Ha ha.” Âu Dương Yến Vân bật cười, “Anh không biết rồi, mỗi con Minh quý chỉ có thể hoàn thành một nhiệm vụ, nó chỉ tìm được người mà trước khi lên đường chúng ta thiết đặt cho nó thôi.”

Phan Tuấn sức hiểu ra, khẽ gật đầu.

“Anh Phan Tuấn, cha mẹ anh đâu rồi ?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Mẹ tôi qua đời năm tôi tám tuổi, cha tôi thì cũng vì tôi... mà mất mạng năm tôi mười tuổi.” Phan Tuấn nhớ lại cuộc đối thoại với Phùng Vạn Xuân trong phòng giam chữ Thiên.

“Thì ra anh còn thảm hơn em.” Âu Dương Yến Vân mỉm cười nói, “Thế anh có cô gái nào trong lòng chưa ?”

“Hả ?” Phan Tuấn giật mình, thoắt cái gương mặt đã đỏ bừng, không biết trả lời thế nào.

“Hả cái gì mà hả ?” Âu Dương Yến Vân có vẻ giận dữ, “Có phải anh đã đính ước với ai rồi không ?” Câu nói này làm loé lên trong tâm trí Phan Tuấn bóng một cô gái, trong lòng chợt thấy ngọt ngào.

“Thế tức là chưa có rồi ?” Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn hồi lâu không nói gì, lại cười hì hì tiếp: “Tốt quá rồi !”

“Cái gì tốt quá rồi ?” Phan Tuấn lập tức ngăn người ra.

“Không có gì, anh nghỉ ngơi sớm đi.” Nói đoạn, Âu Dương Yến Vân tung tăng đi ra phía cửa, bước chân nhẹ nhàng như chim yến, lúc sắp ra ngoài, cô đột nhiên quay đầu lại nói: “Em tin anh không phải là tên xấu xa cướp đi bí bảo.”

Mấy câu này của cô làm Phan Tuấn hơi khó hiểu, sau khi cô đi, anh cất con Minh quý, chăm chăm vào mật thất, ngồi xuống bồ đoàn. Tâm trí anh không sao bình tĩnh được, trong đầu không ngừng hiện lên nụ cười của Âu Dương Yến Vân.

CHƯƠNG 4: Hoả hoạn ở tiệm đồ cổ Lưu Ly Xưởng

Vừa qua nửa đêm, đột nhiên có tiếng gõ cửa âm ỉ truyền đến, Phan Tuấn hơi rùng mình, nhận ra âm thanh ấy tới từ cửa phía sau, muện thế này rồi còn ai đến nữa chứ ? Anh ra khỏi mật thất, vừa đến sảnh chính, đã thấy quản gia Phan Dao lật đật chạy vào, thì thầm nói mấy câu vào tai anh, sắc mặt anh thoáng biến đổi.

“Dẫn bọn họ vào phòng ngủ của tôi !” Phan Tuấn dứt lời, Phan Dao liền tất tả chạy ra ngoài.

Một lúc sau, đã có ba đại hán được Phan Dao dẫn vào phòng Phan Tuấn. Phan Tuấn để ý thấy đại hán ở giữa sắc mặt xanh mét, trên trán toàn là mồ hôi to như hạt đậu, môi trắng bợt.

” Đặt y lên giường đi.” Phan Dao chỉ huy hai gã đại hán còn lại.

Hai gã hán tử vâng lời đặt đại hán bị bệnh lên giường rồi tới trước mặt Phan Tuấn, hai người này một khoảng ba mươi, cao lớn, tóc tai bù xù, ánh mắt sáng rực rỡ có thần, người kia chừng trên dưới hai mươi, gầy nhỏ hơn một chút. Cả hai đi tới trước mặt Phan Tuấn, thành linh cùng quỳ thụp xuống...

” Phan gia, xin ngài cứu ông chủ của chúng tôi.” Người đàn ông chừng ba mươi nói bằng giọng nghẹn ngào.

” Hai người đứng dậy trước đã.” Nói đoạn, Phan Tuấn thông thả đi tới bên cạnh người đàn ông đang nằm trên giường, vén ông tay áo y lên, anh cầm tay y, chỉ thấy trên tay có một lớp chai khá dày, Phan Tuấn chầm chậm đặt tay y xuống, ” Các anh làm gì vậy ?”

” Chúng tôi chạy hàng, đây là ông chủ nhà chúng tôi, trên đường không biết mắc bệnh gì, ban đầu thì lúc tỉnh lúc mê, chúng tôi đã tìm rất nhiều danh y, song đều phải bó tay, hỏi thăm nhiều nơi mới biết Phan gia đây có thể trị nhiều loại nghi nan tạp chứng, vì vậy mới gấp rút tìm đến.” Người đàn ông trên dưới ba mươi nói.

Phan Tuấn quay đầu lại nhìn mặt người đàn ông nằm trên giường, vén mí mắt y lên, hơi chau mày lại, kể đó, anh cởi y phục trên người đối phương ra, khắp người y chỉ thấy mấy vết sẹo lớn sẹo nhỏ, ở ngực còn có một vết thương màu đỏ, lúc này đã lở loét, nhưng không phải do vũ khí sắc bén gây ra.

Phan Tuấn xem xong liền đứng dậy, từ từ đi tới sảnh chính ngồi xuống, hai gã đại hán nhìn nhau, nhất thời không biết trong đầu Phan Tuấn đang nghĩ gì. Hai người bèn đi tới trước mặt anh thử thăm dò: ” Phan gia, ông chủ nhà chúng tôi có cứu được không ?”

Phan Tuấn gật đầu nói: ” Y không bệnh, mà là trúng độc.”

Câu này lập tức khiến hai gã kia ngơ ngác nhìn nhau.

” Và lại còn trúng phải thi độc nữa.” Phan Tuấn đứng dậy xoa tay: ” Hai người khiêng y đi đi.”

” Phan gia, chẳng phải ngài nói có thể cứu được ông chủ nhà chúng tôi sao ? Bao nhiêu tiền chúng tôi cũng sẵn lòng.” Nói đoạn, người đàn ông tầm ba mươi kia lấy trong người ra một cái gói màu vàng, đặt nó lên chiếc bàn bên cạnh Phan Tuấn, chỉ nghe bên trong phát ra tiếng kim loại xúng xoerng, gã nhanh chóng mở ra, mấy thỏi bạc, mấy viên trân châu lập tức hiện ra trước mắt mọi người.

” Ha ha, anh cũng coi thường Phan Tuấn này quá rồi.” Phan Tuấn lạnh lùng nói: ” Khiêng đi đi ! Tôi không thể cứu người này được.”

” Tại sao ? Phan gia !” Người kia hỏi.

” Nếu ngay cả thân phận thực sự của mình bệnh nhân cũng không chịu thành thực nói ra, tôi nghĩ mình không thể thật lòng chữa trị cho y được, vậy thì thà không chữa còn hơn.” Phan Tuấn lạnh lùng đáp.

Hai đại hán lại đưa mắt nhìn nhau, sắc mặt đỏ bừng nhưng nhất nhất vẫn không nói gì.

” Phan gia, quả nhiên danh bất hư truyền.” Giọng nói vang lên từ phía giường, mấy người đều ngoảnh đầu lại, chỉ thấy người đàn ông vừa hôn mê đã tỉnh lại nói: ” Nếu Phan gia đã nói vậy thì các người đưa ta đi, không cần thêm phiền phức cho Phan gia.”

Hai đại hán còn định nói gì đó với Phan Tuấn, nhưng thấy Phan Tuấn đã quay mặt đi, đành thở dài, đi tới bên cạnh giường, công người kia lên toan đi ra ngoài cửa.

Lúc sắp tới cửa, người đàn ông ở giữa chợt cất tiếng ” Tuy chúng ta là thổ phỉ, nhưng cũng chưa bao giờ làm chuyện gì thương thiên đoạ lý, những kẻ chúng ta đối phó đều không phải tốt đẹp gì cho cam.” Nói xong, hai người kia liền khiêng y ra ngoài, mới đi được vài bước, Phan Tuấn đột nhiên cao giọng gọi: ” Ở lại đây đi !”

Phan Dao nghe vậy liền chạy tới cửa gọi lớn: ” Thiếu gia đồng ý giữ các người ở lại rồi !”

Hai đại hán vội vàng công người đàn ông quay vào, y khó nhọc bò khỏi lưng người công, loạng choạng đi tới trước mặt Phan Tuấn, anh ngẩng đầu lên, vừa hay đụng phải ánh mắt của đối phương. Đại hán này mắt to mày rậm, xương bên quai hàm hơi hõm xuống, nhưng ánh mắt hết sức cương nghị. Y đột nhiên quỳ xuống trước mặt Phan Tuấn nói: ” Phan gia, tôi họ Tôn, Tôn Thạch, là chưởng quầy trên núi Lão Long.”

” Ừm, hai người khiêng y lên giường đi.” Phan Tuấn xua tay, sau đó gọi Phan Dao lại gần, thì thầm vài câu vào tai ông ta, Phan Dao lập tức biến sắc.

” Vâng, tôi biết rồi, thiếu gia.” Nói xong, Phan Dao vội sai bước đi ra ngoài. Phan Tuấn bảo hai người kia ra cửa canh chừng, sau đó đi tới trước mặt Tôn Thạch, lột bỏ y phục y ra, để lộ vết thương đã bắt đầu lở loét.

” Tôn đương gia trúng độc lúc nào vậy ?” Phan Tuấn vừa cẩn thận dùng rượu lau rửa vết thương cho Tôn Thạch vừa hỏi vẻ hờ hững.

” Khụ khụ, mấy hôm trước tôi dẫn hơn chục anh em dưới trướng ra phố đi dạo, đột nhiên thấy ớn lạnh, sau khi trở về thì đổ bệnh không dậy nổi nữa.” Tôn Thạch nghiêng răng nói, rõ ràng là rượu đã có tác dụng.

” Bình thường anh không đặc tội với ai đấy chứ ?” Phan Tuấn đứng dậy lấy kim bạc, đâm vào mấy huyết đạo trên người họ Tôn, sắc mặt Tôn Thạch lập tức tái nhợt đi, lông mày nhướng lên, cả người ưỡng thẳng, một lúc sau đột nhiên ” oẹ” một tiếng, phun máu bầm ra, cục máu bầm trông như miếng đậu phụ bầm máu.

Phan Tuấn thấy vậy liền rút kim bạc ra, Tôn Thạch bấy giờ mới thở hắt một hơi, ngả ra giường như thể cạn kiệt sức lực, trán lấm tấm những giọt mồ hôi to như hạt đậu.

” Tôn đương gia xuất thân quân ngũ phải không ?” Phan Tuấn đứng dậy hỏi.

” Đúng vậy, có tham gia hội chiến Tùng hộ, sau khi bại trận liền rời bỏ quân đội.” Tôn Thạch ngửa mặt nhìn trần nhà, tựa hồ đang nhớ lại chuyện xa xưa.

” Vừa nãy tôi dùng kim châm đâm vào huyết vị đau nhất trên người anh, nếu là người thường thì sớm đã ngất đi rồi, nhưng anh vẫn chống đỡ được, thậm chí còn không rên la một tiếng, quả là bậc đại trượng phu!” Lời lẽ của Phan Tuấn không che giấu vẻ ngợi khen, tuy anh chịu ảnh hưởng của gia quy, xưa nay không hỏi sự đời, nhưng cũng khó mà kìm được một bầu nhiệt huyết và lòng ngưỡng mộ đối với anh hùng.

” Quá khen rồi, thực ra ai có thể ngờ Phan gia nổi tiếng khắp kinh thành lại chỉ là một chàng trai hai mươi tuổi đầu chứ, đúng là nhân tài đời nào cũng có !” Phan Tuấn chỉ cười, cũng không khiêm nhường nữa, đi tới chỗ cục ” đậu phụ máu” dưới đất, hỏi: ” Tôn đương gia có muốn biết thứ gì khiến anh khổ sở như vậy không ?”

” Hà ?” Tôn Thạch thoáng ngạc nhiên, chẳng lẽ như vậy là đã xong rồi ?

Chỉ thấy Phan Tuấn không biết từ lúc nào đã lấy ra một mũi ngân châm khá dài, sau đó khe khẽ rạch vỡ cục ” đậu phụ máu” kia, bên trong không ngờ lại xuất hiện một con sâu to như hạt đậu.

” Đây là...” Tôn Thạch nghi hoặc hỏi.

” Thi trùng.” Phan Tuấn giơ con thi trùng xuống đất rồi đứng dậy, hai hàng lông mày nhíu chặt: ” Chắc là bọn họ.”

” Ai ?” Tôn Thạch hoảng hồn hỏi.

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lạnh bên ngoài vang vào: ” Hừ, Phan gia quả nhiên có chút kiến thức, vừa nhìn đã nhận ra ngay rồi.”

Tôn Thạch giật mình, vội đưa mắt nhìn Phan Tuấn, chỉ thấy Phan Tuấn mỉm cười, bộ dạng có vẻ rất chắc chắn.

” Rầm !” một tiếng, cửa bị đá bật ra, người bước vào không ngờ lại chính là hán tử trẻ tầm trên dưới hai mươi kia, y bước vào đứng trước mặt Phan Tuấn. Tôn Thạch sắc mặt tái nhợt nhìn người kia, một khắc sau mới kinh ngạc thốt lên: ” Tiểu Vũ Tử ?”

Người trẻ tuổi chỉ cười khẩy.

” Tôn đương gia, y không phải là Tiểu Vũ Tử mà anh biết đâu.” Phan Tuấn lạnh lùng nói, sau đó khe khẽ đặt tay lên thắt lưng. Hán tử ấy nhanh tay nhanh mắt, giật nhẹ tay một cái, một đại hán lập tức từ bên ngoài lăn vào, ngã vật dưới đất. Chính là đại hán chừng ba mươi đi cùng với họ, lúc này tay anh ta dường như bị thứ gì đó trói chặt, miệng bị nhét giẻ, ú a ú ở không nói ra lời.

” Rốt cuộc mày là ai ?” Tôn Thạch nói đoạn, tay đã rờ vào khẩu súng.

” Tôn đương gia, nếu không muốn hãn chết cho nhanh thì đừng nhúc nhích.” Người kia lạnh lẽo đe dọa, đoạn giơ tay lên, trên tay y rõ ràng có một sợi tơ mảnh, mà sợi tơ ấy lại đang thắt vào cổ của đại hán kia.

“Ta đến để tìm Phan gia.” Người kia nhìn Phan Tuấn, khóe miệng nhếch lên.

Phan Tuấn cười lạnh, sau đó chậm chậm ngồi xuống ghế: “Nếu ta đoán không lầm, chắc các hạ đây họ Thời phải không?”

“Phan gia quả nhiên tinh tường.” Đối phương khẽ cười.

“Ta đoán độc trên người Tôn đương gia là do các hạ xuống tay.”

“Ừm, không sai, độc trên người y đúng là do ta.” Người kia có vẻ khá đắc ý.

“Thủ pháp thô thiển, kỹ thuật kém cỏi.” Phan Tuấn nói không chút khách khí.

“Ừa? Hình như Phan gia cũng chỉ vừa mới biết thôi mà!” Đối phương tỏ vẻ khinh khỉnh.

“Hừ, thực ra người đã để lộ quá nhiều.” Phan Tuấn đứng dậy: “Thị độc trên người Tôn đương gia gọi là Địa viên, vì khu trùng sư hệ Thổ chịu ảnh hưởng rất sâu của tư tưởng Nông gia⁽¹⁾, mà cái tên Địa viên này cũng bắt nguồn từ tác phẩm của Nông gia. Nếu khu trùng sư hệ Thổ dùng Địa viên, người trúng độc sẽ chết chắc, và lại trên thân thể người chết cũng không xuất hiện vết thương. Chỉ có những người chưa bao giờ dùng Địa viên mới để lại vết thương lớn như vậy trên người đối phương hạ độc. Thêm nữa, vị trí hạ độc này cũng không giống với thủ pháp của khu trùng sư hệ Thổ, mà giống như thủ pháp hạ cổ độc của khu trùng sư hệ Thủy hơn.”

1. Một phái học thuật thời Tiên Tần.

“Ha ha, bị phát hiện sớm như vậy à? Giọng nói người kia có phần phần nộ.

“Đúng vậy, vừa nhìn thấy vết thương trên người Tôn đương gia, ta đã đoán người là khu trùng sư hệ Thủy, sở dĩ ta giữ Tôn đương gia lại, cũng vì không hiểu tại sao người phải hạ độc với anh ta, mục đích của người là gì?” Phan Tuấn nhìn hán tử trước mặt, lúc này y đã có vẻ rậm rịt bất an.

“Mục đích của ta là...” Lời vừa dứt, thân hình y bắt đầu di động về phía trước, “Giết người...” hai chữ cuối cùng hòa nhịp với động tác của y, trở nên phiêu hốt lừng lơ.

Thấy đối phương áp sát, nhưng Phan Tuấn vẫn không nhúc nhích, chỉ thấy trên tay người kia không biết từ lúc nào đã có thêm một sợi tơ mảnh như tơ tằm, bay vút về phía mắt anh. Đúng lúc này, trên nóc nhà đột nhiên có một người rơi xuống. Hán tử kia lơ mơ cảm thấy trên đầu lạnh lạnh, vội vàng tránh né. Người rơi xuống ấy không phải ai khác, mà chính là quản gia Phan Dao. Thì ra sau khi nhìn ra Tiểu Vũ Tử là đồ giả mạo, Phan Tuấn đã dặn dò Phan Dao chuẩn bị hành động. Vì vậy, sau khi ra ngoài, Phan Dao bèn âm thầm leo lên xà nhà phục sẵn, đợi Tiểu Vũ Tử bại lộ sẽ bất ngờ chế phục. Trên tay Phan Dao cầm một thanh đoản đao bằng gỗ đào, tuy chỉ làm bằng gỗ, nhưng vì trên lưỡi đao có tẩm trùng độc nên cũng có lực sát thương nhất định.

Thân hình Tiểu Vũ Tử khẽ động, không ngờ Phan Dao sớm đã đoán được, thế đao lập tức bám theo. Tiểu Vũ Tử tuy linh hoạt nhanh nhẹn, song vẫn là người trẻ tuổi, thiếu kinh nghiệm thực chiến, vừa nãy nhảy tránh đã để lộ sơ hở, Phan Dao lập tức thừa cơ chặt một đao lên sống lưng y. Tiểu Vũ Tử tức thì cảm thấy lạnh buốt cả người, từ sống lưng đến gót chân trong chớp mắt cứng đờ như bị đóng băng, thân thể không sao nhúc nhích được nữa.

“Thiếu gia, cậu xem nên xử lý thế nào?” Phan Dao thu đao vào vỏ hỏi.

Phan Tuấn chậm chậm đi tới trước mặt Tiểu Vũ Tử, liếc nhìn y rồi đột ngột thọc tay vào tóc y, Phan Dao giật mình, quả nhiên chỉ thoáng sau, Phan Tuấn đã lột khỏi mặt Tiểu Vũ Tử một chiếc mặt nạ da người.

Mặt nạ rơi xuống, phía sau không ngờ lại là một cô gái, khoảng trên dưới hai mươi, tuy vẻ mặt hung hãn, nhưng cũng không che giấu được nét đẹp.

“Cô tên là gì?” Phan Tuấn để tấm mặt nạ da người lên mặt bàn hỏi.

“Muốn giết thì cứ giết đi, cần gì phải phí lời.” Tuy là hạng nữ nhi, nhưng nói năng lại có mấy phần khí khái nam nhân.

“Tại sao tôi phải giết cô? Tôi chỉ không hiểu tại sao cô muốn giết tôi thôi.” Phan Tuấn nói đoạn ngồi xuống bên cạnh, Phan Dao và Tôn Thạch đều ngẩn ra, rõ ràng là một hán tử trên dưới hai mươi tuổi đi theo Tôn Thạch, vậy mà chỉ trong nháy mắt đã biến thành một cô gái rồi?

“Hừ, đừng có làm bộ làm tịch nữa, lúc người giết chết mẹ ta tại sao lại không hạ thủ lưu tình?” Cô gái hần học nói.

“Cái gì?” Phan Tuấn gần như không tin vào tai mình nữa, chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi anh đã bị người ta vu vạ đến lần thứ hai rồi.

“Nếu tôi đoán không sai, cô nhất định là hậu nhân của nhà họ Thời ở Tương Tây phải không?” Phan Tuấn rút sợi tơ mảnh màu trắng của cô gái ra, cầm trên tay rung nhẹ nhẹ, sợi tơ đứt thành mấy đoạn, đại hán nằm dưới đất “ôi cha” một tiếng, rồi hồng hộc thở dốc, thì ra này giờ y vẫn bị sợi tơ thít chặt cổ họng, không thở mạnh được, bây giờ mới được giải thoát.

“Ha ha, thế thì sao chứ?” Cô gái khịt mũi “hừ” một tiếng.

“Sao cô lại nói mẹ cô bị tôi giết hại?” Phan Tuấn hỏi.

“Thanh ty, chỉ có nhà họ Phan mới có Thanh ty đúng không?” Cô gái lớn tiếng hét lên.

“Sao lại là Thanh Ty? Phan Dao bất giác tự hỏi, sau đó quay đầu nhìn Phan Tuấn, chỉ thấy Phan Tuấn lấy trong túi ra một viên thuốc đưa cho ông ta: “Để cô ấy nuốt vào, rồi thả đi đi!”

“Thiếu gia?” Phan Dao thấy Phan Tuấn xua xua tay, bèn y lời làm theo, cô gái kia uống thuốc giải xong, thu sợi tơ lại, cũng chẳng buồn cảm ơn đã bước thẳng ra cửa, rồi lại ngoảnh đầu vào nói: “Ta vẫn sẽ đến giết người!”

“Ừm, hừm!” Phan Tuấn bật cười, thực ra trong đầu anh đang nghĩ đến một vấn đề khác, Thanh ty, rốt cuộc trên đời còn ai biết sử dụng thứ ám khí ấy nữa?”

“Phan gia, thực sự xin lỗi, lại mang đến nguy hiểm lớn như vậy cho anh.” Tôn Thạch ngại ngùng nói.

“Được rồi, thực ra anh bị thương cũng vì cô ta muốn tiếp cận tôi mà thôi, nếu cô ta không làm anh bị thương, thì sao có thể vào nhà họ Phan này được chứ? Kể cả có vào được, cũng không thể tiếp xúc với tôi ở khoảng cách gần như thế, vì vậy anh chỉ là người bị cô ta dùng làm mồi câu thôi.” Những lời này của Phan Tuấn làm Tôn Thạch sức tình ngộ.

“Tôn đương gia không cần nghĩ ngợi nhiều, cứ ở đây yên tâm dưỡng thương mấy ngày là không có gì đáng ngại nữa, cũng may thủ đoạn dùng độc của cô ta không cao minh lắm, bằng không sợ rằng tôi cũng không cứu được anh đâu!” Nói đoạn, Phan Tuấn kê ra hai đơn thuốc đưa cho Phan Dao, bảo ông ta theo đơn thuốc bốc cho Tôn Thạch, còn mình thì đi ra phía ngoài sân.

Những sự việc liên tiếp xảy ra mấy ngày hôm nay làm Phan Tuấn phần nào lúng túng, mấy gia tộc lớn trước đây sống chết đều không có qua lại tựa hồ đột nhiên lại xuất hiện một lúc, hơn nữa đều có dính dáng đến mình, anh lơ mơ cảm thấy phía sau những chuyện này đang có một bàn tay đen tối thao túng tất cả, chỉ là nhất thời vẫn chưa tìm được chút manh mối nào mà thôi.

Thanh ty, kẻ cướp đi bí bảo của gia tộc Âu Dương, đánh bị thương người Nhật kia sử dụng Thanh ty, kẻ giết chết nữ chủ nhân nhà họ Thời cũng dùng Thanh ty. Trên đời này ngoài anh ra, rốt cuộc còn ai biết dùng Thanh ty nữa? Hẳn dùng Thanh ty giết người rốt cuộc có mục đích gì?

“Nhà họ Kim.” Giọng Âu Dương Lô Hỏa vang lên phía sau Phan Tuấn.

“Cái gì?” Phan Tuấn quay đầu nhìn Âu Dương Lô Hỏa, “Tiền bối nói nhà họ Kim cái gì?”

“Thanh ty.” Âu Dương Lô Hỏa nói, “Theo ta được biết vũ khí bí mật của mấy đại gia tộc chúng ta tuy mỗi nhà mỗi khác, nhưng ban đầu đều bắt nguồn từ nhà họ Kim mà ra.”

“Âu Dương tiền bối, sao tôi chưa từng nghe nói chuyện này nhỉ?” Đây là lần đầu tiên Phan Tuấn nghe thấy thông tin này.

“Ta cũng vì không ngủ được mà sức nhớ ra lúc này, có thể chuyện này cả cha cậu cũng không biết được. Cũng phải mấy trăm năm trước rồi, vì chúng ta và nhà họ Kim có quan hệ rất sâu xa, nên mới biết được một số ẩn tình bên trong.” Âu Dương Lô Hỏa nói tới đây, thần sắc không khỏi có chút ảm đạm, Phan Tuấn thầm nghĩ, có lẽ “quan hệ sâu xa” mà Âu Dương Lô Hỏa nói đến, là chuyện mẹ của Âu Dương Yến Vân.

“Vậy tức là nhà họ Kim cũng có người biết dùng Thanh ty?” Đầu óc Phan Tuấn lúc này hơi hỗn loạn, sau vụ hỏa hoạn kia, nhà họ Kim đã bị diệt môn rồi, chỉ còn lại hai đệ tử Kim Thuận và Kim Ngân, chẳng lẽ kẻ biết sử dụng Thanh ty lại là một trong hai người này?

“Chắc là phải đấy. Nếu như người này thật sự không phải cậu, thì nhất định là người nhà họ Kim.” Tuy nói vậy, nhưng Âu Dương Lô Hỏa vẫn chưa hết hoài nghi Phan Tuấn.

“Giờ Kim gia chỉ còn lại hai người Kim Thuận và Kim Ngân thôi, nhất định là một trong hai người họ.” Nói xong, Phan Tuấn liền gọi Phan Dao đến.

“Đưa tôi đi tìm Kim Thuận.” Phan Tuấn nói đoạn quay về phòng mặc y phục, Phan Dao gật đầu, đúng lúc hai người chuẩn bị đi thì Tỷ Ngộ đột nhiên đuổi tới: “Tiểu sư thúc, tôi cũng đi cùng mọi người nhé!”

Phan Tuấn ngập ngừng, sau đó khẽ gật đầu.

Bọn họ ra khỏi nhà thì đã quá nửa đêm, đi trên phố thỉnh thoảng lại gặp phải mấy gã say khướt. Ba người bước đi như gió, Phan Dao

biết rõ các con bạc không phân biệt ngày đêm gì cả, vì vậy liền đi thẳng tới chỗ sòng bạc Vạn Lợi. Sòng bạc Vạn Lợi này nằm ở gần Thiên Kiều, chỉ cách Bát đại hồ đồng trừ danh có một con phố, chỗ này rỗng rảnh hỗn tạp, bên trong đa số đều là bọn háo sắc, nên việc làm ăn cũng tương đối tốt. Lúc bọn họ đến, đêm đã về khuya, nhưng sòng bạc Vạn Lợi vẫn đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyên náo.

Có rất nhiều loại người ra vào sòng bạc, vì Phan Dao thời trẻ từng theo lão chủ nhân xông pha Nam Bắc, cũng từng trải nhiều, nên bảo Phan Tuấn đứng ngoài cửa chờ, một mình đi vào bên trong. Phan Tuấn cũng rất phản cảm với bầu không khí bên trong nên không chối từ. Chừng một tuần hương, Phan Dao đi ra, lắc đầu với Phan Tuấn, sau đó rảo bước đi tới bên cạnh anh nói: “Không có, Kim Thuận là khách quen, nghe người ở đó nói từ sau khi tôi gọi hăn đi, hăn không hề quay lại chỗ này.”

“Ông biết Kim Thuận sống ở đâu không?”

“Không biết, nghe nói con người này hành tung rất bí ẩn. Chỉ nghe người trong sòng bạc bảo hăn ta thông thường đến tối mới xuất hiện, trời sáng là lẳng lặng bỏ đi, còn như hăn ở đâu thì chẳng ai biết cả. Nhưng cũng có người bảo hăn sống ở khu mờ hoang ngoài thành.”

“Chẳng lẽ hăn ta cũng sống dưới lòng đất giống Kim Ngân?”
Phan Tuấn nghi hoặc.

“Tiểu sư thúc, nếu hăn sống dưới lòng đất thì tôi có cách tìm được đấy.” Tý Ngọ chen vào.

“Hả?” Phan Tuấn và Phan Dao đưa mắt nhìn nhau, rồi quay lại nhìn Tý Ngọ, thấy anh ta hết sức tự tin nói: “Chỉ cần hăn ở dưới lòng đất trong phạm vi một dặm vuông, chắc là không vấn đề gì đâu.”

“Ừm, vậy thì tốt quá, ngày mai chúng ta đi tìm Kim Thuận.”
Phan Tuấn vỗ vai Tý Ngọ bảo.

Có người đọc đến đây nói, nếu vội như vậy sao không đi luôn cho xong, sự tình hỏa tốc cơ mà? Đó là bởi hồi đó không giống bây

giờ, ban đêm cổng thành đóng chặt, muốn ra khỏi thành phải đợi đến khi trời sáng.

Trở về nhà họ Phan, mọi người ai về phòng người nấy nghỉ ngơi. Phan Tuấn không yên tâm vết thương của Tôn Thạch, bèn trở dậy đến phòng y, thấy Tôn Thạch đã ngủ. Lúc Phan Tuấn đến, đại hán vẫn luôn canh bên cạnh họ Tôn giật mình tỉnh dậy, Phan Tuấn vội ra hiệu cho y không lên tiếng, sau đó nhìn sắc mặt có vẻ đã hồng nhuận trở lại của Tôn Thạch, gật gật đầu, đang định quay mình rời đi, thì Tôn Thạch đột nhiên tỉnh lại: “Phan gia...”

Phan Tuấn mỉm cười: “Tôi đến xem thương thế của anh ra sao.”

“Làm phiền Phan gia rồi.” Tôn Thạch chấp tay nói, “Vết thương của tôi liệu mấy ngày thì khỏi được?”

“Nhanh thì dăm ba ngày, chậm thì nửa tháng sẽ bình phục.”

“Thực ra... thực ra lần này tôi đến tìm Phan gia, là còn có chuyện khác muốn nhờ vả.” Nói đoạn, Tôn Thạch lấy trong túi ra một phong thư, Phan Tuấn bèn nghi hoặc nhận lấy.

Phan Tuấn xem lá thư, rồi lại nhìn Tôn Thạch, sau đó đưa trả lại cho họ Tôn: “Cái này...”

“Phan gia, kì thực chuyện này tôi cũng chỉ được người khác nhờ thôi, người ấy từng có ơn cứu mạng với tôi.” Tôn Thạch nhận lại phong thư, nói: “Lần này tôi đến Bắc Kinh cũng là vì chuyện này, nhưng đã đi khắp các hiệu thuốc trong kinh thành, mà vẫn...”

Phan Tuấn khẽ gật đầu.

“Tôi biết chuyện này đối với Phan gia cũng có chút khó xử.” Tôn Thạch còn định nói gì nữa nhưng đã bị Phan Tuấn ngắt lời.

“Chuyện này tôi nhận lời anh, chỉ là phải đợi vài ngày, dầu sao số lượng thuốc các anh cần quá nhiều, lại toàn là hàng hóa mà người Nhật đã cấm buôn bán.” Phan Tuấn thở dài một tiếng.

“Anh không muốn biết số thuốc này tôi mua cho ai sao?” Tôn Thạch tò mò hỏi.

“Ha ha, anh trả tiền, tôi bán thuốc, còn thuốc của anh rồi cuộc đưa đến đâu thì liên quan gì tới tôi?” Nói xong, Phan Tuấn chậm chậm đi ra khỏi phòng ngủ của Tôn Thạch. Thực ra, với sự thông minh của Phan Tuấn, anh đã đoán ra được, quân đội quốc gia chỉ cần tiền, người thực sự cần đến dược phẩm là quân Bát Lộ đang kháng Nhật. Tuy nói ra thì có vẻ nhẹ nhàng, một người ra tiền, một người trả hàng, nhưng người Nhật Bản đang khống chế dược phẩm rất nghiêm ngặt, bất cần một chút là sẽ chuốc họa sát thân.

Phan Tuấn gọi Phan Dao đến giữa đêm, kể chuyện này với ông ta, Phan Dao kinh hoàng nói: “Thiếu gia, chuyện này... nếu lộ ra ngoài thì sẽ chuốc họa đó!”

“Ừm, sao mà tôi không biết chứ. Nhưng tôi đã quyết rồi, ông cứ làm theo đi, mấy ngày tới hãy lo chu toàn số dược phẩm này, sau đó đưa tới tòa nhà bên ngoài thành, bức thư đó viết họ sẽ phía người đến nhận thuốc.” Đoạn Phan Tuấn liền phẩy tay bảo Phan Dao ra ngoài, anh muốn được yên tĩnh một chút.

Sáng sớm hôm sau, Phan Dao đã ra ngoài lo việc dược phẩm, còn Phan Tuấn thì cùng Tý Ngọ đến khu mộ hoang ở ngoại ô phía Tây, nơi này cách thành Bắc Kinh chừng mười dặm, Phan Tuấn nghe người ta nói thường thấy Kim Thuận biến mất ở khu vực này lúc sáng sớm.

Phan Tuấn và Tý Ngọ xuống xe ngựa đi vào khu mộ, đang mùa hè, khu mộ hoang bốc mùi hôi thối khôn tả. Hiện giờ thế đạo hỗn loạn, xã hội đen, người Nhật, các thế lực đều tụ tập về đây, mỗi ngày đều có người mất tích thần bí, mấy ngày sau lại thấy xác xuất hiện ở khu mộ hoang này. Có nhiều thi thể không kịp chôn cất, sớm đã thối rữa ra trong tiết trời nóng bức.

Hai người xuống xe, Tý Ngọ đưa mắt nhìn quanh quất: “Tiểu sư thúc, Kim Thuận nhất định là một tên biến thái mới sống ở nơi quái quỷ thế này.”

“Ừm, Tý Ngọ, chúng ta có thể tìm được hãn không?” Phan Tuấn lúc này vẫn không biết Tý Ngọ rốt cuộc có chiêu gì để tìm được kẻ

sống dưới lòng đất như Kim Thuận, nhưng nhìn bộ dạng tự tin của anh ta, anh cũng vững dạ đôi phần.

Tý Ngọ cười ranh mãnh, sau đó lấy trong túi ra một chiếc hộp nhỏ, mở hộp ra, thứ bên trong trông giống như hương muỗi.

“Tý Ngọ, đây là cái gì vậy?” Phan Tuấn nhìn thứ bên trong hộp hỏi.

“Hi hi, tiểu sư thúc, chú cứ xem đi!” Nói đoạn, Tý Ngọ châm lửa đốt “hương muỗi”, một làn khói xanh chầm chậm bốc lên, nhưng điều khiến Phan Tuấn ngạc nhiên là, làn khói ấy không có mùi gì cả. Tý Ngọ tay cầm hộp, cùng Phan Tuấn đi vào sâu bên trong khu mộ.

Khói hương bâng lảng, tuy cột khói rất mảnh, nhưng không hề bị cơn gió nhẹ thổi tan, chẳng những vậy, tuy khói hương không có mùi gì, nhưng mùi xác thối rửa lợm giọng lúc này không ngờ cũng đã tan biến.

Tý Ngọ đi chầm chậm vòng vèo giữa các ngôi mộ, đột nhiên Phan Tuấn nhận ra làn khói hơi lệch đi, mắt Tý Ngọ sáng lên, lập tức rảo nhanh bước chân, làn khói vốn dựng thẳng đứng, giờ đã nghiêng hẳn về phía trước.

“Chậc, có cửa.” Tý Ngọ vui vẻ nói, lại đi thêm mấy chục bước nữa rồi đứng lại trước một ngôi mộ mọc đầy cỏ dại, cột khói giờ đã chúc thẳng xuống bên dưới.

“Tiểu sư thúc, người kia chắc là ở ngay dưới này thôi.” Nói đoạn, Tý Ngọ thu cái hộp lại cất đi.

“Nhưng chúng ta làm sao vào trong được?” Phan Tuấn hơi khó xử, ngôi mộ trước mặt họ thoạt nhìn chắc cũng được mấy chục năm rồi, bên trên mọc toàn cỏ dại, thậm chí còn có những bụi cây thân to như cánh tay người. Anh đảo mắt nhìn quanh một vòng, nhưng không thấy lối vào đâu cả.

“Tiểu sư thúc, tôi có cách ép hẳn phải chui ra.” Tý Ngọ nói, đoạn cười nanh ác, lấy ra một cái hộp nhỏ khác, nhỏ hơn cái hộp trước

nhieu, Phan Tuấn lấy làm tò mò, không biết trong túi của gã này còn những bảo bối gì nữa?

Anh ta mở hộp, thứ bên trong trông như một lớp mỡ lợn, nhưng tỏa mùi thơm ngát dị thường, giống hệt như mùi anh người thấy trên người Phùng Vạn Xuân hôm trước.

“Tý Ngọ, đây là thứ gì thế?” Phan Tuấn hỏi.

“Tiểu sư thúc, khu trùng sư hệ Thổ chúng tôi toàn phải tiếp xúc với thi thể, để ngăn ngừa thi độc và thi trùng, chúng tôi đã đặc biệt chế tạo ra loại hương liệu này. Thứ hương liệu này nếu bôi lên người, lũ thi trùng sẽ tránh ra thật xa, nhưng nếu đốt lên, bọn chúng sẽ lại tụ tập kéo về.” Nói đoạn, Tý Ngọ đột thứ ấy lên và đặt trước bia mộ, thoáng sau nó bốc ra mùi hôi thối tanh tưởi.

“Mẹ nó, thế này là thế nào vậy?” Trong nháy mắt, Phan Tuấn đã loáng thoáng nghe thấy trong ngôi mộ vọng ra tiếng Kim Thuận.

“Kì kì...” Tý Ngọ cười cười nói, “Tiểu sư thúc, chú thấy có hay không?”

Lời vừa dứt, đã thấy bia mộ trước mặt lung lay mấy cái, sau đó tấm bia “huych” một tiếng đổ vật ra, Kim Thuận đầu tóc đầy đất bùn chui ra từ cửa hang bên dưới ngôi mộ, trông như một tên quý nhỏ. Y vừa chui ra, vừa không ngừng đập lên người mình.

“Mấy thứ chết tiệt này ở đâu ra vậy?” Y luôn miệng chửi rủa, mấy con dòi bọ bí xiu trên người rơi lá tả, bò lổm ngổm một lúc rồi lại chui xuống đất bùn.

“Kim Thuận...” Phan Tuấn cất tiếng, Kim Thuận lúc này đang cởi quần áo, cuống cuống ngẩng đầu lên nhìn Phan Tuấn, ánh mắt lộ vẻ kinh ngạc, pha lẫn sợ hãi, sau đó lập tức xoay người chạy vào bãi cỏ dại. Tý Ngọ phản ứng rất nhanh, cũng theo sát y nhảy vào trong bụi cỏ.

Kim Thuận mới chạy được vài bước đã bị Tý Ngọ tóm lại, tuy người này thân thể gầy gò, nhưng sức lực không hề yếu chút nào, anh ta lôi xềnh xệch Kim Thuận tới trước mặt Phan Tuấn.

“Kim Thuận, chạy cái gì chứ?” Phan Tuấn lạnh lùng hỏi.

Kim Thuận cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, sau đó ngẩng lên, lộ nụ cười xum xoe nói: “Khì khì, Phan gia, vừa nãy tôi vẫn lơ mơ ngủ, còn tưởng là chủ nợ đến đòi nợ nữa!”

Phan Tuấn cúi người xuống, ghé miệng vào tai Kim Thuận hỏi: “Có biết Thanh ty không?”

“Không biết, không biết!” Kim Thuận dường như đã có chuẩn bị, trả lời rất nhanh, vội vã vạch rõ ranh giới giữa mình với Thanh ty.

“Thực sự không biết à?” Phan Tuấn nói đoạn đưa mắt ra hiệu cho Tý Ngọ. Tý Ngọ hiểu ý, tức thì vận sức vận cánh tay Kim Thuận lên đỉnh đầu, họ Kim cứ ối ối á á kêu oai oái.

“Giờ đã nhớ ra chưa?” Phan Tuấn lạnh lùng hỏi tiếp.

“Phan gia, Phan gia, ngài tha cho tôi đi, tôi cũng là bất đắc dĩ mà thôi.” Lúc này Tý Ngọ đã hơi hơi lỏng tay ra. Kim Thuận mới nói tiếp: “Mấy tháng trước có người đến tìm tôi, dùng rất nhiều tiền mua của tôi mấy mũi Thanh ty.”

“Ông bán cho hăn mấy mũi?”

“Năm, chỉ có năm mũi thôi, vì nguyên liệu tạo Thanh ty rất đặc biệt, khi người đó đến tìm tôi lần đầu tiên, tôi nói với hăn là không biết làm, kể cả có biết thì nguyên liệu chế tạo cũng rất khó kiếm. bấy giờ hăn bảo chỉ cần tôi có thể làm, hăn sẽ kiếm được nguyên liệu, trước khi bỏ đi, hăn để lại cho tôi hai đỉnh vàng nữa. Khoảng một tháng sau, hăn lại đến, mang theo nguyên liệu, nhưng nguyên liệu ấy chỉ đủ chế tạo năm mũi Thanh ty thôi. Vì vậy tôi đã làm cho hăn.” Kim Thuận thấp giọng nói.

“Ông còn nhớ hình dáng người đó không?”

“Người đó rất thần bí, mỗi lần tìm tôi đều thông qua Độc Nhãn Long của Thanh Long bang đến liên hệ. Lúc tôi gặp hăn, cũng là ở trong một gian phòng nhỏ tối tăm, không nhìn rõ mặt hăn được.” Phan Tuấn thấy Kim Thuận không có vẻ gì là nói dối, bèn bảo Tý Ngọ buông y ra, Kim Thuận bấy giờ mới duỗi tay duỗi chân cho thoải mái.

“Xem ra chỉ có thể đi tìm Độc Nhân Long thôi vậy!” Tý Ngọ nói.

“Chắc, Độc Nhân Long sớm đã chết rồi, sau khi giao dịch xong, tôi muốn đi tìm cảm tạ Độc Nhân Long, không ngờ tối hôm đó Độc Nhân Long bị phát hiện treo cổ chết ở cổng sông Vạn Lịch. Và lại, mấy ngày nay tôi luôn cảm giác hình như có người theo dõi mình, nên mới trở về đây trốn.” Kim Thuận đảo mắt nhìn quanh quất, “Không hiểu thế nào, lúc nãy có một đồng thi trùng đột nhiên chui vào, tôi mới cuống cuống chui đây chứ.”

“Ông còn chuyện gì chưa nói cho tôi không?” Phan Tuấn hỏi.

“Phan gia...” Kim Thuận cúi đầu, “Tôi nhớ sư phụ lúc còn sống từng nhắc đến chuyện mật táng.”

“Mật táng?” Đây là lần đầu tiên Phan Tuấn nghe thấy từ này, cảm giác hết sức hiếu kì.

“Vâng, sư phụ tôi từng nói mật táng có liên quan tới bảo bối trong tay năm đại gia tộc khu trùng sư. Mà bảo bối của năm đại gia tộc này đều do một khu trùng sư hệ Kim chế ra, vì vậy gia tộc hệ Kim biết về mật táng nhiều hơn bốn gia tộc kia một chút.” Lời của Kim Thuận vừa khéo trùng khớp với những gì Phùng Vạn Xuân nói ở trong nhà lao.

“Ừm, Phùng sư phụ cũng từng bảo tôi đi tìm sư phụ của ông, ông ấy nói sư phụ ông biết một bí mật lớn, có liên quan đến vận mệnh của tất cả khu trùng sư, có lẽ chính là mật táng này rồi!” Phan Tuấn trầm ngâm.

“Có điều, tôi chỉ biết chừng ấy thôi, có lẽ sư đệ Kim Ngân của tôi biết nhiều hơn một chút, vì sư đệ mới là truyền nhân chính của hệ Kim.”

“Ừm, tôi nghi ngờ sư phụ ông gặp bất trắc vì có liên quan đến chuyện này.” Phan Tuấn vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh. Đúng lúc ấy, Kim Thuận “ối” một tiếng thảm thiết, Phan Tuấn và Tý Ngọ không hẹn mà cùng nhìn về phía y, chỉ thấy hai mắt Kim Thuận khép hờ, gương mặt đầy vẻ ngờ ngàng, như không thể tin nổi.

“Kim Thuận?” Phan Tuấn lao tới ôm lấy Kim Thuận, cảm thấy toàn thân y đang co giật dữ dội, môi tím bầm lại, miệng sùi bọt trắng, rõ ràng là đã trúng độc. Phan Tuấn vội bắt mạch cho y, mấy giây sau, anh biến sắc, sao lại như vậy được?”

Anh buông cổ tay Kim Thuận ra, nhanh chóng sờ mó trên người y, đột nhiên dừng lại ở cổ, sau đó cẩn thận xoay người y lại, Tý Ngọ trợn tròn mắt lên nhìn Phan Tuấn.

Chỉ thấy ngón tay Phan Tuấn lướt trên gáy Kim Thuận, bất thần dừng lại, rồi nhẹ nhàng rút ra một vật trông như sợi tơ, không ngờ lại là một mũi Thanh ty.

Phan Tuấn cầm Thanh ty trên tay, đưa lên mũi người rồi nói: “Đây là mũi có độc tính mạnh nhất trong các loại Thanh ty, gặp máu là chết ngay.”

“Tiểu sư thúc, chẳng lẽ chú cũng không có cách cứu hãn à?” Tý Ngọ hỏi.

“Loại Thanh ty này vốn rất hiếm dùng, thông thường, khu trùng sư để lại sử dụng lúc vạn bất đắc dĩ, căn bản không có thuốc giải.” Phan Tuấn nói đoạn đảo mắt nhìn quanh quất, “Cự li phát xạ của Thanh ty có hạn, rốt cuộc là ai có thể giết chết Kim Thuận trong khoảng cách gần như vậy mà thần không hay quỷ không biết chứ?”

“Tiểu sư thúc, ý chú là tên sát nhân vẫn còn ở quanh đây?” Tý Ngọ phẫn chấn, đưa mắt nhìn quanh quất, ánh mắt lộ ra một tia hi vọng.

“Đừng tìm nữa, chúng ta chôn Kim Thuận trước đã.” Phan Tuấn không để Tý Ngọ đi tìm là có lí lẽ riêng, nếu một người có thể phát xạ Thanh ty ở khoảng cách gần như vậy mà bản thân anh cũng không hề phát giác, thì nhất định là cao thủ, giờ đi tìm hãn sợ rằng cũng chẳng được tích sự gì.

Tý Ngọ gật đầu, từ khi Phan Tuấn cứu anh ta dưới tay Âu Dương Lô Hỏa, anh ta dường như hết sức kính trọng tiểu sư thúc tuổi tác

tương đương với mình này, còn lẽ mờ cảm thấy người này có gì đó khác với người thường.

Nếu theo ý của Tý Ngọ, thì chỉ cần vứt xác Kim Thuận ở đây là được rồi, dấu sao chỗ này cũng là một khu mộ hoang, nhưng nhìn nét mặt nghiêm túc của Phan Tuấn, anh ta liền gạt ý nghĩ ấy ra khỏi đầu.

“Tiểu sư thúc à, tôi thấy chúng ta cứ đem Kim Thuận đặt vào trong mộ huyết mà hẳn ta ở lúc sống là được rồi, bớt công đào thêm cái hố nữa, mà giờ chúng ta cũng không có công cụ gì.” Tý Ngọ nhìn cái miệng hang, tuy không lớn lắm, nhưng cũng đủ cho một người chui lọt.

“Ừm, anh nói phải.” Nói đoạn, Phan Tuấn liền đi về phía cửa hang, Tý Ngọ vội bước lên trước cười hì hì nói: “Mấy chuyện nặng nhọc này để tôi làm cho.”

Kế đó, anh ta ngồi xuống đất, nhét hai chân vào miệng hang, Phan Tuấn và anh ta trao đổi bằng ánh mắt, Tý Ngọ gạt đầu, rồi tiếp tục chui xuống, thoát cái cả người đã ở bên trong mộ huyết.

Phan Tuấn đợi bên trên một lúc, nhưng không thấy Tý Ngọ có động tĩnh gì, trong lòng không khỏi lo lắng, chỉ sợ Kim Thuận có bố trí cạm bẫy gì bên dưới gây bất lợi cho Tý Ngọ.

“Tiểu sư thúc, chú có muốn vào trong đây xem không?” Một lát sau, giọng nói trầm đục của Tý Ngọ mới từ trong phát ra.

“Sao vậy, Tý Ngọ?” Phan Tuấn hét vào miệng hang.

“Không thể tin nổi, tiểu sư thúc, tốt nhất là chú vào đây mà xem!” Giọng Tý Ngọ không giấu nổi vẻ hào hứng, Phan Tuấn cũng lấy làm tò mò, rút cuộc bên trong mộ huyết mà Kim Thuận cư ngụ có thứ gì khiến Tý Ngọ hưng phấn như thế?

Mặc dù bề ngoài Phan Tuấn tỏ ra già dặn trải đời, song dấu sao anh cũng chỉ mới gần hai chục tuổi đầu, tính hiếu kì rất nặng, thêm nữa sau khi được chứng kiến sự tinh diệu của Minh quý, anh càng thêm tò mò với khu trùng sư hệ Kim. Vậy là, Phan Tuấn cũng học theo Tý Ngọ, chậm rãi chui vào miệng hang.

Mặc dù cửa hang không lớn lắm, nhưng không gian bên trong lại nằm ngoài sức tưởng tượng của Phan Tuấn, sau khi được Tý Ngọ đỡ cho đứng vững, anh mới đảo mắt nhìn quanh một vòng, cái mộ huyết này không ngờ lại rộng gấp đôi gian phòng bình thường, trên tường gắn không dưới mười ngọn đèn dầu, làm cả không gian sáng như ban ngày.

Ở giữa có mấy cái bàn, bên trên rải rác một vài bánh răng và ngọc vụn, ngoài ra còn một số món công cụ hình dáng kì quái.

“Tiểu sư thúc, chú xem những bản vẽ trên tường kia xem.” Tý Ngọ chỉ vào những tờ giấy đã ngả vàng treo trên tường, Phan Tuấn nhìn theo hướng ngón tay anh ta chỉ, thấy trên bức tường đó toàn là bản vẽ, mé trên của bản vẽ đầu tiên không ngờ lại viết hai chữ “Thanh ty”. Phan Tuấn vội rảo bước lại gần, nhú mày xem xét công nghệ chế tác ghi trên bản vẽ, tuy này giờ vẫn đang cố kìm nén sự kinh ngạc trong lòng, nhưng lúc này anh cũng không khỏi ồ lên một tiếng, công nghệ chế tác Thanh ty trên bản vẽ này hoàn toàn giống hệt như những gì anh biết. Bản vẽ thứ hai là Minh quý, tuy Phan Tuấn không hiểu về cơ giới lắm, nhưng nhìn hình vẽ anh cũng nắm được đại khái. Trên bản vẽ thứ ba đề “Tam thiên trượng”, vẽ một sợi dây mảnh dài màu trắng, Phan Tuấn lập tức nhớ đến binh khí mà cô gái họ Thời của hệ Thủy sử dụng, rồi lại nhìn phần giới thiệu bên dưới: Tam thiên trượng, tên lấy từ câu thơ *Bạch phát tam thiên trượng, Ly sâu tự cá trường* của Lý Bạch. Binh khí này thoát nhìn giống như roi mềm, thực ra lại là kiếm, thân kiếm nặng bốn lạng ba tiền, vốn dùng quặng sắt thượng đẳng ở núi Tân Khê vùng Âu Việt, trải qua hơn hai chục công đoạn phức tạp mới rèn nên.

“Tiểu sư thúc, tên núi Tân Khê này sao tôi nghe có vẻ quen vậy nhỉ?” Tý Ngọ trầm ngâm.

“À, tương truyền năm xưa đại sư đúc kiếm Âu Dương Trĩ Tử muốn đúc cho Việt Vương Câu Tiễn một thanh kiếm sắc để quyết thắng trên chiến trường, nên đã đi khắp núi cao sông lớn trong thiên hạ

để tìm kiếm nguyên liệu thượng đẳng, cuối cùng đến được núi Tần Khê ở Long Xuyên, thấy nơi này cây cối tươi tốt xanh um. Có bảy cái giếng xếp thành hình Bắc Đẩu bội tinh, nước trong thấy đáy, bên cạnh có hồ nước mấy chục mẫu, khung cảnh tĩnh mịch vắng vẻ, là đất tuyệt hảo để đúc kiếm, vả lại còn phát hiện thấy có mỏ quặng sắt, vì vậy đã đúc nên thanh kiếm Long Xuyên.” Phan Tuấn vừa nói vừa quan sát những bản vẽ thiết kế trên tường, không khỏi trầm trồ thán phục.

“Tiểu sư thúc, chú biết nhiều thật đấy.” Tý Ngọ lại càng thêm khâm phục vị tiểu sư thúc này. Có điều, Phan Tuấn đã bị những bản vẽ trên tường làm cho mê mẩn.

“Hả? Anh nói cái gì?” Hồi lâu sau, Phan Tuấn mới kịp phản ứng.

Tý Ngọ cười cười, tiếp tục đi về phía trước, khi tới bên cạnh giường Kim Thuận, anh ta lại thêm một lần biến sắc, không kìm được giật lùi mấy bước, loạng choạng ngã ra đất. Phan Tuấn vội quay đầu lại: “Sao vậy?”

“Tiểu sư thúc, chú xem trên giường... trên giường...” Tý Ngọ run run chỉ vào thứ đang nằm trên giường nói.

Phan Tuấn vội chạy tới bên cạnh Tý Ngọ, nhìn theo hướng anh ta chỉ, thấy trên giường Kim Thuận phủ một tấm chăn bông dày, một bàn tay trắng như tuyết thò ra bên dưới tấm chăn ấy, ngón tay thanh mảnh, móng tay sơn màu hoa đào đỏ chót.

“Là một cô gái?” Phan Tuấn và Tý Ngọ đưa mắt nhìn nhau, sau đó khe khẽ vén tấm chăn lên.

Một cô gái hoàn toàn lỏa thể nằm sấp trên giường, mái tóc dài đeo đầy trang sức hoa lệ, sau lưng bị trúng một đao, máu tươi đỏ ối đang tuôn ra như suối, tựa hồ vừa mới chết không lâu.

“Tiểu sư thúc, cô gái này ăn mặc giống như gái lầu xanh vậy!”

“Đúng thế, lẽ nào cô ta bị Kim Thuận sát hại?” Phan Tuấn lờ mờ cảm thấy bất an, đúng lúc này, Tý Ngọ đột nhiên sững người lại, kéo Phan Tuấn đi về phía cửa hang.

“Sao thế, Tý Ngọ?” Phan Tuấn thấy Tý Ngọ kéo mình đi, vẻ mặt nghiêm trọng, liền hỏi ngay.

“Có mười sáu người đàn ông, ngoài một người khoảng trên dưới năm mươi tuổi, số còn lại đều khoảng hai mươi, chân đi ủng, tất cả đều đeo súng, đang bao vây chỗ này.” Hai tay Tý Ngọ khẽ giật giật.

Anh ta vừa dứt lời, chỉ nghe bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng bước chân dồn dập. “Người bên trong nghe đây, từ từ đi ra ngoài!” Giọng nói này Phan Tuấn nghe rất quen tai, chính là cục trưởng Cục cảnh sát Phương Nho Đức, có điều, sao y lại đột nhiên xuất hiện ở khu mộ hoang ngoại thành này được chứ?

“Báo cáo cục trưởng, người này đã chết rồi.” Một cảnh sát trẻ cao giọng nói.

“Trong hang động là người nào, giơ tay lên chậm chậm đi ra đây cho ta, bằng không ta sẽ không khách khí nữa!” Tuy nói vậy, nhưng Phương Nho Đức chỉ bao vây bên ngoài, chần chừ không có động tĩnh gì.

“Tiểu sư thúc, chúng ta tính sao bây giờ?” Tý Ngọ thì thầm hỏi Phan Tuấn.

“Đừng hoảng loạn, để tôi ứng phó.” Dứt lời, Phan Tuấn lớn tiếng nói: “Phương cục trưởng, hôm nay sao rảnh rồi vậy?”

“Ừa?” Phương Nho Đức hần cũng vô cùng kinh ngạc: “Giọng nói này có phải của Phan gia không?”

“Đúng, là tôi. Phương cục trưởng sao lại có thời gian rảnh rồi chạy đến khu mộ hoang mà vắng này vậy?” Phan Tuấn vừa nói vừa đưa mắt nhìn xung quanh.

“Chậc, con bà nó chứ, mới nhận được lệnh của cấp trên, nói ở đây xảy ra án mạng, nhất quyết bắt lão tử phải chạy đến một chuyến, Phan gia, sao anh lại ở đây?” Phương Nho Đức làu bàu chửi đồng.

“Lệnh của cấp trên?” Phan Tuấn nghi hoặc nói, sau đó nhìn Tý Ngọ, rồi lại quay đầu nhìn cái xác nữ trên giường, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong tâm trí.

“Ừm, người đâu, xuống kéo Phan gia lên.” Phương Nho Đức là một tên cáo già, y sai người xuống một mặt muốn kéo Phan Tuấn lên, mặt khác cũng để xem bên trong mộ huyết rồi cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Y vừa dứt lời. Phan Tuấn đã thấy một nửa người viên cảnh sát chui qua miệng hang.

“Tiểu sư thúc, tính sao bây giờ?” Tý Ngọ đương nhiên đang nói tới thi thể nằm trên giường, nhưng trong đầu Phan Tuấn lúc này lại nghĩ đến một vấn đề khác, cấp trên của đám cảnh sát này làm sao biết được ở đây có một xác chết chứ?

“Để yên xem thế nào.”

Một viên cảnh sát nhảy xuống, sau đó phúi phúi đất cát trên người, chỉnh lại mũ, cười toe toét khom lưng chào Phan Tuấn: “Phan gia, hi hi, sao anh lại ở đây vậy?”

Phan Tuấn cũng mỉm cười, lúc này một viên cảnh sát khác đã chui xuống, người này cũng cúi đầu chào, đoạn hỏi anh: “Phan gia, có cần chúng tôi đỡ ngài ra trước không?”

“Cũng được!” Phan Tuấn hồ hững đáp, viên cảnh sát kia lập tức chùng người xuống, sau đó nói: “Phan gia, mời anh...” Phan Tuấn gật đầu rồi vịn vào vai y, vươn người chui qua miệng hang, người ở bên ngoài lập tức chìa tay ra kéo anh. Phan Tuấn chỉ cần dùng sức một chút là trèo lên được.

“Ha ha, Phan gia, sao anh lại ở đây thế!” Phan Tuấn vừa chui ra, Phương Nho Đức đã đi tới, vừa giúp anh phúi đất bám trên người vừa hỏi.

“Ừm, là vì người này.” Phan Tuấn chỉ vào cái xác của Kim Thuận đang nằm dưới đất.

“Ừa?” Phương Nho Đức nhìn cái xác nói, “Phan gia biết hẳn vì sao mà chết không?”

“Là một loại ám khí tẩm độc.” Phan Tuấn vừa dứt lời, chợt nghe hai viên cảnh sát bên dưới kính hải kêu lên.

“Cục trưởng, bên trong có một cái xác, là một người đàn bà, xác thực chính là Yên Liễu cô nương ở Tiêu Tường quán mất tích mấy hôm trước.”

“Các người chắc chắn chứ?” Phương Nho Đức xác nhận lại lần nữa.

“Vâng, là cô ấy, vả lại hình như vừa mới chết.” Viên cảnh sát bên dưới run giọng trả lời.

Phương Nho Đức ngoẹo đầu, sắc mặt sa sầm, đưa mắt đánh giá Phan Tuấn một lượt, sau đó nói với đám cảnh sát hai bên: “Người đâu, trói Phan Tuấn lại cho ta!”

Phan Tuấn gần như không tin vào tai mình, nghi hoặc nhìn Phương Nho Đức: “Phương Nho Đức, ông muốn làm gì vậy?”

“Ha ha, Phan gia, đành phải xin lỗi anh rồi, chắc anh chưa biết, gần đây xuất hiện hàng loạt vụ án liên tiếp, người mất tích toàn là các cô nương trong khu Bát đại hồ đồng, trong nửa tháng đã có mười mấy người không rõ tung tích rồi, mà Yên Liễu ở Tiêu Tường quán này cũng là một trong những nạn nhân. Hôm nay phát hiện thi thể cô ta ở đây, Phan gia lại có mặt trong mộ huyết này, tôi nghĩ anh nói gì cũng không thể tránh được liên quan phải không?” Phương Nho Đức đúng là một tên trở mặt như trở bàn tay, vừa mới xum xoe nịnh nọt đấy, lát sau đã trừng mắt lên làm mặt lạnh được rồi.

“Gượng đã, tôi có thể làm chứng, lúc tôi và tiểu sư thúc đến thì cô ta đã chết rồi, không liên quan gì đến tiểu sư thúc của tôi cả.” Tý Ngọ chặn trước mặt Phan Tuấn nói.

“Hừm. Người nên nghĩ xem mình có thể thoát tội hay không đã, bắt luôn cả hãm lại cho ta.” Phương Nho Đức gằn giọng quát.

“Khiêng cái xác lên đây. Đưa người này ra trước đã.” Phương Nho Đức nói xong, hai viên cảnh sát liền đẩy Phan Tuấn một cái, Phan Tuấn chỉ lạnh lùng cười khẩy.

Lúc ngồi trong xe, Tý Ngọ ghé tai Phan Tuấn hỏi: “Tiểu sư thúc, bọn người này rốt cuộc muốn làm gì vậy?”

Phan Tuấn liếc mắt nhìn Tý Ngọ, hơi nhướn mày lên nói: “Rốt cuộc là ai đã báo cho chúng nhỉ?”

“Gì cơ ạ?” Tý Ngọ không hiểu hỏi.

Đúng lúc này, cửa xe đột nhiên mở ra, tài xế và Phương Nho Đức lần lượt ngồi lên, Phương Nho Đức ngồi ở ghế phụ, quay đầu lại nói: “Phan gia, anh đừng giận, chuyện này rốt cuộc do ai làm, chúng ta về Cục cảnh sát điều tra tự nhiên sẽ rõ thôi.”

Phương Nho Đức cũng rất thức thời, trước khi làm rõ tình hình, y tuyệt đối không tùy tiện đắc tội với Phan Tuấn, vì thế lực nhà họ Phan rốt cuộc lớn chừng nào thì không ai biết được. Y chỉ biết dù là quân đội quốc gia hay người Nhật đều rất cung kính với người nhà họ Phan, nhưng nguyên nhân tại sao thì không ai biết.

Phan Tuấn cười khẩy, ngoảnh đầu nhìn ra cửa sổ, lúc này trời đã tối sầm lại. Thời tiết tháng Sáu quả nhiên chẳng khác nào trẻ con, bảo đổi là đổi ngay, mới rồi còn nắng rực rỡ chói chang, thoắt cái đã mây đen đầy trời, cuồn phong cuồn cuộn, những hạt mưa to như hạt đậu đập vào cửa kính xe, phát ra tiếng “đồm độp”.

Mưa lớn giội xuống mặt đường làm dấy lên một làn hơi nước mờ mờ bám trên cửa kính, không khí trong xe oi bức ngột ngạt. Phương Nho Đức quay đầu lại đưa cho Phan Tuấn một điều thuốc: “Phan gia, có muốn thử không?”

Phan Tuấn lắc đầu, đúng lúc này chiếc xe đột ngột phanh kết lại. Người Phương Nho Đức nghiêng đi, đầu đập vào cửa kính, tức thì sưng vù lên một cục lớn. Y ôm đầu, đập cho tên tài xế một cái: “Mẹ cha mày, có biết lái xe không hả?”

“Không không không không phải, Phương Phương Phương cục trưởng, là, là xe đang trước dừng lại trước ạ?” Tên tài xế hóa ra bị nói lắp, Phương Nho Đức ngược lên nhìn phía trước, quả nhiên chiếc xe chạy trước họ không hiểu sao bỗng dừng lại.

“Con bà nó chứ, thế này là sao?” Phương Nho Đức lâu bầu chửi bới, xoa xoa đầu. Tý Ngọ cười khùng khục: “Tiểu sư thúc, có phải có

người đến cứu chúng ta không?”

Nhưng Phan Tuấn hiểu rất rõ, hoàn toàn không ai biết bọn họ đến đây, làm sao có người cứu họ được chứ?

“Mày, xuống xem xảy ra chuyện gì.” Phương Nho Đức đợi lâu quá phát bực, đẩy tên tài xế bên cạnh một cái, ra lệnh.

“Cục cục cục trưởng, tôi, tôi, tôi...” Tên tài xế lắp bắp nói.

“Mẹ cha nhà mày nữa.” Dứt lời, Phương Nho Đức giơ chân đạp tên tài xế ra ngoài, hắn ta vừa đi ra, liền thấy bốn cửa chiếc xe đang trước đột nhiên cùng lúc bật mở, bốn người mặc cảnh phục đồng loạt ngã vật ra ngoài.

Thấy máu tươi tuôn ra như suối, tên tài xế lập tức chui vào trong xe, lắp bắp nói: “Cảnh cảnh cục trưởng, bọn, bọn, bọn, họ...”

“Câm mồm, lão tử biết chúng nó đều chết rồi.” Lúc này Phương Nho Đức cũng đã vã hết mồ hôi, nhẹ nhàng rút súng ra, nhìn chăm chăm phía trước xem có động tĩnh gì không.

Phan Tuấn cũng bị cảnh tượng trước mắt làm sửng sờ, rốt cuộc là ai giết mấy tên cảnh sát đó? Tỷ Ngộ hơi nghiêng người ghé miệng vào tai Phan Tuấn hỏi: “Tiểu sư thúc, có phải người của chúng ta không?”

Phan Tuấn lắc đầu, anh thực sự không nghĩ ra là ai đến cứu mình. Trong lúc nói chuyện, một người đã từ trong xe đi xuống, hắn mặc một bộ đồ đen, mặt bịt kín, tay cầm một thanh đoản đao trông hết sức bình thường, bước đi nhanh nhẹn, đang tiến về phía họ.

Phương Nho Đức giơ súng nhắm về phía người kia, nhưng một luồng sáng trắng lóe lên, thanh đoản đao đã rời tay, xuyên qua cửa xe, găm vào cánh tay họ Phương làm y đau đến nổi ré lên, khẩu súng cũng theo đó rơi xuống đất.

“Phan gia có đây không?” Người kia cao giọng gọi.

Phan Tuấn nhìn chăm chăm vào người trong màn mưa, không ngừng vắt óc nhớ xem đã gặp hắn ở đâu chưa. Nhưng rốt cuộc vẫn không tìm thấy đáp án.

“Phan Tuấn, Phan gia có đó không?” Người kia lớn tiếng gọi lần nữa, ngữ điệu đã có chút mất kiên nhẫn.

Cánh tay Phương Nho Đức run run, y cất giọng van lơn: “Phan gia, anh trả lời hẳn một câu đi!”

Phan Tuấn giơ cánh tay bị trói lên ra hiệu, Phöông Nho Nöüc vội bảo: “Mau, mau cởi dây thừng cho Phan gia, mà là cái thắt ngu.”

Tài xế vội cởi dây trói trên tay Phan Tuấn, anh đẩy cửa xe bước ra ngoài. Thực ra anh cũng rất tò mò muốn biết thân phận của kẻ này, tại sao hẳn lại xuất hiện ở đây, tại sao hẳn lại biết anh ở trong xe của cảnh sát.

“Tôi chính là Phan Tuấn.” Giọng Phan Tuấn rất trầm, người kia nghe thấy liền bước nhanh tới, đưa mắt đánh giá anh một lượt, lấy trong tay áo ra một vật giơ ra trước mặt anh, Phan Tuấn trông thấy thứ đó liền nhíu mày lại: “Ông là...”

Người kia làm dấu im lặng, sau đó nói mấy câu vào tai Phan Tuấn, Phan Tuấn vừa nghe vừa gật đầu, người trong xe không hiểu chuyện gì, đều trở mắt ra nhìn.

“Ừm, tôi sẽ không làm như vậy đâu.” Phan Tuấn nghe xong cười khẩy, lạnh lùng nói.

“Phan Tuấn, vụ làm ăn này rõ ràng là có lợi cho anh.” Người kia thuyết phục.

“Có lẽ vậy, nhưng tôi tuyệt đối không chấp nhận, được rồi, tốt nhất ông hãy quay về đi, tôi không phải con buôn.” Phan Tuấn nói xong liền quay về xe, người kia ngấn ra tại chỗ, đột nhiên một thanh đoản đao ló ra nơi tay áo. Đúng lúc này, Phan Tuấn cất tiếng: “Nếu muốn giết tôi thì tranh thủ lúc này đi, có điều, vụ giao dịch này tôi nhất định không làm đâu.”

Người kia biết Phan Tuấn phát giác được mình rút đao, chắc chắn không phải một đối thủ có thể coi thường, bèn cười nói: “Ha ha, ta biết, rồi sẽ có ngày anh đến tìm ta thôi, chúng ta cứ chờ mà xem.” Nói xong, hẳn xoay người chạy thẳng vào trong màn mưa mù mịt.

Phan Tuấn khựng lại mấy giây, rồi mở cửa ngồi vào xe, lúc này Phương Nho Đức đã rút thanh đao cắm trên cánh tay ra, đang băng bó, y quay đầu lại nhìn đầu rặn ra một nụ cười: “Phan gia, hăn ta là ai vậy?”

“Lái xe đi.” Phan Tuấn nói xong liền dựa vào cửa xe, những kí ức về người áo đen tự nơi đáy lòng anh từng chút từng chút cuộn trào lên. Tên tài xế nói lắp cũng tò mò ngoảnh đầu lại nghe ngóng, chẳng ngờ Phương Nho Đức bị đối phương làm lơ đang không biết trút giận vào đâu, vừa khéo đụng phải ánh mắt tên tài xế, y liền giơ tay định tát, nhưng cánh tay vừa nhấc lên đã đau buốt. Tên tài xế này tuy có tật ở miệng, nhưng phản ứng rất nhanh nhẹn, lập tức tránh đi, cười cười nói: “Cục cục cục trưởng, ngài cẩn thận cánh tay.”

Nói xong, hăn lập tức khởi động xe, vòng qua chiếc xe phía trước, chạy thẳng về Cục cảnh sát.

CHƯƠNG 5: Tuyệt kỹ hệ Thổ

Cục cảnh sát là một tòa kiến trúc ba tầng màu xám, ngoài cửa có mấy chiếc xe con kiểu cổ màu đen. Phương Nho Đức dẫn Phan Tuấn đi vào, đám người bên trong vội vàng chạy ra đón.

“Phương cục trưởng, ngài bị thương rồi ạ?” Một tên cảnh sát hỏi.

“Mẹ nó, trên đường gặp phải chút chuyện, mất bốn anh em. Mau đưa hai người này vào hai phòng thẩm vấn khác nhau.” Phương Nho Đức chỉ vào Phan Tuấn và Tý Ngọ.

“Tiểu sư thúc...” Tý Ngọ tuy cũng tầm tuổi với Phan Tuấn, nhưng kinh nghiệm từng trải thì còn xa mới bằng, Phan Tuấn gật đầu nói: “Không sao, cứ theo họ đi đi.”

Phòng thẩm vấn không lớn lắm, vừa đẩy cửa bước vào liền người thấy mùi cồn nồng nặc, đằng sau chiếc ghế gỗ lớn là các loại dụng cụ tra tấn, Phan Tuấn thoáng ngừng lại, khẽ cười, rồi chậm chậm bước vào trong, ngồi xuống ghế. Viên cảnh sát đưa anh vào, khóa cửa lại rồi bỏ đi luôn.

Phan Tuấn hoàn toàn không hứng thú với sự bài trí trong phòng, điều khiến anh mê hoặc nhất vẫn là người áo đen kia. Đúng vậy, người áo đen ấy đưa cho Phan Tuấn xem một thẻ bài, bên trên đề hai chữ “Quân thiên”. Còn nhớ, trước khi qua đời cha anh từng nói, nếu có người cầm tấm thẻ bài này đến tìm, thì nhất định phải nghe rõ xem y nói gì

Những điều người áo đen thì thầm vào tai khiến anh không thể nào tin nổi, đó là điều Phan Tuấn tuyệt đối không chấp nhận. Kể cả mất nước, cũng không đánh mất đi tín ngưỡng của Phan gia, đó là suy nghĩ xưa nay của Phan Tuấn. Tuy rằng xưa nay, anh không ngã theo

bất cứ phe phái nào trong nước, nhưng đối với người Nhật, thì lại cực độ căm ghét.

Đợi một hồi lâu, vẫn không có người đến, Phan Tuấn đột nhiên nhớ lại mật huyết của khu trùng sư hệ Thổ mà Phùng Vạn Xuân nói cho mình trong nhà lao, lúc này cũng coi như nhàn rỗi vô sự, chi bằng đem ra nghiền ngẫm một phen, tránh để sau này quên mất.

Năng lực của khu trùng sư hệ Thổ có quan hệ rất lớn với linh trùng, vả lại hết sức chú trọng đến thể chất tự thân của người tu luyện. Phan Tuấn vốn thông minh, cộng thêm từ nhỏ luyện võ, vì vậy trong lúc bất tri bất giác đã lĩnh hội được mấy phần mật quyết của Phùng Vạn Xuân.

Đúng lúc này, cửa phòng thẩm vấn đột nhiên mở ra, khiến Phan Tuấn giật mình sức tỉnh. Anh không hề quen hai người mới bước vào này, cả hai đều mặc thường phục. Bọn họ thấp giọng nói: “Phan gia, mời đi theo chúng tôi.”

Phan Tuấn đứng dậy nói: “Các người là ai?”

Một trong hai người mỉm cười đi tới trước mặt Phan Tuấn, đưa mắt đánh giá một lượt, sau đó dùng thứ tiếng Trung không được lưu loát lắm nói: “Tiểu sư thúc, xin hãy đi theo chúng tôi!”

Người Nhật? Đây là phản ứng đầu tiên của Phan Tuấn, người này hóa ra là người Nhật, nhưng tại sao y lại gọi mình như thế? Đột nhiên anh sực hiểu ra, người này nhất định là hậu duệ của nhánh khu trùng sư hệ Hỏa?” tại Nhật Bản.

“Anh là hậu duệ của khu trùng sư hệ Hỏa?” Phan Tuấn ngạc nhiên nhìn người trẻ tuổi ấy.

“Tiểu sư thúc quả nhiên rất tinh mắt.” Người Nhật đó tiếp lời, “Tôi tên là Matsui Akagi, mời chú đi theo tôi, chúng tôi tuyệt đối sẽ không làm thương tổn chú đâu.”

Tuy ấn tượng của Phan Tuấn với người Nhật không tốt, nhưng anh muốn biết rốt cuộc những người này có ý đồ gì, bèn gật đầu nói: “Tôi còn một người bạn nữa!”

“Tiểu sư thúc, yên tâm đi, người bạn đó của chú chúng tôi sẽ sắp xếp thả ra.”

“Tôi muốn gặp anh ta ngay bây giờ!” Nghe Matsui Akagi nói vậy, Phan Tuấn vẫn không yên tâm.

“Được, tôi sẽ lập tức cho người đi sắp xếp.” Matsui Akagi vẫy tay gọi người kia, thì thầm mấy câu bên tai y, người kia liền gật đầu chạy đi luôn.

“Sao anh biết tôi ở đây?” Phan Tuấn hỏi.

“Ha ha, tiểu sư thúc, quân đội của chúng tôi vào thành lâu như vậy, nhưng chưa hề quấy rầy đến quý phủ đúng không?” Matsui Akagi cười giảo hoạt, Phan Tuấn quả thật cũng rất tò mò, người Nhật đúng là chưa từng đến nhà họ Phan, thậm chí sản nghiệp của nhà họ cũng không hề bị ảnh hưởng chút nào.

“Là do anh?” Lúc này Phan Tuấn đã tìm được đáp án.

“Không sai, tiểu sư thúc, trong tất cả các gia tộc khu trùng sư, tôi sớm đã nghe nói khu trùng sư hệ Mộc coi trọng nhất là đạo trung dung, vả lại chúng ta cũng coi như là họ hàng xa, sao tôi có thể quấy rầy tiểu sư thúc được chứ?” Tiếng Trung của Matsui Akagi rất kém, tuy nói toàn lời ngon ngọt, nhưng nghe lại khiến người ta có cảm giác đề phòng và khó chịu.

Trong lúc nói chuyện, Tý Ngọ đã được đưa đến. Anh ta thấy Phan Tuấn liền cười toe toét: “Ha ha, tôi biết là tiểu sư thúc nhất định có cách mà, phải rồi, bọn họ là ai vậy?”

Phan Tuấn vỗ vỗ lên vai Tý Ngọ nói: “Anh về nhà đợi tôi trước.” Sau đó bàn tay đặt trên vai Tý Ngọ khẽ vận sức một chút, Tý Ngọ tuy rằng tính tình trẻ con, song cũng là người cơ cảnh tinh minh, lập tức hiểu được ý tứ của Phan Tuấn, gật đầu đáp: “Ừm, tôi biết rồi, tiểu sư thúc.”

Tạm không nói đến chuyện Tý Ngọ về nhà họ Phan báo tin thế nào. Chỉ nói Phan Tuấn ra khỏi Cục cảnh sát, liền lên một chiếc xe con màu đen, chiếc xe ấy chạy thẳng đến một khu biệt thự ở phía Đông

thành, cư dân nơi này đã bị đuổi đi hết từ lâu, trông như một khu nhà hoang. Họ dừng lại trước một căn biệt thự ba tầng.

“Tiểu sư thúc, mời xuống xe!” Matsui Akagi nói đoạn liền đẩy cửa xe xuống trước, sau đó mở cửa xe giúp Phan Tuấn: “Xin mời, bên trong có người đang đợi!”

Phan Tuấn xuống xe, lúc này trời đã ngả về chiều, vì mới có một trận mưa nên cầu vồng rực rỡ khắp trời. Ngôi biệt thự dưới ráng chiều toát lên vẻ trang nghiêm đặc biệt, một tòa kiến trúc ba tầng màu đen, bên ngoài là hàng rào sắt vươn cao, trên phố không một bóng người. Phan Tuấn hơi do dự, rồi cất bước đi vào trong.

Phan Tuấn đẩy cửa ngoảnh đầu lại nhìn, thấy Matsui Akagi gật đầu, anh cười nhẹ một tiếng, rồi đi vào trong tòa biệt thự. Biệt thự số 0 ngõ Đông Giao, Bắc Bình.

Tuy rằng đang giữa mùa hè, nhưng tòa biệt thự số 0 này lại khiến người ta thấy lạnh hết cả sống lưng, vì phía trong cửa bày ngổn ngang mấy cái giá treo cổ bằng sắt. Bậc thang bằng đá Đại Lý màu đen, cầu thang bằng cẩm thạch trắng, tựa hồ toát ra một làn hơi lạnh lạnh.

Phan Tuấn đi qua mười ba bậc thang, vừa bước tới cửa sảnh chính, cánh cửa đột nhiên chậm chậm mở ra. Trên xô pha trong phòng khách là một lão già khoảng hơn sáu mươi, tướng mạo quắc thước vận áo dài, miệng mỉm cười. Ông ta trông thấy Phan Tuấn lập tức đứng lên, nói: “Ha ha, muốn gặp Phan gia trong truyền thuyết quả thật không dễ chút nào!”

Ông già này nói tiếng Trung rất lưu loát, nhưng loáng thoáng vẫn nghe ra được chút tạp âm, chắc cũng là người Nhật.

“Ông là?” Phan Tuấn cố làm ra vẻ nghi hoặc.

“Vẫn nghe Phan gia thông minh hơn người, sao lại không đoán được ta là ai chứ?” Thực ra Phan Tuấn từ lúc ngồi trên xe đã đoán được đại khái rồi, người này hẳn là quân tử của nhánh khu trùng sư hệ Hỏa còn lại.

“Ha ha, nếu tôi đoán không lầm, là tiền bối của hệ Hỏa rồi.” Phan Tuấn cười cười.

“Quả nhiên thông minh.” Ông già nheo mắt, thực ra hai người này giờ chỉ toàn nói những lời khách sáo. Ông ta giơ tay ra hiệu cho Phan Tuấn ngồi xuống, Phan Tuấn gật đầu cảm ơn, đoạn ngồi xuống chiếc xô pha đối diện.

“Không biết hôm nay tiền với tùm tôi đến là có việc gì? Phan Tuấn đi thẳng vào chủ đề chính luôn.

Chỉ thấy ông ta vẫy tay một cái, rồi nói với người bên cạnh: “Mang trà lên.” Đoạn quay sang hỏi Phan Tuấn: “Sư diệt, không vội, cháu vừa mới đến, uống chén trà rồi chúng ta từ từ nói chuyện.”

Trong lúc đó, một cô gái Nhật đã bưng một bộ đồ trà rất tinh xảo, cẩn thận bày trên trà kỷ trước mặt hai người, ông già xua xua tay, cô gái liền khom người lui xuống.

“Ta tên là Matsui Naomoto.” Ông ta hòa nhã nói, cầm bình nước nhẹ nhàng rót nước sôi vào ấm trà, “Sư diệt có hiểu trà đạo không?”

“Cũng biết qua loa.” Phan Tuấn chịu ảnh hưởng của tư tưởng Đạo gia, mà trà đạo lại tiếp thu tinh hoa của tư tưởng ba nhà Phật, Nho, Đạo, sao anh lại không biết được? “Trà đạo hưng vào thời Đường, thịnh vào thời Tống, Minh, rồi suy vào thời Thanh.”

Matsui Naomoto gật đầu: “Trà đạo này được Nam Phổ Chiếu Minh thiền sư truyền vào Nhật Bản, đến khi Sen no Rikyu làm cho hưng thịnh lên thì đã trải qua ba trăm năm, cội trọng hòa, kính, thanh, tịnh. Tuy danh tác về trà sớm nhất là Trà Kinh của Trung Quốc, nhưng trà đạo Nhật Bản lại cao hơn một bậc.”

Phan Tuấn nghe vậy thì cười lạnh, nói: “Hòa, kính, thanh, tịnh chẳng qua chỉ là di phong của trà đạo Đường triều mà thôi, cái khung chủ yếu vẫn là từ Trung Quốc.”

Matsui Naomoto hơi biến sắc mặt, nhưng vẫn trấn tĩnh như thường đáp: “Khu trùng sư hệ Hỏa chúng ta, do công phu bản thân tu

luyện nên tính tình nóng nảy, vì vậy ta thường luyện tập trà đạo, cũng coi như một cách tu tâm dưỡng tính.”

“Ha ha, tính tình nóng nảy cũng không phải chuyện xấu, chỉ là nếu trong lòng có uế khí, coi việc giết người cướp của là đạo lập thân, thì dù trà đạo kiểu gì cũng không thể tu tâm dưỡng tính được.” Phan Tuấn hờ hững nói.

“Sư diệt dục như rất bất mãn với người Nhật thì phải.” Matsui Naomoto đã hoàn thành bước rửa trà, đang chuẩn bị đổ trà vào trong ấm.

“Ừm, có việc gì tiền bối cứ nói thẳng ra đi, nếu không, tôi nghĩ mình nên ra về thì hơn.” Phan Tuấn đứng bật dậy, đúng lúc này, một đốm đen đột nhiên lóe lên trước mắt anh, cơn gió lạnh thành linh từ phía sau ập tới, Phan Tuấn biết ngay có chuyện không ổn. Chỉ thấy khóe miệng Matsui Naomoto hơi nhếch lên, mỉm cười đắc ý, đồ hết số là trà trong tay vào ấm.

Thân hình Phan Tuấn hơi nghiêng, nhưng sợi tơ dài mảnh kia đã phóng đến như thể sấm đánh không kịp bưng tay, anh vội đặt tay lên thắt lưng theo phản xạ, đúng lúc này, ngón tay Matsui Naomoto khẽ nhúc nhích, một mảnh lá trà bắn ra, vừa khéo chạm vào điểm đen kia, điểm đen lập tức bị đánh chệch đi.

Chỉ thấy điểm đen ấy nhanh chóng rụt về, lúc này Phan Tuấn mới phát hiện, hóa ra đó là Tam thiên trượng, còn cô gái họ Thời kia thì đang đứng ngay trước mặt mình, sao cô ta lại xuất hiện ở đây được nhỉ?

“Sư diệt, ta nghĩ cháu vẫn nên ngồi xuống nói chuyện thì hơn!” Matsui Naomoto rót đầy chén trà trước mặt Phan Tuấn. Phan Tuấn thu Thanh ty lại, ngồi xuống xô pha.

“Chắc cháu quen vị cô nương này rồi đúng không?” Matsui Naomoto cầm chén trà lên, tự rót tự uống, “Cô ấy là truyền nhân của khu trùng sư hệ Thủy, tuy là phận gái, nhưng quần thoa chẳng chịu kém mày râu, hiện là quân tử của hệ Thủy, tên Thời Diệu Diệu.”

“Chúng tôi từng giao thủ rồi.” Phan Tuấn lạnh lùng đáp, đưa mắt liếc nhìn Thời Diệu Diệu, chỉ thấy gương mặt của Thời Diệu Diệu lúc này khác hẳn hôm trước.

“Tò mò lắm phải không?” Matsui Naomoto dường như đọc được tâm tư của Phan Tuấn, “Khu trùng sư hệ Thủy giỏi thuật thay đổi dung mạo, vì vậy rất ít người biết được gương mặt thật sự của họ.”

Phan Tuấn biết rằng các đời quân tử của khu trùng sư hệ Thủy đều là nữ, nhưng không biết chuyện đổi phương vừa nói, nên cũng thoáng ngạc nhiên. Mặc dù bộ mặt này không phải mặt thật của Thời Diệu Diệu, song anh vẫn cảm thấy một luồng khí lạnh ghê người đang hướng về phía mình.

“Rốt cuộc ông muốn gì?” Phan Tuấn gằn giọng hỏi.

“Cháu biết một số thứ.” Matsui Naomoto đứng lên nói: “Ta muốn biết mật quyết của khu trùng sư hệ Thổ và hệ Mộc.”

“Hừ...” Phan Tuấn cười khẩy, “Xem ra ông tìm lắm người rồi.”

“Sư diệt à, cháu yên tâm, ta sẽ không tự tiện tu luyện mật quyết của mấy nhà khác đâu, chỉ là không muốn những tuyệt kỹ này bị thất truyền mà thôi.” Matsui Naomoto cho tay vào túi đi tới trước mặt Phan Tuấn nói, “Sở dĩ quân đội Nhật không có hành động gì với nhà họ Phan, chẳng qua cũng chỉ vì muốn bảo vệ mật quyết thôi.”

“Hừ, dù tôi chết, ông đừng hòng có được mật quyết.” Phan Tuấn hết sức kiên định nói.

“Sư diệt, ta không ép cháu, cháu có thể ở đây nghỉ ngơi vài ngày, ta nghĩ rốt cuộc cháu sẽ hiểu ra thôi.” Câu nói này Matsui Naomoto nghe hết sức thông dong thoải mái, nhưng động tác của ông ta lại nhanh nhẹn vô cùng, trong chớp mắt bàn tay đã thọc vào thắt lưng Phan Tuấn, khi anh kịp phản ứng thì hộp đựng Thanh ty đã lọt vào tay đối phương mất rồi.

“Người đâu, dẫn sư diệt Phan Tuấn của ta đi nghỉ ngơi!” Lời vừa dứt, mấy võ sĩ người Nhật mai phục sẵn liền từ bốn phía vây lại, lôi

Phan Tuấn vào một gian phòng nghỉ trên tầng hai, sau đó khóa chặt cửa lại.

Căn phòng này được bày biện theo phong cách Tây, cửa sổ đã dùng song sắt gia cố rất chắc chắn, muốn thoát ra từ đây thật sự không phải chuyện dễ. Phan Tuấn quan sát hoàn cảnh xung quanh một lúc, sau đó áp tai lên tường, nghe thấy tiếng bước chân đi xa dần, rốt cuộc cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Anh đi quanh quẩn trong phòng, thăm thấy mình may mắn, may mà có mật quyết của Phùng Vạn Xuân, bằng không thật sự không biết phải làm thế nào.

Tuy lúc này ở trong phòng thăm vấn, anh chỉ nhắm lại một chút mật quyết của khu trùng sư hệ Thổ, nhưng đã phát hiện trong đó có một bộ ký hiệu bằng ngón tay. Vì khu trùng sư hệ Thổ chủ yếu hoạt động dưới lòng đất, nhiều lúc không tiện giao lưu bằng ngôn ngữ, mà phải dùng một số ám hiệu ngón tay đặc biệt, vừa này khi gặp Tý Ngọ, anh đã dùng ký hiệu này bảo anh ta đi theo mình, sau đó tìm quản gia Phan Dao đến ứng cứu. Nếu không làm vậy, dù bản lĩnh của anh có cao mấy, e cũng khó thoát khỏi chốn này.

Phan Tuấn ngồi trên ghế, đem mọi việc vừa xảy ra sắp xếp lại một lượt, đi tìm Kim Thuận, Kim Thuận liền bị ám sát bằng Thanh ty, trong mộ huyết có gái điếm bị giết hại, Phương Nho Đức dẫn theo một đám cảnh sát bất ngờ xuất hiện, kẻ đó là Matsui Akagi, Matsui Naomoto, anh lờ mờ có cảm giác đã vô tình rơi vào một âm mưu nào đó.

Còn cả quân tử hệ Thủy Thời Điều Điều kia nữa, tại sao cô ta lại đi cùng với Matsui Naomoto? Phan Tuấn còn có cảm giác dường như Thời Điều Điều rất phẫn hận mình. Anh nghĩ mãi cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, bèn chăm chăm nhắm mắt, thăm nhắm *Đạo đức kinh* trong đầu. Mỗi lần có cảm giác tâm tư rối loạn, Phan Tuấn luôn dùng phương thức này để trấn tĩnh lại.

Đột nhiên một tiếng thét lọt vào tai Phan Tuấn, đó là tiếng một người đàn ông, anh mở mắt nhìn quanh, thì âm thanh ấy đã biến mất. Nhưng khi anh nhắm mắt lại lần nữa, bên tai lại vang lên tiếng hét ấy, trong tiếng hét dường như còn pha lẫn cả tiếng roi quất.

“Nói, Hoắc Thanh Long đang ở đâu?” Một người đàn ông hẳn học quất.

Phan Tuấn mở bừng mắt ra, âm thanh kia lại biến mất, tựa như một giấc mộng, nhưng anh thật sự nghe thấy rất rõ, vả lại Phan Tuấn cũng biết người tên Hoắc Thanh Long đó. Hẳn ta là lão đại của bang phái lớn nhất Bắc Bình. Thanh Long bang.

Âm thanh này từ đâu vang tới vậy? Tại sao mình vừa nhắm mắt liền nghe thấy được? Anh thử nhắm mắt lần nữa, âm thanh kia lại vang lên bên tai.

“Tôi thực sự không biết lão đại của chúng tôi đi đâu!” Người kia thở thoi thóp nói, “Từ buổi tối hôm ông bảo tôi cho nổ Hăng Viễn trai, lão đại tôi đã biến mất luôn rồi!”

Câu nói này khiến Phan Tuấn giật nảy mình, anh mở bừng mắt ra, nhất thời không phân biệt nổi âm thanh này rốt cuộc là mộng ảo hay chân thực. Nhưng câu nói vừa rồi thì anh nghe rất rõ, Hăng Viễn trai hóa ra bị Thanh Long bang đánh bom, còn “ông” mà người kia nói tới, nhất định là kẻ chủ mưu phía sau chuyện này, rốt cuộc hẳn ta là ai?

“Bình!” một tiếng, cửa phòng Phan Tuấn bị đập tung, anh hơi giật mình, nhìn ra phía cửa, thấy Thời Diệu Diệu đứng bên ngoài hẳn học nhìn anh.

“Phan Tuấn, nạp mạng ra đây!” Lời vừa dứt, Thời Diệu Diệu đã tung mình nhảy tới, sợi Tam thiên trượng tựa như một tia sáng uốn lượn nhắm vào mắt anh. Phan Tuấn lùi lại hai bước, anh không muốn động thủ với một cô gái, nhưng cũng không khỏi e dè uy lực của Tam thiên trượng này. Anh vừa rời khỏi ghế, sợi Tam thiên trượng đã “dính” vào chiếc ghế, chỉ nghe “rắc” một tiếng, tấm dựa lưng đã bị đục thủng một lỗ to tướng.

Phan Tuấn lùi lại, vô thức đưa tay sờ thắt lưng, trong chớp mắt chợt nhớ ra, Thanh ty đã bị Matsui Naomoto lấy mất rồi.

Thời Diệu Diệu cười khẩy, “Đừng tìm Thanh ty nữa, Phan Tuấn, ta phải trả thù cho mẹ!” Khi nói tới hai chữ “trả thù”, cô nghiêng răng kèn kẹt.

“Thời cô nương, tôi và mẹ cô không thù không oán, sao tôi lại đi giết bà ấy làm gì chứ?” Trong lúc nói chuyện, Tam thiên trượng đã bắn về phía anh, Phan Tuấn buộc phải tiếp tục lùi bước, vì vậy mà giọng nói cũng trở nên ấp úng.

“Thanh ty, bà ấy chết bởi Thanh ty, thử hỏi trên đời này trừ người nhà họ Phan các người ra còn ai biết dùng thứ đó nữa?” Thời Diệu Diệu hoàn toàn không nghe giải thích, vẫn tiếp tục áp sát tấn công.

Thanh ty, lại là Thanh ty, Phan Tuấn không khỏi thầm kêu khổ, trước khi Kim Thuận bị sát hại, anh đích thực cho rằng trên thế giới này ngoài anh ra không còn ai biết dùng Thanh ty nữa, nhưng cái chết của họ Kim đã làm suy nghĩ này bị lật ngược hoàn toàn, trên đời này vẫn còn người khác biết dùng thứ đó. Nhưng trong thời gian ngắn muốn giải thích với Thời Diệu Diệu một chuyện mà chính bản thân mình còn chưa hiểu thì hơi khó khăn, anh đành lùi rồi lại lùi, cuối cùng lùi tới cửa sổ, đã không còn chỗ để lùi nữa.

“Mặc kệ cô tin hay không, tôi cho cô biết, trên đời này còn một người nữa có thể sử dụng Thanh ty!” Phan Tuấn thấy Thời Diệu Diệu lại vung cánh tay lên, vội nói. Thời Diệu Diệu ngậy người, đôi lông mày lá liễu nhướng lên, động tác cũng theo đó dừng lại.

“Người nói thật?” Thời Diệu Diệu tựa hồ nhớ ra gì đó.

“Ừm.” Phan Tuấn gật đầu, “Thời cô nương nhớ ra chuyện gì rồi à?”

Thời Diệu Diệu trầm ngâm giây lát, đột nhiên “a” lên một tiếng, oomg đầu gối thụp xuống, thân thể rung lên từng chập. Phan Tuấn đứng bên cạnh nhìn cô, một lát sau, Thời Diệu Diệu mới khôi phục bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt nhìn Phan Tuấn. “Ta nhớ hình như mấy

hôm trước khi mẹ bị hại, đúng là có một người đàn ông chừng hai mươi tuổi cứ quanh quẩn gần khu nhà ta, sau khi mẹ bị hại liền không thấy hắn đâu nữa. Ta cũng từng hỏi dò hành tung của người, khi ấy người quả là đang ở Bắc Bình, nhưng Thanh ty thì không thể giải thích nổi...”

“Tôi nghĩ nhất định là có kẻ đứng sau sắp đặt tất cả nhưng chuyện này.” Phan Tuấn lẩm bẩm, rồi sức nhớ ra điều gì đó, liền nói: “Thời cô nương, có một vấn đề, không biết cô có thể giải đáp giúp tôi không?”

“Ha ha, đừng tưởng ta không giết người là có thể trở thành bạn người, người đó dù không phải người, thì cũng không tránh khỏi có quan hệ với nhà họ Phan.” Câu nói lạnh lùng của Thời Diệu Diệu lập tức khiến Phan Tuấn nghẹn lời. Cô chậm chậm đi ra phía cửa, rồi đột nhiên quay đầu lại hỏi: “Câu hỏi vừa nãy của người. Sao không nói ra đi?”

Phan Tuấn ngẩn người, rồi gật đầu: “Trong tòa biệt thự này có phòng thẩm vấn nào không?”

Thời Diệu Diệu cũng ngẩn ra, rồi gật đầu: “Sao người biết? Dưới hầm ngầm đúng là có một phòng thẩm vấn, ta cũng vừa mới biết thôi.”

Thời Diệu Diệu hờ hững nói xong liền rời khỏi phòng, Phan Tuấn lại tiếp tục trầm ngâm, đúng là có phòng thẩm vấn, vậy nói không chừng những gì nghe được lúc nãy đều là thật, nhưng làm sao mình lại nghe được chứ? Anh thử nhắm mắt lại lần nữa, có điều lúc này không có âm thanh nào vang lên, chẳng lẽ cuộc tra hỏi kết thúc rồi?

Phan Tuấn nhanh chóng quyết định, nhất thiết phải tìm cách vào phòng thẩm vấn dưới hầm đó xem xét rõ ràng. Anh khẽ đẩy cửa hé ra một chút, rồi móc một đồng bạc Đại Dương ném ra ngoài, đồng bạc rơi xuống đất phát ra tiếng “leng keng”, tức thì có hai tên võ sĩ từ phòng bên cạnh xông ra. Hai người nhìn đồng bạc dưới đất, lại đưa mắt nhìn nhau, sau đó quay trở lại phòng.

Lúc này Phan Tuấn biết mình đã bị giám sát nghiêm ngặt, đừng nói là xuống hầm ngầm, ra khỏi căn phòng này cũng rất khó khăn. Anh thở dài, đi loanh quanh mấy bước trong phòng, đột nhiên nảy ra một ý.

Đã gần bảy giờ tối, mùa hè ở phương Bắc ngày rất dài, vì vậy bây giờ trời mới sẫm sẫm tối. Khoảng bảy giờ mười lăm phút, cửa phòng Phan Tuấn lại mở ra, một người hầu đi vào, xách theo một hộp cơm, tới cái bàn trước mặt anh thì dừng lại, cẩn thận mở hộp ra, bên trong có một bình rượu với một đĩa thịt bò và hai món rau xạm. Khóe miệng Phan Tuấn khẽ nhếch lên.

Mười lăm phút sau, người hầu xách hộp cơm đi ra, y kéo sụp mũ xuống rất thấp, rảo bước đi nhanh xuống cầu thang, phòng khách biệt thự trống huếch, không có một ai. Y thoáng do dự, đưa mắt nhìn quanh, ánh mắt dừng lại ở cuối hành lang, hành lang tối om, gian phòng ở cuối có ánh đèn vàng vọt yếu ớt hắt ra.

Tên người hầu cảnh giác nhìn quanh, rồi bước nhanh về phía đó, hành lang này dài khoảng chục mét, lúc đi tới gần cuối hành lang, y loáng thoáng nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn, bèn rảo bước nhanh hơn.

Cửa phòng hé hé mở, tên người hầu khẽ đẩy cửa vào, thấy bên trong bật một bóng đèn vàng. Đảo mắt một vòng quan sát, y nhận ra căn phòng này chỉ rộng vài mét, chính giữa là một lối vào đường hầm, tiếng rên rỉ phát ra từ trong đó.

Tên người hầu đặt hộp cơm xuống sau cửa, bỏ mũ ra, để lộ gương mặt trẻ tuổi tuấn tú, chính là Phan Tuấn. Thì ra, vừa nãy anh đã dùng kế ve sầu thoát xác. Anh cầm cái mũ trên tay, cẩn thận đi xuống bậc thang. Không khí trong đường hầm rất bức bối khó chịu, vừa đi vào đã cảm thấy mùi da thịt cháy khét xộc lên mũi, Phan Tuấn bịt mũi, bàn tay cầm mũ đã nắm chặt lại thành nắm đấm, anh biết nếu đây đúng là phòng thẩm vấn, thì nhất định sẽ có người canh gác. Phan Tuấn rón rén đi hết cầu thang, nấp vào một góc nhìn vào trong, quả nhiên phát hiện một người mặc võ phục Nhật, đầu buộc dải băng trắng

đang gác tay lên ngủ, bên cạnh hẳn có một chiếc ghế sắt, ghế răng hồ, nước ớt, sắt nung đỏ, roi da... gần như không thiếu loại dụng cụ tra tấn nào, phía sau những dụng cụ này là một phòng giam chật hẹp, bên trong có người nằm co ro. Lúc này, hẳn đang khe khẽ rên rỉ đau đớn.

Vũ khí của Phan Tuấn đã bị lấy mất, thấy cách mình nửa mét có một cây gậy gỗ, anh bèn khom người cẩn thận cầm lên, lại tiếp tục thận trọng di chuyển ra phía sau tên võ sĩ, đánh nhẹ vào gáy hẳn một cái. Tuy Phan Tuấn ghét người Nhật, nhưng vì đã cứu người nhiều năm, nên kể cả gặp kẻ địch anh cũng muốn lưu lại cho đối phương một con đường sống, bởi vậy lần này chỉ đánh nhẹ một cái. Dù vậy, cú đánh này cũng không phải tầm thường, vì vừa khéo nhằm vào huyết vị, nên dù không đến nỗi mất mạng, cũng đủ khiến kẻ này nửa đời về sau không thể bỏ được cây gậy chống.

Phan Tuấn ném gậy gỗ trên tay, đi tới trước mặt người nằm trong nhà giam hỏi: “Anh là ai?”

Chỉ thấy người kia run lên một chập, luống cuống ngoảnh đầu lại nói: “Tôi nói hết rồi mà, tôi nói hết rồi mà!”

Phan Tuấn thầm nhủ kẻ này chắc chắn bị đánh đập khá nặng, đầu bù tóc rối, toàn thân máu thịt bầy nhầy, thần kinh đã hỗn loạn cả rồi. Anh khom người xuống nói: “Tôi không phải người Nhật đâu, anh rốt cuộc là ai vậy?”

Người kia định thần nhìn lại, nước mắt nước mũi đầm đìa kêu lên: “Anh... anh là Phan gia?”

Phan Tuấn không khỏi ngạc nhiên, tuy anh rất có tiếng tăm bên ngoài, nhưng tần suất xuất hiện của danh nhân thời đó không cao như bây giờ, vả lại Phan Tuấn cũng hiếm khi ra ngoài, người nhận ra anh đương nhiên không nhiều, người này sao lại biết mặt anh chứ?

“Anh là?” Phan Tuấn nghi hoặc hỏi.

“Hoặc Thập Tam của Thanh Long bang. Tôi từng có duyên gặp Phan gia một lần, sao anh cũng bị bắt vào đây vậy?” Hoặc Thập Tam nhin đầu nói.

Phan Tuấn không tỏ thái độ gì, chỉ gật đầu: “Tôi hỏi anh chuyện này, anh nhất định phải thành thật trả lời.”

Hoặc Thập Tam cảnh giác gật đầu: “Phan gia cứ nói, tiểu nhân nhất định sẽ thành thực trả lời.”

“Hằng Viễn trai ở Lưu Ly Xưởng có phải do Thanh Long bang các người đánh bom không?”

Phan Tuấn vừa dứt lời, chỉ thấy Hoặc Thập Tam cúi đầu không nói năng gì, hồi lâu sau mới lí nhí lên tiếng: “Phan gia, chuyện này... chuyện này sao anh biết?”

Thấy Hoặc Thập Tam thừa nhận việc đánh bom Hằng Viễn trai, Phan Tuấn rốt cuộc cũng hiểu ra những gì mình nghe được vừa nãy không phải là ảo giác, nhưng tại sao anh có thể nghe được xa như vậy? Có điều, bây giờ không phải là lúc nghĩ vấn đề này.

“Đúng là các anh là? Rốt cuộc là ai sai cử?”

“Chuyện này...” Hoặc Thập Tam cúi đầu thờ dài một tiếng, “Matsui.”

Hoặc Thập Tam không nói, Phan Tuấn cũng đoán ra được tám chín phần, có điều, tại sao Matsui lần nữa không ra tay với mình, mà lại động thủ với khu trùng sư hệ Kim trước?”

“Các người đã giúp ông ta đánh bom Hằng Viễn trai, tại sao ông ta còn nhốt anh ở đây?” Phan Tuấn lại hỏi tiếp.

“Phan gia không biết đó thôi, chuyện này lão đại của chúng tôi đã nói rõ với Matsui rồi, chúng tôi nhân lúc tối trời mò đến đó, lão đại sai chúng tôi đặt bom xong xuôi, bèn tự mình đi tìm ông chủ Hằng Viễn trai, bảo chúng tôi đợi tín hiệu, chẳng ngờ hai tiếng đồng hồ trôi qua mà không thấy lão đại ra ngoài, mấy người Nhật bắt đầu giục giã. Không biết làm sao, tôi đành lên lầu xem xét, chẳng ngờ lại phát hiện trên đó có năm cái xác, hai nam ba nữ. Tôi cả kinh, tưởng lão đại gặp chuyện bất trắc, bèn lật mấy cái xác lên, nhưng chẳng nhận ra người nào cả. Đúng lúc đấy, đám người Nhật châm ngòi nổ, đáng thương cho mấy anh em của tôi bị nổ chết trong đó, tôi coi như mạng lớn, kịp

nhảy ra cửa sổ, chỉ bị thương nhẹ, nhưng lại bị bọn chúng bắt.” Hoắc Thập Tam xoa xoa cánh tay.

“Lão đại của anh mất tích?” Phan Tuấn chau mày lại.

“Vâng, mấy người Nhật từ đó vẫn luôn tìm kiếm lão đại, nhưng tôi làm sao biết anh ấy ở đâu chứ!” Hoắc Thập Tam bất lực nói, “Tôi bây giờ cũng mong tìm được lão đại lắm đây.”

“Được rồi, anh còn nhớ hình dạng mấy cái xác đó không? Chiều cao của hai cái xác đàn ông đó thế nào? Phan Tuấn đột nhiên nhớ ra, Kim Thuận từng nói truyền nhân của hệ Kim toàn bộ đều là người lùn.

“Chiều cao?” Hoắc Thập Tam, lấy làm khó hiểu, đột nhiên sực nhớ ra nói: “Phải rồi, tôi đúng là óc lợn mà, nghe nói ông chủ Hằng Viễn trai là người lùn, nhưng mấy cái xác ấy toàn là người bình thường hết. Xem ra trước khi chúng tôi đến, họ đã có chuẩn bị sẵn sàng rồi.”

Phan Tuấn gật đầu.

“Thì ra sư điệt ở đây à?” Không biết từ lúc nào Matsui Naomoto đã đứng sau lưng Phan Tuấn, mỉm cười nhìn anh, Phan Tuấn đứng dậy, bình tĩnh nói: “Ông sai bọn họ đánh bom Hằng Viễn trai phải không?”

“Ha ha!” Matsui Naomoto cúi đầu cười gằn, đẩy tên võ sĩ ngồi gục trên ghế lăn ra đất, sau đó ung dung ngồi xuống cái ghế đó: “Lão già họ Kim ấy thực sự quá cố chấp.”

“Hà...” Nét mặt Matsui Naomoto lộ vẻ tiếc nuối, “Chỉ đáng tiếc, chỉ đáng tiếc trận hỏa hoạn ấy không thiêu chết được lão.”

“Ông...” Người này nói chuyện giết chóc mà nhẹ nhàng như không, thực sự khiến Phan Tuấn phẫn nộ.

“Sư điệt, cháu việc gì phải nổi giận chứ? Ta nghe nói khu trùng sư hệ Mộc xưa nay vẫn coi trọng đạo vô vi, cần gì để tâm đến chuyện sinh tử của mấy người đó?” Giọng điệu Matsui Naomoto nhẹ nhàng đến độ lãnh khốc.

“Rốt cuộc ông muốn gì?” Phan Tuấn cuối cùng không nhịn được nữa.

“Mật quyết, ta đã nói rồi.” Matsui Naomoto nhìn thẳng vào mắt Phan Tuấn, ánh mắt tuy bình tĩnh song lại thấp thoáng sát khí nhàn nhạt.

“Được.” Phan Tuấn khuất phục, “Ông thả y ra, tôi sẽ nói mật quyết cho ông.”

“Ha ha.” Matsui Naomoto đứng lên cười lớn: “Chậc, sư điệt, cháu thật làm ta thất vọng đó, vì một con chó như vậy mà giao ra mật quyết sao. Chẳng lẽ cháu không biết Thanh Long bang đã làm bao nhiêu chuyện giết người cướp của ở Bắc Bình này, cháu thấy đáng làm vậy vì một con chó như hăn à?”

Phan Tuấn sao lại không biết, Bắc Bình thời đó khắp nơi đều là bang hội, sòng bạc, lầu xanh, quán hút thuốc phiện, đám người bang hội này cũng không hiếm kẻ dựa dẫm vào người Nhật, rất nhiều vụ án mạng kinh hồn đều do bọn chúng gây ra. Nhưng Phan Tuấn đưa ra quyết định này là có tính toán riêng của mình.

“Tôi chỉ cần một câu nói của tiên bối thôi.” Phan Tuấn nghiêm mặt.

“Người đâu, thả tên này ra.” Lời vừa dứt, hai tên lính liền đi vào, mở cửa phòng giam, kéo Hoắc Thập Tam ra, họ Hoắc bị đánh đập không nhẹ, giờ hai chân đã không duỗi ra được.

“Gượng đã.” Phan Tuấn chặn lại, sau đó cúi người đặt tay lên chân Hoắc Thập Tam, không biết hăn ta bị tra tấn bằng dụng cụ gì, hai bên đùi đã gãy thành mấy đoạn, nếu rơi vào tay đám lang băm chắc hẳn sẽ tàn tật cả đời.

“Để tôi giúp hăn nối xương lại đã.” Phan Tuấn rờ đến chỗ xương gãy, rồi nín thở ngẩng đầu lên bảo Hoắc Thập Tam: ” Sẽ đau đấy.”

Họ Hoắc chưa kịp phản ứng, Phan Tuấn đã ra tay, chỉ thấy cơ mặt hăn co giật vắn vẹo dữ dội, nhưng hăn không hét lên. Thủ pháp Phan

Tuấn rã thành thạo, tốc độ cực nhanh, mấy giây sau đã nối xương xong cho cả hai bên chân.

Phan Tuấn đứng dậy lấy mấy đồng Đại Dương ra nhét vào tay Hoắc Thập Tam: ” Cầm lấy số tiền này kiếm chỗ nào mà làm ăn, sau khi ra khỏi đây, anh đến tiệm nhà tôi lấy mấy hộp Thiên Bảo hoàn, vài tháng sau sẽ khỏi hẳn.”

Hoắc Thập Tam vừa nãy được nối xương mà không kêu tiếng nào, lúc này không ngờ lại đầm đìa nước mắt, Phan Tuấn vỗ vai hẳn, rồi quay người ra khỏi phòng thăm vấn.

Phan Tuấn đi một mạch về phòng, thấy tên người hầu đã không còn ở đó nữa. Anh cởi áo ra, bộ đồ đầu bếp đó mặc không vừa người, rất khó chịu, cùng lúc ấy, Matsui Naomoto bước vào.

“Sư điệt, cháu định bao giờ thì giao mật quyết cho ta đây?”

“Cho tôi ba ngày, ba ngày sau tôi sẽ viết lại mật quyết giao cho ông.” Phan Tuấn xoa lưng lại với Matsui Naomoto.

“Được, một lời đã định.” Matsui Naomoto cười khùng khục, ” Ba ngày này nếu cháu cần gì cứ nói với bên ngoài một tiếng là được, lúc nào cũng có người chờ nghe dặn dò.”

Phan Tuấn cười khẩy, có người chờ nghe dặn dò chẳng qua chỉ là giám sát mà thôi, anh cũng không đáp lại. Matsui Naomoto biết ý, tự mình đi ra.

Phan Tuấn ngồi trên chiếc ghế đã bị đục thủng một lỗ, nhớ lại mọi chuyện vừa xảy ra, dường như tất cả chỉ muốn biết mật quyết thôi sao? Bí mật liên quan đến vận mệnh của các gia tộc khu trùng sư mà Phùng Vạn Xuân nói rốt cuộc là gì? Còn nữa, tại sao lúc nhắm mắt, mình lại có thể nghe thấy âm thanh trong phòng thăm vấn dưới tầng hầm.

Đột nhiên anh nhớ lại mật quyết của Phùng Vạn Xuân, lẽ nào trong lúc vô tình, mình đã nắm bắt được một tuyệt kỹ của khu trùng sư hệ Thổ: Cách không thính âm? Suy nghĩ này làm Phan Tuấn không

khởi kích động, nhưng ngay sau đó lại thấy hơi áy náy, vì đã vô ý học trộm tuyệt kỹ của người khác.

CHƯƠNG 6: Phủ Song Cáp - Đào nguyên trong truyền thuyết

Lúc này, Phan Tuấn chợt nghe có tiếng lạo xạo ngoài cửa sổ, anh hơi giật mình, rồi chậm rãi đi ra phía đó, vừa tới nơi, liền thấy một bóng đen ló ra, theo bản năng anh lùi lại hai bước.

“Tiểu sư thúc, tôi là Tý Ngọ.” Phan Tuấn bấy giờ mới nhìn rõ, thì ra là Tý Ngọ mặc áo đen bó sát, lại dùng vải đen che kín mặt, tay cầm một thanh đoản đao, đang dán người bên cửa sổ.

“Làm sao anh vào đây được vậy?” Phan Tuấn thấp giọng hỏi.

“Hì hì, tiểu sư thúc coi thường tôi quá rồi đấy, nói gì tôi cũng là truyền nhân của khu trùng sư hệ Thổ cơ mà, thuật khu trùng chưa học được mấy, nhưng bản lĩnh leo tường đột nhập cũng nắm được một hai phần rồi.” Tý Ngọ cười hì hì trả lời, gã này tuổi tác ngang với Phan Tuấn, nhưng tính tình hết sức lạc quan, tựa hồ chuyện gì đối với anh ta cũng dễ dàng như trở bàn tay vậy.

“Phải rồi, Phan Dao đâu? Ông ấy đến chưa?” Phan Tuấn hỏi.

Sắc mặt Tý Ngọ lộ vẻ khó xử, chau mày nói: “Tiểu sư thúc, tôi cứu chú ra trước đã!”

“Ừm, anh có cách gì?” Phan Tuấn nghi hoặc.

“Hì hì, tiểu sư thúc, mấy cái song sắt này không làm khó được tôi.” Nói đoạn, Tý Ngọ tung mình di chuyển trên mặt tường như trên đất bằng, chẳng khác nào một con thạch sùng.

Mấy giây sau, song sắt đã bắt đầu lỏng ra, sau đó Tý Ngọ thoăn thoắt từ bên trên leo xuống, lày mày mò bên dưới một lúc, cả tấm chắn đã bị tháo ra.

“Tiểu sư thúc, mở cửa sổ ra, giúp tôi kéo cái này vào.” Tý Ngọ nói.

Phan Tuấn vẫn chưa hết kinh ngạc, vội vàng mở cánh cửa sổ, cùng Tý Ngọ kéo tấm song sắt vào. Lúc này Tý Ngọ đã leo hẳn vào phòng.

“Tiểu sư thúc, chúng ta đi thôi!” Dứt lời, anh ta nhảy khỏi cửa sổ trước, Phan Tuấn đi tới gần cửa, đang chưa biết xuống thế nào, chợt phát hiện ra trên tường treo thứ gì đó dính dính như sợi tơ.

Tý Ngọ đã xuống tới chân tường, tay bám vào những sợi tơ ấy: “Tiểu sư thúc, chú bám vào những sợi tơ này, leo xuống giống như tôi là được!”

Phan Tuấn vươn người ra cửa sổ, tuy những sợi tơ này mảnh như tơ nhện, nhưng rất chắc chắn, không ngờ lại chịu được trọng lượng hơn năm chục cân của anh. Động tác của Phan Tuấn còn lóng ngóng, song rốt cuộc vẫn leo xuống được bên dưới.

Sau khi chạm đất, Tý Ngọ đã nạy sẵn một viên gạch lát nền lên, bên dưới là một cửa hang, Phan Tuấn lại được một phen kinh ngạc, không ngờ trong khoảng thời gian ngắn như vậy mà Tý Ngọ đã đào được đường hầm.

“Tiểu sư thúc đi trước đi.” Tý Ngọ thấp giọng nói, đoạn cảnh giác đảo mắt nhìn xung quanh, Phan Tuấn liền chui vào trong miệng hang, đường hầm này không rộng lắm, chỉ một người chui lọt, nhưng vậy cũng đủ rồi. Bốn phía xung quanh đều âm ướt dính nhớp nháp, anh phải nhích người bò dần vào bên trong.

Tý Ngọ chui xuống đập viên gạch lát nền lại chỗ cũ, rồi nhanh chóng bám theo, bò khoảng hơn năm chục mét, phía trước đột nhiên có một luồng không khí tươi mới phả tới, trong không khí lẫn hơi nước mù mịt. Phan Tuấn bò thêm mấy mét, đột nhiên nhận ra mình đã ra khỏi đường hầm, bên dưới là nước giếng lạnh lẽo, bên trên trắng sáng vằng vặc.

“Hì hì, tiểu sư thúc, chú cẩn thận đấy, quên mất không nói trước, cuối đường hầm là một cái giếng!” Tý Ngọ cười hì hì, “Nhưng bên cạnh có sợi dây thừng, có thể bám vào đó leo lên.”

“Được rồi.” Phan Tuấn vươn tay ra lần mò, quả nhiên bên cạnh đường hầm có một sợi thừng, anh liền nắm vào đó, hơi dồn sức vào cánh tay một chút, người đã nhẹ nhàng leo lên.

Tay anh vừa chạm vào miệng giếng, một bàn tay đã nắm chặt lấy, cả người Phan Tuấn hơi run lên, đây rõ ràng là tay một cô gái, Phan Tuấn định rút tay về, chẳng ngờ cô gái kia nắm càng chặt hơn.

“Anh Phan Tuấn, em đây, Âu Dương Yến Vân.” Cô gái nói, sau đó vận sức kéo Phan Tuấn lên khỏi miệng giếng. Phan Tuấn được Âu Dương Yến Vân kéo lên mặt đất, liền đưa mắt quan sát xung quanh, chỗ này là một khu nhà bỏ hoang, tường quây thấp lè tè, nhà cửa tiêu điều, dưới ánh trăng vắng vặc, trông lại càng thêm lạnh lẽo thê lương.

“Yến Vân, sao cô lại ở đây? Phan Dao đâu?” Phan Tuấn đảo mắt một vòng, không thấy bóng dáng Phan Dao đâu, theo lí mà nói, xảy ra những chuyện thế này, người nóng ruột nhất phải là ông ta mới đúng.

Âu Dương Yến Vân cúi đầu không trả lời, lúc này Tý Ngọ đã leo lên miệng giếng, phui bùn đất trên người nói: “Tiểu sư thúc, chúng ta đi thôi!”

“Đợi đã, Phan Dao ở đâu?” Phan Tuấn đã dự cảm được có điều gì đó bất ổn, người đến tiếp ứng là Âu Dương Yến Vân chứ không phải quản gia Phan Dao nhà mình, chuyện này rốt cuộc là sao?

Tý Ngọ dừng lại, thở dài nói: “Tiểu sư thúc, xe chờ bên ngoài, chỗ này không tiện ở lâu, chúng ta lên xe rồi vừa đi vừa nói.” Dứt lời, anh ta liền kéo Phan Tuấn đi ra phía cổng.

Tý Ngọ mở cổng, cảnh giác quan sát xung quanh, rồi mới vỗ tay, một cỗ xe ngựa lập tức chui ra từ góc ngõ, dừng lại trước mặt ba người.

“Lên xe trước đã, tiểu sư thúc.” Tý Ngọ đẩy Phan Tuấn lên xe, kế đó là Âu Dương Yến Vân, anh ta lên cuối cùng.

“Mau rời khỏi đây!” Tý Ngọ nói với người đánh xe.

Xe ngựa rung lên bần bật, nhanh chóng rời khỏi con ngõ, ba người ngồi trên xe cũng không nói năng gì nhiều, Phan Tuấn ngẫm nghĩ giây lát, toan mở miệng thì Tý Ngọ đã cướp lời anh: “Tiểu sư thúc, sau khi rời khỏi Cục cảnh sát, tôi y theo ám ngữ của chú, đã bám đuôi theo đến biệt thự số 0, biết được đám người ấy nhốt chú bên trong, bèn lập tức quay lại nhà họ Phan, chẳng ngờ tôi về đến nơi thì đã loạn hết cả lên rồi!”

“Gì hả?” Phan Tuấn giật mình.

“Chú nên hỏi Âu Dương cô nương thì hơn, chuyện xảy ra lúc đó chắc cô ấy nắm rõ hơn tôi.” Tý Ngọ chỉ Âu Dương Yến Vân ngồi bên cạnh.

“Yến Vân, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Phan Tuấn hoang mang hỏi.

“Anh Phan Tuấn, kì thực chuyện này cũng tại tính khí của ông nội em không được tốt.” Âu Dương Yến Vân lấy làm áy náy nói, “Ăn cơm trưa xong, em trai em bắt đầu đau bụng, mới đầu chỉ nhâm nhảm đau từng đợt, dần dần càng lúc càng dữ dội hơn, khi bọn em biết chuyện thì nó đã đau đến nổi lăn lộn dưới đất, mặt mày nhợt nhạt, khóe miệng rỉ máu tươi, mồ hôi đầm đìa như tắm rồi.” Âu Dương Yến Vân kể lại.

“Trên người, trên cánh tay nó nổi rất nhiều đốm đỏ như hoa đào?” Phan Tuấn ngắt lời, tròn mắt ngạc nhiên nhìn Âu Dương Yến Vân. Cô gật đầu, thờ dài một tiếng.

“Đây là trúng độc, vả lại còn là chất độc Tâm trai, thứ này có độc tính rất kì dị, nếu người trúng độc tính cách ôn hòa nhã nhặn thì gần như không có tác dụng gì; nhưng thẳng như người trúng độc tính tình lại nóng như lửa, thì độc tính sẽ tăng cường, nếu nghiêm trọng thì hô hấp khó khăn, thậm chí trên người còn xuất hiện những đốm đỏ dạng như hoa đào.” Phan Tuấn lẩm bẩm.

“Đúng thế, đây là độc dược của nhà họ Phan các anh mà!” Âu Dương Yến Vân tiếp lời.

“Đúng, nhà họ Phan không những có tư tưởng nghiêng theo Đạo gia, mà còn chủ trương việc mình mình làm, hi vọng mọi người trong gia tộc đều có thể đạt tới cảnh giới Thái Sơn sụp xuống trước mắt cũng không động lòng. Vì vậy, tổ tiên mới chế ra thứ độc dược gọi là Tâm trai độc này, mỗi đời quân tử đều phải phục dụng nó ba tháng một lần, làm như vậy một mặt có thể ước thúc được tâm cảnh của mình, mặt khác độc chất này còn có tác dụng tăng cường thể chất cho những người tâm bình khí hòa.”

Phan Tuấn nói tới đây, lấy làm khó hiểu nói, “Nhưng thứ độc này chỉ tôi mới có, vả lại người biết đến nó cũng không nhiều. Làm sao cô biết được tên nó vậy?”

“Ông nội em phát hiện đầu tiên, vốn dĩ ông đã hoài nghi anh là người trộm đi bí bảo hồi đó, giờ em trai em lại trúng độc, vả lại còn là độc dược không truyền ra ngoài của nhà họ Phan các anh, nên ông lập tức nổi cơn tanh bành, gọi chú Phan Dao đến, không cho giải thích gì đã đánh chú ấy một chưởng. Chú Phan Dao không kịp đề phòng, trúng một thiết chưởng của ông nội, lập tức ngã lăn ra, thổ một ngụm máu lớn, nếu không phải em ra sức ngăn cản, chắc ông nội đã đánh chết chú ấy rồi.” Lời Âu Dương Yến Vân làm hai hàng lông mày Phan Tuấn cau rúm lại.

“Vậy Phan Dao giờ đang ở đâu?” Phan Tuấn chỉ hận không thể lập tức bay tới chỗ Phan Dao xem thương thế ông ta thế nào.

Lời anh vừa dứt, phía sau chợt vang lên tiếng nổ lớn, con ngựa bị tiếng nổ bất ngờ làm kinh hãi hí một tràng dài, chân trước chồm lên ngang người, rồi đứng sững lại.

Phan Tuấn vội nhảy xuống xe, Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân cũng theo sát, chỉ thấy phía biệt thự số 0 có ánh lửa ngợp trời, chốc chốc lại vang lên tiếng nổ “âm ầm”.

“Tiểu sư thúc, hình như biệt thự số 0 phát nổ rồi!” Tý Ngọ nhìn ánh lửa bốc cao ngút trời, thì thầm nói với Phan Tuấn. Phan Tuấn gật đầu, người của cục cứu hỏa Bắc Bình đang từ khắp nơi ủa về.

“Chúng ta mau đi thôi!” Dứt lời, cả bọn nhảy lên xe, cỗ xe ngựa lao như bay về phía Hồ Bì Khẩu phía Tây thành. Hồ Bì Khẩu là nơi có nhiều nhà lầu. Đây là loại kiến trúc phát triển từ cổng thành, thành lâu mà ra, thường được xây bắc ngang qua các ngõ phố, vách đá hẹp. Kết cấu giống như thành lâu, bên dưới uốn vòm thành lối đi, phía trên là nhà cửa, thông thường có hai tầng nên được gọi là lầu. Âu Dương Yến Vân từ nhỏ sinh sống ở Tân Cương, chưa từng trông thấy những kiến trúc kiểu này, liền tròn mắt nhìn.

“Tiểu tử thối, ở đây sao có nhiều cây cầu hình dạng kì quái vậy?” Âu Dương Yến Vân chỉ vào một tòa lầu bắc qua phố nói.

“Ha ha, cầu? Trước đây cô chưa từng thấy bao giờ à? Đây gọi là nhà lầu.” Sau đó Tý Ngọ ngồi xích lại, chỉ vào tòa nhà lầu trước mặt, bắt đầu giải thích lịch sử của kiến trúc này, làm Âu Dương Yến Vân nghe mà tròn mắt há miệng.

Phan Tuấn lúc này chẳng có tâm tư đâu mà nghe bọn họ bàn luận về nhà lầu gì đó, anh đang mãi nghĩ về nơi ở của nhà họ Kim và lí do tại sao lão đại của Thanh Long bang lại đột nhiên mất tích. Anh suy đoán, Hoắc lão đại đã báo tin cho nhà họ Kim từ trước, bằng không bọn họ sao có thể chuẩn bị đầy đủ như vậy, thậm chí còn có cả thi thể để che tai mắt người đời.

Có điều, cách nghĩ này cũng không khỏi quá li kì, bởi Thanh Long bang xưa nay vẫn hoành hành bá đạo ở thành Bắc Bình, là tay sai của người Nhật Bản, sao có thể đột nhiên nổi lòng từ bi đi giúp nhà họ Kim?

Xe ngựa dừng lại trước một tòa nhà lầu, Phan Tuấn vén màn xe lên quan sát, rồi bảo Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân xuống xe, mình cũng dặn dò người đánh xe mấy câu. Người kia hiểu ý gật đầu, đánh xe chạy ngược lại hướng họ vừa đi tới đây.

Sau khi xe ngựa chạy đi, Phan Tuấn dẫn hai người đi qua tòa lầu ấy, tòa lầu này được xây vào triều Minh, bên trên có Phật lâu, thờ phụng các vị thần phật, bên dưới là một con kênh lớn, đầu bên kia cầu là vách núi, trên vách núi có một con đường sạn đạo không rộng cũng không hẹp.

Phan Tuấn vừa đi vừa đưa mắt nhìn quanh, họ đi qua cầu tiến vào sạn đạo. Trên sạn đạo mọc đầy rêu ẩm ướt, xem chừng nơi đây ít người lai vãng. Sạn đạo ở phía trước vách núi chỉ dài chừng trăm mét, đi hết là vòng qua phía sau núi, nhìn từ phía trước cả ngọn núi này trông hoang vắng tiêu điều, nhưng vòng qua thì lại đúng là “liễu rủ hoa cười lại gặp làng”. Từ trên sạn đạo đã có thể trông thấy phía cuối con đường có một trang viện lớn nằm giữa rừng cây rậm rạp.

“Thật không ngờ, phía sau lại có cảnh trí như vậy!” Tý Ngọ kinh ngạc, Phan Tuấn không nói gì, nhưng đã rảo nhanh bước chân tiến lên.

Không chỉ Tý Ngọ, Âu Dương Yến Vân cũng đã ngây cả người ra, cô từ nhỏ chỉ sống ở Tân Cương, gần đây mới theo ông nội tới Trung Nguyên, kiến thức vốn đã ít, huống hồ cảnh tượng trước mặt lại còn là một kì quan hiếm có.

Sạn đạo quanh co khúc khuỷu, tuy rằng trang viện kia ở ngay trước mắt, nhưng từ sạn đạo đến đó lại phải đi mất ba dặm đường, thêm nữa con đường càng lúc càng hẹp, lại rất trơn trượt, hơi bất cẩn một chút là rơi xuống đá sơn cốc ngay.

Nửa canh giờ sau, ba người mới đến cửa tòa trang viện, chỉ thấy hai bên cổng lớn màu đỏ có hai con sư tử đá khổng lồ, trên cửa treo một tấm biển đỏ chói, đề: Phủ Song Cáp.

Phan Tuấn đi lên trước, gõ nhẹ mấy cái vào cánh cổng rồi lùi lại, Tý Ngọ thì thầm bên tai anh: “Tiểu sư thúc, đây đúng là một mảnh đất báu phong thủy đấy!”

Phan Tuấn chỉ cười cười. Tý Ngọ lại lẩm bẩm: “Tên cũng hay nữa, phủ Song Cáp.” Tới đây, anh ta chợt ngây người, sau đó nghi

hoặc nhìn Phan Tuấn, lấp bắp: “Tiểu sư thúc... đây chính là phủ Song Cáp?”

Phan Tuấn khẽ gật đầu, giơ tay ra hiệu cho anh ta im lặng, Tý Ngọ vội gật đầu lia lịa, háo hức quan sát tòa trang viện trước mắt.

Âu Dương Yến Vân cũng lấy là tò mò, hỏi: “Ê, này, chỗ này có gì đặc biệt hả?”

Tý Ngọ làm vẻ nghiêm nghị đáp: “Tiểu ca của cô không phải tên là ‘ê này’ nhé.”

Âu Dương Yến Vân tự thấy mình đuối lí, bèn lí nhí nói: “Tý Ngọ, chỗ này thì có gì hay chứ? Nhìn cái bộ dạng thần bí của hai người kia.”

Tý Ngọ thấy Âu Dương Yến Vân đổi giọng gọi tên mình, lấy là thích chí, bèn làm bộ làm tịch ghé miệng bên tai cô thì thào: “Phật dạy: không thể nói, không thể nói.” Sau đó bật cười xảo quyệt. Âu Dương Yến Vân liền thừa cơ đá cho anh ta một cái.

“Quân tử động khẩu không động thủ.” Nghe Tý Ngọ nói vậy, vẻ mặt Âu Dương Yến Vân vẫn hờ hững như không, bản thân Tý Ngọ cũng thấy mình nói sai rồi, Âu Dương Yến Vân vốn dĩ là một cô gái, đâu phải quân tử gì.

Đúng lúc này, cánh cổng mở ra, một ông già chừng bảy mươi lụ khụ lom khom xuất hiện, da mặt chấy xệ xuống như cao su lỏng, mắt khép hờ, dưới ánh trăng trắng xóa, trông ông ta như thể một cái xác khô vậy. Thấy ông già thò đầu ra nhìn ngó xung quanh, Phan Tuấn bước tới, cúi người thật thấp nói: “Xin lỗi bác, muộn thế này rồi mà còn đến quấy rầy!”

Ông già chẳng buồn nhướng mày, xoay người đi vào trong cửa. Phan Tuấn vẫy tay ra hiệu với Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân, ý bảo đi theo anh. Hai người đưa mắt nhìn nhau, lòng thầm nghi hoặc, ông già này là ai? Sao Phan Tuấn lại cung kính với ông ta như thế? Song họ cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, vội đi theo Phan Tuấn vào bên trong.

Tý Ngọ tiện tay đóng cửa lại, sau đó rảo bước nhanh đuổi theo Phan Tuấn, thì thầm bên tai anh hỏi: “Tiểu sư thúc, ông già này rốt cuộc là ai thế?”

Phan Tuấn vội ra hiệu cho anh ta im lặng, chẳng ngờ vành tai ông già khê giật giật, rồi dừng bước, hàm hừ nói: “Ta là người gác cổng của phủ đệ Song Cáp này.”

Tý Ngọ vội cúi gầm mặt xuống, thầm nhủ ông già này xem chừng cũng cả trăm tuổi rồi, sao mà tai thính như vậy. Không ngờ, lúc anh ta chầm chậm ngẩng đầu lên, lại thấy ông già vẫn chăm chăm nhìn mình, ánh mắt lạnh lẽo, tựa hồ có thể nhìn thấu hết tâm tư mình.

“Bác đừng giận.” Phan Tuấn nói đoạn bước lên đỡ ông già, bấy giờ ông ta mới xoay người đi cùng Phan Tuấn vào gian nhà chính.

Gian chính của tòa trang viện này so với nhà họ Phan trong thành thì nhỏ hơn nhiều, nhưng bên trong bày biện rất cổ kính trang nhã, sau khi ông già yên vị, Phan Tuấn mới ngồi xuống cái ghế bên cạnh, Tý Ngọ chau mày đưa mắt nhìn xung quanh.

“Khụ khụ...” Phan Tuấn nãy giờ vẫn đưa mắt ra hiệu cho Tý Ngọ, nhưng gã này lại hoàn toàn không để ý đến ánh mắt anh, cứ lơ láo ngó nghiêng khắp chốn.

“Nhãi con, nhìn đủ chưa hả?” Ông già đột nhiên lên tiếng, lần này giọng nói điềm đạm hơn lúc nãy nhiều. Tý Ngọ ngẩn người, sau đó rặn ra một nụ cười đáp: “Đủ rồi ạ, đủ rồi ạ!” Nói đoạn, vừa gãi đầu vừa đi tới chỗ cái ghế bên cạnh Phan Tuấn ngồi xuống.

“Bác Cả, hôm nay cháu đến là muốn tá túc ở đây một thời gian.” Phan Tuấn nhẹ giọng nói.

“Ừm, tùy cậu thôi, cậu là chủ nhân nhà họ Phan này, mọi chuyện đều do cậu giải quyết, ta có là cái gì đâu. Chẳng qua chỉ là một kẻ dưới trong cái nhà này thôi mà.” Ông già ngẩng đầu lên, ngữ điệu lạnh lùng.

Có điều, câu nói vừa rồi của Phan Tuấn lại khiến Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân giật mình, ông già trước mắt họ đây thật sự là bác Cả

của Phan Tuấn ư? Vậy tại sao ông ta lại nói mình chỉ là người gác cửa?

“Bác Cả, chuyện đó đã qua nhiều năm rồi, vả lại cha cháu cũng qua đời từ lâu, bác đừng để trong lòng nữa!” Phan Tuấn khuyên giải.

“Ừm, thôi không nói chuyện này nữa. Nhưng tại sao các người không ở nhà họ Phan, chạy đến đây làm gì?” Giọng ông già này từ đầu chí cuối vẫn cứ hăm hè như thế.

“Ông ạ, ông không biết đấy thôi, chắc giờ này nhà họ Phan đã bị đám người Nhật kia phong tỏa mất rồi!” Tý Ngọ nghĩ gì nói nấy, lúc này vừa khéo nhìn thẳng vào mắt ông già, thấy ông ta lạnh lùng nhìn anh chăm chăm. Anh ta thậm nhủ, chẳng lẽ lại nói gì lờ lờ rồi? Nghĩ đoạn, vội vàng ngậm chặt miệng lại.

“Thằng nhãi này, nói năng sao cứ nửa chừng vậy, chuyện là thế nào?” Ông già thấy Tý Ngọ ngập ngừng không nói bèn hỏi, giọng điệu ông ta lúc nào cũng lạnh lùng như thế.

Tý Ngọ miễn cưỡng rặn ra một nụ cười, kể lại toàn bộ sự việc từ đầu chí cuối, vừa kể xong, chỉ thấy ông già vỗ bàn đánh “rầm” một tiếng, đứng bật dậy khỏi ghế, như thể sắp nổi điên tới nơi, rồi như sực nhớ ra gì đó, lại thờ dài ngồi xuống, trầm mặc hồi lâu mới cất tiếng: “Phan Tuấn, cậu định ở đây bao lâu?”

“Cháu định đi Hà Nam một chuyến, mấy ngày nữa sẽ lên đường.” Phan Tuấn ôn tồn đáp lời.

“Cậu định đi tìm Kim Ngân?” Ông già hỏi.

“Vâng ạ, cháu nghĩ nếu nhà họ Kim đã trốn thoát, chắc họ cũng sẽ đến Hà Nam tìm Kim Ngân thôi!” Dọc đường tới đây, Phan Tuấn vẫn luôn nghĩ về vấn đề này.

“Cũng được, để ta gọi người đưa các cậu đến phòng dành cho khách.” Nói đoạn, ông già đứng lên ngược nhìn trời, thấy phương Đông đã ló ra chút ánh sáng mong manh. “Đi nghỉ ngơi trước đi!”

Phan Tuấn đứng dậy, đột nhiên hỏi: “Bác Cả, bác có biết bí mật ấy không?”

Ông già ngẩn người, sau đó bật cười: “Cậu là truyền nhân chính tông của nhà họ Phan, cả cậu còn không biết, ta làm sao biết được?”

Nói xong, ông già chẳng buồn quay đầu lại đi thẳng ra ngoài, bước chân lướt như bay, không hề có vẻ già nua lụ khụ.

“Tiểu sư thúc, người này đúng là bác Cả nhà chú hả?” Tý Ngọ rất cuộc vẫn không nén nổi tò mò.

Phan Tuấn khẽ gật đầu.

“Nhưng tại sao ông ấy phải đích thân ra mở cửa, sao không bảo người dưới đi làm?” Tý Ngọ tò mò nói.

“Ừm, bác Cả có thói quen hằng ngày đều ra luyện công vào giờ này, chắc là trùng hợp thôi!” Phan Tuấn đứng dậy, lúc này, có hai người hầu đi vào.

Phòng khách ở sân bên trong, trong sân có rất nhiều hòn giả sơn hình dáng kì dị, họ đi theo một con đường nhỏ uốn lượn chạy giữa các tảng đá lớn ấy, tới khu phòng khách. Phan Tuấn và Tý Ngọ ở chung một phòng, còn Âu Dương Yến Vân ở phòng bên cạnh.

Trải qua một đêm vất vả, mấy người đều đã mệt mỏi rã rời, Tý Ngọ nhảy phốc lên giường, rồi tựa như nhớ ra điều gì đó, liền cất tiếng hỏi: “Tiểu sư thúc, xem ra chú với bác Cả của chú không được thân thiết cho lắm nhỉ!”

Phan Tuấn thở dài nói: “Thực ra nhà họ Phan vốn dĩ phải thuộc về bác ấy!”

“Hả?” Tý Ngọ hứng chí lên, lập tức hết hẳn buồn ngủ, ngồi dậy tò mò nhìn Phan Tuấn.

Phan Tuấn điềm đạm nói: “Bác Cả của tôi tên là Phan Xương Viễn, từ nhỏ dù là sức khỏe hay các tuyệt kỹ khu trùng thuật ông ấy đều giỏi hơn cha tôi rất nhiều, chỉ là không gặp thời, cộng với tính khí nóng nảy, nên cuối cùng bị ông nội đuổi khỏi nhà.”

Tính khí của ông bác này Tý Ngọ đã được lãnh giáo sơ qua, tuyệt không kém cạnh gì Âu Dương Lô Hỏa, chỉ châm ngồi lập tức bùng

lên ngay. Nhưng anh ta rất tò mò tại sao Phan Tuấn lại nói ông ta không gặp thời vận.

“Tiểu sư thúc, tôi không ngủ được nữa rồi, hay chú kể chuyện đi!” Tý Ngọ nhiều lúc khiến Phan Tuấn có cảm giác anh ta giống như một đứa trẻ vậy. Phan Tuấn mỉm cười, thở dài một tiếng, những chuyện cũ này nếu như không kể ra, sợ rằng chính anh cũng quên đi mất.

“Người được tuyển lựa làm quân tử của hệ Mộc nhất định phải trải qua một quá trình vân du tứ hải. Thời trẻ, họ phải đi khắp nơi làm nghề y, bấy giờ bác Cả đã được lựa chọn làm người thừa kế tiếp theo, nên theo qui định của tổ tiên đi vân du chữa bệnh, mới đầu cũng thuận buồm xuôi gió, nhưng không hiểu đã xảy ra chuyện gì, chỉ trong một đêm mà mọi việc đều thay đổi. Đây chính là thời vận mà tôi nói, tất cả những bệnh nhân qua tay bác Cả tôi, bất kể bệnh gì, cũng đều chết chỉ sau một đêm.

“Dần dần không ai dám để bác Cả xem bệnh cho nữa, một thân bản lĩnh mà không có đất dụng võ. Bác ấy đã kiểm tra kĩ phương pháp chữa bệnh của mình với phương pháp tổ truyền, kết quả không phát hiện ra điểm gì bất đồng cả. Thế nhưng, những bệnh nhân kia đều mất mạng một cách li kì.

“Đối với nhà họ Phan, làm nghề y là một phương diện cực kì quan trọng của quân tử, nếu cứ chữa bệnh là chết người, thì chắc chắn không thể trở thành chủ nhân gia tộc được. Bác Cả là người không thấy quan tài không đổ lệ, vào năm Quang Tự thứ ba, trong cung có một vị Tổng quản thái giám đột nhiên đổ bệnh, bèn sai người đến nhà họ Phan. Vốn dĩ, người ta đã tìm tới ông nội tôi, không ngờ tối hôm trước bác Cả lại bỏ thuốc mê vào cơm canh của ông, sau đó tự mình vào cung.

“Bác Cả muốn chứng minh y thuật của mình không hề kém cỏi, nhưng lại không biết trong cung đình, mọi chuyện không đơn giản chút nào. Tên thái giám ấy đúng là mắc bệnh nặng, nhưng chứng bệnh

này thái giám không nên mắc phải mới đúng, vì hẳn mắc bệnh hoa liễu.

“Bác Cả không hiểu chuyện, vào cung liền bắt đầu trị bệnh cho hẳn, khi biết tên thái giám bị mắc bệnh hoa liễu thì bác ấy cũng rất kinh ngạc, hẳn ta ba tuổi đã vào cung, bác Cả cho rằng tuy đã tịnh thân nhưng cũng có khả năng mọc lại, nên không nghĩ ngợi nhiều, liền cứ thế trị bệnh cho hẳn luôn.

“Bệnh này người bình thường mắc phải thì chữa xong rồi thôi, nhưng thái giám mắc phải lại là chuyện lớn, nếu chữa khỏi cho hẳn, nhất định hẳn sẽ kiếm cố diệt khẩu. Bác Cả lần nào chữa bệnh cho người ta, bệnh nhân cũng lặn ra chết, vậy mà lần này không hiểu sao lại chữa khỏi cho tên thái giám ấy.

“Vốn tưởng sẽ được ngợi khen, chẳng ngờ bác Cả vừa về nhà đã có người lén lút truyền tin nói bác đã gây ra chuyện lớn trong cung, tên thái giám kia tố cáo bác ấy với thái hậu, lần này sợ rằng chết chắc.

“Sau khi tỉnh dậy, ông nội vô cùng tức giận, nhưng nghe tin này thì lại mềm lòng, dẫu sao cũng là con dút ruột đẻ ra, vì vậy bèn gọi bác vào hỏi rõ nguyên do mọi việc, sau đó, không khỏi ngửa mặt thở dài.

“Ông nội bảo bác Cả thực ra không phải y thuật của bác ấy kém cỏi, mà vì bác ấy căn bản không thích hợp làm quân tử của hệ Mộc. Y thuật nhà họ Phan ngoài Trung y ra, còn gồm cả thuật dùng trùng độc, các loại trùng hệ Mộc coi trọng sự ôn hòa, chỉ khi tâm cảnh của khu trùng sư đạt tới cảnh giới không tranh giành với đời thì mới phát huy được hiệu quả của trùng thuật ở mức cao nhất, nếu người tính khí nóng nảy học được loại trùng thuật này không những không thể làm nghề y cứu người, ngược lại còn hại tính mạng người ta. Đây cũng là lí do tại sao chúng tôi từ nhỏ đều phải phục dụng chất độc Tâm trai, thứ thuốc này có thể ước thúc tâm cảnh của người sử dụng nó.

“Nhưng, tên thái giám kia đã tố cáo bác Cả trước mặt thái hậu, giờ thì có trăm cái miệng cũng không biện bạch được. Vì vậy, ông nội

liền cho bác uống một loại thuốc, sau khi phục dụng sẽ tắt thở, bả lỏng trên mặt đều rỉ máu, trạng thái giống hệt như trúng độc.

“Lúc trong cung phái người tới bắt bác Cả, phát hiện cửa nhà họ Phan treo phướn trắng, vào tra hỏi mới biết bác Cả sợ tội tự sát rồi. Tên thái giám kia đương nhiên không tin, bèn đích thân tới nhà họ Phan xem cho rõ ràng, thấy bác Cả toàn thân lạnh băng nằm trong quan tài mới yên tâm bỏ đi.

“Tuy bác Cả chưa chết, nhưng cũng không thể lộ mặt được nữa, vì vậy ông nội tôi sắp xếp cho bác ấy ở nhà cũ này. Cha tôi vì thế được chọn làm quân tử hệ Mộc, bác Cả vẫn cứ để bụng chuyện này, ngay cả khi cha tôi qua đời bác ấy cũng không hề lộ mặt.”

“Chà, thì ra là vậy!” Tý Ngọ nghe xong trầm ngâm gật đầu, sau đó mỉm cười nói: “Thời vận của bác Cả nhà chú đúng là không ra gì.”

“Thực ra bao nhiêu năm nay bác Cả vẫn ở đây để tịnh tu rèn luyện tâm cảnh, những tảng đá hình thù kì quái ngoài kia đều do bác ấy cho người vận chuyển từ Giang Nam về đây, cả khu vườn này cũng do một tay bác ấy kì công bố trí.” Phan Tuấn đứng dậy mở cửa sổ ra, lúc này phương Đông đã sáng trắng lên như bụng cá, chiếu lên đám giả sơn quái thạch, cảm giác như đang ở giữa tiên cảnh vậy.

“Hi hi, tiểu sư thúc, truyền nhân hệ Mộc nhà các chú ai cũng đều thần bí cả.” Tý Ngọ cười nói, “Khu trùng sư hệ Thổ chúng tôi so với các chú thì nhà quê hơn nhiều, cứ như chuột chũi ấy, suốt ngày ăn nằm với mộ địa, âm phần, hệt mấy lão thầy bói bịp.”

“Ha ha...” Phan Tuấn cười khẽ, “Phải rồi, hình như anh cũng biết về phủ đệ Song Cáp này à?”

“Ừm!” Tý Ngọ hưng phấn đáp: “Tiểu sư thúc, chú cũng đừng coi thường tôi quá chứ, phủ đệ Song Cáp này, được xây trên đất Song Cáp, trong sách phong thủy từng nói, xây âm trạch trên đất Song Cáp có thể bảo hộ đời sau. Nếu xây nhà ở, thì bảo đảm gia chủ được sống lâu mạnh khỏe.”

“Ừm, đúng là như vậy.” Phan Tuấn gật đầu, đợi Tý Ngọ nói tiếp, nhưng Tý Ngọ nhún vai: “Hì hì, tôi chỉ biết chừng ấy thôi.”

“Vậy là biết một mà không biết hai rồi.” Phan Tuấn nói đoạn ngập dài một tiếng, “Được rồi, chúng ta nghỉ ngơi đi, ngủ dậy thu dọn đồ đạc rồi chuẩn bị đi Hà Nam.”

“Tiểu sư thúc, chú còn chưa nói hai cái kia mà!” Tý Ngọ vẫn nhảnh không thôi.

“Sau này anh sẽ thấy cái hai đó!” Dứt lời, Phan Tuấn đi sang một bên, thở hắt ra, ngồi xuống, Tý Ngọ thấy Phan Tuấn đã quyết, cũng đành nằm lên giường, một lúc sau thì ngủ thiếp đi.

Trời mùa hè ở Bắc Kinh đến quá trưa vẫn còn nóng bức, có điều trong trang viện này lại hết sức mát mẻ, lúc Tý Ngọ tỉnh giấc thì đã về chiều, ánh mặt trời từ phía Tây chênh chếch chiếu vào. Tý Ngọ ngồi dậy, không thấy Phan Tuấn đâu, đang hoảng hồn, thì Âu Dương Yến Vân đã bưng khay cơm vào.

“Ê, nha đầu, tiểu sư thúc đâu?” Tý Ngọ vừa xỏ giày vừa nói.

“Anh gọi ai đấy?” Âu Dương Yến Vân tức tối vặc lại.

“Cô chứ còn ai?” Trong lúc nói chuyện, Tý Ngọ đã xỏ xong giày đứng lên, chợt phát hiện ra Âu Dương Yến Vân đang giận dữ nhìn mình chòng chọc, lập tức cười toe toét: “Chị Âu Dương, hì hì, tiểu sư thúc của tôi đâu rồi?”

“Vậy còn tạm được.” Âu Dương Yến Vân nói đoạn đặt khay thức ăn lên bàn: “Ăn đi cho nóng, anh Phan Tuấn đi từ lúc trưa, dặn tôi khi nào anh tỉnh lại thì làm chút gì cho anh ăn.”

“Tiểu sư thúc đi đâu thế?” Tý Ngọ ngồi xuống ghế, ngược nhìn Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Ăn trước đi đã!” Âu Dương Yến Vân nói với vẻ hậm hực: “Ai biết được anh ấy với cô kia đi đâu làm gì chứ!”

“Cô kia?” Tý Ngọ thoáng ngạc nhiên, sau đó nheo mắt cười nhìn Âu Dương Yến Vân đang phồng má trợn mắt: “Chị Âu Dương, chị

đang ghen đấy à?”

“Có ăn không thì bảo? Không ăn tôi dọn đi đấy!” Âu Dương Yến Vân vừa nói vừa làm bộ thu dọn thức ăn trên bàn, Tý Ngọ vội vàng năn nì: “Chị gái tốt của tôi ơi, chị xem cái miệng tôi đúng là xấu quá, chị đừng để tâm.” Nói thực, Tý Ngọ cũng đói lắm rồi, thấy thức ăn trong khay liền ăn như gió cuốn mây tan.

“Chậc, Tý Ngọ này, tôi hỏi nhé, anh nói xem anh Phan Tuấn liệu có thích cô ta không?” Âu Dương Yến Vân ngồi xuống đối diện với Tý Ngọ nhìn anh ta ăn uống nhồm nhoàm, gặng hỏi.

“Cô... cô ta là cô nào?” Tý Ngọ vừa ăn vừa thắc mắc.

“Chậc, thì là cái cô gái họ Thời của hệ Thủy ấy.” Âu Dương Yến Vân từ nhỏ đã sống ở Tân Cương, đương nhiên không có tính cả thẹn của con gái Trung Nguyên, nhưng lúc nói tới một cô gái khác, gương mặt cô cũng thoáng ửng hồng. Có điều, Tý Ngọ lại lấy làm ngạc nhiên, cô gái họ Thời kia sao lại biết mà tìm tới chỗ này chứ?

“Nghĩ cái gì đấy? Tôi đang hỏi anh kia mà!” Âu Dương Yến Vân đẩy Tý Ngọ đang chống cằm suy nghĩ một cái, bấy giờ anh ta mới giật mình sực tỉnh: “Cô biết họ đang ở đâu không? Tiểu sư thúc có thể gặp nguy hiểm!”

Âu Dương Yến Vân thoáng ngậy người, vội đứng bật dậy: “Bọn họ ở sau núi!”

Tạm không nói đến chuyện phong cảnh hậu sơn tinh diệu tuyệt vời thế nào, giả sơn quái thạch nằm san sát ra sao, chỉ nói Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân chạy một hồi, vòng vèo rẽ bảy tám chỗ trên con đường ruột dê nhỏ, mới đến được sườn núi phía sau. Nơi này không ngờ lại có một cái đình hóng mát nhỏ, bên trên đề hai chữ “Thiên Địa”.

Trong đình có một người đang ngồi, chính là bác Cả của Phan Tuấn, trước mặt ông là cái bàn vuông, trên bàn ngan ngát mùi trà thơm.

“Sư thúc tổ, tiểu sư thúc đâu ạ?” Tý Ngọ lạnh chanh hỏi, chỉ thấy ông già giơ tay lên xua xua, mắt vẫn nhìn chăm chăm vào bên dưới chiếc bàn. Thì ra xung quanh chiếc bàn này có một rãnh nước nhỏ, nước từ trên đỉnh núi chảy xuống, vòng một vòng trong rãnh rồi lại từ bên dưới gầm bàn chảy ra.

Ông già đang nhìn chăm chăm vào một con thuyền giấy màu trắng dập dềnh trên mặt nước, bên trên đặt một chén trà xanh. Tý Ngọ thấy ông ta thong dong như vậy, lại càng nôn nóng, cắn chặt môi nhìn đối phương không chớp mắt.

“Tiểu tử, tính khí nóng nảy của cậu chẳng khác ta năm xưa là mấy, nào, cậu và con bé kia đều qua đây ngồi đi, việc của Phan Tuấn, tự nó sẽ biết giải quyết.” Mặc dù không ngẩng đầu lên, nhưng dường như ông già đã trông thấy bộ mặt xanh mét của Tý Ngọ.

Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân dùng dằng ngồi xuống trước cái bàn, ông già đợi con thuyền giấy xoay một vòng rồi cầm chén trà ở trên lên, uống cạn một hơi.

“Sư thúc tổ, cô gái kia luôn muốn giết tiểu sư thúc, giờ có thể chú ấy đang gặp nguy hiểm đó.” Tý Ngọ thấy ông già lại châm thêm một chén trà nữa, sốt ruột nói.

“Ha ha, nếu ngay cả một cô bé con hệ Thủy mà Phan Tuấn cũng không hàng phục nổi, thì cũng không xứng đáng làm quân tử của hệ Mộc nữa rồi.” Ông già dứt lời lại đặt chén trà vào trong con thuyền giấy, sau đó nhìn nó xoay chuyển trong rãnh nước.

“Tiểu tử, cậu nói mình là truyền nhân hệ Thổ à” Ông già nói mà chẳng buồn ngước mắt lên nhìn Tý Ngọ. Tý Ngọ tôn kính nhất chính là sư môn của mình, lập tức dẩu môi lên phản ứng: “Thì sao? Tiền bối không tin à?”

“Hừ, chỉ biết mấy trò vật vãnh mà cũng dám tự xưng là truyền nhân hệ Thổ?” Lời này vừa thốt ra, Tý Ngọ đã tức xịt khói ra đằng mũi, chẳng qua nể người trước mắt là bác Cả của Phan Tuấn, nên anh ta mới cố nhịn không phát tác.

“Cậu có thể thử xem.” Lát sau, ông già đột nhiên nói.

“Thử xem?” Tý Ngọ nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, ta cũng dùng trù thuật hệ Thổ của cậu, chúng ta thử một phen xem sao.” Nói đoạn ông lão lại cầm chén trà lên uống cạn.

Tý Ngọ đưa mắt nhìn Âu Dương Yến Vân bên cạnh, cô gái này rõ là loại người chỉ thích xem náo nhiệt không ngại lớn chuyện, thấy thế liền gật gật đầu.

Tý Ngọ được cổ vũ, lập tức đứng dậy vào thế nói: “Tiền bối là sư thúc tổ, tiền bối động thủ trước đi!”

Lời anh ta vừa dứt đã thấy ông già nhe răng, khoe miệng hơi nhếch lên cười khẩy, Tý Ngọ chưa rõ nguyên do đã cảm thấy thân thể mình thành linh nghiêng về phía sau, ngã oạch ra đất, đang chuẩn bị vùng đứng dậy, thì cảm thấy cánh tay và sau lưng bị thứ gì đó hút chặt.

Tý Ngọ ngoảnh đầu nhìn, hóa ra là một thứ dạng như sợi tơ, anh ta không khỏi kinh hãi, chợt thấy ông già kia đã đứng ở trước mặt mình, da mặt ông ta vốn đã chảy xệ, nay cười lên trông lại khó coi hơn cả lúc khóc lóc.

Ông già đi tới bên cạnh Tý Ngọ, mò trên người anh ta ra một chiếc hộp nhỏ, liếc mắt nhìn rồi mở hộp, bên trong có một ít bột phấn trắng. Ông ta lấy một chút rắc lên cánh tay Tý Ngọ, những sợi tơ bám trên đó liền tan chảy ra trong nháy mắt. Tý Ngọ giật được cánh tay ra, vội giật lấy cái hộp trên tay ông già, nhúm một nhúm rắc ra sau lưng, chỉ lát sau đã có thể đứng dậy được.

“Ông... làm sao ông biết...” Tý Ngọ vừa tức tối vừa phẫn hận, nói năng cũng trở nên lắp bắp.

“Thần nông phải không?” Ông già lại thong dong quay về chỗ ngồi.

Tối qua lúc ứng cứu Phan Tuấn ở biệt thự số 0, Tý Ngọ cũng sử dụng thứ này. Tên Thần nông được lấy từ học phái Nông gia thời Xuân Thu. Nông gia ban đầu còn được gọi là Thần Nông học phái, tương truyền người sáng lập chính là Thần Nông. Nhưng Thần nông

mà hai người đang nói tới ở đây không phải là người, mà là một loại nhện sống ở dưới lòng đất.

Loại nhện này con nhỏ thì như hạt đậu, con to bằng lòng bàn tay, nhưng loại lớn như vậy cực kì hiếm thấy, chỉ có ghi chép trong sách mà thôi. Vì quanh năm sống dưới lòng đất, mắt của chúng đã bị thoái hóa, thay vào đó, xúc giác và thính giác lại cực kì phát triển. Thức ăn ưa thích của loại nhện này là trùng ngũ sắc. Khu trùng sư hệ Thổ có một tuyệt kỹ là lợi dụng Thần nông để tìm huyết vị phong thủy, bởi thế các tiên sinh xem phong thủy sau khi nhắm được một ngôi mộ tốt, liền đào xuống sâu mấy thước xem trong đất có trứng trùng ngũ sắc hay không.

“Sao tiền bối lại biết dùng Thần nông?” Tý Ngọ kinh ngạc thốt lên, chỉ thấy ông già mỉm cười chìa tay ra, một con Thần nông to bằng bàn tay đang nằm trên mu bàn tay ông ta. Tý Ngọ vừa trông thấy đã trợn tròn mắt lên, vội vàng lấy con Thần nông mình mang bên người ra, chỉ to bằng hạt đào, trông hai con nhện như là ông với cháu vậy.

“Con Thần nông to thế, sư thúc tổ, ông kiếm được nó ở đâu vậy?” Tý Ngọ ngượng ngùng thu con Thần nông của mình lại.

“Hà...” Ông già thở dài, ” Tặng cho cậu đây, Phan Tuấn chắc cũng sắp xuống rồi, ta xuống núi trước đây.” Nói đoạn, ông ta đưa con Thần nông to tướng trên tay cho Tý Ngọ, rồi phất ống tay áo đi xuống con đường ruột dê ngoằn ngoèo.

“Ông già này cũng tử tế với anh lắm!” Âu Dương Yến Vân nhìn theo bóng lưng ông già, nhận xét, song Tý Ngọ hoàn toàn không nghe thấy, chỉ chăm chăm nựng nịu con Thần nông mới.

“Tý Ngọ?” Giọng Phan Tuấn đột nhiên cất lên ở đầu bên kia con đường nhỏ, Âu Dương Yến Vân lập tức cười tươi như hoa bước lên đón: “Anh Phan Tuấn, anh không sao chứ?”

Phan Tuấn mỉm cười đáp: “Không cần lo lắng, tôi không sao.”

Anh vừa dứt lời, đã thấy phía sau có thêm một người nữa xuất hiện, đó là một cô gái, dung nhan xinh đẹp đến mức khiến người ta có

cảm giác không thực.

“Anh Phan Tuấn, cẩn thận!” Âu Dương Yến Vân lao thẳng tới, nhưng bị Phan Tuấn ngăn lại: “Yến Vân, không sao đâu, chúng tôi đã nói chuyện xong rồi.”

Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn và cô gái kia trao đổi ánh mắt, không khỏi nghiêng răng ken két, khịt mũi “hừ” một tiếng.

“Đây là Thời Diệu Diệu, Thời cô nương, là quân tử của hệ Thủy.” Nghe Phan Tuấn giới thiệu, Âu Dương Yến Vân chỉ khinh khỉnh tỏ thái độ muốn ra sao thì ra, nhưng Tý Ngọ lại hai tay nâng Thần nông quay sang cười hì hì nói: “Hi, tôi là truyền nhân của hệ Thổ, Tý Ngọ.”

“Tý Ngọ, thứ trên tay anh là...” Đây là lần đầu tiên Phan Tuấn nhìn thấy Thần nông, bèn tò mò hỏi.

“Sư thúc tổ tặng cho tôi đấy, thứ này gọi là Thần nông, tiểu sư thúc quên rồi à? Tơ nhện hôm qua tôi dùng để giải cứu chú chính là của bọn nó đấy.” Tý Ngọ không giấu nổi vẻ ngạc nhiên: “Nhưng tôi vẫn lấy làm lạ, tại sao sư thúc tổ lại có Thần nông của hệ Thổ chúng tôi chứ?”

Tý Ngọ hỏi vô tình, nhưng Phan Tuấn là người nghe lại hữu ý, anh lơ mơ có cảm giác dường như bác Cả biết được điều gì đó về bí mật của các khu trùng sư.

“Tiểu sư thúc, sao cô ta tìm được đến đây?” Tý Ngọ tò mò hỏi.

“Thực ra lúc ở biệt thự số 0 tôi và Thời cô nương đã giao thủ rồi, cô ấy trước nay vẫn nghĩ tôi là hung thủ sát hại mẹ mình, vì mẹ cô ấy chết bởi Thanh ty. Nhưng lúc đó tôi vẫn luôn ở Bắc Bình, hoàn toàn không thể giết bà ấy được. Sau khi chúng ta thoát khỏi biệt thự số 0, người Nhật đã đến nhà họ Phan ngay trong đêm để lục soát, Thời cô nương cũng đi cùng bọn chúng. Nhưng tìm kiếm hồi lâu mà chúng ta lại không về đó, cả đám lật tung nhà họ Phan lên lấy đi một số thứ không đáng tiền, rồi tiu nghỉu ra về. Không ngờ, trên đường lại gặp Phan Dao bị thương, Thời cô nương sau khi nghe tôi nói chuyện đã sinh lòng hoài nghi với Matsui Naomoto, vì vậy bèn đưa Phan Dao

đến một khách sạn. Trong lúc hôn mê, Phan Dao không ngừng lặp đi lặp lại địa danh này, nên Thời cô nương mới đến đây muốn tìm tôi hỏi cho rõ ngọn ngành.” Phan Tuấn nói xong, Tý Ngọ liền gật gật đầu tỏ ý đã hiểu. “Chú Phan Dao thoát khỏi tay lão già họ Âu Dương kia rồi à?” Tý Ngọ mừng rỡ.

“Ừm, đây cũng là một vấn đề khiến tôi rất nghi hoặc.” Phan Tuấn chau mày nhìn chằm chằm vào Tý Ngọ, tựa hồ muốn nhìn xuyên qua anh ta, thấy thế Tý Ngọ lùi lại một bước, lắp bắp nói: “Tiểu... tiểu sư thúc, chú sao vậy?”

“Phan Dao đúng là chỉ bị một chưởng của Âu Dương tiền bối thôi chứ?” Phan Tuấn đột nhiên hỏi.

“Đúng... đúng mà, tôi và Âu Dương cô nương đều tận mắt trông thấy.” Tý Ngọ luống cuống đáp.

“Không thể nào...” Thời Diệu Diệu chen vào, giọng cô lạnh như băng, giữa mùa hè mà vẫn khiến Tý Ngọ run lên.

“Lúc tôi gặp ông ấy, ngoài nội thương ra, trên người ông ấy còn có năm sáu chỗ ngoại thương nữa.”

“Cái gì?” Âu Dương Yến Vân không kìm được thốt lên.

“Toàn là vết dao.” Thời Diệu Diệu nhìn Âu Dương Yến Vân.

“Tiểu sư thúc, tôi tuyệt đối không nhớ nhầm, chú Phan Dao chỉ bị trúng một đấm thôi, vết dao lại càng không cần nói tới, liệu có phải...” Nói tới đây, Tý Ngọ liếc nhìn Thời Diệu Diệu, chỉ thấy khóe miệng Thời Diệu Diệu nhếch lên, lạnh lùng nói: “Yên tâm đi, tuy tôi là đàn bà con gái, nhưng làm việc cũng quan minh lỗi lạc, tuyệt đối không ra tay sau lưng người khác.”

“Tuyệt đối không phải là ông nội, ông nội em không bao giờ làm chuyện đó.” Âu Dương Yến Vân nhìn Phan Tuấn bằng ánh mắt kiên định, Phan Tuấn gật đầu, “Kỳ thực, tôi vẫn luôn nghĩ không biết chuyện này có liên quan đến người Nhật không?”

“Ý của tiểu sư thúc là chuyện này do người Nhật làm?” Tý Ngọ ngần người, vội quay đầu lại nhìn Âu Dương Yến Vân, Âu Dương

Yến Vân đương nhiên nghe rất rõ, cặp môi đã hơi run run, nhưng vẫn không chịu thốt lên câu nói đó, hồi lâu sau mới cất tiếng: “Anh Phan Tuấn, ý anh là, ông nội em có thể đã bị bọn họ tập kích?”

Phan Tuấn liếc mắt nhìn cô, sau đó lập tức hướng sang phía khác, vì hai mắt Âu Dương Yến Vân lúc này đã đăm lẹ. Anh khẽ gật đầu.

“Tôi nghĩ chắc là do người Nhật làm, vì từ khi tiến vào Bắc Bình, bọn họ đã luôn giám sát nhà họ Phan, gần như nhất cử nhất động của Phan gia đều không thoát khỏi tai mắt bọn họ.” Thời Diệu Diệu điềm đạm nói.

“Chuyện này... sao cô biết?” Âu Dương Yến Vân không muốn tin đây là sự thực, vốn dĩ cô đã có ba phần ghen tuông với cô gái xinh đẹp tuyệt trần này, giờ đây lại thêm cả mấy phần căm ghét nữa.”

“Thời cô nương trước đây luôn đi cùng Matsu Naomoto.” Phan Tuấn giải vây, không ngờ câu nói này của anh lại chọc giận Âu Dương Yến Vân, tuy tính tình cô dễ chịu hơn Âu Dương Lôi Hỏa nhiều, nhưng dẫu sao cũng là truyền nhân hệ Hỏa, dĩ nhiên không mềm mỏng gì. Âu Dương Yến Vân thành linh tung ra một cước, cú đá này tốc độ cực nhanh, may mà Thời Diệu Diệu đã có đề phòng từ trước, vội điểm mũi chân xuống đất, thân hình hơi dịch sang trái. Cô thấy chân Âu Dương Yến Vân vừa chạm đất, mũi chân liền khẽ hất lên trước, vừa khéo đá trúng gót chân của Âu Dương Yến Vân. Âu Dương Yến Vân chưa kịp thu hồi lực đạo, cộng thêm một cước này của Thời Diệu Diệu, hai chân liền xoạc ra, ngã lăn xuống đất.

“Xem ra cô còn âm độc hơn tôi nhiều đấy, Âu Dương cô nương!” Thời Diệu Diệu lạnh lùng liếc nhìn Âu Dương Yến Vân lăn một vòng dưới đất, đứng bật dậy, lập tức lấy trong người ra một cây sáo nhỏ, trông rất đặc biệt, chỉ có ba cái lỗ.

“Được rồi, đừng làm bậy nữa nha!” Phan Tuấn vội ngăn Âu Dương Yến Vân lại, anh biết cây sáo này của cô là dụng cụ để gọi bì hầu đến, “Giờ chúng ta đi xem thương thế Phan Dao thế nào, ông ấy

tình lại thì mới biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, mấy người cứ ở đây đánh đấm thế này chẳng có tác dụng gì cả!”

Nói xong, Phan Tuấn đi men theo con đường nhỏ phía trước, Thời Diệu Diệu cười khẩy với Âu Dương Yến Vân rồi theo sát phía sau, chỉ còn lại Tý Ngọ và Âu Dương Yến Vân đứng chờ ra tại chỗ.

“Chị Âu Dương, chúng ta cũng xuống núi thôi, cứu chú Phan Dao quan trọng hơn.” Tý Ngọ đẩy Âu Dương Yến Vân một cái, không ngờ cô lại hất tay anh ta ra: “Ai cần anh lo!” Sau đó liền cất bước chạy xuống núi, Tý Ngọ không biết làm sao, cũng đành bám theo cô.

Lúc này Phan Tuấn trở lại Bắc Bình khác nào tự chui đầu vào lưới, người Nhật đã dán ảnh truy nã anh khắp nơi, còn cầm vô số chốt canh ngầm, hòng tìm bằng được nơi trú ẩn của anh. Có điều, chuyện này không là khó được Thời Diệu Diệu, cô là đại cao thủ thay đổi gương mặt, chỉ trong giây lát, một thầy lang quê mùa và một tên tùy tùng đã xuất hiện, Tý Ngọ nhìn mà không khỏi kinh ngạc trầm trồ. Thuật dịch dung của Thời Diệu Diệu quả nhiên bất phàm, ngay cả anh ta cũng không nhận ra được Phan Tuấn nữa.

“Ha ha, quả nhiên lợi hại!” Tý Ngọ giơ ngón tay cái lên, anh ta này giờ vẫn nói trống không với Thời Diệu Diệu, vì như đã nói ở trước, gã này tuy tuổi tác không lớn, nhưng lại cực kì coi trọng tôn ti trật tự trong môn phái, bởi vậy mới gọi Phan Tuấn tuổi tác xấp xỉ mình bằng “tiểu sư thúc”. Theo lú, Thời Diệu Diệu là quân tử của khu trùng sư hệ Thủy, hẳn là bằng vai với Phan Tuấn, nhưng Tý Ngọ đang rầu rĩ không biết nên gọi cô là tiểu sư thúc, hay là tiểu sư cô nữa.

“Ừm.” Mặc dù Thời Diệu Diệu trông hết sức lạnh nhạt, nhưng ai mà chẳng thích được người khác khen ngợi, nên cũng hơi nhoẻn miệng cười.

Để đề phòng vạn nhất, Phan Tuấn nghĩ ngợi một hồi, rồi để Âu Dương Yến Vân ở lại phủ đệ Song Cáp canh chừng. Tính cô quá nóng nảy, nghe Phan Dao nói ra chân tướng xong, e rằng khó tránh khỏi nhất thời xung động, chuốc lấy phiền phức. Âu Dương Yến Vân cực

kỳ bất mãn với cách sắp xếp này, nhưng Phan Tuấn đã nói vậy, dù bất mãn cô cũng chỉ biết nuốt xuống bụng.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa, mấy người chuẩn bị xuất phát, Tý Ngọ không yên tâm về Âu Dương Yến Vân lắm, bèn theo theo nheo mắt cười: “Chị Âu Dương, chị yên tâm đi, ông nội chị không có chuyện gì đâu!”

Âu Dương Yến Vân vốn đã ôm đầy một bụng tức, không có chỗ trút ra, bèn chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Tý Ngọ, trong mắt bùng lên hai ngọn lửa, Tý Ngọ thấy tình thế không ổn, vội vàng kêu toáng lên: “Tiểu sư thúc, đợi tôi với!” Dứt lời, liền lao như bay ra khỏi phòng.

CHƯƠNG 7: Long Diên

Dọc đường, họ thấy rất nhiều nơi dán ảnh Phan Tuấn, bên dưới còn có treo thưởng. Xung quanh tấm ảnh nào cũng có một đám người vây lại, có kẻ không kìm được cảm thán: “Chậc chậc, đây chẳng phải là Phan Tuấn Phan gia danh tiếng lừng lẫy đó sao?”

“Cẩn thận chút đi, đừng để người ta nghe thấy.” Một người khác thì thào nhắc nhở.

“Cẩn thận cái gì chứ? Thành Bắc Bình này có ai mà không biết Phan gia đâu? Có gì mà phải cẩn thận, có điều, nếu không thấy bức ảnh này, tôi cũng không biết hóa ra Phan gia chỉ là một anh chàng hơn hai mươi tuổi đầu thôi đâu.” Người kia lại cao giọng thêm mấy bậc.

“Chậc...” Một người khác lắc đầu, “Thời buổi gì vậy, người càng tốt lại càng gặp tai ương.”

Tý Ngọ kiễng lên xem, ánh mắt dừng lại ở khoản tiền thưởng đề bên dưới, khóe miệng không khỏi nhoẻn cười, rồi chạy đuổi theo bọn Phan Tuấn thì thầm nói: “Tiểu sư thúc, chú biết tìm được chú sẽ được thưởng bao nhiêu tiền không?”

“Hả?” Phan Tuấn quay đầu lại nhìn đám người đang vây quanh bức ảnh, rồi tiếp tục bước đi chẳng buồn để tâm.

Nhưng Tý Ngọ vẫn cứ huyên thuyên không dứt: “Chậc chậc, tiểu sư thúc, tìm được chú sẽ được thưởng một vạn đồng Đại Dương đấy! Chậc chậc...” Tý Ngọ xuýt xoa lắc đầu.

“Hừ, thế thì đi mà báo thưởng đi!” Thời Diệu Diệu hằm hừ nói.

“Còn lâu tôi mới làm cái chuyện thất đức ấy nhé, nhưng mà...” Tý Ngọ lại ra vẻ trầm ngâm, “Không biết bao giờ tôi cũng đáng từng ấy tiền nhỉ?”

“Tiểu tử thôi, tưởng bị truy nã là chuyện hay ho đấy à?” Thời Diệu Diệu đáp lời, Tý Ngọ nhún vai, tiếp tục đi theo sau hai người.

Trong thành quả nhiên có thêm rất nhiều trạm cạnh ngầm, nhiều người lạ mặt lướt ánh mắt trên người đi đường, nhưng Phan Tuấn rất có lòng tin ở thuật thay đổi dung mạo của Thời Diệu Diệu. Bọn họ đi tới khách sạn Tụ Hiền, đây là một khách sạn loại nhỏ. Thời Dân quốc, khách sạn cũng chia ra làm mấy loại, có khách sạn lớn dùng để tiếp đãi người nước ngoài, như là khách sạn Lục Quốc ở ngõ Đông Giao, có loại hội quán để tiếp đãi sinh viên, lại có loại nhỏ để tiếp đãi dân nghèo ở tầng lớp dưới và những nghệ nhân dân gian đi khắp nơi mãi nghệ.

Sau sự biến ngày bảy tháng Bảy⁽¹⁾, khách nước ngoài giảm xuống nhanh chóng, một số khách sạn lớn muốn duy trì việc làm ăn, đều bị người Nhật khống chế. Để che tai mắt người đời, Thời Diệu Diệu đã sắp xếp cho Phan Dao ở trong khách sạn nhỏ khuất nẻo chủ yếu tiếp đãi các đoàn mãi nghệ qua đường.

1. Xảy ra ngày 7/7/1937, quân Nhật tấn công vào cầu Lư Câu và huyện Uyển Bình ở gần Bắc Bình, thuộc Trung Hoa Dân quốc.

Vào trong khách sạn, không khí hết sức nóng bức, đoàn mãi võ, đoàn tạp kỹ, đoàn hát xướng... thấy đều không thiếu, khách sạn chia làm hai khu vực trước và sau, khu trước toàn là phòng chung giường, ít thì mấy người ngủ một cái kháng đất, nhiều thì cả chục người. Còn khu phía sau là một tú hạp viện, được chia thành mấy “phòng cao cấp”, lại phân ra phòng chữ Thiêm, chữ Địa, nhưng khác với nhà lao, ở đây cũng xin phép không giải thích nhiều.

Thời Diệu Diệu sắp xếp cho Phan Dao ở phòng khách chữ Thiêm, tên giúp việc ở đây tinh mắt, vừa nhìn đã nhận ra Thời Diệu Diệu, hẩn nghi hoặc nhìn hai người sau lưng cô, hơi nhú mào, rồi lập tức toét miệng cười: “Mời các vị vào...”

Mấy người bọn Phan Tuấn vào phòng Phan Dao, vừa đẩy cửa đã ngửi thấy một mùi hương quái dị từ trong tỏa ra. Phan Tuấn hơi sững

lại, Tý Ngọ cũng phát giác có điều khác thường, đưa mắt nhìn Phan Tuấn như thể không tin nổi.

Chỉ có Thời Diệu Diệu là không phát giác ra điều gì, Phan Tuấn đưa mắt ra hiệu cho Tý Ngọ, anh ta hiểu ý gật gật đầu.

“Đây ạ, mời các vị, có gì dặn dò xin cứ gọi tôi.” Tên giúp việc mở cửa, xum xoe nịnh rồi xoay người đi. Phan Tuấn cùng Thời Diệu Diệu vào trong, mùi hương kia lại càng thêm nồng đậm.

“Thời cô nương, có phải lúc cô phát hiện Phan Dao thì đã có mùi này rồi không?” Phan Tuấn bước nhanh tới chỗ giường Phan Dao đang nằm. Ông ta nằm nghiêng, đang trời tháng Sáu, nhưng cơ thể quần trong lớp chăn bông dày vẫn run lên, trên trán lấm tấm mồ hôi.

“Đúng thế, nhưng mới đầu hình như mùi không nồng như vậy, không hiểu sao đột nhiên lại thành ra thế này?” Thời Diệu Diệu tò mò nói. Phan Tuấn đặt tay lên trên trán Phan Dao, phát hiện ông ta đang sốt rất cao. Có lẽ, trong cơn mê, Phan Dao cảm giác được sự tiếp xúc của Phan Tuấn, thân thể lập tức cuộn lại, bắt đầu nói mớ: ” Nói với, nói với thiếu gia, nhất định phải đến chỗ đó.”

Phan Tuấn nghe xong bỗng thấy nghẹn ngào, Phan Dao đã theo cha anh mấy chục năm, sau khi cha qua đời lại đi theo mình, lúc nào cũng một dạ trung thành, không ngờ hôm nay lại rơi vào cảnh ngộ thế này. Anh thầm hạ quyết tâm, dù thế nào cũng phải cứu sống Phan Dao bằng được.

“Tý Ngọ, giúp tôi lật cái chăn này ra, tôi muốn xem vết thương.” Phan Tuấn cẩn thận nằm một góc chăn, Tý Ngọ vội chạy tới, cùng anh gỡ chăn ra, quả nhiên trên vai trái Phan Dao có năm sáu chỗ bị đao chém phải, máu đã thấm ướt cả áo. Phan Tuấn mở túi thuốc, lấy bên trong ra một cái kéo, cẩn thận cắt chiếc áo đã thấm đầy máu tươi, vết thương từ từ lộ ra ngoài.

Vết thương không sâu, chỉ chừng một lóng tay, nhưng điều khiến Phan Tuấn kinh ngạc là chỗ bị chém đã biến thành màu xanh đen, máu đông thành cục, dính chặt vào vết thương.

“Tiểu sư thúc, chú Phan Dao trúng độc rồi.” Tý Ngọ nhìn vết thương bầm đen kinh ngạc thốt lên.

Phan Tuấn gật đầu, cẩn thận lấy ra một con dao nhỏ bằng bạc trong rương thuốc, nhẹ nhàng rạch vết thương của Phan Dao ra, bên trong không ngờ lại có một thứ bột phấn màu đỏ chu sa, nhưng điều khiến Phan Tuấn ngạc nhiên là lưỡi dao bạc chạm phải thứ bột phấn ấy không hề bị đổi màu. Anh nhón một ít đưa lên mũi, lập tức người thấy mùi hương thoang thoảng, chắc đây chính là nguồn gốc của mùi hương lạ lùng kia.

Anh lấy ra một chiếc khăn trắng, gạt thứ bột trên đầu mũi dao lên đó, sau đó dùng mũi dao chạm vào vết thương của Phan Dao, mũi dao bằng bạc lập tức biến thành màu đen. Đúng là dấu hiệu trúng độc.

“Phan Tuấn, có cứu được không?” Thời Điều Điều nhìn Phan Tuấn chăm chú xem xét vết thương, cất tiếng hỏi, nhưng Phan Tuấn đang mãi cứu chữa Phan Dao hoàn toàn không để ý đến cô. Thời Điều Điều nhìn mãi cũng chán, bèn một mình đi ra cửa, quan sát động tĩnh bên ngoài.

Phan Tuấn cẩn thận bắt mạch cho Phan Dao, rồi lấy ra một bộ ngân châm, đâm vào huyệt vị sau lưng của ông, hai châm đầu tiên Phan Dao không có phản ứng gì, nhưng khi anh đâm mũi châm thứ ba, Phan Dao đột nhiên ” hự” lên một tiếng, phun ra một búng máu tươi, máu bắn ra đất mang theo mùi hương nồng nặc, so với lúc này còn nồng hơn mấy phần.

“Tiểu sư thúc, sao rồi?” Tý Ngọ căng thẳng hỏi.

“Ừm, độc phun ra hết rồi, nhưng tại sao trong máu lại có mùi hương nồng nặc thế nhỉ?” Phan Tuấn thoáng ngạc nhiên, đồng thời cũng ngấm ngầm thấy bất an.

Không kịp nghĩ ngợi nhiều, Phan Tuấn lấy vải băng vết thương của Phan Dao lại, sau đó lại đắp chăn cho ông ta, coi như trị liệu kết thúc.

“Tiểu sư thúc, bao giờ chú Phan Dao mới tỉnh lại vậy?” Tý Ngọ ở sau lưng Phan Tuấn quan tâm hỏi han.

“Ở đây không tiện dùng thuốc, nếu như ở phủ Song Cáp thì chỉ cần một tối là đủ rồi.” Lúc này, Phan Tuấn đang lo lắng không biết làm thế nào để âm thầm đưa Phan Dao ra khỏi thành Bắc Bình.

Tý Ngọ cũng có phần thất vọng, một mặt anh ta lo lắng cho sự an nguy của Phan Dao, mặt khác cũng muốn nhanh chóng hỏi thăm ông ta xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sau đó trở về báo với Âu Dương Yến Vân. Không biết làm gì, anh ta đành ngồi xuống ghế, tiện thể cầm chiếc khăn tay màu trắng lên, bên trên vẫn còn một ít bột màu chu sa lấy ra từ vết thương của Phan Dao.

“Ông ta...” Thời Diệu Diệu nhìn Phan Dao nằm trên giường, hỏi: “Có cứu được không?”

“Chỉ là trúng độc mà thôi.” Lông mày Phan Tuấn vẫn không dãn ra, anh nói: “Nhưng loại độc này rốt cuộc có vấn đề gì nhỉ?”

“Chết tiệt, tiểu sư thúc, tôi nhớ ra rồi.” Tý Ngọ đột nhiên đứng bật dậy khỏi ghế, tay cầm thứ bột màu đỏ kia, kinh hãi thốt lên.

” Hả?” Phan Tuấn ngạc nhiên nhìn Tý Ngọ.

“Tiểu sư thúc, tôi nhớ ra rồi, sư phụ tôi từng nhắc đến thứ này, cũng không thể coi là chất độc được.” Tý Ngọ nuốt nước bọt nói, “Sao mà tôi ngốc vậy chứ, ngay từ đầu lẽ ra phải nghĩ ra rồi, tiểu sư thúc, chú có còn nhớ tôi từng nói khu trùng sư hệ Thổ chúng tôi toàn qua lại với xác chết thối rữa, vì vậy lúc nào cũng phải dùng một loại hương liệu không? Thực ra thứ hương liệu ấy chỉ là sản phẩm pha loãng của thứ này với một số phấn hoa mà thôi.”

“Tý Ngọ, đây lẽ nào là...” Phan Tuấn này giờ vẫn nghĩ vấn đề này, cũng có chút manh mối, nhưng không dám khẳng định.

“Ừm, chính là long diên (dãi rồng) Tý Ngọ gật đầu đáp.

“Long diên là cái gì?” Thời Diệu Diệu tò mò nhìn hai người họ.

“Cô đã bao giờ nghe truyền thuyết long diên di họa chưa?” Tý Ngọ thấy Thời Điều Điều lắc đầu, liền nói tiếp: “Truyền thuyết long diên là nước dãi của rồng, sau khi nhà Chu diệt nhà Thương thì có được một cái hộp, trong hộp này chứa long diên. Hoàng đế nhà Chu cho đây là vật chẳng lành, bèn tìm cách hủy đi, chẳng ngờ long diên lại hóa thành một con rắn lùn, nhảy vào trong hậu cung. Nhiều đời sau, một cung nữ trông thấy nó liền hoài thai, không lâu sau thì sinh ra một đứa bé gái, cung nữ bèn vứt bỏ đứa bé gái ấy đi, không rõ tung tích thế nào. Nhiều năm sau, trong nước bắt đầu lưu truyền một bài đồng dao, đại khái nội dung là khi nào cung gỗ dâu, túi tên bện bằng cỏ tranh xuất hiện thì nhà Chu sắp diệt vong. Sau đấy, Chu vương quả nhiên phát hiện một đôi vợ chồng bán cung gỗ dâu và bao đựng tên bện bằng cỏ tranh, liền ra lệnh lùng bắt. Hai người trốn vào trong núi hoang, phát hiện một đứa bé gái hết sức đáng yêu, bèn nuôi dưỡng thành người, cuối cùng đưa vào trong cung, đứa bé gái này chính là Bao Tự.”

Thời Điều Điều gật gật đầu: “Nhưng long diên có đúng là nước dãi rồng không?”

“Ừm, không phải, trong *Bản thảo cương mục* có ghi, long diên, mùi tanh, vị hơi chua mặn, không có độc. Nhưng có thể thứ này đã bị thêm vào một loại độc khác, nên mới khiến Phan Dao có dấu hiệu trúng độc như vậy. Có điều vật này còn một đặc tính, chính là gặp máu sẽ tỏa hương, thứ mùi này có thể lan tỏa ra xa mấy dặm, liên miên bất tuyệt.” Phan Tuấn nói tới đây, sức nhớ ra gì đó, giật mình thốt lên: “Không ổn, trúng kế rồi, Tý Ngọ mau công Phan Dao lên, chúng ta mau rời khỏi đây.”

Tý Ngọ nghe vậy liền vội vàng chạy ra giường cẩn thận nâng Phan Dao đặt lên lưng mình.

“Sao vậy? Việc gì vội thế? Giờ vẫn chưa tối, công một người như vậy chạy ra ngoài rất dễ bị để ý đó.” Thời Điều Điều vẫn không hiểu

nguyên do, thấy cả Phan Tuấn lẫn Tý Ngọ đều có vẻ hoảng hốt, không nén nổi thắc mắc.

“Vừa nãy khi ngửi thấy mùi hương tôi đã cảm thấy kì lạ rồi, may có Tý Ngọ nhắc nhở, long diên tuy không có độc, nhưng tại sao người gây thương tích cho chú Phan Dao lại đặt nó trong vết thương của chú ấy chứ? Nhất định bọn chúng đoán được chúng ta sẽ tới tìm chú ấy, nên mới cố ý để lại long diên, sau đó lần theo mùi hương để truy tìm chúng ta.” Phan Tuấn đẩy cửa nhìn ra bên ngoài, lúc này trong sân vừa khéo có một đoàn kịch đang tập võ.

Anh quan sát một hồi, không phát hiện ra dấu hiệu gì lạ, liền vẫy tay với Tý Ngọ trong phòng, Tý Ngọ bèn cõng Phan Dao rảo bước đi ra phía cửa, Phan Tuấn đi trước mở đường. Họ đi qua sân, mọi người đều ai làm việc nấy, dường như không phát giác ra sự tồn tại của ba người vậy.

Phan Tuấn rảo bước thật nhanh, dự cảm chẳng lành càng lúc càng mãnh liệt, khi họ đi tới cửa sau khách sạn, đột nhiên bên tai vang lên tiếng bước chân dồn dập, rõ ràng là do ủng da giậm xuống nền đất, chinh tề mà mạnh mẽ, hẳn là một đội quan nhỏ nhân số chừng vài chục người.

Tý Ngọ hiển nhiên cũng nghe thấy, hai người đưa mắt nhìn nhau, lúc này đang là thanh thiên bạch nhật, bốn phía xung quanh hoàn toàn không có nơi nào cho họ náu mình.

Tiếng bước chân vang lên mỗi lúc một gần, lẫn cả tiếng súng máy va lạch cạch, không nghi ngờ gì nữa, bọn chúng đang tiến về phía khách sạn này, lòng bàn tay Tý Ngọ đã ướt đầm mồ hôi, nhìn chăm chăm vào Phan Tuấn như đợi quyết định của anh.

“Tiểu sư thúc, thế này đi! Chú hãy đưa chú Phan Dao chạy trước, để tôi đánh lạc hướng bọn chúng.” Tý Ngọ nói năng cũng toát lên mấy phần hào khí, nhưng lại thiếu sự suy xét, lúc này đang ban ngày ban mặt, kể cả anh ta đánh lạc hướng được đám người ấy, bọn Phan Tuấn e rằng chỉ chạy được vài dặm là sẽ bị bắt lại.

“Ha ha, thật không nhận ra, cậu cũng có chút khí khái anh hùng đấy, nhưng mà dùng sai chỗ rồi.” Thời Điều Điều lạnh lùng châm chọc.

“Vậy cô có cách gì hay hơn chắc?” Tý Ngọ vốn có ý tốt, lại bị Thời Điều Điều chế giễu, lập tức nổi giận trút hết bực dọc lên cô. Nhưng câu nói này của anh ta đích thực cũng làm Thời Điều Điều cứng họng.

Phan Tuấn chau mày, tính toán đủ đường rồi cuộc vẫn có sơ sót. Đúng lúc này, cửa khách sạn đột nhiên bị đá văng, cánh cửa vốn đã rạn nứt “rầm” một tiếng đổ sập xuống, khách sạn đang ồn ào lập tức yên lặng như tờ.

“Làm sao đây?” Phan Tuấn thầm tính toán trong lòng, đột nhiên một bàn tay đặt lên vai làm anh giật nảy mình, quay đầu lại, nhận ra tên giúp việc lúc này đang đứng sau lưng. Hắn thì thầm nói: “Phan gia, mời đi theo tôi.”

Phan Tuấn hơi nghi hoặc, đưa mắt nhìn Tý Ngọ và Thời Điều Điều, thấy nét mặt họ cũng đầy vẻ khó hiểu, nhưng chuyện đã tới nước này thì cũng không còn cách nào khác, đành đi theo hắn. Tên giúp việc dẫn ba người tới trước cửa phòng chữ Địa, rút chìa khóa ra mở cửa. Bài trí bên trong không khác với phòng chữ Thiên lắm, chỉ là chiếc kháng đất nhỏ hơn một chút.

Hắn dẫn ba người vào trong phòng, khóa cửa, đi tới chỗ kháng đất gỗ nhẹ mấy cái, kháng đất đột nhiên lật ngược lại, lộ ra một đường hầm bí mật.

“Phan gia, mời vào bên trong.” Tên giúp việc chỉ vào đường hầm tối đen như mực bên dưới.

Phan Tuấn gật đầu, nhảy lên kháng đất, toan đi xuống thì Tý Ngọ bỗng nói: “Tiểu sư thúc, để tôi vào trước cho!”

“Không cần, nếu anh ta muốn hại tôi, không cần phải phiền phức như vậy.” Nói đoạn, Phan Tuấn đã khom người chui vào mật thất dưới lòng đất.

“Hai vị cũng vào luôn thôi!” Tên giúp việc thấy Phan Tuấn đã xuống hầm, liền quay sang nói với Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu.

Thời Diệu Diệu đi trước mắt Tý Ngọ, nhanh nhẹn chui vào đường hầm, Tý Ngọ vì công Phan Dao nên bước đi hơi loạng choạng. Tên giúp việc thấy cả bọn đều đã vào trong liền đập nắp đường hầm lại, khóa cửa đi ra ngoài.

Đường hầm bí mật này lúc mới đi vào thì tối om như mực, nhưng ở phía trước dường như có ánh đèn mờ mờ, Phan Tuấn dẫn theo hai người đi về phía ánh sáng, được chừng hơn chục bước thì phát hiện bên trong là một mật thất, một người đang ngồi trước bàn, ngoài ra còn có một người khác nửa nằm nửa ngồi trên giường.

Người ngồi trước bàn cúi đầu, tay tung hứng một khẩu súng, trên bàn đặt một ấm trà và mấy cái chén. Phan Tuấn không nhìn rõ gương mặt y, còn người nửa nằm nửa ngồi trên giường rõ ràng đã bị thương, nhưng tướng mạo y thì Phan Tuấn có ấn tượng, chính là Hoắc Thập Tam của Thanh Long bang.

“Phan gia...” Hoắc Thập Tam thấy Phan Tuấn thì không giấu nổi vẻ kinh ngạc và cảm kích. Phan Tuấn nhất thời cũng ngẩn người, không ngờ lại gặp lại Hoắc Thập Tam ở đây.

“Hoắc Thập Tam? Sao anh lại ở đây?” Phan Tuấn thầm suy đoán, vậy thì người ngồi trước bàn này lẽ nào chính là lão đại của Thanh Long bang, Hoắc Thành Long?

“Vị này là...” Phan Tuấn chấp tay nói, không ngờ người kia lại đứng phắt dậy, cầm súng chỉ thẳng vào đầu anh.

Gã đại hán trước mặt cao chừng mét bảy mét tám, mày rộng mắt to, da ngăm đen, râu ria xồm xoàm, hai mắt trợn lên như cặp chuông đồng, vằn đầy tia máu, nhìn chằm chằm vào Phan Tuấn. Phan Tuấn vừa thấy mặt đối phương đã nhận ra người này quả nhiên chính là Hoắc Thành Long, nhưng cũng không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào.

“Hoặc đương gia, ý ông là...” Phan Tuấn còn chưa dứt lời, Hoặc Thành Long đã dịch nòng súng chỉ vào Thời Diệu Diệu đứng sau lưng anh, hờ hững nói: “Tôi vẫn biết Phan gia là người đầu đội trời chân đạp đất, không hiểu từ lúc nào đã trở thành chó săn cho người Nhật vậy?” Lúc nói câu này, họ Hoặc cứ nhìn chăm chăm vào Thời Diệu Diệu.

Thời Diệu Diệu cười khẩy đốp lại: “Hoặc đương gia cũng giúp đám người ấy làm bao nhiêu chuyện, hôm nay sao lại đột nhiên đổi vai thành anh hùng dân tộc thế?” Dứt lời, cô đã nhắc chân đi về phía y.

“Đứng yên!” Hoặc Thành Long gằn giọng nói: “Ta đã thấy thủ đoạn của cô ở chỗ Tùng Nguyên, cũng tự biết mình được mấy cân mấy lạng, tuyệt đối không phải đối thủ của cô, tốt nhất là cô đứng xa một chút cho ta yên tâm.”

“Hoặc đương gia, có lẽ anh đã hiểu lầm một số việc rồi.” Phan Tuấn vẫn muốn đứng ra dàn hoà, không ngờ Hoặc Thành Long không chịu nghe lập tức hướng nòng súng về phía anh: “Phan gia, trước đây ta luôn kính trọng anh, nhưng hôm nay anh lại đi cùng tay sai của người Nhật, thực sự khiến ta rất thất vọng. Có điều, ta muốn cảm tạ anh cứu Thập Tam một cái mạng, thế nên hôm nay mới cho người đưa các anh vào đây, song cô gái này thì tuyệt đối không được ở lại.”

“Ha ha!” Thời Diệu Diệu cười khẩy, tiếng cười chưa dứt thân hình đã lao tới, ngón trỏ tay phải lồng vào phía sau cò súng của Hoặc Thành Long, đồng thời nắm chặt lấy tay y. Hoặc Thành Long không ngờ động tác Thời Diệu Diệu lại nhanh như vậy, đến khi muốn bóp cò súng thì đã bị kẹt cứng mất rồi.

Thời Diệu Diệu nắm bắt thời cơ, vận sức vào cổ tay, đoạt lấy khẩu súng của Hoặc Thành Long, xoay một vòng trên ngón tay rồi nhắm vào đầu họ Hoặc, miệng khẽ “pằng” nhưng cũng đủ khiến Hoặc Thành Long kinh hãi toát mồ hôi hột.

“Thành Long bang các người có phải chỉ biết làm mấy chuyện ám sát với chém người hay không?” Thời Diệu Diệu khinh khỉnh nói.

Hoắc Thành Long thấy cô đoạt súng của mình nhẹ nhàng như không, lại buông lời khinh miệt, đã đầy một bụng tức, nhưng cũng đành nhẫn nhịn.

“Thời cô nương, đừng nói vậy.” Phan Tuấn giành lại khẩu súng trên tay Thời Diệu Diệu trả lại cho Hoắc Thành Long: “Hoắc đương gia, có lẽ anh hiểu lầm Thời cô nương rồi, kì thực cô ấy cũng bị Matsu Naomoto kia lợi dụng thôi. Khi đó, Matsu Naomoto nói tôi đã dùng Thanh ty giết chết mẹ cô ấy, thế nên cô ấy mới theo ông ta đến Bắc Bình tìm tôi trả thù.”

“Đợi đã, Phan Tuấn, giờ tôi chỉ đáp ứng sẽ cùng anh điều tra chân tướng, chứ không phải đã hoàn toàn tin lời anh. Vì vậy, mạng của anh lúc nào cũng nằm trong tay tôi, nếu phát hiện anh lừa gạt, tôi sẽ không khách khí mà giết chết anh ngay.” Lúc nói những lời này, dường như Thời Diệu Diệu đã bớt đi phần nào hận ý với Phan Tuấn.

“Được rồi, nhưng nói thế nào chẳng nữa, Hoắc đương gia ạ, Thời cô nương tuyệt đối không phải là Han gian.” Phan Tuấn ra vẻ bất lực giải thích với Hoắc Thành Long, Hoắc Thành Long đưa mắt nhìn Thời Diệu Diệu, thở hắt ra một tiếng, nói: “Được rồi, Phan gia đã nói vậy thì ta tin, hôm qua ta thấy người Nhật truy nã anh ở khắp nơi, rốt cuộc là vì nguyên nhân vì vậy?”

“Một lời khó mà nói cho hết được.” Phan Tuấn giải thích sơ qua, rồi hỏi: “Hoắc đương gia, có chuyện này tôi vẫn muốn tìm anh để hỏi cho rõ.”

“Ừm, ta đoán nhất định anh muốn hỏi hôm Hằng Viễn trai phát nổ, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì phải không?”

“Đúng vậy.” Phan Tuấn gật đầu nói luôn.

Lúc này, phía trên đầu chợt vang lên tiếng bước chân rất khẽ. “Suyt...” âm thanh hướng về phía chiếc kháng đất, sau một hồi sột soạt, đột nhiên có mấy tiếng gõ dài ngắn khác nhau.

“Ừm, Phan gia không cần căng thẳng, đây là tên giúp việc của ta.” Trong lúc nói chuyện, cửa đường hầm bí mật đã được mở ra, tay

giúp việc đi xuống, cười hì hì nói: “Hì hì, lão đại, đám người Nhật đó đi rồi.”

“Đúng là bọn chúng thật.” Tý Ngọ nghiêng răng rít lên.

“Đúng rồi, sao anh nhận ra chúng tôi vậy?” Phan Tuấn hơi tò mò, vì thuật đổi dung mạo của Thời Diệu Diệu rất tài tình, nhưng tay giúp việc này vừa nhìn đã nhận ra họ.

“Hì hì.” Hãn ta và Hoắc Thành Long đưa mắt nhìn nhau cười, “Phan gia không biết đấy thôi, tiểu nhân từ nhỏ đã theo lão gia đi phiêu bạt giang hồ, gặp đủ loại người, bản lĩnh thì chẳng có bao nhiêu, nhưng lại luyện được đôi mắt khá tinh tường.”

“Ừm, hãn là Biện Tiểu Hồ của Thanh Long bang, người ta hay gọi là Tiểu Diện Hồ. Lúc anh vừa vào hãn đã nhận ra rồi, bèn báo với tôi. Chỉ là bấy giờ tôi không biết tại sao anh lại đến đây giữa lúc lệnh truy nã treo khắp thành như thế, nên mới báo Biện Tiểu Hồ quan sát động tĩnh, đến khi hãn thấy đám người Nhật chạy tới, tôi biết nhất định là có người đã làm lộ hành tung của mấy vị, vội sai hãn dẫn ba người xuống đây.” Nói tới mấy chữ “làm lộ hành tung” Hoắc Thành Long lại vô thức liếc nhìn Thời Diệu Diệu một cái, không ngờ Thời Diệu Diệu cũng đang nhìn y chăm chăm, vội tránh ánh mắt của cô.

“Thì ra là vậy, thật cảm ơn anh, bằng không hôm nay chắc tôi đã bị bắt lại mất rồi.” Phan Tuấn gật đầu nói.

“Khỏi cần, khỏi cần, có thể giúp Phan gia chút chuyện cũng là phúc khí của tiểu nhân, được rồi, các vị cứ ngồi trước đi, tiểu nhân lên trên canh chừng.” Biện Tiểu Hồ nói xong liền rảo bước đi ra ngoài.

“Phan gia, để tôi kể anh nghe chuyện ở Hăng Viễn trai!” Hoắc Thành Long rót cho Phan Tuấn một chén trà, sau đó gác chân lên ghế, vỗ vỗ mấy cái, đoạn nói: “Phan gia, bao nhiêu năm rồi, bí mật này tôi chưa từng nhắc đến với người ngoài.”

“Ừa?” Phan Tuấn không biết Hoắc Thành Long định nói gì.

“Cái chân này là chân giả.” Dứt lời, Hoắc Thành Long vén quần lên, để lộ ra chiếc chân giả làm bằng gỗ đỏ, sau khi tháo lớp vỏ ngoài

ra, bên trong toàn là đinh ốc, dây thép và bánh răng ghép nối với nhau.

“Thứ này là do Kim Vô Thường lão gia ở Hằng Viễn trai chế tạo riêng cho tôi.” Nói tới đây, Hoắc Thành Long hít sâu một hơi.

“Chân của anh? Bị thương từ lúc nào vậy?” Phan Tuấn tò mò hỏi.

“Năm 1937, ngày 7 tháng 7, phía Bắc cầu Lư Câu.” Hoắc Thành Long đau khổ hồi tưởng lại, gằn giọng nói từng chữ một.

Phan Tuấn nghe vậy thì sững người, kích động hỏi: ” Vậy anh là...”

“Đại đội 4, tiểu đoàn 219, lữ đoàn 110, sư đoàn 37, quân đoàn 29, quân đội Dân quốc.” Hoắc Thành Long nghiêng răng, ” Chúng tôi thủ ở phía Bắc cầu Lư Câu, lúc kết thúc chiến đấu chỉ còn lại bốn người, kể cả tôi và Biện Tiểu Hồ. Chân của tôi bị đạn bắn xuyên qua, buộc phải cắt đi để giữ lại tính mạng, nửa năm sau, một người tên là Phùng Vạn Xuân tìm thấy tôi, nói có thể dẫn tôi đi gặp một người lắp chân giả cho, với điều kiện phải bảo đảm sự an toàn của người ấy. Người đó chính là ông chủ Kim của Hằng Viễn trai.”

“Ừm, thì ra vết thương này có từ lúc đó.” Phan Tuấn không khỏi kính phục vị lão đại của Hắc bang này thêm mấy phần, đồng thời càng thêm khó hiểu, nếu đã căm ghét người Nhật như thế, tại sao y còn làm chó săn cho Matsu Naomoto làm gì?

“Nhưng tại sao trước nay anh vẫn giúp cho Matsu Naomoto?” Phan Tuấn nói ra thắc mắc trong lòng.

“Ha ha, Phan gia, chuyện này nói ra thì dài dòng lắm, nếu sau này có cơ hội gặp lại tôi nhất định sẽ kể mọi chuyện cho anh. Có điều, tôi nghĩ anh quan tâm chuyện tôi cứu nhà ông chủ Kim bằng cách nào hơn phải không?” Hoắc Thành Long nhẹ nhàng đổi chủ đề câu chuyện, Phan Tuấn thầm nhủ người này vốn tinh minh lão luyện, đối phương đã không muốn nói bây giờ thì cũng không cưỡng cầu làm gì.

“Chiều hôm đó Matsu Naomoto ra lệnh cho tôi làm nổ Hằng Viễn trai của ông chủ Kim, lúc bấy giờ tình thế khẩn cấp, mà Matsu Naomoto trời sinh đa nghi, lúc nào cũng phái người ở bên cạnh tôi

giám sát. Tôi tốn không biết bao nhiêu công sức mới ngấm ngấm kêu anh em trong bang trộm được năm cái xác ở nhà tang lễ, âm thầm chuyển đến Hăng Viễn trai, sau đó để mấy người họ đem ông chủ Kim giấu vào một nơi bí mật, đợi đẹp yên sóng gió rồi đưa ra khỏi thành Bắc Bình. Không ngờ tính toán như vậy vẫn để lọt sơ hở.” Hoắc Thành Long cầm chén trà lên uống cạn.

“Đến khi Matsu Naomoto ra lệnh hành động, mấy anh em tôi phái đi vẫn chưa thấy quay lại, đó đều là những người tôi tin tưởng nhất trong bang hội, thường ngày làm việc gì cũng ổn thỏa thích đáng, nhưng lần này lại không thấy có tin tức gì, khiến tôi lờ mờ có một dự cảm không lành. Trên đường đến Hăng Viễn trai, tôi cứ nơm nớp đề phòng, chỉ sợ xảy ra chuyện gì. Nhưng chuyện đời đâu như mong muốn, chúng tôi lảng lạng xâm nhập vào Hăng Viễn trai, để đề phòng tiết lộ tin tức, tôi bảo các anh em ở bên ngoài bố trí thuốc nổ, rồi một mình lẻn vào phòng ngủ của ông chủ Kim.” Yết hầu Hoắc Thành Long run run, rồi tiếp tục kể: “Trong phòng ngủ có bảy cái xác, trong đó hai cái là người tôi phái đi, năm cái còn lại đã chết lâu rồi, chắc là thi thể do họ trộm về. Chỉ là bên trong không hề có dấu vết của ông chủ Kim.

“Tôi tìm kiếm xung quanh một hồi, đột nhiên phát hiện ở đầu giường hình như có gì đó nhúc nhích, bèn cẩn thận dịch chuyển đến bên cạnh giường, vén tấm màn lên. Phát hiện cả nhà ông chủ Kim bị trói gô lại với nhau, miệng nhét giẻ. Tôi vội cởi trói cho họ, không kịp hỏi nhiều lập tức dùng dây thừng đưa họ ra qua cửa sổ. Vì sợ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên đã tự mình đưa họ chạy khỏi Hăng Viễn trai.”

“Vậy sao? Thế giờ nhà ông chủ Kim đang ở đâu?” Phan Tuấn đang rất nôn nóng muốn biết vị trí hiện tại của Kim Vô Thường.

“Sau khi đi khỏi đó, tôi liền để ông chủ Kim ẩn trốn ở đây, tôi biết bọn Matsu Naomoto một khi biết tôi cũng mất tích thì nhất định sẽ nghi ngờ, nói không chừng lúc ấy ông chủ Kim lại càng nguy hiểm,

bèn phái người đi mua chuộc quân coi cổng thành ngay trong đêm đó, đưa bọn họ ra khỏi thành.” Đúng là sau khi Hoắc Thành Long mất tích, Matsu Naomoto phát giác ngay có chuyện bất thường, liền bắt Hoắc Thập Tam nhất lại, tra khảo tung tích của Hoắc Thành Long.

“Ông chủ Kim có nói sẽ đi đâu không?” Phan Tuấn hỏi.

“Hình như là Hà Nam, trước lúc lên đường, ông chủ Kim có nói qua là chuẩn bị đi trốn ở Hà Nam.” Hoắc Thành Long gãi gãi đầu, nghĩ ngợi giây lát rồi nói: “Tôi quên mất tên người đó rồi.”

” Ừm, thế ông chủ Kim bị ai trói lại vậy?” Vấn đề này khiến Phan Tuấn lấy làm nghi hoặc.

“Lúc đó tôi cũng hỏi ông ấy, ông ấy chỉ nói là một người mặc đồ đen, người đó đến nhà họ Kim lúc chập tối, chẳng nói chẳng rằng giết luôn hai người anh em của tôi, sau đó trói gô nhà họ Kim vào rồi đi. Chậc, thật muốn tìm cái tên khốn kiếp đó để trả thù cho hai người anh em kia.” Hoắc Thành Long hần học nói.

Người áo đen, Phan Tuấn đột nhiên nhớ lại người mình gặp trên đường từ khu mồ hoang về Bắc Bình, lẽ nào lại là hắn ta?

“Phan gia, Phan gia...” Hoắc Thành Long thấy Phan Tuấn cứ ngân người ra, liền cất tiếng gọi.

Phan Tuấn giật mình sức tỉnh, rồi nói: ” Sao thế?”

“Giờ các anh đang ở đâu? Tối nay tôi bảo anh em đưa các vị ra ngoài.” Hoắc Thành Long hỏi.

“Chuyện này...” Phan Tuấn hơi khó xử, dẫu sao thì người biết đến phủ Song Cáp càng ít càng tốt, “Chỉ cần Hoắc đương gia đưa chúng tôi ra khỏi thành Bắc Bình, sau đó chúng tôi sẽ tự đi được.”

Hoắc Thành Long là người hành tẩu giang hồ nhiều năm, biết người ta không muốn nói bèn không hỏi thêm nữa, xưa nay vẫn có câu, gặp người chỉ nên nói ba câu chuyện, không thể dốc hết lòng hết dạ ra với nhau được. Thời buổi này, cẩn thận một chút thì sẽ giữ được cái mạng lâu hơn.

“Được rồi, Phan gia, tôi thấy thương thế bạn anh cũng không nhẹ, hình như vẫn còn đang hôn mê.” Hoắc Thành Long nhìn Phan Dao được Tý Ngọ đặt bên cạnh Hoắc Thập Tam nói.

“Ừm đúng vậy!” Phan Tuấn thở dài, “Hy vọng có thể nhanh chóng ra khỏi thành, chúng tôi cũng tiện chữa trị cho chú ấy.”

“Anh yên tâm, tôi nay tôi sẽ đưa các vị ra ngoài.” Hoắc Thành Long rót cho Phan Tuấn một chén trà, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không dám nhìn thẳng vào Thời Diệu Diệu.

Trong gian mật thất tối tăm này, mọi người căn bản không có khái niệm về thời gian, Phan Tuấn ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, trong đầu lại hiện lên giao dịch mà người áo đen kia nói với mình.

Tý Ngọ ngồi bên cạnh Phan Dao, quan sát động tĩnh của ông ta, lúc này lòng dạ anh ta cũng đang rối bời, chỉ mong Phan Dao có thể tỉnh lại, kể cho họ biết sự việc rốt cuộc là như thế nào. Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Tý Ngọ cũng đã suy đoán được đại khái về toàn bộ sự việc này. Nếu đám người Nhật kia đã biết lần theo mùi long diên mà đến, thì hẳn là bọn họ để lại long diên trên người Phan Dao, mục đích chính là tìm Phan Tuấn. Suy đoán theo chiều hướng này, nếu Âu Dương Lô Hỏa thật sự bị tập kích, thì chỉ có thể do bọn Matsu Naomoto gây ra. Bọn họ thấy Phan Tuấn bỏ trốn, liền tập kích đám người Âu Dương Lô Hỏa, cố ý ném Phan Dao ra để dẫn dụ Phan Tuấn, tính toán thật quá khôn ngoan. Nhưng điều làm Tý Ngọ thấy lo lắng bây giờ, là an nguy của đám người nhà Âu Dương kia.

Thời gian trong bóng tối là khó chịu nhất, cuối cùng sau mấy tiếng gõ dài ngắn không đều, cửa đường hầm lại được mở ra, người đi xuống là Biện Tiểu Hồ. Y rảo chân bước vào mật thất, hoảng hốt nói: “Đương gia, tối nay không đi được rồi.”

Lời vừa dứt, Phan Tuấn, Hoắc Thành Long không hẹn mà cùng đứng bật dậy, đồng thanh hỏi: “Hả?”

“Hôm nay ngoài cổng thành đột nhiên có rất nhiều lính Nhật, trọng điểm kiểm tra những người bị thương, hình như đã đoán được Phan gia chưa ra khỏi thành. Mà bắt đầu từ đêm nay thi hành lệnh cấm đi lại ban đêm, người nào đi bừa ngoài phố nhất loạt giết không luận tội, xem ra mấy ngày này muốn ra khỏi thành e rằng rất khó khăn.” Lời của Biện Tiểu Hồ làm Phan Tuấn thấy lòng mình thắt lại, quay đầu nhìn Phan Dao đang nằm trên giường. “Sợ rằng Phan Dao không thể cầm cự được lâu thế.”

“Phan gia chớ nôn nóng, để tôi nghĩ cách khác.” Hoắc Thành Long nói đoạn liền gọi Biện Tiểu Hồ lại bên cạnh thì thầm bên tai mấy câu gì đó, Biện Tiểu Hồ lập tức biến sắc mặt: “Đương gia, chuyện này...”

” Cứ làm theo lời ta nói đi!” Hoắc Thành Long vỗ vỗ vai y nói.

” Đương gia, có cần nghĩ lại một chút không?” Biện Tiểu Hồ nhíu chặt hai hàng lông mày nói.

‘Đi đi, giờ việc đưa Phan gia ra khỏi thành là quan trọng.’ Hoắc Thành Long siết vai Biện Tiểu Hồ, y thấy đương gia đã hạ quyết tâm, bèn “vâng” một tiếng, xoay người vội vã đi ra.

Hoắc Thành Long mỉm cười ngồi xuống trước mặt Phan Tuấn, anh tò mò hỏi: “Hoắc đương gia, rốt cuộc là chuyện gì vậy.”

“Không có gì, Phan gia, mấy vị chuẩn bị một chút đi, đêm nay tôi nhất định sẽ đưa các vị ra khỏi thành.” Dứt lời, Hoắc Thành Long đứng lên, tiện tay cầm khẩu súng trên bàn, nhìn Thời Diệu Diệu nói: “Bọn chúng tôi, vẫn phải dựa vào cái này mới được.” Nói xong, liền cầm súng đi thẳng ra phía cửa đường hầm.

Sau khi Hoắc Thành Long ra ngoài, Tỳ Ngộ ghé vào bên cạnh Hoắc Thập Tam hỏi: “Lão đại nhà các người chuẩn bị làm gì thế?”

Hoắc Thập Tam lắc đầu, hai hàng lông mày rậm nhíu lại nghĩ ngợi, đột nhiên “a” lên một tiếng: “Chẳng lẽ lão đại chuẩn bị làm việc đó?”

“Việc gì?” Ánh mắt ba người còn lại đều đổ dồn vào y.

Phan Tuấn ngồi trên ghế mà lòng dạ rối bời, anh không ngừng nhẩm niệm *Đạo đức kinh*, tâm trạng rối cuộc cũng bình lặng trở lại. Nhưng Tý Ngọ không sao bình tĩnh được, cứ đi qua đi lại trong gian mật thất nhỏ hẹp. “Chú nói xem tay Hoắc Thành Long này xem chừng cũng là hạng lão luyện giang hồ, chắc không làm mấy trò đó đâu nhỉ, lúc đi lại còn khóa cửa đường hầm lại nữa.”

Thời Diệu Diệu lạnh lùng nhìn Tý Ngọ, thỉnh thoảng lại lộ ra nụ cười khinh khinh.

“Tiểu sư thúc,” Tý Ngọ rối cuộc cũng dừng chân, ngồi xuống trước mặt Phan Tuấn nói: “Chú nói xem, ngộ nhờ tay Hoắc Thành Long này thất bại thì tính sao đây?”

Phan Tuấn ngẩng lên nhìn Tý Ngọ, tuy anh cũng cảm thấy mưu kế này của họ Hoắc quá mạo hiểm, nhưng tình thế bức bách, cũng chỉ còn có con đường ấy là đi được, bằng không tính mạng của Phan Dao e khó mà giữ nổi.

Tý Ngọ thấy Phan Tuấn không nói năng gì, lại đứng lên, đi vòng vòng bên trong mật thất.

“Anh có thể ngồi yên một chút được không?” Thời Diệu Diệu lạnh lùng nói, “Cứ lượn lờ trước mắt tôi như thế, tôi sẽ coi thành con muỗi vo ve mà đập cho một phát chết tươi đấy.”

Tý Ngọ tuy ngoài miệng không phục, nhưng cũng biết mình không phải đối thủ của Thời Diệu Diệu, huống hồ thủ đoạn của cô gái này còn âm độc khôn lường, đành lờ mờ Thời Diệu Diệu một cái, rồi cun cút ngồi xuống bên cạnh Phan Dao. Trong vô thức, anh ta giơ tay sờ trán Phan Dao rồi lập tức rút tay về: “Tiểu sư thúc, chú mau lại xem chú Phan Dao, sao lại lạnh thế này?”

Phan Tuấn nghe vậy vội bước tới xem, quả nhiên thân thể Phan Dao lạnh toát như băng, như mới được vớt lên từ dưới giếng vậy, Phan Tuấn cẩn thận lật ông ta lại, thấy môi Phan Dao đã tái nhợt, mặt cắt không còn hột máu. Phan Tuấn lại vạch mí mắt lên, bên trong cũng không hề có chút sắc máu nào.

“Không thể kéo dài hơn nữa, đêm nay phải đưa chú ấy về phủ Song Cáp.” Phan Tuấn nghiêng rằng nói.

Mỗi phút trong mật thất đều khiến người ta cảm thấy nóng lòng như lửa đốt, rời khỏi đây sớm được chừng nào, Phan Dao sẽ bớt đi nguy hiểm chừng ấy.

“Tiểu sư thúc, chú nói kế hoạch của Hoắc đương gia liệu có thành công không?” Tý Ngọ vẫn lo lắng. Tuy lòng Phan Tuấn còn đầy nghi hoặc, nhưng lúc này cũng chỉ có thể hi vọng y thành công mà thôi. Anh còn chưa trả lời, đã nghe phía Bắc thành có một tiếng nổ trầm trầm.

Người trong mật thất đều giật mình, Tý Ngọ vội bám chặt lấy góc bàn theo bản năng. Tiếng nổ nghe như tiếng sấm ì ùng, liên miên không dứt, tuy cách cả mấy dặm, nhưng vẫn lơ mơ cảm thấy được chấn động trên mặt đất.

“Thành công rồi sao? Thành công rồi sao?” Mọi người đều thầm tự hỏi.

Lúc này, đột nhiên cửa đường hầm bật mở, Biện Tiểu Hồ hít hải chạy xuống, thì thào nói: “Phan gia, chuẩn bị xong chưa ạ?”

Phan Tuấn gật đầu, chợt phát hiện Hoắc Thành Long hình như không đi theo, nhưng cũng không kịp hỏi nhiều, bây giờ thời gian khẩn cấp, rời khỏi thành Bắc Bình mới là điều quan trọng nhất.

“Được, các vị theo tôi.” Nói đoạn, Biện Tiểu Hồ dẫn cả bọn ra khỏi đường hầm, vừa đi ra đã thấy bên ngoài rối loạn như ong vỡ tổ, tiếng còi xe cảnh sát, xe cứu hỏa, cùng tiếng người nhốn nháo vang lên không ngớt, lúc chỗ này lúc chỗ kia, thi thoảng lại nghe thấy mấy tiếng súng lẻ tẻ.

Ra khỏi phòng chữ Địa, trong sân đã có rất nhiều khách trọ tụ tập, bọn họ chắc là đều bị tiếng nổ lúc nãy làm cho tỉnh giấc, ánh lửa đỏ rực từ phía Bắc hắt tới. Biện Tiểu Hồ dẫn theo đám Phan Tuấn chạt về phía cổng không dám dừng lại phút giây nào.

Đúng lúc này, phía Bắc lại vang lên tiếng “âm ầm” , lần này âm thanh lớn hơn lúc nãy nhiều, dấu sao thì vừa rồi mấy người họ vẫn đang ở dưới mật thất.

Biện Tiểu Hồ hé cổng ra, nhìn ngó xung quanh, thấy trên phố cũng đầy người, họ đứng trước cửa nhà mình, vương cổ ra nhìn về phía Bắc, thì thầm nói chuyện, thảo luận xem phía Bắc thành rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thình thoảng lại có quân cảnh và cảnh sát chạy vù qua trước mắt, lao về phía Bắc. Đám Phan Tuấn nhìn thấy liền vội vàng nấp vào trong đám đông.

“Anh xem, lần này thì cuống hết cả lên rồi.” Một trung niên cười hì hì nói.

“Lại còn không à, bên ấy hình như là kho quân giới đấy.” Một người khác đáp lời.

Phan Tuấn cũng quay đầu lại nhìn, bắt đầu lo lắng cho sự an nguy của Hoắc Thành Long, càng lúc càng nhiều quân cảnh, cảnh sát, và cả lính Nhật chạy về phía Bắc, lần này Hoắc Thành Long chỉ e có đi mà không có về. Biện Tiểu Hồ dẫn họ nhanh chóng chạy về phía Nam thành, đám đông mãi xem náo nhiệt trước mắt, không ai chú ý đến hành tung của bọn họ cả.

Đến chân tường thành phía Nam, Biện Tiểu Hồ dừng lại nói: “Phan gia, giờ quân canh cổng thành đã bị điều sang khu phía Bắc rồi, ở đây chỉ có mười mấy người, chốc nữa tôi đánh lạc hướng bọn chúng, các vị tranh thủ mở cổng mà xông ra nhé.”

“Thế còn anh...” Phan Tuấn lo lắng cho sự an nguy của Biện Tiểu Hồ.

Biện Tiểu Hồ cười cười, quay đầu chụp một tấm khăn đen che mặt lên, nhanh chóng chạy về phía cửa thành, vừa chạy vừa rút hai quả lựu đạn trong túi, mở chốt bảo hiểm, ném về phía cổng thành.

Quả lựu đạn màu đen vạch trên không trung một đường cong tuyệt đẹp, hai tên quân cảnh đang chụm đầu vào nhau châm thuốc,

chợt thấy một vật đen đúa bay đến, vẻ mặt từ nghi hoặc chuyển sang kinh hãi, đang định hét lên thì đã bị tiếng nổ của lựu đạn nhấn chìm hết mọi âm thanh.

Quả lựu đạn này uy lực rất lớn, dễ dàng san phẳng cái chòi canh nhỏ nhỏ phía trước thành một bãi đất bằng. Quân cảnh giữ cổng thành nghe tiếng chạy đến phát hiện Biện Tiểu Hồ đang nấp bên cạnh liền đuổi theo, vừa đuổi vừa lên đạn, nhắm vào họ Biện mà khai hỏa. Biện Tiểu Hồ muốn dẫn dụ bọn này đi càng xa càng tốt, nên giữ khoảng cách không quá gần cũng không quá xa, nắm chuẩn thời cơ lại mở chốt quả lựu đạn còn lại, quăng ra phía sau. Đám quân cảnh này làm việc chẳng ra sao, nhưng bản lĩnh giữ mạng thì không kém cỏi chút nào, từ xa bọn chúng đã thấy một vật đen đúa bay về phía mình, cũng đoán được tám chín phần, liền nhao nhao nhảy sang một bên né tránh. Biện Tiểu Hồ nhân cơ hội này, lại chạy được thêm mấy chục mét nữa.

Phan Tuấn thấy Biện Tiểu Hồ đã dụ được mười mấy người vào trong ngõ, lập tức dẫn Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu chạy về phía cổng thành. Vì kho quân giới bị nổ, nên lính Nhật ở cổng thành đã được điều động hết qua bên đó, ở đây chỉ còn mười mấy tên quân cảnh. Theo lẽ thường, dù có quân địch tập kích cũng phải để lại mấy người để canh giữ cổng thành, số còn lại đuổi theo truy kích. Nhưng đám quân cảnh này vốn là hạng hèn nhát, chỉ muốn giữ mạng, giờ có người tấn công, đại bộ phận đã xông ra truy kích rồi, ở lại đây ngộ nhờ kẻ địch nấp ở xung quanh há chẳng phải sẽ toi cái mạng nhỏ hay sao? Vì vậy bọn chúng mới nhất quyết đi là đi hết.

Ba người Phan Tuấn nhân cơ hội chạy đến cổng thành, quả lựu đạn vừa rồi uy lực thật kinh người, không ngờ đã khoét một hố lớn trên mặt đất, hai cái xác chẳng còn nguyên vẹn nằm vật bên cạnh, dưới ánh trăng trông rợn cả người.

Thời Diệu Diệu đi trước mở cổng thành, rồi lách người nhường cho Tý Ngọ công Phan Dao ra khỏi thành, sau đó bản thân đi sát phía

sau, Phan Tuấn là người cuối cùng, anh vẫn lo lắng cho Hoắc Thành Long và Biện Tiểu Hồ.

“Tiểu sư thúc, chúng ta đi mau lên, lát nữa chúng có thể sẽ quay lại đây!” Tý Ngộ thấy Phan Tuấn chần chừ không đi, thì khê kêu lên nhắc nhở.

“Ừm.” Phan Tuấn gật đầu, nhác quay lưng chuẩn bị rời đi, trong khoảnh khắc ấy, anh thấy một bóng đen, vội vàng ngoảnh lại, thấy người kia đang đứng ở trong cổng, mặc áo choàng đen, nhìn anh mỉm cười. Đột nhiên, cách đó không xa vang lên tiếng súng, người kia tung mình leo lên bức tường bên cạnh, thân thủ hết sức nhanh nhẹn, thoát cái đã biến mất.

“Anh nhìn gì vậy?” Thời Diệu Diệu tò mò bước tới hỏi.

“Ừm? Không... không có gì! Chúng ta đi mau thôi!” Phan Tuấn bước đi, nhưng cái bóng ấy lại hiện lên trong tâm trí anh. Hẳn ta như một cái bóng thoát ẩn thoát hiện trong cuộc sống của anh, tựa hồ hành tung của anh luôn bị hăn nắm bắt được. Kẻ này rốt cuộc là ai? Kim Vô Thường và người nhà cũng bị hăn ta trói lại sao? Hẳn ta làm như vậy có mục đích gì?

Tạm không nói đến chuyện bọn Phan Tuấn tranh thủ đêm tối trở về phủ Song Cáp thế nào, chỉ nói về Biện Tiểu Hồ dẫn dụ đám quân cảnh chạy vào trong ngõ. Đám người này vừa nếm mùi lựu đạn, , sợ Biện Tiểu Hồ vẫn còn hàng, nên giữ khoảng cách không gần không xa đuổi theo y, vừa đuổi vừa bắn súng. Tiếc rằng tài bắn súng của đám này cũng chẳng ra sao, mấy chục viên đạn bắn ra mà chẳng có viên nào trúng người họ Biện cả.

Biện Tiểu Hồ thầm tính thời gian thấy cũng hòm hòm rồi, trong túi vẫn còn một quả lựu đạn, chuẩn bị ném ra rồi sẽ cắt đuôi đám quân cảnh này.

Không ngờ, đúng lúc ấy, y chợt cảm thấy chân phải mình tê dại, chớp mắt đã không nghe theo hiệu lệnh của đại não nữa, kể đó cả người ngã vật ra phía trước theo quán tính. Thế này là sao? Trong

khoảnh khắc ngã xuống y chỉ kịp nghĩ như vậy. Thân thể y đập mạnh xuống đất, quả lựu đạn chưa rút chốt văng sang bên cạnh.

Lúc này, y mới cảm thấy chân phải mình đau nhói lên từng cơn, giãy giụa bò dậy, phát giác trước mặt có người đang đứng, trên tay cầm một khẩu súng, cười khẩy nhìn mình. Người này không ai khác, mà chính là Matsui Akagi của hệ Hỏa, phát súng vừa rồi do y bắn ra. Tuy lúc này bọn họ đều ở kho quân giới phía Bắc, nhưng khi nghe thấy tiếng lựu đạn nổ bên này, Matsui Akagi liền dẫn theo mấy người chạy sang phía Nam thành, vừa khéo đụng mặt Biện Tiểu Hồ, không hỏi han gì đã nổ súng bắn y bị thương.

“Người là ai?” Matsui Akagi đi tới bên cạnh Biện Tiểu Hồ lạnh lùng hỏi.

“Ha ha, ta là ai mà chẳng được.” Biện Tiểu Hồ tuy bị thương, nhưng vẫn nhịn đau gầm lên.

Trong lúc nói chuyện, đám quân cảnh đã đuổi tới nơi, thấy Matsui Akagi, cả bọn vội vàng hành lễ, nhưng Matsui chẳng buồn để tâm đến chúng.

“Người quen Phan Tuấn không?”

“Hừ, cả Bắc Bình này có ai không biết Phan gia chứ?” Biện Tiểu Hồ đưa mắt nhìn quanh, tìm xem quả lựu đạn lúc nãy rơi ở đâu, y biết nếu nó rơi vào tay đám người này sẽ gây ra hậu quả như thế nào.

“Hừ, người biết ta không phải hỏi chuyện đó mà!” Lời còn chưa dứt, giày da của Matsui Akagi đã đá trúng vết thương của Biện Tiểu Hồ, cảm giác đau đớn dữ dội lập tức lan tỏa đi khắp châu thân, đầu gối mềm nhũn ra, Biện Tiểu Hồ nửa ngồi nửa quỳ dưới đất. Matsui Akagi khom người ghé miệng bên tai y hỏi: “Phan Tuấn giờ đang ở đâu?”

“Ha ha, nhân vật nhỏ như ra làm sao biết được Phan gia ở đâu chứ? Người phải đi tìm Phan gia hỏi mới rõ được.” Cảm giác đau đớn kịch liệt làm hai hàm răng Biện Tiểu Hồ va vào nhau lập cập, mồ hôi lạnh thấm đẫm cả lưng áo. Có điều, ánh mắt y vẫn không ngừng tìm kiếm quả lựu đạn, rồi đột nhiên hai mắt sáng bừng lên, quả lựu đạn

nằm ở một góc tường cách đó chừng ba mét, nếu không để ý thì không dễ gì tìm được.

“Ta nhớ Trung Quốc có một câu cổ ngữ, nói là rượu mời không uống, lại muốn uống rượu phạt.” Chú nhả nạt cuối cùng của Matsui Akagi đã mất, y giẫm lên cái chân bị thương của Biện Tiểu Hồ, không ngừng nghiêng qua nghiêng lại, sau đó lại tung cước đá vào lưng họ Biện một cái.

Trúng đòn vào lưng, thân thể Biện Tiểu Hồ lập tức nhao ra phía trước. Y thấy thời cơ đã đến, liền mượn lực bổ tới trước ba bốn mét, dùng thân thể cho quả lựu đạn, rồi cẩn thận nắm chặt trong lòng bàn tay.

“Đưa hẳn về, ta không tin hẳn không nói.” Dứt lời, Matsui Akagi tức giận đi về phía cổng thành, đám quân cảnh lập tức chạy tới bên cạnh Biện Tiểu Hồ, chuẩn bị trói y lại, nhưng đã bị hai tên lính của Matsui ngăn cản. “Hử?”

Hai tên quân cảnh vội lùi bước, để tên lính kia xốc Biện Tiểu Hồ lên, đúng lúc này, họ Biện giật chốt bảo hiểm quả lựu đạn. Hai tên lính thấy tình thế chẳng lành, đang định bỏ chạy thì Biện Tiểu Hồ đã khóa chặt tay chúng lại.

“Mẹ nó, lão tử có chết cũng phải kéo theo hai đứa chúng bay làm nệm nằm.”

Lời vừa nói dứt, một tiếng nổ lớn từ ngõ sâu gần cổng Nam thành Bắc Bình vang lên. Tiếng nổ truyền đi rất xa, Phan Tuấn đã ra khỏi thành đột nhiên dừng bước, lòng không khỏi run lên, anh nói với Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu: “Hai người nghe thấy không? Hình như là Biện Tiểu Hồ lại dùng loại lựu đạn đó.”

“Hả?” Tý Ngọ dừng chân đưa mắt nhìn quanh, bốn phía tĩnh mịch như tờ, không hề nghe thấy tiếng nổ nào. ” Tiểu sư thúc, chú yên tâm đi, bọn đây không bắt được Biện đại ca đâu.”

“Hy vọng thế!” Phan Tuấn nói xong liền tiếp tục đi, nhưng trong lòng vẫn không sao bình tĩnh được, phía trước đã là con đường núi

dẫn lên phủ Song Cáp.

CHƯƠNG 8: Âm dương Song Cáp

Về đến phủ Song cáp thì đã là giờ Dần, Phan Tuấn không kịp nghỉ ngơi, dặn Tý Ngọ đặt Phan Dao lên giường, tình hình Phan Dao càng lúc càng tệ, môi đã từ tái nhợt chuyển thành tím đen, loại độc dược này quả nhiên cực kì lợi hại, nhất thời Phan Tuấn cũng không biết rốt cuộc đây là loại độc nào nữa.

“Tý Ngọ.” Phan Tuấn nhìn Phan Dao, lo lắng gọi, chợt phát hiện không ai trả lời mình, anh ngẩng đầu lên, vừa khéo thấy Thời Diệu Diệu từ ngoài cửa bước vào. Sau khi về phủ Song Cáp, Phan Tuấn đã bảo người dưới sắp xếp chỗ ở cho Thời Diệu Diệu, nên Thời Diệu Diệu bèn theo người hầu vào phòng, lúc này có lẽ cô muốn xem thương thế Phan Dao thế nào nên mới qua đây.

“Ông ấy... sao rồi?” Thời Diệu Diệu nhìn Phan Tuấn hỏi.

“Chậc, chỉ biết là trúng độc, nhưng không biết trúng độc gì, xem ra chỉ còn một cách cuối cùng thôi.” Phan Tuấn thở dài nói, “Cô thấy Tý Ngọ đâu không?”

Thời Diệu Diệu lắc đầu, Phan Tuấn ngẫm nghĩ giây lát rồi nói: “Thời cô nương, cô giúp tôi trông chừng Phan Dao một lát, tôi ra ngoài chút rồi về.” Thời Diệu Diệu gật đầu, tới bên cạnh Phan Dao, Phan Tuấn rảo bước đi ra, vừa đến cửa liền đụng ngay Tý Ngọ đi vào.

“Tiểu sư thúc, vừa nãy chú gọi tôi à?” Tý Ngọ lo lắng hỏi.

“Ừm, anh đi đâu thế?” Phan Tuấn vừa nói vừa đi ra ngoài, lại gặp Âu Dương Yến Vân. Thì ra, y đặt Phan Dao xuống xong liền chạy đi báo cho cô.

“Anh Phan Tuấn, chú Phan Dao về rồi à?” Âu Dương Yến Vân hiển nhiên cũng thức trắng đêm.

“Ừm, cô và Thời cô nương chăm sóc Phan Dao trước nhé, Tý Ngọ đi với tôi một chút.” Phan Tuấn biết thời gian cấp bách, không kịp nói chuyện nhiều, kéo Tý Ngọ ra phía sau nhà.

Tý Ngọ không hiểu chuyện gì, bị Phan Tuấn lôi đi một mạch, xuyên qua hành lang nhà giữa, ở cuối hành lang có một khung cửa tròn, cánh cửa màu đỏ khóa chặt. Phan Tuấn đi tới trước cánh cửa ấy, lấy trong túi ra một chiếc chìa khóa hình thù kì quái, tra vào ổ, chỉ nghe “cạch” một tiếng rất khẽ, chiếc khóa đã mở ra.

“Tý Ngọ, còn nhớ mấy hôm trước tôi hỏi anh về phủ Song Cáp này không?” Phan Tuấn vừa đẩy cửa, vừa khẽ hỏi Tý Ngọ.

“Ừm, còn nhớ, tiểu sư thúc nói tôi chỉ biết một mà không biết hai, còn nói khi nào sẽ dẫn tôi đi trải nghiệm sự huyền diệu của phủ Song Cáp này.” Tý Ngọ nói tới đây, không khỏi có chút kích động, lẽ nào huyền cơ của phủ Song Cáp nằm ở bên trong cánh cửa tròn này?

“Ừm, anh sẽ thấy ngay bây giờ đây.” Dứt lời, cánh cửa đã được mở tung ra.

Ánh mắt Tý Ngọ nhìn chăm chăm vào cửa, chỉ thấy bên trong có mấy chục cây hòe lớn, thân cây từ ba đến năm người ôm, xem chừng ít nhất cũng có mấy trăm năm tuổi thọ, tán rộng che phủ toàn bộ sân vườn dưới bóng râm của chúng.

Phan Tuấn dẫn Tý Ngọ đi vào dưới tán hòe, lạ thay, giờ rõ ràng đang giữa mùa hè, nhưng trong vườn hòe này lại lạnh lẽo vô cùng, hơi ẩm cuồn cuộn mang theo hơi nước lớn vờn khắp xung quanh.

“Tiểu sư thúc, nơi này... nơi này sao lại âm u thế?” Tý Ngọ thấy sống lưng mình hơi lạnh lạnh.

Phan Tuấn không trả lời câu hỏi của Tý Ngọ, mà rảo bước đi vào bên trong, Tý Ngọ đành theo sau, vừa đi vừa nhìn ngang ngó dọc. Giữa khu trồng hòe có một căn nhà nhỏ, chỉ chừng mười mét vuông, nhưng hình dáng lại rất đặc biệt, bên dưới to, bên trên nhỏ, Tý Ngọ có cảm giác dường như đã thấy căn nhà này ở đâu rồi, nhưng nhất thời lại

không nhớ ra được. Đột nhiên, anh ta sực hiểu ra, căn nhà này có hình dạng như một cỗ quách dựng đứng.

Phan Tuấn đẩy cửa ra, bên trong trống huếch, không có đồ đạc gì, Phan Tuấn đứng ở giữa nhà nói: “Tý Ngọ, anh sẽ được biết lai lịch của phủ Song Cáp này ngay thôi.”

Tý Ngọ nuốt nước bọt, nhưng vẫn không thấy có gì đặc biệt. Phan Tuấn lấy ở sau cửa ra hai cái cuốc sắt, đưa cho Tý Ngọ một cái, rồi ngẩng đầu nhìn lên, trên trần nhà có mấy hốc nhỏ, ánh trăng có thể xuyên qua, rọi xuống mặt đất.

“Đào ở đây đi.” Phan Tuấn nói xong liền bắt tay vào luôn, Tý Ngọ cũng lập tức học theo, áng chừng đào sâu được vài thước, cuốc sắt trên tay anh ta đột nhiên đụng phải thứ gì đó rất rắn, phát ra một tiếng kêu trầm đục.

“Đợi đã.” Phan Tuấn bỏ chiếc cuốc đang cầm xuống, quỳ một chân, hai tay cẩn thận gạt đất sang một bên, nói: “Tý Ngọ, đốt đèn.”

Tý Ngọ gạt đầu, lấy bật lửa ra rọi xung quanh, thấy trên tường có mấy ngọn đèn dầu, bèn châm một ngọn lên cầm tới, chỉ thấy phía dưới tay Phan Tuấn hóa ra là một phiến đá xanh lớn.

“Tiểu sư thúc, đây là...” Tý Ngọ chau mày hỏi.

“Anh gõ thử xem!” Phan Tuấn chỉ vào phiến đá xanh.

Tý Ngọ nghi hoặc đưa tay gõ nhẹ hai ba cái lên phiến đá, chỉ nghe tiếng vọng “coong coong”, liền lộ vẻ mừng rỡ hỏi: “Bên trong rỗng à?”

Phan Tuấn lắc đầu, sau đó ra hiệu cho Tý Ngọ lùi lại, nói: “Lát nữa thấy gì cũng đừng kinh ngạc quá.”

Tý Ngọ gạt đầu, tránh sáng một bên, đầu gối không khỏi hơi run, ngay bây giờ anh ta sẽ biết được bí mật của phủ Song Cáp này, muốn không kích động cũng thật khó.

Phan Tuấn đưa tay ra sau lưng với lấy chiếc cuốc lúc này, đứng dậy, giơ nó lên cao, dùng hết sức bổ mạnh xuống phiến đá xanh, một

tiếng “choang” vang lên lạnh lạnh, như thể có thứ đồ sứ tinh xảo nào rơi xuống mặt đất, phiến đá xanh trước mặt vỡ thành vô số mảnh nhỏ, liền sau đó một vật đen đúa từ bên trong chạy vọt ra, lao về phía Phan Tuấn.

Phan Tuấn sớm đã chuẩn bị, nhanh chóng lùi lại một bước. Cùng lúc này, Tý Ngọ phát hiện một thứ trắng trắng cũng chui ra khỏi phiến đá vỡ nát, đang di chuyển về phía mình.

Tý Ngọ cầm chặt đèn dầu trên tay, rớt cuộc cũng nhìn rõ, thứ trắng trắng ấy hóa ra là một con “gà con” có lông màu trắng sữa. Anh ta không khỏi trở mắt ra, không thể nào ngờ bên dưới phiến đá xanh ấy lại có vật sống.

“Tý Ngọ, đừng ngăn ra nữa, bắt nó lại.” Tý Ngọ ngẩng đầu lên đã thấy Phan Tuấn tóm lấy cái thứ vừa bay lên kia, hóa ra cũng là một vật sống. Tý Ngọ nhìn con gà nhỏ lông trắng, xòe tay ra, nhưng không biết nên ra tay thế nào.

Cuối cùng Tý Ngọ phải hạ quyết tâm mới dám tóm lấy con “gà con” đó, nhưng không dám dùng sức, chỉ sợ lỡ tay sẽ bóp chết nó mất. Kích cỡ con vật này vừa bằng lòng bàn tay của anh ta. Tý Ngọ xòe bàn tay ra, con vật nhỏ duỗi hai chân, đôi mắt nhỏ đen lay láy trợn tròn lên nhìn anh ta, không ngừng đảo qua đảo lại, cái đầu lúc lắc liên hồi, trông rất đáng yêu. Lúc này, Phan Tuấn cũng tóm một con đi tới, con vật trên tay anh khác hẳn với con của Tý Ngọ, toàn thân đen tuyền, mắt lại trắng toát, hơi giống như bị mù.

“Tiểu sư thúc, hai con gà này sao lại ở bên dưới phiến đá thế?” Tý Ngọ đứng dậy hỏi.

Phan Tuấn cười cười: “Đây không phải là gà, mà là một cặp bồ câu, một trống một mái, một con màu đen, một con màu trắng. Con màu đen trên tay tôi là con trống, con anh đang cầm là mái. Hai con chim này thể hiện âm dương, nhưng trong âm có dương, trong dương lại có âm. Chim trắng vốn đại diện cho dương, nhưng lại là chim mái,

bên trong thuộc âm. Chim đen biết bay nhưng không biết chạy, chim trắng thì chỉ chạy được trên mặt đất mà không biết bay.”

“Chậc, thì ra đây chính là nguyên nhân nơi này được gọi là Song Cáp địa, không ngờ bên dưới lại có hai con chim câu thế này thật.” Tý Ngọ hiểu ra, nhưng một nghi vấn khác lại nổi lên: “Tiểu sư Thúc, hai con bồ câu này ở bên dưới phiến đá thì ăn gì được.”

“Ăn côn trùng.” Phan Tuấn vừa nói vừa đi ra cửa, “Có nhìn thấy những cây hòe kia không?”

“Ừm.” Tý Ngọ gật đầu, lúc mới bước vào khoảng sân này anh ta đã lấy làm kinh ngạc, trong vườn sao lại trồng nhiều cây hòe đến thế? Theo lý thuyết phong thủy dương trạch, tuyệt đối không thể trồng cây hòe trong nhà được, vì chữ hòe này chiết tự ra chính là chữ mộc và chữ quý. Bởi thế, đa phần người ta chỉ trồng ở những chốn ngoại ô hoang vắng hoặc khu mộ địa.

” Sở dĩ trồng nhiều cây hòe ở đây, vì nơi này vốn là một khu mộ địa, bên dưới mỗi cây hòe đều có một cỗ quan tài. Khí hậu ở đây thích hợp cho thi trùng sinh trưởng, vì vậy, mới có tòa trang viện này.” Phan Tuấn vừa nói vừa đi.

“Thế hai con chim này thì liên quan gì đến độc mà chú Phan Dao trúng phải chứ?” Tý Ngọ lại hỏi.

“Ừm, mới đầu tôi cũng không biết Phan Dao rốt cuộc trúng phải loại độc gì, nhưng dọc đường đi, tôi đã suy đoán triệu chứng của ông ấy có lẽ là bị người ta đầu độc bằng thi trùng, mà hai con bồ câu này lại là cao thủ săn bắt thi trùng.” Trong lúc nói chuyện, Phan Tuấn đã ra ngoài khung cửa tròn, anh cẩn thận khóa chặt cửa lại, “Lát nữa anh sẽ thấy.”

Nghe vậy, Tý Ngọ thấy háo hức vô cùng, không ngờ chỉ trong mấy ngày đã được chứng kiến bao nhiêu sự việc li kì. Lúc họ về phòng, Thời Diệu Diệu đang ngồi bên cạnh Phan Dao, còn Âu Dương Yến Vân thì cứ đứng ở cửa ngó nghiêng ra ngoài, giờ đây tâm trạng cô còn nôn nóng hơn trước nhiều. Vừa nãy Tý Ngọ đã kể sơ những

chuyện họ gặp phải ở Bắc Bình, tuy chỉ qua loa đại khái, nhưng rất rõ ràng đám người Âu Dương Lô Hỏa nhất định đã bị tập kích. Giờ cô đang rất lo lắng cho sự an toàn của ông nội và em trai.

Thấy Phan Tuấn và Tý Ngọ đi vào, Âu Dương Yến Vân vội bước lên đón, khi nhìn con bồ câu màu đen trên tay Phan Tuấn, cô không khỏi chau mày nghi hoặc, song không dám hỏi nhiều, kể đó thấy Tý Ngọ cũng cầm một con bồ câu màu trắng đi theo sau, cô lại càng thêm khó hiểu.

“Thời cô nương, cô và Yến Vân tránh đi một lát.” Phan Tuấn có vẻ hơi khó xử, tiện tay đưa con bồ câu màu đen cho Tý Ngọ, còn mình thì đi tới bên giường Phan Dao.

Thời Diệu Diệu gật đầu đi ra ngoài, nhưng Âu Dương Yến Vân thì muốn xem cho rõ rốt cuộc là chuyện gì, nên cứ đứng ngây ra tại chỗ.

“Này này này, cô còng đứng đó làm gì hả?” Tý Ngọ đẩy Âu Dương Yến Vân.

“Mặc kệ tôi!” Âu Dương Yến Vân bực bội gân cổ lên cãi.

Phan Tuấn đang giúp Phan Dao cởi áo ngoài, nghe thấy cô nói vậy thì ngẩng đầu lên mỉm cười: “Yến Vân, nếu cô không ngại thì cứ ở đây mà xem!” Dứt lời bắt đầu cởi quần Phan Dao ra, mặt Âu Dương Yến Vân lập tức đỏ bừng lên. “Thế... thế thì em ra ngoài đây!” Nói đoạn, cô trừng mắt với Tý Ngọ rồi xoay người chạy đi.

Hai cô gái ra ngoài liền đóng chặt cửa phòng lại, lúc này Phan Tuấn đã lột sạch y phục trên người Phan Dao, lấy trong ngăn kéo ra một thanh đoản đao, nhẹ nhàng rạch vào mấy chỗ ở sau lưng, mông và gót chân của ông ta, thấy máu chảy ra liền dừng lại.

“Tý Ngọ, đưa con màu đen cho tôi.” Phan Tuấn đặt thanh đao sang một bên, đón lấy con bồ câu đen, đặt nó cạnh gối của Phan Dao, rồi lấy ra một sợi dây, buộc vào cổ con chim, kể đó lại cầm một mũi kim bạc, bảo Tý Ngọ: “Giờ hãy thả con chim Trắng lên người Phan Dao đi.”

Sau đó, anh dùng kim bạc châm nhẹ vào con chim đen, con chim bị đau, vẫy đập hai cánh, phát ra tiếng “chít chít” như tiếng chuột. Con chim trắng thấy thế lập tức bò lên người Phan Dao, không ngừng đi đi lại lại, mổ mổ lên người ông ta. Lát sau, một con thi trùng to như hạt gạo chui ra từ vết thương trên người Phan Dao, con chim trắng liền xông tới, ngậm con trùng nhỏ đi tới đầu giường đút cho chim đen.

Tý Ngọ trở mắt ra nhìn: “Tiểu sư thúc, sao lại thế?”

“Chúng nó sống dưới lòng đất, con chim đen này không thể đi lại, vì vậy toàn phải kêu lên, chờ chim trắng bắt mồi về đút cho ăn mới sống sót được.” Phan Tuấn nói đoạn lại khẽ đăm như con chim đen một cú nữa, vẫn là một tràng tiếng “chít chít” như chuột, con chim trắng lại bắt đầu đảo qua đảo lại trên người Phan Dao.

Cứ vậy lặp đi lặp lại mấy lần, thân thể Phan Dao đột nhiên run lên, ông thành linh ngồi bật dậy, phun ra một búng máu đen, Phan Tuấn mỉm cười, lúc ở khách sạn Phan Dao phun ra máu đỏ, đó không phải là máu độc, giờ phun ra thứ máu đen bầm tanh tưởi này, mới chứng tỏ thi độc đã được loại trừ triệt để.

Anh thả con chim đen xuống, sau đấy bắt con chim trắng đưa cho Tý Ngọ, bảo anh ta chỉ cần nhốt chim đen vào lồng thì con trắng sẽ không đi đâu hết. Tý Ngọ cười cười, gật đầu đi ra ngoài.

“Thiếu gia...” Tý Ngọ vừa ra khỏi phòng, Phan Dao cũng tỉnh lại, gương mặt ông ta đã khôi phục lại chút sắc máu.

Phan Tuấn nghe tiếng vội đi tới, đỡ Phan Dao ngồi dựa vào tường, thân thể Phan Dao vẫn còn vô cùng yếu ớt.

“Thiếu gia...” Phan Dao gắng sức ngồi lên, hai hàng nước mắt tuôn rơi, “Tôi cứ ngỡ đời này không gặp lại được cậu nữa rồi!” Từ khi lão chủ nhân qua đời, Phan Dao luôn bầu bạn bên cạnh Phan Tuấn, giờ lại trải qua một phen biến cố như thế, trong lòng bỗng trào dâng cảm giác bi thương.

“Phan Dao, thân thể chú vẫn còn yếu lắm, cứ nghỉ ngơi một lát rồi nói sau!” Phan Tuấn an ủi, đoạn kéo chăn đắp lên người ông ta.

Đúng lúc này, Âu Dương Yển Vân và Thời Điều Điều bước vào, thấy Phan Dao đã tỉnh lại, Âu Dương Yển Vân liền chạy tới, nắm lấy cánh tay ông ta hỏi: “Chú Phan Dao, ông nội và em trai tôi đâu rồi?”

Phan Dao vốn đã nhắm mắt, lúc này lại sức mở mắt ra nhìn Âu Dương Yển Vân, khoe miệng không khỏi co giật, thân thể khe khẽ run lên: “Âu Dương lão gia, ông ấy... qua đời rồi.”

Lời này vừa thốt ra, Âu Dương Yển Vân như thể bị rút hết toàn bộ sức lực, cả người đổ vật ra đất chẳng khác một bãi bùn, Phan Tuấn cũng ngã ra, tuy trong lòng sớm đã có dự đoán về khả năng xấu nhất, nhưng anh vẫn không dám tin đây là sự thực, Âu Dương Lôì Hỏa đã chết rồi sao?

Một lúc sau, Âu Dương Yển Vân đột nhiên đứng bật dậy: “Chú Phan Dao, chú nói thật chứ?”

Phan Dao khó nhọc gật đầu.

“Thế còn em trai tôi thì sao? Âu Dương Yển Vân lại hỏi dồn.

Phan Dao nhìn thẳng vào Âu Dương Yển Vân, một lúc lâu sau mới lắc lắc đầu. “Tôi không biết.” Dứt lời, ông ta nhắm mắt lại, Âu Dương Yển Vân liền ra sức lay lắc, nhưng bị Phan Tuấn cản lại, “Yển Vân, giờ Phan Dao đã thoát khỏi nguy hiểm, nhưng thương thế vẫn còn rất nặng, đợi chú ấy nghỉ ngơi một chút rồi hỏi cũng không muộn.”

Âu Dương Yển Vân chậm chậm ngẩng đầu lên nhìn Phan Tuấn, nước mắt lưng tròng, cô bậm môi, cố giữ cho nước mắt không rơi xuống, một lát sau mới lau nước mắt, nói: “Em biết ông nội sẽ không chết đâu, ông nói sẽ dẫn em và em trai đi tìm mẹ mà. Giờ chú Phan Dao không tỉnh táo, em không tin lời chú ấy đâu.”

Ai cũng biết Âu Dương Yển Vân đang tự an ủi mình, nhưng không ai muốn bóc trần sự thật này. Lúc Tỷ Ngộ đi vào, thấy khoe mắt Âu Dương Yển Vân vẫn đang ươn ướt, không khỏi tò mò nhìn Thời Điều Điều hỏi: “Cô ấy sao vậy?”

Thực ra Tý Ngọ đã đoán được đại khái, nhưng cũng không muốn tin. Thời Diệu Diệu không để ý đến anh ta, quay lưng đi thẳng ra ngoài.

“Anh Phan Tuấn, anh yên tâm đi, em không sao. Em sẽ đợi khi nào chú Phan Dao tỉnh táo lại rồi hỏi chú ấy.” Nói xong, Âu Dương Yến Vân loạng choạng lao ra cửa, Tý Ngọ vội vàng bước lên đỡ lấy, nhưng lại bị cô gạt ra.

“Tiểu sư thúc, chuyện gì vậy?” Tý Ngọ thấy Âu Dương Yến Vân vừa đi khỏi liền hỏi ngay.

“Chắc, Âu Dương tiên bối qua đời rồi.” Phan Tuấn thở dài.

“Hả?” Giọng Tý Ngọ thực ra không có vẻ kinh ngạc, mà chỉ là không muốn tin, không muốn nghĩ đây là sự thực. “Có phải do người Nhật làm không?”

“Phan Dao không nói, nhưng không phải đám người đó thì còn ai vào đây được nữa?” Đoạn Phan Tuấn xua tay với Tý Ngọ: “Anh về nghỉ ngơi đi, hôm nay để tôi trông Phan Dao.”

Tý Ngọ còn định nói gì đó, nhưng thấy Phan Tuấn có vẻ mệt mỏi, bèn nuốt lại. Phan Tuấn ngồi trước mặt Phan Dao, sắp xếp lại một lượt mọi chuyện từ trước tới sau, tin tức Âu Dương Lô Hòa rời khỏi nhà họ Phan rốt cuộc là do ai tiết lộ? Nghĩ tới đây, không khỏi nhớ đến những lời Thời Diệu Diệu từng nói với mình mấy hôm trước.

Trên bình đài ở phía sau núi, Thời Diệu Diệu tay cầm Tam thiên trượng đứng trước mặt Phan Tuấn. Lúc đó Phan Tuấn hết sức tò mò, vì nhà họ Phan ngoài anh, Phan Dao và bác Cả ra, không ai biết đến phủ Song Cáp này, càng không thể biết được đám người họ ẩn trốn nơi đây.

Vốn tưởng Thời Diệu Diệu đến để tìm kẻ thù, không ngờ cô lại thu Tam thiên trượng lại, xoay lưng nhìn dòng suối phía trước ngọn núi, nói: “Có phải anh đang tò mò không biết tại sao tôi tìm được đến đây phải không?”

“Đúng thế.” Phan Tuấn không ngần ngại.

“Ừm.” Thời Diệu Diệu đột nhiên ném ra một vật, Phan Tuấn nhanh tay bắt lấy, xòe tay ra nhìn, hóa ra là một mảnh giấy ghi chữ.

“Đây là...” Phan Tuấn tò mò hỏi.

“Tôi đoạt được trong tay một tên thủ hạ của Matsui Naomoto, đó là chỉ dẫn để đến được nơi này.” Thời Diệu Diệu xoay người lại nói, “Nếu không phải tôi đi trước một bước, giết chết hẳn lấy được mảnh giấy này, sợ rằng Matsui Naomoto đã bao vây cả ngọn núi rồi.”

Phan Tuấn ngạc nhiên nhìn mảnh giấy, vốn tưởng rằng mọi chuyện đều được bố trí rất cẩn mật, không ngờ hành tung của mình sớm đã nằm trong tầm khống chế của người ta rồi.

“Cô có biết ai báo tin cho Matsui Naomoto không?” Phan Tuấn vo viên mảnh giấy trong tay lại, không ngừng vân vê. Thời Diệu Diệu lắc đầu: “Matsui Naomoto hình như luôn phái người giám sát nhà anh, mỗi hành động của anh đều có người báo lại cho ông ta.”

“Tại sao cô lại giúp tôi?” Phan Tuấn thắc mắc.

“Ừm, vì tôi tin lời anh, vả lại tôi cũng tuyệt đối không giao bí mật của nhà họ Thời cho ông ta.” Thời Diệu Diệu hờ hững trả lời.

Nhớ lại những lời đó, Phan Tuấn không khỏi kinh hãi trong lòng, nhưng bọn chúng truyền tin đi bằng cách nào mới được?

Phan Dao hôn mê suốt một ngày, lúc tỉnh lại thì đã là chập tối. Lần này, tình trạng Phan Dao tốt hơn lần đầu tiên tỉnh lại nhiều, Phan Tuấn giúp ông ta bắt mạch, thấy mạch tượng bình ổn, thi trùng trong cơ thể đã được loại trừ toàn bộ.

Lúc Tý Ngọ tỉnh dậy, phát hiện Âu Dương Yến Vân đang ngồi trước mặt mình, không khỏi ngậy ra, co người lùi lại, Âu Dương Yến Vân nói: “Tý Ngọ, anh đi với tôi một chút.”

Tý Ngọ không biết Âu Dương Yến Vân có ý gì, bèn theo cô đi ra bình đài phía sau núi, Âu Dương Yến Vân đột nhiên khóc nức lên, nước mắt lã chã: “Tý Ngọ, anh giúp tôi một chuyện được không?”

“Được rồi, mọi người đều đã tới, chú Phan Dao kể lại chuyện ngày hôm ấy đi!” Phan Tuấn đi tới bên cạnh Phan Dao: “Chú kể lại cho bọn họ biết đi!” Dứt lời, anh liền ngồi xuống bên cạnh Phan Dao.

Phan Dao chau mày, hai môi nức nẻ , thở dài một tiếng: “Âu Dương tiên bối dẫn chúng tôi ra khỏi thành Bắc Bình được chừng bốn năm chục dặm, đi về phía Tây, đến một vùng núi thì đột nhiên con ngựa hí dài rồi dừng lại, Âu Dương tiên bối biết nhất định đã xảy ra chuyện gì đó, liền bảo cháu trai bảo vệ cho tôi, rồi một mình đi ra bên ngoài.

“Lúc đó tôi cũng hết sức tò mò, liền nhồm lên vén rèm xe ra, vừa nhìn liền giật nảy mình kinh hãi, lẽ ra có ba con ngựa đang kéo xe, lúc này chỉ còn có hai, Âu Dương tiên bối đứng phía trước cỗ xe, còn tên đánh xe thì sớm đã bị tình cảnh trước mắt làm cho đờ người ra như phỗng đá rồi.

“Đột nhiên lại có tiếng ngựa hí dài, một trong hai con ngựa còn lại đổ về phía trước, cả người thụt xuống đất sâu. Tôi phải nhích người lên một chút mới nhìn rõ, thì ra trên mặt đất không biết từ lúc nào đã hiện ra những cái hố nhỏ, trong hố toàn cát mịn, vì vậy con ngựa càng vùng vẫy thì lại càng thụt xuống sâu hơn, nháy mắt đã biến mất.

“Âu Dương tiên bối lập tức bảo cháu trai bảo vệ tôi rời khỏi chỗ đó, đúng lúc này trong bụi cỏ nhảy ra mấy người Nhật mặc đồ đen, Âu Dương tiên bối nhảy xuống xe đi tới trước mặt mấy người đó, không ngờ trong nhóm lại có một người trẻ tuổi, trông bộ dạng như người Trung Quốc, hẳn ta gọi Âu Dương tiên bối là bác.”

“Chậc?” Tý Ngộ đột nhiên ngắt lời Phan Dao, nhíu mày nói: “Chú Phan Dao, chú nói trên mặt đất đột nhiên hiện ra nhiều hố nhỏ, bên trong toàn là cát mịn?”

“Ừm, đúng vậy, hình như trong hố còn có lực hút nào đó, con ngựa không kịp vùng vẫy nhiều đã lọt thỏm xuống dưới rồi.” Miêu tả lại tình cảnh lúc đó, gương mặt Phan Dao không khỏi lộ ra vẻ kinh hãi.

“Sao thế? Tý Ngọ, anh biết thứ đó là gì hả?” Phan Tuấn thấy Tý Ngọ chau mày, bèn hỏi.

“Tiểu sư thúc, tôi từng nghe sư phụ nói hồi trước khu trùng sư hệ Thổ có một loại bí thuật, điều khiển rất nhiều côn trùng, hình như gọi là kiến sư tử. Khu trùng sư sử dụng, bọn chúng để tạo ra các hố cát chảy, lũ kiến này vốn là giống ăn thịt, số lượng rất lớn, vì vậy dù là người hay động vật lọt vào trong hố của chúng đều biến thành xương trắng trong chớp mắt.” Lúc nói những lời này, Tý Ngọ tỏ ra hết sức kinh hoàng, người nghe cũng rợn hết tóc gáy, không ngờ trên thế gian này lại có loài sinh vật kỳ dị như thế.

“Có điều... có điều loại bí thuật này lẽ ra chỉ có truyền nhân được lựa chọn của khu trùng sư hệ Thổ mới biết dùng. Theo như tôi biết, người duy nhất trên đời này biết dùng loại bí thuật đó chỉ có mình sư phụ tôi thôi.” Tý Ngọ nói vậy làm Phan Tuấn đột nhiên nhớ đến Phùng Vạn Xuân trong nhà lao Bắc Bình, từ sau khi anh đến thăm Phùng Vạn Xuân, chỉ trong mấy ngày mà đã xảy ra bao nhiêu chuyện.

“Không, người đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi.” Phan Dao nói tiếp, “Hắn đi tới trước mặt Âu Dương tiền bối chấp tay mời ông ấy cùng hắn về Bắc Bình, nhưng với tính cách như Âu Dương tiền bối sao có thể đồng ý chứ? Hai người mới nói được vài ba câu, Âu Dương tiền bối đã ra tay luôn, người trẻ tuổi kia cũng không chịu kém thế, sau khi qua lại hai chiêu, đều bị Âu Dương tiền bối đánh bật ra. Đúng lúc này, đám người áo đen này giờ vẫn đứng sau lưng hắn nhất loạt xông lên, song quyền cùng nan địch tứ thủ, Âu Dương tiền bối chẳng mấy chốc đã kiệt sức, rơi vào thế hạ phong.

“Lúc đó, ông ấy lấy ra một thứ trông như cây sáo để lên miệng khê thổi, âm thanh hết sức chói tai, thoáng sau thì nghe thấy trong núi có tiếng rầm rập như thể mấy con ngựa cùng guồng vó vậy. Người trẻ tuổi kia kêu ầm lên không ổn, vừa dứt lời, chợt thấy mấy con bì hầu xông lên, không biết bọn khi đó rút cuộc nấp ở đâu, mà xông đến rất nhanh.

“Trong chớp mắt, đã có mấy tên áo đen bị bì hầu xé xác, thậm chí còn không kịp kêu lên một tiếng nào. Những tên còn lại sớm đã bị khí thế này là cho kinh hoàng, nhưng con bì hầu thì coi đó là chuyện hết sức bình thường, từ cổ thi thể này nhảy chồm lên một thân thể khác, vận lực một cái, “rắc” một tiếng tên kia lại bị bẻ gãy ngang lưng.

“Người trẻ tuổi bèn lấy ra một cái hộp, không biết trong hộp có gì mà vừa mở ra đã thấy mùi hương nồng nặc xộc vào mũi, hẳn ta chụp lấy một nắm thứ đó rải lên mình lũ bì hầu.

“Chỉ thấy lũ bì hầu đi tới đâu, mặt đất chỗ đó liền rung lên bần bật, trong nháy mắt đã xuất hiện những hố cát chảy, lũ bì hầu tuy hết sức nhanh nhẹn, nhưng không kịp phòng bị, thân thể tức thì thụt xuống đáy hố cát. Âu Dương tiền bối gầm lên, bảo cháu trai hộ tống tôi chạy vào một khe núi ở gần đó.

“Vì tôi bị thương, chúng tôi hành động hết sức chậm chạp, Âu Dương tiền bối và mấy con bì hầu còn lại phải cầm cự rất khó khăn, dải núi non ấy trơ trọi trọc lóc, không có chỗ nào để ẩn nấp. Chúng tôi vừa leo lên được lưng chừng núi thì nghe thấy tiếng kêu thảm thiết của tiền bối.

“Hai chúng tôi dừng lại, Âu Dương thiếu gia đưa mắt nhìn quanh, rồi giấu tôi vào phía sau một tảng đá, chuẩn bị xuống núi tiếp cứu cho Âu Dương tiền bối, không ngờ cậu ấy vừa giấu tôi xong thì phát hiện người trẻ tuổi kia dẫn theo đám áo đen còn lại chạy lên.

“Để đánh lạc hướng bọn chúng, Âu Dương thiếu gia liền chạy thẳng lên đỉnh núi, đám người kia đuổi theo. Chừng nửa canh giờ sau, người trẻ tuổi kia dẫn theo mấy tên thuộc hạ khiêng xác chết trừ trên đỉnh núi xuống, nhưng trong mấy cái xác đó không có Âu Dương thiếu gia.

“Tôi đang lo lắng cho sự an nguy của Âu Dương thiếu gia, thì đột nhiên bị đập một cú sau lưng, trước mắt liền tối sầm lại.” Phan Dao nói xong, ho lên mấy tiếng dữ dội.

“Chú Phan Dao, vậy tức là chú không thấy xác của ông nội và em trai tôi phải không?” Âu Dương Yến Vân, mừng rỡ đứng bật dậy.

“Ừm.” Phan Dao gật đầu, ông ta còn định nói gì đó nữa, nhưng thấy vẻ vui mừng của Âu Dương Yến Vân, lại không nỡ tiếp tục.

“Hi hi, tôi biết là họ không thể nào chết được mà.” Âu Dương Yến Vân nhoẻn miệng cười tươi tắn.

“Phan Dao, chú còn nhớ địa điểm bị tập kích không?” Phan Tuấn hỏi.

“Ừm, vẫn còn nhớ, chỗ đó gọi là Hắc Sơn.” Phan Dao trả lời.

Phan Tuấn khẽ gật đầu, thầm suy tính hai vấn đề: thứ nhất, Tỷ Ngộ nói người trẻ tuổi kia sử dụng bí thuật của khu trùng sư hệ Thổ, vậy có phải Phùng Vạn Xuân còn một người thừa kế nữa? Thứ hai là lúc này hai ông cháu nhà Âu Dương đang ở đâu. Kỳ thực, Phan Tuấn cũng nhìn ra được thái độ nghi ngại của Phan Dao, ông ta nói Âu Dương Lôi Hòa đã qua đời tuyệt đối không chỉ dựa vào tiếng kêu thảm thiết kia mà suy đoán, hẳn còn phải có ẩn tình gì đó nữa.

Anh trầm mặt giây lát rồi ngẩng đầu lên nói: “Lát nữa Thời cô nương và Tỷ Ngộ hãy vào thành Bắc Bình xem có nghe ngóng được tin tức gì về Phùng Vạn Xuân tin sinh hay không. Tôi và Âu Dương Yến Vân sẽ đi Hắc Sơn, thử tìm coi có dấu vết gì sót lại.”

Tỷ Ngộ và Thời Diệu Diệu gật đầu, chuẩn bị xuất phát, nhưng Âu Dương Yến Vân lại đuổi theo Tỷ Ngộ, nói với anh ta: “Nhớ những gì anh hứa với tôi đấy nhé.”

Tỷ Ngộ liếc Phan Tuấn, rồi gật đầu, đi theo Thời Diệu Diệu rời khỏi phủ Song Cáp. Hiện giờ Phan Tuấn đang bị truy nã khắp nơi, vì vậy anh và Âu Dương Yến Vân phải đợi đến khuya mới có thể lên đường.

“Yến Vân, cô và Tỷ Ngộ nói gì đấy?” Phan Tuấn tò mò hỏi.

“Không có gì.” Âu Dương Yến Vân mỉm cười, đi vào phòng Phan Dao.

CHƯƠNG 9: Mật thất dưới hầm quán trọ

Tạm không nhắc đến chuyện Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân cùng nhau đợi đến tối thế nào, chỉ nói về hai người Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu đang vội vàng xâm nhập vào thành Bắc Bình. Dọc đường, Thời Diệu Diệu vẫn luôn ngấm nghĩ xem rốt cuộc nên làm thế nào mới nghe ngóng được tin tức của Phùng Vạn Xuân, Tý Ngọ còn nôn nóng hơn, có lẽ là lo lắng cho sự an nguy của sư phụ.

Lúc đến cổng thành, họ thấy một đám người đang tụ tập, Tý Ngọ nổi dạ hiếu kỳ, bèn ngó nghiêng về phía đó, vừa liếc nhìn, cả người anh ta liền ngậy ra. Ở giữa đám người là một cái cột to bằng bắp tay, bên trên treo một cái lồng gỗ, trong lồng không ngờ lại là một cái đầu người.

Mặc dù máu thịt bầy nhầy, nhưng Tý Ngọ vừa nhìn đã nhận ra người đó. Cái đầu ấy thuộc về Biện Tiểu Hồ đã giúp họ rời khỏi thành Bắc Bình tối qua. Tý Ngọ kéo Thời Diệu Diệu lại nói: “Tiểu sư thúc, cô xem...” anh ta chỉ lên cái lồng gỗ treo trên cột nói, “Người đó là Biện Tiểu Hồ.”

Thời Diệu Diệu dừng chân quay đầu lại nhìn lướt qua cái đầu lâu, rồi lạnh lùng đi tiếp.

“Chậc, cô không có chút tình người nào sao?” Tý Ngọ thấy Thời Diệu Diệu lãnh đạm như thế, bất mãn kêu lên.

Thời Diệu Diệu mặc kệ anh ta. Tý Ngọ cảm thấy kêu lên như vậy cũng không giảm bớt được lửa giận trong lòng, liền rảo bước đi lên chặn Thời Diệu Diệu lại nói: “Máu lạnh!”

Thời Diệu Diệu chẳng hề để tâm, cô nhích lại gần Tý Ngọ lạnh lùng nói: “Nếu anh muốn bị đám người kia bắt tại trận thì cứ lớn tiếng

nữa lên đi.”

Tý Ngọ nghe Thời Diệu Diệu nói vậy vội vàng đưa mắt nhìn quanh quất, thấy trong đám người đích thực có mấy kẻ đang ngó nghiêng quan sát người đi đường, vội vàng cúi gằm mặt xuống, đi sát sau lưng Thời Diệu Diệu.

Vì tối qua kho quân giới bị nổ, hôm nay quanh thành Bắc Bình có thêm rất nhiều chốt canh trong tối lẫn ngoài sáng, thỉnh thoảng lại có một đội quân lính đi tuần trên phố.

Người đi trên đường ít hơn trước phải đến năm sáu phần, đại đa số mọi người vẫn rất nhát gan, biết rằng vụ nổ tối qua đã khiến người Nhật đỏ mắt, giờ chỉ cần ai có vẻ khả nghi là sẽ bắt vào nhà lao, dùng hình tra khảo ngay tức khắc. Mọi người đều thần hồn nát thần tính, nếu không phải vạn bất đắc dĩ, tuyệt đối không ai muốn ra đường lúc này.

Thời Diệu Diệu dẫn Tý Ngọ đến một quán ăn ở phía Nam thành, quán ăn này vốn cũng không lớn, mà hôm nay lại càng thêm ảm đạm. Lúc họ đi vào, tên giúp việc đang chống cằm trên quầy ngủ gật, đầu thỉnh thoảng lại trượt ra khỏi tay, giật mình sức tỉnh, rồi lại chống cằm ngủ tiếp.

Tý Ngọ ngồi vào chỗ rồi gắt lên: “Ê, cho mấy món ăn vặt lên đây nào.”

Tên giúp việc giật nảy mình, suýt chút nữa thì đổ người xuống quầy. Hắn dụi dụi mắt, nhanh chóng bước ra nói: “Hai vị, hai vị muốn ăn gì ạ?”

“Cứ mang mấy món ăn vặt lên là được rồi.” Thời Diệu Diệu cướp lời, Tý Ngọ liếc nhìn cô, rồi hỏi: “Có rượu gì không?”

“Giờ chỉ còn Nhị oa đầu thôi, anh uống mấy bình?” Tên giúp việc cười cười nói.

“Lấy một bình thử xem mùi vị thế nào!” Tý Ngọ nói.

“Được.” Dứt lời, tên giúp việc hét vào bên trong: “Hai đĩa đồ ăn, một bình Nhị oa đầu.”

“Được rồi!” Trong bếp vọng ra một tiếng trầm trầm đáp lại.

“Tiểu sư thúc, chúng ta thăm dò vị trí của sư phụ tôi thế nào bây giờ?” Tý Ngọ nhân lúc này tranh thủ hỏi.

“Ừm, chuyện này phải dựa vào anh thôi, lần trước anh cứu Phan Tuấn ra thế nào?” Thời Diệu Diệu cười khẩy nói.

“Chuyện này...” Tý Ngọ nhớ rõ mình chưa từng kể chuyện cứu Phan Tuấn ra với Thời Diệu Diệu, chẳng lẽ là Phan Tuấn tự mình nói với cô.

“Sao hả?” Thời Diệu Diệu cười lạnh, “Chẳng lẽ anh không muốn cứu sư phụ mình sao?”

“Sao lại không chứ? Đó là ân sư truyền nghề cho tôi kia mà, có điều tôi thật sự không biết ông ấy bị nhốt ở đâu. Vả lại, nghe nói trong nhà lao ấy có rất nhiều phòng giam, đường đi phức tạp, mạo hiểm xông vào căn bản không thể tìm được người, càng không nói đến chuyện cứu người ra.” Tý Ngọ nói cũng không phải là không có lý, nhưng Thời Diệu Diệu lại bật cười: “Nhìn bộ dạng cuống cuồng biện bạch của anh kìa, lần này không cần anh đào đường hầm cứu sư phụ anh đâu, chúng ta cứ thông dong mà đi thẳng vào thôi.”

“Đi thẳng vào?” Tý Ngọ thốt lên đầy nghi hoặc, đúng lúc này, tên giúp việc đã bưng lên hai món nóng hôi hổi, cả một bình Nhị oa đầu thơm ngào ngạt.

“Ăn trước đi, ăn no xong chúng ta còn phải gặp một người.” Thời Diệu Diệu làm ra vẻ thần bí nói. Tý Ngọ chẳng hiểu gì cả, nhưng nhìn bộ dạng chắc chắn của Thời Diệu Diệu, anh ta chắc mẩm cô đã có tính toán, bèn cầm một cái chén rót rượu đưa cho Thời Diệu Diệu: “Tiểu sư thúc, cô uống một chén không?”

Thời Diệu Diệu thoáng ngần người, sau đó mỉm cười cầm chén rượu uống cạn. Tý Ngọ thấy Thời Diệu Diệu hào sảng như vậy, lại rót thêm cho cô một chén nữa, rồi tự châm rượu, kính cô một chén.

Ăn cơm xong, hai người tìm một khách sạn không lớn lắm trong thành nghỉ lại, nơi này phải gọi là quán trọ lông gà mới đúng. Quán

lông gà, chính là loại khách sạn hạ đẳng đã nhắc đến ở trên, có điều, nơi này xem ra còn kém hơn cả khách sạn trước.

Quán trọ kiểu này xuân hạ thu đông cũng đều không có chăn, đông lạnh chỉ có thể dùng lông gà để giữ ấm, vì vậy mới gọi là quán trọ lông gà. Đến mùa hè, nhà trọ nóng bức khó chịu, lại thêm ruồi muỗi thành đàn, rồi mùi thối chân, mùi mồ hôi, thực sự không phải là nơi con người ở nổi. Vì vậy từng có thơ rằng: “Tung hoành ngổn ngang vang tiếng ngáy, mùi hôi nồng nặc hơi người đầy.” Đây chính là miêu tả chân thực nhất về nhà trọ lông gà kiểu này.

Thời Diệu Diệu chọn một nhà trọ lông gà để trú chân cũng có lý do của cô, một là nơi này rộng rãi hỗn tạp, dễ che đậy hành tung, hai là nơi này có liên quan đến việc họ sắp làm.

“Tiểu sư thúc, nơi này khó ngủ quá đi mất!” Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu vào một phòng đơn trong quán trọ rẻ tiền, căn phòng này là do Thời Diệu Diệu đích thân chọn, Tý Ngọ cứ bịt chặt mũi.

“Ừm, nếu không chịu được thì ra ngoài cho thoáng.” Thời Diệu Diệu mỉm cười nói, Tý Ngọ ngẫm nghĩ giây lát, cuối cùng vẫn ở lại, “Tiểu sư thúc, chúng ta làm cách nào mà ung dung đi vào trong đây được?”

Thời Diệu Diệu lại mỉm cười nói: “Vừa nãy không phải đã nói rồi sao? Ăn xong chúng ta sẽ đi gặp một người.”

“Ừm, đúng vậy! Bao giờ thì chúng ta xuất phát?” Tý Ngọ nói đoạn đứng lên luôn.

“Không cần vội, chốc nữa người đó sẽ đến tìm chúng ta.” Thời Diệu Diệu nói vậy là Tý Ngọ ngăn người ra, từ lúc anh ta và Thời Diệu Diệu cùng vào thành, cô luôn lạnh nhạt hờ hững, chẳng thấy có hành động gì, rốt cuộc người nào lại biết bọn họ ở đây được? Tý Ngọ nghi hoặc nhìn Thời Diệu Diệu đang ngồi bên cạnh, chỉ thấy gương mặt cô không bộc lộ cảm xúc gì, lạnh tựa băng sương.

Một lúc sau, Tý Ngọ lại nheo mắt cười hì hì, kéo ghế lại gần Thời Diệu Diệu hỏi: “Tiểu sư thúc, hì hì, rốt cuộc bộ mặt thật của cô trông

thế nào vậy?”

Thời Diệu Diệu lườm Tý Ngọ một cái, mỉm cười nói: “Không phải anh đã thấy rồi sao?”

“Hi hi, tôi nghe nói khu trùng sư hệ Thủy sở trường nhất là thay đổi dung mạo, vì vậy chưa có một ai được trông thấy bộ dạng thực sự của cô.” Tý Ngọ vừa nói vừa cẩn thận quan sát gương mặt của Thời Diệu Diệu.

“Anh thật sự muốn nhìn thấy gương mặt của tôi à?” Thời Diệu Diệu lạnh lùng nói.

Tý Ngọ thấy Thời Diệu Diệu không ngờ lại chịu lộ mặt như thế, vội vàng gật đầu chăm chú nhìn cô.

“Ừm, vậy thì phải nói trước, bất cứ người nào nhìn thấy bộ mặt thật của tôi đều chỉ có một kết cục.” Thời Diệu Diệu đột nhiên nói chậm rãi lại, khóe miệng nhếch lên, từ giữa hai hàm răng bật ra một chữ: “Chết!”

Tý Ngọ biết rõ Thời Diệu Diệu trở mặt như trở bàn tay, chẳng khác gì ngày tháng Sáu, huống hồ lại là người nói được làm được, vội vàng xua tay nói: “Vậy thì thôi không xem nữa.”

Đúng lúc này, bên ngoài đột nhiên có tiếng gõ cửa, Tý Ngọ ngây người, quay đầu lại nhìn Thời Diệu Diệu, chỉ thấy khóe miệng cô lộ ra một nụ cười rất khó nhận thấy, sau đó lạnh lùng cất tiếng: “Vào đi!”

Cửa mở ra, Tý Ngọ tròn mắt lên nhìn người bước từ ngoài vào, người này khom lưng, mặc áo cộc, đầu đội mũ rơm, chân đi một đôi dép cỏ đã hơi rách nát.

Sau khi vào phòng, y liền liền mũ ra, để lộ gương mặt gầy gò tiêu tụy, mắt trũng sâu, hai bên má hóp lại, từng nếp nhăn sâu như vết dao khắc, nhưng ánh mắt y lại bình thản như nước, y đảo mắt khắp phòng, sau cùng ánh mắt dừng lại ở Thời Diệu Diệu.

“Cô... cô là?” Người mới đến tò mò nhìn cô gái xinh đẹp trước mắt.

“Không hỏi thân phận, không hỏi ý đồ, không hỏi đi đâu.” Thời Diệu Diệu trả lời trầm ổn và lưu loát.

Gã hán tử cười cười, nếp nhăn nơi khóe mắt cũng nhúc nhích theo: “Cô nương cũng rất thông thạo quy củ chỗ này đó!” Thời Diệu Diệu chỉ cười khẩy lạnh lùng.

“Nếu cô nương đã hiểu biết quy củ nơi này như vậy, hẳn cũng rõ cung cách hành sự ở đây chứ?” Nói đoạn, hán tử đưa mắt đánh giá Tý Ngọ một lượt từ trên xuống dưới, Tý Ngọ hoang mang hết nhìn đối phương, lại quay sang nhìn Thời Diệu Diệu.

“Ừm, sợ rằng chuyện này tôi nói ra, các anh không dám nhận!” Thời Diệu Diệu cao giọng nói.

“Hình như cả thành Bắc Bình này không có việc gì mà Mã gia không dám nhận cả!” Giọng điệu của y không giấu vẻ khoa trương, kể đó lại tiếp lời: “Tiểu cô nương, không cần phải khích tôi làm gì, nếu tôi nói việc này không dám nhận, thì cả thành Bắc Bình cũng không ai dám nhận đâu.”

“Chuyện này ông thực sự không dám nhận đâu.” Thời Diệu Diệu không chút nể nang.

Hán tử hơi cúi đầu “hừ” một tiếng, sau đó nói: “Vậy thì tôi cũng rất muốn hỏi xem rốt cuộc chuyện gì đây.”

“Ông có quy tắc, tôi cũng có quy tắc của mình.” Thời Diệu Diệu nhìn hán tử nói.

“Cô nương cứ nói ra xem nào.” Trong lúc nói chuyện, đối phương đã ngồi xuống ghế.

“Bất cứ người nào, sau khi biết chuyện này đều phải nhận làm, bằng không...” Chữ “giết” cuối cùng còn chưa thốt ra khỏi miệng, tay Thời Diệu Diệu đã chém xuống.

Hán tử liếc Thời Diệu Diệu, rồi nhìn sang Tý Ngọ ngồi bên cạnh, bật cười như thể tự giễu: “Kể cả tôi không nhận, hẳn các người cũng chẳng làm gì được đâu.”

“Hừ, tôi biết Mã gia xưa nay rất coi trọng chữ ‘tín’, chắc hẳn sẽ không vì một vụ mua bán mà đập vỡ biển hiệu vàng mấy chục năm nay của mình đấy chứ?” Thời Diệu Diệu mỉm cười.

“Được rồi, cô nương cứ nói xem đó là việc gì trước đã!” Hán tử cảm thấy cô gái trước mặt mình chẳng những xinh đẹp tuyệt trần, mà cách nói chuyện cũng khiến người ta có cảm giác cô là người thông minh dị thường.

Thời Diệu Diệu ghé miệng bên tai Hán tử khẽ thì thầm mấy tiếng, y nghe mà trợn tròn mắt há hốc miệng ra, khi Thời Diệu Diệu nói xong, sắc mặt Hán tử trở nên nặng nề, hai hàng lông mày rậm nhều chặt, ngón tay không ngừng gõ nhẹ lên mặt bàn.

“Mã gia, sao rồi? Công việc này ông có dám nhận không?” Thời Diệu Diệu nhìn Mã gia đang trầm tư, nói.

“Cô bé con, đợi đã, để tôi nghĩ xem.” Hán tử ấn mạnh lên trán một cái, những nếp nhăn trên trán bị lực của ngón tay di thành hình nếp sóng, Tý Ngộ thấy vậy rất muốn cười, nhưng bầu không khí trong phòng quá ngột ngạt, khiến anh ta không sao cười nổi.

“Được rồi, quyết định vậy đi, nhưng thù lao thì...” Hán tử đẩy ghế đứng dậy.

“Ừm, ừm, chỉ đợi câu này của ông thôi, tiền không phải là vấn đề.” Thời Diệu Diệu nhoẻn miệng cười tươi.

“Hả?” Mã gia đưa mắt đánh giá Thời Diệu Diệu, tựa hồ rất không yên tâm, Thời Diệu Diệu mỉm cười lấy trong túi ra một hộp nhỏ hình chữ nhật, trên nắp khảm hai con phượng hoàng, cô mở hộp ra, đồ vật bên trong được gói bằng vải đỏ, lại mở tấm vải ra, bên trong hóa ra là mấy đĩnh vàng.

Tý Ngộ không khỏi giật mình, từ nhỏ đến giờ anh ta chưa từng nhìn thấy nhiều vàng đến thế, nhưng Hán tử kia lại rất bình tĩnh, y nhặt một đĩnh lên, mấy đĩnh vàng này toàn là loại bốn lượng từ chế độ cũ, y cầm trên tay mân mê một chốc rồi nói: “Cô nương nói, tối nay cần dùng luôn phải không?”

Thời Diệu Diệu gật đầu, Mã gia ngẫm nghĩ một lát rồi nói: “Được, tối nay tôi sẽ cho người mang đến, cô cứ ở đây đợi là được.”

Dứt lời, Mã gia chấp tay chào, rồi đẩy cửa bước ra ngoài.

Đợi hán tử ấy đi khỏi, Tý Ngọ mới nhích lại gần Thời Diệu Diệu hỏi: “Tiểu sư thúc, người mà cô nói cần gặp chính là y đấy hả?”

Thời Diệu Diệu gật đầu: “Đừng nhìn tướng mạo y bình thường, thực ra y rất có lai lịch đấy.”

Tý Ngọ háo hức ngồi xuống trước mặt Thời Diệu Diệu chờ cô nói tiếp, nhưng Thời Diệu Diệu dường như không hề ý thức được điều ấy.

“Gì nữa?” Tý Ngọ sốt ruột hỏi.

“Hết rồi!” Lời của Thời Diệu Diệu khiến Tý Ngọ suýt chút nữa ngã lăn ra đất.

“Tiểu sư thúc...”

“Ừm, được rồi, thôi thì kể cho anh nghe về Mã gia này vậy.” Thời Diệu Diệu ngồi xuống nói, “Người này tên Mã Trường Sinh, ngoại hiệu Mã Xà tử. Sở dĩ gọi như vậy vì y là kẻ có nghìn khuôn mặt, gặp người thì nói tiếng người, gặp ma nói tiếng ma, tâm địa sâu xa, thủ đoạn tàn độc, bởi vậy rất nổi danh trong hai giới hắc bạch. Y chủ yếu làm những công việc mờ ám, ngoài ra còn giúp người ta nghe ngóng tin tức via hè. Người này dường như quan hệ rất rộng, chẳng những liên hệ được với đám hắc bang như Thanh bang, Thanh Long bang, mà còn bí mật qua lại với một số nhân vật cấp cao trong chính quyền, thậm chí ngấm ngầm liên hệ với cả người Nhật nữa. Chỉ là rất ít người biết thân phận chân thực của y. Có điều, muốn tìm được y không khó, chúng ta vào ở trong nhà trọ này chính là tìm y đấy. Người ta vẫn nói, Mã gia mở một nhà trọ tại thành Bắc Bình, tuy chỉ là nhà trọ hạng bét, nhưng bên trong lại chứa cả càn khôn. Những người ở đây thuộc đủ mọi hạng trong tam giáo cửu lưu, song không có ai vào trong gian phòng này cả.”

Tý Ngọ đảo mắt một lượt, hỏi: “Tiểu sư thúc nói là căn phòng này ấy hả?” Sau đó liền sực hiểu ra, “Thì ra tiểu sư thúc nhất quyết đòi ở gian phòng này là vì thế à!”

“Ừm, đúng vậy, người ở trong phòng này đều là người muốn tìm Mã Trường Sinh giao dịch, sẽ có người báo cho y biết.” Thời Điều Điều thở hắt ra.

“Tiểu sư thúc, lúc này cô nói với y chuyện gì vậy? Tý Ngọ càng lúc càng thêm tò mò.

Thời Điều Điều liếc anh ta: “Đến tối khắc biết, anh chuẩn bị trước đi, hôm nay chúng ta sẽ vào nhà lao Bắc Bình cứu sư phụ của anh.” Nói đoạn, lông mày Thời Điều Điều đột nhiên hơi nhướng lên, thân thể có cảm giác nhẹ bỗng, cũng may thứ cảm giác này chỉ kéo dài một thoáng, cô cũng không để ý cho lắm.

Ở phủ Song Cáp cách đó mấy chục dặm, Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân sớm đã chuẩn bị xong xuôi, nhưng nét mặt Âu Dương Yến Vân lại hết sức nặng nề, cô cứ đứng ở cửa, không ngừng ngó nghiêng ra phía ngoài.

“Yến Vân, sao vậy?” Phan Tuấn hỏi.

“Ừm, không có gì, chỉ là hơi lo lắng, không biết bọn Tý Ngọ có cứu được Phùng sư phụ không thôi.” Âu Dương Yến Vân ngơ ngẩn trả lời.

“Yên tâm đi, tôi đã dặn Thời cô nương nên làm thế nào rồi.” Phan Tuấn đứng dậy, thấy sắc trời đã sẫm tối, cũng đến lúc họ phải lên đường rồi.

Âu Dương Yến Vân “ừm” một tiếng, sau đó lại ngó nghiêng ra bên ngoài, thấy ngoài cửa thủy chung vẫn không có động tĩnh, mới theo Phan Tuấn đi tới chuồng ngựa phía sau nhà.

Trong chuồng ngựa có bốn con tuấn mã, Phan Tuấn chọn ra một con, Âu Dương Yến Vân quan sát một lượt, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở một con ngựa khác. Con ngựa cô chọn có thân hình cường tráng,

lông bờm đen tuyền, trán gồ lên, hai mắt lồi ra, dưới vó trông như đệm cả bánh men rượu vậy.

Âu Dương Yến Vân đi tới bên con ngựa, khẽ vuốt lưng nó, không ngờ con ngựa ấy tính tình nóng nảy, vừa chạm vào liền chồm cả hai chân trước lên, ngựa cổ hí dài, tiếng hí như chuông đồng, hai chân giậm xuống làm mặt đất rung lên thành thạch. Âu Dương Yến Vân giật nảy mình, vội vàng lùi ra sau hai bước, con ngựa cúi đầu, mũi thở phì phò, bộ dạng có vẻ rất bất phục tùng.

“Ừm, nhân lực của cô cũng khá lắm, đó là con ngựa của bác Cả, tên là Phi Hồng, vì tính tình nóng nảy bất kham, nên ngoài bác Cả của tôi ra không ai cưỡi nổi nó cả.” Phan Tuấn ngồi trên lưng ngựa nói, “Cô chọn con khác đi vậy!”

Âu Dương Yến Vân bỏ ngoài tai lời của Phan Tuấn, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào con ngựa ô, Phan Tuấn thầm nhủ tuy là một cô gái, nhưng dấu sao Âu Dương Yến Vân cũng là truyền nhân của khu trùng sư hệ Hỏa, không khỏi ngấm tính cách nóng nảy từ trong xương cốt. Có điều con ngựa này tính nóng như lửa, nếu gượng ép cưỡi lên chỉ sợ sẽ làm bị thương Âu Dương Yến Vân, nghĩ tới đây, anh liền nhảy xuống ngựa.

Phan Tuấn còn chưa chạm đất, Âu Dương Yến Vân đã tung mình lao tới trước mặt con Phi Hồng, hai mắt trợn trừng lên, nhìn thẳng vào mắt con ngựa. Phi Hồng cũng không hề lép vế, cũng trợn mắt nhìn lại Âu Dương Yến Vân. Phan Tuấn thấy tình cảnh này thì không khỏi ngẩn người ra, tuy không rõ rốt cuộc Âu Dương Yến Vân muốn làm gì, nhưng anh biết bên trong nhất định có huyền cơ gì đó. Nghĩ lại, thì lũ bì hầu hung hãn như vậy mà cũng bị gia tộc Âu Dương thuần phục, con ngựa Phi Hồng này tuy hung dữ nóng nảy, nhưng còn xa mới bằng được bì hầu.

Một người một ngựa cứ nhìn nhau chòng chọc, thoáng sau đó, chân trước con Phi Hồng không ngừng giậm loạn xạ xuống đất, nghe lóc cóc như giẫm lên hạt đậu, hơi thở của Âu Dương Yến Vân cũng

trở nên gấp rút. Phan Tuấn biết lúc này hẳn là thời khắc mấu chốt của cuộc đối đầu giữa người và ngựa, rồi lại thêm một lúc nữa, mắt con Phi Hồng sụp xuống, đầu cũng cúi thấp theo.

Âu Dương Yến Vân từ đầu chí cuối vẫn không lộ cảm xúc gì, cô nhè nhẹ vươn tay phải ra vuốt ve đầu Phi Hồng một lát, con ngựa không ngờ lại nhu thuận lúc lắc cái đầu tựa như phối hợp với động tác của Âu Dương Yến Vân. Thấy vậy, quả tim đang treo lơ lửng của Phan Tuấn rốt cuộc cũng hạ xuống, xem ra con ngựa đã bị Âu Dương Yến Vân thuần phục rồi.

Lúc này, Âu Dương Yến Vân mới cười cười, xoay người kéo dây cương, nhảy lên lưng Phi Hồng: “Anh Phan Tuấn, chúng ta đi thôi!” Hai người cười ngựa rời khỏi phủ Song Cáp, lên sạn đạo thì xuống ngựa, Phan Tuấn hết sức tò mò khi Âu Dương Yến Vân vừa nhìn đã chọn trúng Phi Hồng: “Yến Vân, sao cô lại chọn con Phi Hồng này vậy?”

“Ha ha, anh Phan Tuấn, khu trùng sư hệ Hỏa bọn em đâu phải loại an chay chứ.” Âu Dương Yến Vân tỏ ra hết sức đắc ý, nói: “Bọn em chủ yếu điều khiển giống đại trùng, đâu như lũ nhện buồn nôn mà Tý Ngọ kia điều khiển, đừng nói là con ngựa nhỏ bé này, kể cả hổ với sư tử cũng chẳng đáng ngại gì. Và lại, khu trùng sư hệ Hỏa vốn đã học qua thuật xem tướng ngựa, trong ‘Tướng mã kinh’ có viết: ‘Đầu ngựa là vương, phải vuông, mắt là thừa tướng, phải sáng, sống lưng là tướng quân, phải mạnh, bụng là thành quách, phải căng, bốn chân là quan lệnh, phải dài.’ Nhìn con ngựa này là biết, tứ chi mạnh khỏe hữu lực, xương sống rắn chắc, vả lại mép ngựa đỏ hồng, tai nhỏ mà gần nhau, nhất định là một con thiên lý mã.”

“Ha ha, không ngờ em cũng rất có kiến thức xem tướng ngựa đấy.” Chữ “em” của Phan Tuấn vừa thốt ra khỏi miệng, sắc mặt Âu Dương Yến Vân lập tức xị xuống, dồn sức giật dây cương, Phi Hồng liền rảo nhanh bước chân, cô cũng rảo bước vượt lên phía trước Phan Tuấn.

Phan Tuấn thấy vậy, thầm nhủ lẽ nào mình vừa nói sai điều gì? Bèn cũng kéo ngựa đi nhanh. Sau khi qua cầu, Âu Dương Yến Vân liền tung mình lên ngựa, vung roi quất khê. Bốn vó Phi Hồng lướt đi như bay, quả nhiên là ngựa báu ngày phi ngàn dặm, Phan Tuấn còn chưa kịp lên ngựa, cả người lẫn ngựa của cô đã không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này vầng trăng đã lên cao, Âu Dương Yến Vân cười Phi Hồng lai đi được mấy dặm thì ghìm cương lại, thấy Phan Tuấn vừa chưa đuổi kịp thì không khỏi cười thầm, đưa mắt nhìn xung quanh, từ nơi này đi thêm mấy dặm đường nữa chính là quan đạo hướng về phía Tây, con đường này được làm đã lâu, vì rất thuận tiện nên lúc này đã bị người Nhật chiếm làm đường vận chuyển vật tư và đồ quân giới.

Âu Dương Yến Vân đợi một lúc mới nghe thấy tiếng vó ngựa từ đằng xa vắng đến, chính là Phan Tuấn đuổi tới nơi.

“Yến Vân, em chạy nhanh như vậy ngộ nhờ gặp phải người Nhật thì sao? Phan Tuấn vừa dừng ngựa liền lên tiếng chất vấn.

“Hứ.” Âu Dương Yến Vân ngoảnh đầu, khê vồ lên Phi Hồng một cái, Phan Tuấn vội xông lên ghìm cương ngựa lại, bấy giờ mới ngăn được cô.

“Anh làm gì vậy?” Âu Dương Yến Vân ra vẻ giận dữ quát hỏi.

“Phía trước là đường chính rồi, thường xuyên có lính tuần qua lại, vừa nãy tôi đã hỏi Phan Dao, chú ấy nói ông nội em đi đường nhỏ.” Phan Tuấn nói xong liền buông cương ngựa của Âu Dương Yến Vân ra, “Đi theo anh.”

Bên cạnh đường cái quan có một con đường nhỏ, bảo là nhỏ, nhưng cũng đủ cho hai cỗ xe ngựa chạy song song, có điều đường đi quanh co khúc khuỷu, đánh xe tương đối khó, song cưỡi ngựa thì không trở ngại gì. Lúc này, Âu Dương Yến Vân không thúc ngựa chạy nhanh nữa, mà ghìm cương để đi ngang hàng với Phan Tuấn.

Ánh trăng lấp lóa trong đêm mùa hạ, giữa các lùm cỏ thì thoảng vang lên tiếng côn trùng rả rích, nhất thời, Âu Dương Yến Vân có một

ảo giác, tưởng chừng thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này, nhưng tiếng vó ngựa cuồn cuộn vẫn nhắc nhở cô, mục đích của chuyến đi là tìm kiếm em trai và ông nội. Và lại, hiện giờ xung quanh bốn bề đều là nguy cơ rình rập, rất có thể lúc này họ đã bị người ta để ý đến rồi cũng nên.

Hai người ra roi thúc ngựa, quãng đường chừng bốn năm chục dặm này, hai con ngựa chỉ tốn chừng một canh giờ, khi họ đến Hắc Sơn thì trăng đã lên đến giữa bầu trời, ánh trăng trắng toát chiếu nghiêng nghiêng lên vách núi đen kịt, toát lên một vẻ thê lương.

Bọn họ xuống ngựa, chậm rãi bước đi trên đường, tìm kiếm dấu vết của trận đánh nhau hôm trước. Đi được chừng trăm mét, quả nhiên hai người phát hiện ra dưới đất có vết máu lấm tẩm, bên cạnh lại có mấy cái hố rộng chừng một mét, hẳn là do lũ kiến sư tử để lại.

“Anh Phan Tuấn, anh xem kìa...” Âu Dương Yến Vân trở đám cỏ hoang rạp xuống bên cạnh, Phan Tuấn vội chạy tới, chỉ thấy trong lùm cỏ có một cỗ xe ngựa đổ nghiêng, chính là cỗ xe mà Âu Dương Lô Hỏa dùng để rời khỏi Bắc Bình.

” Đúng chỗ này rồi!” Tim Phan Tuấn đập nhanh hơn, anh đưa mắt nhìn ngó xung quanh, cách chỗ anh đứng không xa quả có một con đường nhỏ, ngoằn ngoèo hướng lên đỉnh núi. Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân buộc ngựa ở ven đường, sau đó rảo bước đi theo con đường nhỏ ấy lên trên.

Âu Dương Yến Vân nôn nóng tìm kiếm em trai nên đi trước, đến lưng chừng núi quả nhiên có một tảng đá lớn, thoạt nhìn trông giống như một cỗ quan tài. Âu Dương Yến Vân men theo con đường nhỏ xộc thẳng lên đỉnh núi, còn Phan Tuấn lại quan sát một lượt xung quanh tảng đá lớn, thấy lùm cỏ ở phía sau tảng đá rạp xuống khá nhiều, đây chắc hẳn là nơi Phan Dao ẩn mình.

Sau đó, anh quay người đuổi theo Âu Dương Yến Vân, thấy cô thở hồng hộc chạy lên đỉnh núi, dưới ánh trăng trắng đến hơi lóa mắt,

những khối đá trên đỉnh núi vẫn còn lưu lại vết máu, bên cạnh là một vách đá cheo leo sâu hơn trăm trượng.

Âu Dương Yến Vân đi qua đi lại trên đỉnh núi, ánh mắt không ngừng lùng sục trên mặt đất, đột nhiên cô phát hiện ra gì đó, liền khom người cẩn thận vươn ra phía mép vách đá, nhặt lên một vật nhỏ màu đen.

Phan Tuấn cảm thấy vật đó rất quen mắt, đến khi Âu Dương Yến Vân đứng dậy xòe tay ra, khóe mắt đã không tìm được mà ăng ăng nước, Phan Tuấn mới nhìn rõ, hóa ra là một con Minh quý.

Âu Dương Yến Vân từng nói, lúc mẹ cô ra đi từng để lại một con Minh quý, con Minh quý này luôn được em trai cô mang bên mình.

“Anh Phan Tuấn, anh biết không? Mẹ em bỏ đi hồi em trai em còn rất nhỏ, nó không hề nhớ mẹ trông như thế nào, đây là thứ duy nhất mẹ em để lại, cũng là manh mối duy nhất để tìm mẹ, vì vậy em trai em luôn coi con Minh quý này như tính mạng mình. Lần này đến Trung Nguyên, nó cũng đi theo, chính là vì hi vọng có thể dùng con Minh quý này tìm kiếm xem mẹ đang ở đâu. Bởi thế nó tuyệt đối không bao giờ bỏ lại thứ này, trừ phi...” Nói tới hai chữ “trừ phi” , giọng Âu Dương Yến Vân bắt đầu run rẩy.

Phan Tuấn vỗ nhẹ lên vai Âu Dương Yến Vân, Âu Dương Yến Vân liền thuận thế nhào vào lòng anh. Phan Tuấn thoáng lộ vẻ ngỡ ngàng, sau đó lại vỗ vỗ vào lưng cô mấy cái. Đứng trước cô gái không còn nơi nương tựa này, anh thực cũng không biết nên làm sao mới có thể khiến lòng cô vơi đi nỗi sầu.

Phan Tuấn khẽ nhắm mắt, tiếng côn trùng mùa hạ chùng chùng như không còn ồn ã nữa, nhất thời anh tưởng mình có thể nghe thấy cả tiếng tim đập của đối phương, làn hương thơm ngát ùa vào mũi, khiến anh có cảm giác lâng lâng ngỡ ngẩn. Phan Tuấn hơi hốt hoảng, vốn định niệm *Đạo đức kinh*, nhưng đầu óc lại rối như tơ vò, đành tìm đại một đoạn mật quyết, lẩm nhẩm đọc thuộc.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân cuống cuồng và tiếng thở dồn dập vang lên, có lẽ là của nữ giới. Phía sau, lại có tiếng bước chân còn hoảng loạn hơn, nghe như thể có năm ba người vậy, bọn họ đều đi giày da, miệng không ngừng kêu: “Hoa cô nương...” Nghe giọng không khó đoán ra đấy đều là người Nhật, thân thể Phan Tuấn khê rung lên, mở bừng hai mắt.

Hành động này của anh làm Âu Dương Yến Vân ngây người, cô ngạc nhiên ngược nhìn Phan Tuấn. Vì đã có kinh nghiệm lần trước, Phan Tuấn biết chỉ cần mình nghe thấy, thì chuyện đó nhất định đã xảy ra. Âu Dương Yến Vân nhân ra anh biến sắc mặt, liền hỏi: “Anh Phan Tuấn, có chuyện gì vậy?”

Phan Tuấn đưa mắt nhìn xung quanh, nói: “Có chuyện rồi, chúng ta mau xuống núi.”

Anh vừa mới dứt lời, thì từ phía xa vang lên một tiếng súng, Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân đều ngẩn ra, đưa mắt nhìn nhau, âm thanh truyền đến từ hướng họ xuất phát khi nãy. Cả hai vội nhanh chóng chạy xuống chân núi.

Tiếng súng vang vọng khắp cả ngọn núi, vừa khéo đúng lúc này, ở thành Bắc Bình cách đó năm chục dặm cũng có tiếng súng vang lên. Tiếng súng này truyền ra từ nhà của cục trưởng Cục cảnh sát Bắc Bình - Phương Nho Đức. Bên ngoài lập tức có mấy người chạy tới hỏi: “Cục trưởng, có chuyện gì vậy ạ?”

“Cút cút cút, không có gì, con bà nó, súng của tao bị cướp cò thôi!” Phương Nho Đức quát lớn, hai viên cảnh sát vừa chửi thầm Phương Nho Đức, vừa quay người bỏ đi. Trong phòng Phương Nho Đức, một khẩu súng đen ngòm đang đè lên đầu y. Người Phương Nho Đức ưỡn thẳng, lưng dựa vào bàn, gương mặt chữ điền miễn cưỡng rạn ra một nụ cười, lấp ba lấp bắp: “Hảo hán, hảo hán, tha mạng, có gì thì từ từ nói.”

Người kia tay cầm súng, tướng mạo lạnh lùng, đặc biệt là đôi mắt tràn đầy sát khí, thoạt nhìn chắc chỉ khoảng trên dưới hai mươi. Gã ta

cười khẩy lạnh lùng: “Có người muốn gặp người.”

“Được được được!” Phương Nho Đức vội gật đầu lia lịa, “Không biết vị đại gia đó đang ở đâu vậy?”

“Hừm, lát nữa người sẽ gặp thôi.” Gã thanh niên lạnh lùng nói, “Đi theo ta, đừng có giở trò gì đấy.” Dứt lời, gã xoay người ra phía sau Phương Nho Đức, gí súng vào thắt lưng họ Phương. Phương Nho Đức chậm chậm đi phía trước, còn gã trai trẻ lặng lẽ theo sau.

Hai gã lính canh bên ngoài cổng đang hút thuốc, miệng huýt sáo say sưa, thấy Phương Nho Đức đi tới vội ném điếu thuốc trên tay ra phía sau, đứng thẳng người lại, chỉ sợ họ Phương mắng cho một trận.

“Cục trưởng!” Hai người nhìn thẳng về phía trước, đồng thanh chào hỏi.

Phương Nho Đức “ậm ừ” ho khan một tiếng, vốn định ra hiệu cho hai tên lính canh, không ngờ hai tên này cũng đang có tính toán riêng. Trước đây, bọn chúng đã bị mắng không biết bao nhiêu lần vì tội hút thuốc trong giờ trực, giờ cả hai chỉ mong Phương Nho Đức không trông thấy điếu thuốc đang bốc khói nghi ngút sau lưng, còn đâu ra tâm tư mà suy đoán hàm nghĩa tiếng đặng hăng kia của họ Phương nữa chứ.

Gã trai trẻ gí súng sau lưng Phương Nho Đức, rời khỏi tòa phủ đệ của y, sau đó kéo họ Phương vào một con ngõ nhỏ, vừa đi vừa thì thầm bên tai đối phương: “Ừm, thuộc hạ của người cũng biết nghe lời lắm!”

Phương Nho Đức thầm nhủ, mẹ nó chứ, ông mày mà về được, trước tiên sẽ xử tử hai thằng gác cửa khốn nạn kia.

Ngoài đầu ngõ có một cỗ xe ngựa mui đen, gã trai đẩy Phương Nho Đức lên xe, đoạn gõ nhẹ vào trán y một cái, Phương Nho Đức chỉ thấy như đập đầu vào cột, mí mắt sụp xuống, ngã gục vào trong thùng xe. Gã trai trẻ đặt Phương Nho Đức nằm ngay ngắn, rồi đánh xe thẳng về quán trọ rẻ tiền.

Sau bữa tối nhạt nhẽo ở quán trọ, Tý Ngọ đã bắt đầu hết kiên nhẫn, Thời Diệu Diệu liếc anh ta: “Hừm, sao vậy? Nôn nao muốn gặp sư phụ quá rồi hả?”

“Ừm...” Tý Ngọ rớt cuộc cũng thờ hắt ra được sự dè nén trong lòng này giờ, “Tiểu sư thúc, cô xem đã đến giờ này rồi, rớt cuộc có gặp được sư phụ tôi không vậy?”

“Đương nhiên là được rồi.” Thời Diệu Diệu nói đoạn cầm chén trà lên nhắm một ngụm, thứ trà này chẳng những đắng chát khó chịu, còn lẫn cả mùi mốc meo nữa.

Tý Ngọ lắc đầu: “Tiểu sư thúc, thứ trà này đâu phải dành cho người uống!”

“Ha ha, đây là cao toái⁽¹⁾ thượng phẩm đó.” Dứt lời, Thời Diệu Diệu lại uống thêm ngụm nữa, Tý Ngọ dẫu môi lên lầm bầm: “Cao toái với cao tiếc cái gì, chẳng qua chỉ là lá trà vụn mà thôi!”

1. Một thứ lá trà đặc hữu của Bắc Kinh, thực chất là trà phế phẩm, chỉ có người nghèo mới uống.

“À, đúng rồi, Tý Ngọ, có chuyện này tôi vẫn không hiểu.” Thời Diệu Diệu đặt chén trà xuống nói.

“Vâng? Chuyện gì vậy?” Tý Ngọ kéo ghế lại bên cạnh Thời Diệu Diệu, tò mò hỏi.

“Anh và Âu Dương Yến Vân cô nương ấy!” Lời của Thời Diệu Diệu lập tức làm mặt Tý Ngọ đỏ bừng lên, anh ta nhích người ra sau, thấp giọng: “Tiểu sư thúc, cô biết là khu trùng sư hệ thổ chúng tôi và khu trùng sư hệ Hỏa xưa nay vốn bất hòa, và lại giờ đây trong lòng Âu Dương cô nương chỉ có Phan Tuấn tiểu sư thúc thôi.”

“Ha ha, nhưng tôi thấy Phan Tuấn cũng không có ý gì với cô ấy đâu!” Lời Thời Diệu Diệu khiến Tý Ngọ phấn chấn tinh thần lập tức, lại dịch người lại trước mặt cô, hỏi: “Tiểu sư thúc, có phải tiểu sư thúc Phan Tuấn nói gì với cô không?”

Thời Diệu Diệu bật cười khúc khích: “Chuyện này cả kẻ ngốc cũng nhìn ra được mà!”

“Chắc.” Tý Ngọ thở dài một tiếng nói, “Thế thì có ích gì chứ, kể cả tiểu sư thúc Phan Tuấn không có ý gì với cô ấy, cô ấy cũng sẵn lòng đi theo anh ta cả đời. Có điều, hì hì!” Tý Ngọ cười cười nói, “Tôi cảm thấy Thời cô nương rất xứng với tiểu sư thúc Phan Tuấn đấy.”

Thời Diệu Diệu thoáng ngẩn ra, nụ cười đã hoàn toàn biến mất. Tý Ngọ biết mình lỡ lời, bèn cẩn thận dịch ghế ra phía sau, đứng dậy hỏi: “Tiểu sư thúc, cô và Mã gia kia rốt cuộc giao dịch cái gì vậy?”

“Một người.” Thời Diệu Diệu cúi đầu lạnh lùng nói.

“Người gì cơ?” Tý Ngọ lại tò mò hỏi.

“Một người có thể dẫn chúng ta ung dung đi vào nhà giam Bắc Bình.” Câu trả lời của Thời Diệu Diệu càng lúc càng gãy gọn dứt khoát, so với lúc trước thì như thể biến thành một con người khác. Tý Ngọ thầm nhủ, mấy cô gái này cũng thật kì quái, rõ ràng là tiểu sư thúc Phan Tuấn không thích Âu Dương Yến Vân, nhưng Âu Dương Yến Vân lại ôm một mối tình si, rõ ràng Thời Diệu Diệu có ý với Phan Tuấn, nhưng khi bị mình chỉ ra thì lại sừng mặt lên, như muốn giết người ta vậy.

Đợi thêm một lúc nữa, Tý Ngọ đột ngột đẩy cửa, đang định ra ngoài thì bị Thời Diệu Diệu gọi giật lại: “Anh làm gì vậy?”

“Người ta có ba việc gấp mà, tiểu sư thúc!” Tý Ngọ đã lộ vẻ không vui.

Thời Diệu Diệu chán nản xua tay, Tý Ngọ bèn ra khỏi phòng, hỏi thăm tên giúp việc, rồi chạy thẳng ra sau khu nhà trọ, lúc này trong sân có mấy người đang thu dọn đồ đạc, Tý Ngọ vừa quan sát vừa đi về phía nhà xí. Đó toàn là những đồ nghề của gánh kịch hát. Tý Ngọ vào trong nhà xí, chợt nghe có tiếng xe lộc cộc vang lên, vội vàng giải quyết cho xong rồi chạy về nói với Thời Diệu Diệu: “Tiểu... tiểu sư thúc, người chúng ta đợi chắc là đến rồi đó.”

Anh ta vừa dứt lời, đã nghe cửa sau vang lên tiếng bản lề kéo kẹt. Mấy gã to con bước ra, khiêng một cái bao tải màu đen từ trên xe xuống đi về phía phòng.

Cửa phòng mở, Tý Ngọ lách người tránh sang một bên, chỉ thấy mấy người kia đặt bao tải lên giường đất rồi đóng cửa ra ngoài. Tý Ngọ tò mò đi tới bên cạnh, người bước vào chính là Mã gia.

Chỉ thấy y thoáng lộ ra nụ cười, ngồi xuống ghế, nói: “Cô nương, hàng tới rồi, cô cũng nên trả tiền đi thôi?”

Thời Diệu Diệu lấy cái hộp đựng vàng trong túi ra, đặt lên bàn: “Mã gia đếm đi.”

Mã Xà tử cười nhạt, cầm hộp vàng bỏ vào túi: “Không cần, cô nương là người phóng khoáng, tự nhiên sẽ không gạt ta. Nhưng ta khuyên các người nên nhanh chóng rời khỏi đây, chớ nên chuộc vạ cho chỗ này của ta thì hơn.”

“Ha ha, chẳng lẽ Mã gia cũng sợ chuyện sao?” Câu nói này của Thời Diệu Diệu rõ ràng có ý khiêu khích, song Mã Xà Tử chỉ cười cười nói: “Cô nương, vẫn nên nói cho cô câu này, người ta bảo cẩn thận thì sống lâu.” Nói đoạn, y liền xoay người rời khỏi gian phòng.

Sau khi Mã Xà tử đi khỏi, căn phòng chỉ còn lại Thời Diệu Diệu và Tý Ngọ. Thời Diệu Diệu đưa mắt ra hiệu cho anh ta, Tý Ngọ liền nhảy xổ lên giường, cởi sợi dây buộc miệng túi ra, Phương Nho Đức nằm bên trong không biết đã bị trói nghiêng lại từ bao giờ, miệng còn nhét một miếng vải trắng, nhưng đã tỉnh táo lại rồi.

Tý Ngọ rút miếng vải bịt miệng Phương Nho Đức ra, bộ dạng họ Phương lúc này trông khá tức cười, đôi mắt ngây dại trợn tròn lên nhìn hai người lạ mặt, mà không biết đối phương rốt cuộc muốn gì. Y thầm xỉ vả mình, thường ngày chỉ làm toàn chuyện xấu, giúp những kẻ xấu xa làm hại dân lành, hai người này nhất định là đến để báo thù rồi. Có điều y có thể lẫn lộn lên đến chức cục trưởng Cục cảnh sát thì cũng là loại người tương đối lịch duyệt, lập tức ngoác miệng ra kêu lên: “Các vị hảo hán, tiểu nhân đây làm con chó cho người ta thật không dễ dàng gì, toàn là bị ép buộc thôi, tiểu nhân trên còn có mẹ già, dưới có con thơ, chẳng qua cũng chỉ muốn kiếm cơm ăn thôi mà.”

Thời Diệu Diệu lạnh lùng nhìn Phương Nho Đức, Tý Ngọ lấy làm tức cười, nhưng vẫn cố nhịn. Phương Nho Đức thấy cầu xin vô hiệu, lại nói: “Bà cô ơi, chỉ cần không giết tôi, cô muốn gì cũng được, kể cả tôi phải tán gia bại sản cũng xin vâng!”

“Đừng giở trò nữa, bằng không...” Thời Diệu Diệu nói đoạn liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Phương Nho Đức nuốt nước bọt, đờ đẫn quay đầu lại nhìn Tý Ngọ, Tý Ngọ bèn đẩy y một cái: “Thấy chưa hả? Đi thôi...”

Dưới ánh trăng vắng vặc, ba người đi tới nhà lao Bắc Bình. Trên đường đi, Phương Nho Đức không ngừng suy đoán hai người này rốt cuộc là ai, vừa nãy Thời Diệu Diệu chỉ nói qua loa, bảo y dẫn mình đến nhà lao chứ không nói rõ mục đích là gì. Có điều, trước mắt nguy hiểm nhất vẫn là không hiểu bà cô đang đi phía trước kia dùng vũ khí gì mà lợi hại như thế, y có muốn trốn sợ rằng cũng không giở được trò gì, chỉ còn biết đi bước nào hay bước ấy vậy.

Sau khi họ rời khỏi quán trọ rẻ tiền, bên trong vẫn ồn ào như trước, người trong nhà đánh bài âm ỉ, chào hỏi nhau vồn vã, mấy người làm ở ban kịch vẫn bận rộn phía sân sau, đúng lúc này, một người mặc đồ đóng kịch màu xanh chầm chậm đi ra khỏi phòng, đứng giữa sân đang hăng một tràng.

CHƯƠNG 10: Vượt ngục

Mấy người đi qua cửa Đức Thắng, đến nhà lao số 2 Bắc Bình, dọc đường tuy thỉnh thoảng cũng gặp mấy đội lính tuần người Nhật, nhưng Phương Nho Đức rất biết điều, mặc dù nôn nóng thoát thân, song nghĩ đến thứ vũ khí thần bí trong tay Thời Diệu Diệu, rốt cuộc y vẫn từ bỏ ứ định. Mỗi khi gặp đám lính đi tuần, Phương Nho Đức đều chủ động đi lên chào hỏi, vì vậy, dọc đường cũng coi như thuận lợi.

Khi họ đến cửa nhà lao thì đã là giờ Tý. Tên lính canh công nghiêm mặt nhìn Phương Nho Đức, từ xa đã hỏi: “Người nào đó?”

“Ha ha, người anh em, tôi đây, Phương Nho Đức.” Phương Nho Đức nói đoạn liền đi lên trước, mặc dù y có đặc quyền ra vào nhà lao Bắc Bình, nhưng dù sao thì y và những cảnh sát coi ngục này vẫn thuộc hai hệ thống khác nhau, nói chuyện cũng rất là khách khí.

“Chậc? Cục trưởng Phương à? Sao muốn thế rồi ông còn đến đây thế?” Tên lính trực nghe thấy tên Phương Nho Đức ngữ khí cũng hoà hoãn đi nhiều, gật đầu chào hỏi.

“Công việc, công việc, không thể không đến thôi!” Nói đoạn, Phương Nho Đức chỉ Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu sau lưng nói: “Hai vị này đều là người cấp trên phái tới, họ muốn thăm vấn một tên phạm nhân.”

Tên lính nghe nói là người của cấp trên phái xuống, cái lưng đang ưỡn thẳng đột nhiên mềm nhũn như bánh mật, nụ cười hờ hững trên khoé miệng thoát cái đã tràn ra khắp gương mặt, hai con mắt nhỏ xiu nheo lại thành một đường mỏng dính.

Tý Ngọ thấy tình cảnh đó không khỏi tức cười, ngoảnh đầu lại nhìn Thời Diệu Diệu, thấy gương mặt cô vẫn không chút cảm xúc, bộ

dạng lạnh như băng sương, bất giác thầm khâm phục cô gái này, tuy mới chỉ hai mươi mấy tuổi đầu, nhưng xét về độ lão luyện thì không thua gì tiểu sư thúc Phan Tuấn cả.

“Chào hai vị, chào hai vị, các vị mau vào đi!” Tên lính canh đi ra chỗ cánh cổng đập nhẹ mấy cái, rồi quát vào trong: “Mau mở cửa.” Sau đó, quay đầu lại xum xoe với Thời Diệu Diệu và Tý Ngọ: “Xong ngay đây ạ, xong ngay đây ạ!” Bộ dạng như thể chỉ sợ có điều gì thất lễ.

Lúc này Phương Nho Đức đưa mắt nhìn quanh quất, hoặc không khỏi hơi chau mày, lòng chợt dâng lên một tia nghi hoặc, y quay đầu lại nhìn tên lính canh cửa, chỉ thấy hắn ta đang cười toe toát nhìn Thời Diệu Diệu, hoàn toàn không hề để ý đến mình.

Đúng lúc này, cánh cửa lớn màu đỏ đã được mở, từ bên trong đi ra một viên giám ngục cao lớn, hai hàng lông mày của Phương Nho Đức lại nhíu thêm, y còn chưa kịp hỏi han gì, Tý Ngọ đã bước qua cửa. Phương Nho Đức do dự theo sau, y nhìn viên giám ngục cao lớn, trống ngực bắt đầu đập rộn. Y đến đây ít nhất cũng phải mấy chục lần rồi, nhưng chưa từng nhìn thấy gương mặt đó, vả lại, trong trí nhớ của y, bọn giám ngục ở đây tên nào tên nấy đều rất uế oải, song người này lại có vẻ hết sức hăng hái tinh nhanh.

Lúc cửa lớn đóng lại, Phương Nho Đức rảo bước lên trước nói: “Chúng tôi muốn thăm vấn Phùng Vạn Xuân trong phòng giam chữ Thiên.”

Viên giám ngục kia gật đầu, sau đó đi trước dẫn đường. Phương Nho Đức quay đầu lại mỉm cười gật đầu với Thời Diệu Diệu, ý bảo họ đi theo mình. Chỉ là trong lòng y lại gợn lên mấy tia nghi hoặc, viên giám ngục này thật kì quái, không ngờ chẳng nói chẳng rằng câu nào.

Bằng qua khoảnh sân nhỏ trong nhà lao, viên giám ngục dẫn bọn Thời Diệu Diệu đi tới phòng giam chữ Thiên, bầu không khí nơi này hết sức kì dị, tĩnh lặng như tờ, hoàn toàn khác với những lần Phương Nho Đức tới đây. Trước đây, lần nào y đến nơi này cũng loáng thoáng

nghe thấy tiếng dùng cực hình tra khảo trong các phòng giam, nhưng lần này, cả khu nhà lao lại tĩnh lặng cứ như thể đi vào chốn Địa ngục vậy.

Lẽ nào vì mọi khi mình đều tới vào ban ngày? Mặc dù thầm nghi ngại trong lòng, Phương Nho Đức vẫn tự trấn an như thế. Thực ra, y đang rất mâu thuẫn, một mặt muốn nhanh chóng thoát khỏi sự khống chế của Thời Diệu Diệu, song cũng không hi vọng xảy ra chuyện gì bất ngờ. Bằng không, với khoảng cách hiện tại giữa y và Thời Diệu Diệu, y nhất định sẽ là kẻ đứng mũi chịu sào, là người đầu tiên gặp vạ.

Thứ vũ khí thần bí giấu trên người cô gái xinh đẹp mà lạnh lùng kia có thể lấy cái mạng nhỏ của y trong chớp mắt. Nghĩ tới đây, Phương Nho Đức bèn rảo nhanh bước chân. Dựa vào kinh nghiệm nhiều năm làm chó săn cho kẻ khác, y cố gắng kéo dài khoảng cách giữa mình và Thời Diệu Diệu, như vậy, dù có xảy ra điều gì bất trắc, thì cũng không đến nỗi chết ngay tại trận.

Ngoài Phương Nho Đức, còn một người khác cũng lờ mờ cảm thấy đâu đó có gì bất bình thường, chính là Thời Diệu Diệu. Từ sau khi tiến vào nhà lao này, trong lòng cô đã bắt đầu nôn nao bất an. Trước khi tới đây, cô sớm đã có tính toán, bên trong nhất định sẽ gặp phải vô số trở ngại, nhưng tình huống hiện tại và suy đoán ban đầu lại hoàn toàn trái ngược, mọi chuyện quá ư thuận lợi. Sự thuận lợi này khiến cô cảm thấy bất bình thường. Cô vừa đi vừa đảo mắt quan sát xung quanh. Đúng lúc này, cô chợt thấy dạ dày mình đau thắt, đây là lần thứ hai cảm giác này xuất hiện. Cơn đau dữ dội làm Thời Diệu Diệu thấy chân mình nhẹ bẫng, cô cắn chặt môi, thầm cầu khẩn cho cơn đau sớm qua đi. Có điều, cô cũng hết sức nghi hoặc, không hiểu rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra với mình? Tại sao lại đột nhiên đau dạ dày như thế?

Ở trên tầng nhắc đến kiến trúc độc đáo của nhà lao này, phòng giam chữ Thiên nằm sâu bên trong cùng, thông qua một dãy hành lang, hai bên hành lang cũng đều là các phòng giam. Thời Diệu Diệu

liếc vào trong một cái, cảm giác nghi hoặc trong lòng lại càng thêm nặng nề. Những người trong phòng giam cơ hồ đều nhìn cô với ánh mắt thù hận, khi họ phát hiện Thời Diệu Diệu liếc về phía mình, tất thảy đều vội vàng né tránh ánh mắt của cô. Mặc dù Thời Diệu Diệu không phát giác được gì nhiều, nhưng cảm giác bất an càng lúc càng thêm rõ rệt, cô vô thức đưa tay vào trong túi, nắm chặt sợi Tam thiên trượng.

Phòng giam chữ Thiên không có đèn, đây cũng là một trong những quy tắc của nhà lao! Kẻ bị giam trong phòng chữ Thiên chẳng ai là không cùng hung cực ác, thảy đều đáng chết, cho bọn chúng đèn nến là lãng phí tài nguyên, cứ để chúng ở trong tối mà đợi chết.

Thời Diệu Diệu đột nhiên dừng bước ở đầu hành lang tối tăm. Quầng sương đen ngòm kia khiến cảm giác bất an trong cô càng thêm dữ dội, cô thở dài một tiếng, bước lên trước, đột nhiên bên tai vang lên tiếng bước chân hỗn loạn.

Buổi trưa hôm đó, vầng dương rực rỡ ở trên cao, sau khi một cô gái trẻ và một người đàn ông vào trong quán trọ rẻ tiền không lâu, tên giúp việc của quán rượu phía Nam thành đẩy cửa sau bước ra. Cửa sau của quán rượu này hướng ra một con ngõ nhỏ tối tăm u ám, một đầu con ngõ thông ra con đường lớn về phía cổng thành, còn đầu kia thì hướng về một toà nhà lớn.

1. Một loại ca kịch của tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

Toà nhà này đã bỏ hoang từ lâu, lúc này một đoàn kịch Dự⁽¹⁾ ở Hà Nam tên là Minh Nguyệt đang dừng chân ở đây, buổi tối họ còn phải đến phía Nam thành diễn một vở. Người áo xanh đang đứng trong sân luyện hát khúc Hoa Mộc Lan, “thẹn thùng cúi đầu ra cửa,” “mấy ngày nay bệnh tình cha đã thuyên giảm,” động tác chậm rãi, tiết tấu thông thả, âm thanh trầm bổng, âm vận kéo dài.

“Hay, hay, hay!” Sau ba tiếng hay ấy, một người ở trong nhà bước ra, nói: “Mấy ngày không gặp mà giọng hát của ông chủ Tôn đã

lên cao một bậc rồi!” Người này chính là chủ nhân của quán trọ rẻ tiền, Mã Xà tử.

“Ha ha, đa tạ Mã gia khen thưởng.” Người áo xanh ấy vốn là đàn ông, nhưng lại hát giọng nữ, ngữ điệu nói năng cũng đượm vẻ phần son điệu đà.

“Ha ha, ông chủ Tôn không cần khiêm tốn quá như thế, kịch Dự vốn là loại kịch coi trọng điệu hát, trầm trọng có thừa, mà vẻ mừng vui thì hơi thiếu, qua giọng hát của ông chủ Tôn đây, lại càng thêm mấy phần trầm trọng, bi thương.” Mã Xà tử nói những lời này tuy có chút quá khoa trương, nhưng giọng ca của ông chủ Tôn này cũng có thể xem như hạng nhất rồi.

“Ha ha, không ngờ Mã gia còn nghiên cứu cả kịch Dự nữa?” Người đàn ông áo xanh ấy cười nhạt, nói.

“Chậc, nghiên cứu thì không dám, chẳng qua chỉ nghe mấy đoạn mà thôi.” Mã Xà tử nói xong, lại ra vẻ tiếc rẻ tiếp lời: “Chỉ là ông chủ Tôn có giọng ca hay như vậy, lại phải khuất thân trong gánh hát rong nhỏ này, thật không khỏi uổng phí đại tài!”

Người áo xanh đang định nói gì đó, đột nhiên có người chạy tới bên cạnh, thì thầm mấy câu bên tai, mặt y biến sắc, nhưng rồi lập tức khôi phục bình tĩnh, chắp tay nói: “Mã gia, hôm nay có chuyện riêng, để ngày khác có thời gian nhất định tôi sẽ đến bái kiến Mã gia, xin chỉ dạy thêm về ca kịch.”

Mã Xà tử tươi cười: “Ông chủ Tôn có việc thì cứ tự nhiên!”

Nói đoạn, người áo xanh liền theo người kia rảo bước ra phía cửa sau, lúc này tên giúp việc ở quán rượu phía Nam thành đang đợi ở đó, hẳn ta trông thấy người áo xanh liền dúm cho y một mảnh giấy, đảo mắt nhìn quanh quất, thoắt cái đã biến đi mất.

Người áo xanh xem tờ giấy, lập tức trở nên căng thẳng, giấu vào trong tay áo, đứng ở cửa ngẫm nghĩ giây lát, rồi chạy vào sân trước, vừa khéo đúng lúc Mã Xà tử chuẩn bị đi về. Y liền rảo bước đuổi theo: “Mã gia xin dừng bước!”

Mã Xà tử dừng chân quay đầu lại nhìn người đàn ông áo xanh, nhíu mày lộ vẻ khó hiểu: “Ừa? Ông chủ Tôn còn gì dặn dò vậy?”

“Ha ha, Mã gia, tiểu đệ có một yêu cầu quá đáng!” Người áo xanh bẽn lễn nói, “Tối nay đoàn kịch của tiểu đệ diễn một vở ở phía Nam thành, không biết có thể tá túc ở quán trọ của Mã gia một đêm không?”

“Chậc?” Mã Xà tử xưa nay vốn là kẻ đa nghi, nơi này cũng thuộc phía Nam thành Bắc Bình, lại không cách xa quán trọ của y là mấy, ông chủ Tôn này có gì phải trọ lại quán y làm gì chứ? Người xưa có cây, cần thận thì có thể sống thêm mấy năm, y ngẫm nghĩ giây lát, đoạn nói: “Ông chủ Tôn có gì phải ở chỗ bẩn thỉu của họ Mã này chứ?”

“Chuyện này...” Người đàn ông áo xanh ngập ngừng giây lát, rồi đáp: “Mong Mã gia giúp cho!” Dứt lời, y liền bước nhanh vào phòng, lúc đi ra trên tay đã cầm một bọc đồ, y đi tới trước mặt Mã Xà tử mở cái bọc ra, bên trong lớp vải đỏ là hai đỉnh vàng bốn lạng.

Mã Xà tử nhận vàng, hiểu ý gật gật đầu, nói: “Lát nữa tại hạ sẽ dặn dò bọn giúp việc.”

Sau khi người đàn ông áo xanh ấy cảm ơn rồi rít, Mã Xà tử liền rời khỏi khu nhà cũ.

Tối hôm ấy, đoàn kịch Minh Nguyệt từ chối buổi diễn đã định sẵn, toàn bộ dọn vào trong quán trọ rẻ tiền của Mã Xà tử. Sau khi Phương Nho Đức bị người ta bí mật đưa vào, người đàn ông áo xanh ấy đã thay một bộ đồ đen, nhẹ nhàng đẩy cửa, đi về phía con đường lớn phía Nam thành. Trên đường có một chiếc xe chờ sẵn, y lạnh lùng đi thẳng tới, ngồi vào xe.

Trên xe có một người phụ nữ chừng hơn bốn mươi hờ hững nhìn về phía trước. Ông chủ Tôn của gánh hát ngồi vào xe, rồi nói: “Nghe ngóng được rồi, tối nay bọn chúng có hành động.”

“Máy người?” Người phụ nữ ngồi trong góc tối của chiếc xe, vì vậy căn bản không thể nhìn rõ miệng bà ta đang mấp máy.

“Hai người, một nam một nữ.” Người đàn ông trả lời gầy gọn.

“Cô gái kia trông thế nào?” Người phụ nữ dường như quan tâm đến bộ dạng của cô gái kia hơn.

“Không trông thấy, bọn chúng cứ trốn trong phòng.” Y vừa dứt lời, đã nghe một tiếng “bốp” đánh gọn vang lên, người phụ nữ tát mạnh vào mặt y, “Một chuyện nhỏ như vậy mà cũng không nghe ngóng được cho rõ ràng à?”

“Chỉ là... chỉ là nghe tên giúp việc nói, cô ta rất xinh đẹp.” Ông chủ gánh hát họ Tôn bưng mặt đáp.

Người phụ nữ ngẫm nghĩ giây lát, thờ dãi nói: “Đi đi, chắc không phải là cô ta rồi.”

Ông chủ gánh hát không biết “cô ta” trong lời người phụ nữ là ai, tuy rất tò mò, nhưng cũng không dám hỏi nhiều, chỉ cúi đầu một cái rồi mở cửa xe bước ra. Sau khi y ra ngoài, chiếc xe liền nổ máy.

Người đàn ông đứng dưới ánh trăng, nhìn chiếc xe chậm chậm rời đi, rồi mới xoay người đi về phía nhà trọ rẻ tiền.

Tiếng bước chân trong nhà lao Bắc Bình làm quả tim Thời Diệu Diệu trầm xuống, bàn tay cô đã nắm chặt Tam thiên trượng, Tý Ngọ đi phía sau Thời Diệu Diệu cũng dừng lại, nhẹ nhàng thò tay vào túi.

Nhất thời, bầu không khí cơ hồ đông đặc lại, Thời Diệu Diệu tập trung tinh thần lắng nghe động tĩnh xung quanh, đúng lúc này, hành lang phía trước bỗng sáng bừng lên, mấy tên lính Nhật cao lớn tay cầm súng trường chĩa thẳng về phía nhóm người bọn Thời Diệu Diệu.

Bàn tay Thời Diệu Diệu không chút do dự, nhẹ nhàng rung một cái, Tam thiên trượng bay vút ra, mấy sợi tơ trắng mảnh như mấy sợi tóc, bay về phía đám lính trước mặt. Vì ánh sáng nhấp nhem, bọn lính còn chưa kịp nhìn rõ, Tam thiên trượng đã dính lên thân súng. Bọn chúng đang kinh hoảng, bỗng thấy đầu súng chúc xuống, vôi vàng kéo cò, “pằng pằng pằng”, cả mấy khẩu súng đều nhả đạn xuống chân. Cả bọn còn đang kinh ngạc, thì cả mấy khẩu súng đã như bị trúng bùa ma, nhất loạt tuột ra khỏi tay. Mấy viên đạn vừa khéo bắn vào bên cạnh

Phương Nho Đức, làm y hoảng hồn kêu rú lên thảm thiết, tuy không bị bắn trúng, nhưng cũng sợ đến điếng người. Y nhảy lên chồm chồm như trẻ con nhảy dây, đoạn ôm đầu ngồi thụp xuống một góc hành lang, miệng gào lớn: “Đừng, đừng giết tôi!”

Thời Diệu Diệu vận sức một cái, mấy khẩu súng bị sợi tơ quấn chặt, đập mạnh vào tường, sau một trận va đập, các bộ phận liền rơi rụng lả tả. Lúc này, cô mới rung tay thu hồi Tam thiên trượng, mặc dù Tỳ Ngộ từng được chứng kiến sự lợi hại của thứ vũ khí này, nhưng đây mới là lần đầu tiên anh ta trông thấy Thời Diệu Diệu đồng thời sử dụng cả mấy sợi Tam thiên trượng tấn công kẻ địch.

Đám lính thấy súng của mình đều bị đối phương phá hoại, còn chưa hết kinh hãi đã lập tức bỏ tới. Thời Diệu Diệu tung mình nhảy lên, cô biết mình đã trúng phải mai phục, không còn đường lùi, chỉ có thể liều mạng một phen mà thôi.

“Tỳ Ngộ, đi cứu sư phụ của anh đi!” Thời Diệu Diệu vừa nói vừa tung ra một cước, vừa khéo đá trúng ngực một tên lính đang xông tới. Cú đá này của Thời Diệu Diệu dùng đến năm phần công lực, vốn định đánh ngã đối phương sau đó tấn công mục tiêu tiếp theo, chẳng ngờ một cước đá ra, tên lính phía trước lại không hề suy suyển, mà bàn chân cô còn nhói đau.

Tên lính ấy cười khẩy, lao bổ tới Thời Diệu Diệu như chó đói vồ mồi, Thời Diệu Diệu thấy tình hình nguy cấp, vội vàng xoay người, tiện tay móc Tam thiên trượng, rùn người thấp xuống, vung Tam thiên trượng trong tay ra. Yếu quyết sử dụng Tam thiên trượng coi trọng bốn chữ “dính, phá, rút, xuyên”, lúc này, Thời Diệu Diệu đang dùng bí quyết chữ “xuyên”, chỉ thấy sợi tơ trong tay cô rung lên nhẹ nhẹ, rồi biến thành thẳng băng như mũi kim.

Tên lính vừa bị Thời Diệu Diệu đập cho một cước mà không hề suy suyển, tưởng rằng mình đã chiếm thế thượng phong nên không hề phòng bị, sợi Tam thiên trượng cứ vậy đâm vào thân thể hắn. Hắn ta chỉ thấy ngực mình hơi man mát, song cảm giác ấy thoáng qua rồi lập

tức biến mất, thay vào đó là cảm giác đau rát vô cùng. Hãn còn chưa kịp kêu lên, trên ngực đã bị thủng một lỗ to bằng ngón tay cái, máu tươi chảy tràn ra như suối phun. Tên lính cơ hồ không dám tin vào mắt mình, giơ tay chạm khẽ vào ngực, nhón từ trong cái lỗ nhỏ ra một sợi tơ mảnh màu trắng. Hãn ta chưa kịp nhìn rõ, Thời Diệu Diệu đã xoay cổ tay, vận dụng bí quyết chữ “rút”, chỉ thấy mấy ngón tay đang nhón Tam thiên trượng của tên lính bị cắt lìa. Trong khoảnh khắc sợi tơ rút ra khỏi lồng ngực, tên lính ấy cũng ngã vật xuống đất.

Mấy người đứng sau lưng hãn đều ngơ ngác nhìn nhau, thậm chí chẳng lẽ cô gái này biết yêu thuật? Đúng lúc ấy, Tý Ngộ nhắm chuẩn thời cơ, xông về phía phòng giam chữ Thiê.

Đám lính đang ngẩn ra liền bừng tỉnh, lao lên ngăn cản, nhưng Tý Ngộ đã lấy ra con Thần nông được bác Cả của Phan Tuấn tặng, lật tay một cái, con Thần nông bèn phun ra tơ dính. Tơ nhện bám vào người một tên lính, hãn ta lấy làm nghi hoặc, nhưng vì đà lao quá mạnh, muốn dừng lại cũng không kịp nữa. Tý Ngộ xoay người một cái, vòng ra phía sau lưng đối phương, đoạn giơ chân đạp vào lưng hãn. Tên lính bổ nhào về phía trước, chớp mắt đã lao sầm vào tường, thân thể dính chặt lên vách, muốn xoay người lại thì phát hiện ra mình đã bị tơ nhện dính chặt lên tường, hai tay chỉ còn cử động được cổ tay và ngón tay, không sao dùng sức được nữa.

Bọn còn lại toan xông lên, thì bị Thời Diệu Diệu chặn lại. Vì đã có một tên toi mạng trong chớp mắt làm gương, nên mấy tên này tuy bộ dạng hết sức hung hăng, nhưng trong lòng tên nào cũng có mấy phần e sợ. Tý Ngộ nhân lúc này, đã chạy sâu vào bên trong hành lang.

Thời Diệu Diệu rút Tam thiên trượng đứng chắn trước mặt bọn lính, chậm chậm lùi lại. Kỳ thực, chỉ có mình cô biết, chiêu vừa này chỉ có thể dùng được một lần, bí quyết chữ “xuyên” này tuy hung hãn dị thường, nhưng lúc thi triển lại để lộ ra nhiều sơ hở nhất. Bởi muốn làm cho sợi Tam thiên trượng mỏng manh mềm mại ở trạng thái thẳng băng, người điều khiển buộc lòng không thể di chuyển trong một thời

gian tương đối dài, đây rõ ràng là sơ hở lớn nhất, nếu kẻ địch nhân lúc này tấn công, cô sẽ không thể chống đỡ nổi, vì vậy chỉ có thể dùng để đánh trộm, nhân lúc đối phương không phòng bị, xuất kỳ bất ý tung ra một đòn chí mạng. May mà đám lính này không nhận ra nhược điểm ấy, cũng bị tình huống lúc này làm cho chấn động, nhất thời không dám làm càn, nên Thời Diệu Diệu mới tranh thủ kéo dài được chút thời gian.

Trong đầu cô không ngừng suy tính rất cuộc nên dùng cách nào mới có thể thuận lợi rời khỏi đây. Đúng lúc này, trong phòng giam vang lên tiếng “lách cách”, là tiếng khoá cửa bị mở ra. Mấy tên lính cũng nghe thấy âm thanh này, cả bọn đều nghiêng rặng, cùng bổ nhào tới tấn công Thời Diệu Diệu.

Thời Diệu Diệu vừa đánh vừa lùi, so về sức mạnh, cô không phải là đối thủ của bất cứ người nào trong bọn chúng, nhưng người trên đời ai mà không sợ chết, đám lính này cũng không phải ngoại lệ, mặc dù xông lên, song chẳng tên nào muốn có kết cục giống như đồng bọn của mình vừa này, vì vậy Thời Diệu Diệu vung vẩy sợi Tam thiên trượng vẫn có thể cầm cự được thêm một lúc.

Một lúc sau, Tỳ Ngộ công Phùng Vạn Xuân đang hôn mê ra khỏi phòng giam chữ Thiên, y phục trên người họ Phùng đã bị rách bươm hàng trăm lỗ, trên mặt trên người toàn là máu. Trong thời gian này, ông hẳn đã bị tra tấn cực kì tàn nhẫn, hơi thở yếu ớt như đường tơ, chỉ còn sót lại chút hơi tàn thoi thóp.

Tỳ Ngộ thấy Thời Diệu Diệu đang kịch chiến với mấy tên lính, thể lực có vẻ đuối dần, còn mình thì đang bị bó chân bó tay vì công sự phụ, nhất thời không biết làm sao cho phải. Thành linh thân thể Thời Diệu Diệu ngã ngửa về phía sau, cô chợt cảm thấy đầu óc mình choáng váng, chân mềm nhũn ra như thể giẫm lên nệm bông, bóng người đảo qua đảo lại trước mắt càng lúc càng nhiều. *Mình bị sao vậy?* Thời Diệu Diệu không ngừng tự hỏi. Đột nhiên, một nắm đấm cứng như sắt đập mạnh vào cổ cô, hai hàng lông mày Thời Diệu Diệu hơi

nhúu lại, chút sức lực cuối cùng bị rút kiệt trong chớp mắt, cả người nhẹ nhàng gục xuống.

Trong khoảnh khắc ngã gục ấy, Thời Điều Điều dồn hết sức lực nhìn ra phía sau, chỉ thấy Tý Ngọ đang trợn tròn mắt lên nhìn cô, Phùng Vạn Xuân đã được đặt nằm xuống đất. Sau đó, Thời Điều Điều chậm chậm khép mắt lại, bên tai loáng thoáng nghe tiếng bước chân, tiếng bước chân mạnh mẽ vững chãi, khiến Thời Điều Điều nghĩ đến một người mà cô vẫn hằng nhung nhớ...

Cách Bắc Bình mấy chục cây số, Phan Tuấn bỗng cảm thấy tim mình run lên, liền dừng chân lại. Âu Dương Yến Vân nghi hoặc nhìn anh hỏi: “Anh Phan Tuấn, sao vậy?”

Phan Tuấn hơi chau mày, đáp: “Không có gì, chúng ta mau đi, xem xảy ra chuyện gì.”

Hai người nhanh chóng chạy xuống núi, hai con ngựa bị buộc ở ven đường, tiếng bước chân càng lúc càng gần, đúng lúc này, có một bóng người chạy vụt ra từ mé bên con đường nhỏ, nhìn vóc dáng dường như là một cô gái còn trẻ. Cô gái chạy thục mạng, chốc chốc ngoảnh đầu lại ngó nghiêng, vì đường núi gập ghềnh chứ không bằng phẳng, nên bước chạy của cô cũng loạng choạng vấp vấp.

“Anh Phan Tuấn, hình như là một cô gái!” Âu Dương Yến Vân khẽ nói bên tai Phan Tuấn.

“Ừm.” Phan Tuấn thấp giọng ậm ừ một tiếng trong cuống họng, cô gái kia dường như cũng đã phát hiện ra Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân, vội vàng vẫy tay nhưng không thốt nổi nên lời, có lẽ vì chạy vội quá.

Đúng lúc này, sau lưng cô gái xuất hiện thêm mấy bóng đàn ông, đại khái chừng bốn năm tên, kẻ thì cầm súng trên tay, người thì đeo súng sau lưng, miệng không ngừng lặp đi lặp lại: “Đứng lại, cô nương kia...”

“Người Nhật?” Âu Dương Yến Vân sớm đã căm ghét đám người này đến xương tuỷ, chỉ hận không thể lóc xương xẻ thịt đối phương,

không ngờ lại có mấy tên xui xẻo này tự dưng tới cửa. Vừa nghe tiếng, cô liền tung mình nhảy lên lưng Phi Hồng.

Đột nhiên, lưỡi lửa loé lên trên nòng súng của một tên trong bọn, cô gái chạy phía trước ngã xuống. Âu Dương Yến Vân vung roi quất vào hông Phi Hồng một cái, con ngựa bị đau, chồm vó trước lên, hí dài rồi lao vút đi, thoát cái đã nhảy xa mấy mét, phi về phía cô gái vừa ngã kia.

Mấy tên lính Nhật xông tới vây cô gái vào giữa, cùng lúc ấy, cả bọn nghe thấy tiếng hí của Phi Hồng, thấy đều kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Âu Dương Yến Vân. Chỉ thấy dưới ánh trăng, một cô gái cười trên lưng tuấn mã đang lao như bay về phía này.

Bọn lính vội vàng giương súng, đúng lúc này, bên tai chợt vang lên tiếng sáo quái dị. Thì ra sau khi nhảy lên lưng ngựa, Âu Dương Yến Vân đã tiện tay lấy cây sáo gọi bì hầu ra, tiếng sáo vừa cất lên, mấy tên lính liền lơ mơ cảm thấy mặt đất dường như đang chấn động, nháy mắt, đã có hai bóng đen to như con tinh tinh lao từ bụi cỏ ra, tốc độ cực nhanh.

Bọn chúng chưa kịp bóp cò thì súng trên tay đã bị bì hầu cướp mất quãng sang một bên. Bàn tay to tướng của con bì hầu vung vẩy trên không trung, một chưởng đập xuống, lồng ngực một tên lính đã bị xuyên thủng. Mấy tên còn lại run rẩy giương súng lên ngắm về phía con thú bóp cò. “Pằng” một tiếng, bì hầu phản ứng cực kỳ nhanh nhạy, nhẹ nhàng tung mình lên tránh được viên đạn. Bọn lính chưa từng gặp phải sinh vật nào quái dị như thế, sớm đã bị cảnh tượng lúc này làm cho sợ điếng người, giờ lại gặp phải biến hoá đột ngột như thế, tên nào tên nấy chỉ biết trợn mắt há hốc miệng ra nhìn.

Bấy giờ, Âu Dương Yến Vân đã thúc ngựa đuổi tới, rút ở thắt lưng ra một thanh đoản đao, lưỡi đao trắng như tuyết loé lên lạnh băng dưới ánh trăng. Âu Dương Yến Vân dòn hết thù hận vào thanh đoản đao, lợi dụng tốc độ của Phi Hồng, lưỡi đao lướt qua, tên lính chỉ thấy cổ mình mát rượi, đưa tay lên sờ thử, không ngờ lại thấy nóng bừng

bùng. Hãn vội dùng tay ấn chặt chỗ đó lại, nhưng đã quá muộn, máu tươi phun trào ra như suối trong chớp mắt đã rút hết toàn bộ sức lực của hãn, cả người lập tức đổ gục xuống.

Âu Dương Yến Vân đột nhiên ghìm cương Phi Hồng lại trước mặt tên lính cuối cùng, chân trước con ngựa chồm lên quá đầu hãn, sau đó đập mạnh xuống. Vó ngựa to như cái bát của Phi Hồng đập thẳng vào người tên lính xấu số, chồm lên rồi giậm xuống như thế đến cả đá phiến cũng phải vỡ nát, khỏi nói đến tẩm thân máu thịt của tên lính kia, chỉ nghe “rắc rắc” một tiếng, mấy dải xương sườn của hãn đã bị giã nát. Hãn ngã xuống đất “hự” lên một tiếng, phun máu bầm, thở hắt một hơi rồi mất mạng.

Âu Dương Yến Vân nhảy từ trên lưng ngựa xuống, hai con bì hâu khom người đi bên cạnh, ánh mắt liếc qua liếc lại, lè cái lưỡi màu hồng phấn ra khê liếm lên má cô. Âu Dương Yến Vân vỗ vỗ hai con bì hâu, chùng như yêu thương lắm. Lũ bì hâu cũng như trẻ con vậy, ánh mắt dần dịu dàng hãn. Âu Dương Yến Vân nhìn bốn cái xác dưới đất, khê nói mấy câu vào tai hai con bì hâu. Hai con vật lập tức chia nhau khênh hai cái xác chạy về phía lùm cỏ rậm rạp.

Thấy bóng hai con bì hâu đã biến mất trong màn đêm, Âu Dương Yến Vân mới chậm rãi bước đến bên cạnh cô gái ngã dưới đất, cúi người xuống nói: “Cô nương không sao chứ?”

Cô gái kia mới đầu đã bị mấy tên lính làm cho hồn xiêu phách lạc, vừa nãy lại thấy hai con bì hâu hung mãnh dị thường, ba hồn bảy vía đã bay mất gần hết, cứ ngẩn người ra. Âu Dương Yến Vân chau mày, lại hỏi tiếp: “Cô nương bị thương ở đâu thế?”

Bấy giờ cô gái mới từ từ định thần lại, hít sâu một hơi, nuốt nước bọt đáp: “Cám ơn cô, chân tôi bị trúng đạn rồi!”

Âu Dương Yến Vân nhìn xuống chân cô gái, quả nhiên thấy gót chân bên phải đang chảy máu đầm đìa, chắc là bị tên lính đuổi theo cô bắn trúng. Lúc này, Phan Tuấn đã dắt ngựa đi tới: “Để tôi xem nào!”

Âu Dương Yến Vân vội tránh sang một bên, Phan Tuấn thấy máu tươi đã làm quần cô gái dính bết vào đùi, lại quan sát vị trí trúng đạn, rồi nói: “Gân không bị thương, chỉ là đạn đã xuyên qua xương rồi.” Đoạn anh lấy trong túi ra một mảnh khăn, buộc chặt vị trí bị thương của cô gái lại để khỏi mất máu quá nhiều.

“Nhà cô nương ở đâu vậy?” Phan Tuấn băng bó xong vết thương, liền hỏi.

“Ở thôn Đạo Đầu phía trước.” Cô gái cắn môi nói, trên trán đã rịn mồ hôi.

“Chúng tôi đưa cô về.” Tuy Âu Dương Yến Vân tính tình nóng nảy, nhưng lại có lòng dạ trượng nghĩa, cô tranh nói câu này trước cũng là vì sợ Phan Tuấn sẽ bỏ mặc cô gái ở đây. Bởi vừa nãy, khi phát hiện cô gái bị mấy tên lính truy đuổi, Phan Tuấn tỏ ra hết sức hờ hững.

Phan Tuấn nghe cô nói vậy thì ngẩng đầu lên, vừa khéo nhìn thẳng vào mắt Âu Dương Yến Vân. Âu Dương Yến Vân trợn mắt, thầm nhủ, kể cả anh không muốn đưa cô gái này về, nhưng em đã nói là chúng ta rồi, anh không thể không đi. Chúng ta là hai con châu chấu bị buộc trên một sợi dây, anh không chạy nổi mà cũng không bỏ mặc được em đâu.

“Cảm ơn các vị!” Cô gái vừa nói, vừa xuýt xoa. Âu Dương Yến Vân dẫu môi lên, ra hiệu bảo Phan Tuấn bế cô gái lên ngựa. Nhà họ Phan xưa nay gia giáo cực kì nghiêm khắc, Phan Tuấn từng này tuổi, đừng nói là ôm một cô gái, thậm chí tay con gái anh còn chưa được chạm vào. Lúc này bảo anh ôm một cô gái lạ lên lưng ngựa, quả là Âu Dương Yến Vân đã đưa ra một vấn đề rất khó.

“Anh Phan Tuấn, nhanh lên nào.” Âu Dương Yến Vân thúc giục, thấy bộ dạng lúng túng của Phan Tuấn, không khỏi đặc ý trong lòng. Phan Tuấn nghĩ ngợi giây lát, rồi cúi người bồng cô gái lên, đỡ cô ngồi lên con ngựa của mình. Thấy Phan Tuấn quả nhiên đã bồng cô gái lên ngựa, Âu Dương Yến Vân lại nảy lòng ghen tuông, nhảy chồm tới

trước mặt anh, giành lấy việc đỡ cô gái còn ngồi chưa vững trên lưng ngựa: “Em đỡ cô ấy, anh đi dắt Phi Hồng đi!”

Phan Tuấn ngỡ ngàng trước hành động bất ngờ của Âu Dương Yến Vân, chỉ thấy cô đã đỡ cô gái kia dắt ngựa mà đi, vừa đi vừa hỏi xem thôn Đạo Đầu ở đâu.

Phan Tuấn đành dắt Phi Hồng theo sau. Ba người cứ vậy men theo một con đường nhỏ.

“Cô nương sao lại xuất hiện ở đây vào lúc khuya khoắt thế này?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Dạ, tôi vào thành tìm đại phu, đến rất nhiều nơi mà không ai chịu đi, vì vậy mới về muộn thế này.” Khoé miệng cô gái khẽ run rẩy theo nhịp bước của con ngựa.

“Về được nửa đường thì gặp phải bọn lính kia, may mà có hai vị cứu giúp, bằng không...” Cô gái ngừng lời không nói tiếp nữa, lát sau, cô đột nhiên cất tiếng hỏi: “Còn chưa kịp thỉnh giáo cao danh quý tánh của hai vị ân nhân!”

“Không cần...”

“Âu Dương Yến Vân...” hai người gần như đồng thời cất tiếng, nhưng nội dung lại hoàn toàn trái ngược, đây là lần đầu tiên Âu Dương Yến Vân đến Bắc Bình, kinh nghiệm xã hội ít ỏi đến đáng thương, cô nghe thấy Phan Tuấn nói thế vội vàng nuốt những lời phía sau lại. Cô gái trên ngựa mỉm cười: “Vừa nãy thấy anh băng bó vết thương cho tôi, thủ pháp rất thuần thực, không biết có phải là đại phu hay không?”

“Đúng vậy...”

“À...”

Hai người lại đồng thanh cất tiếng. Lần này Âu Dương Yến Vân thầm mắng mình không có đầu óc, sao người ta cứ hỏi gì là đáp nấy như vậy. Phan Tuấn đành thở dài nói: “Cũng biết một chút.”

“Tốt quá rồi.” Cô gái trên lưng ngựa mừng đến hai mắt bừng sáng, quên cả vết thương ở chân mình, “Tôi có một người bạn bị thương nặng, không biết anh có thể cứu chữa giúp cho không?”

Lần này Phan Tuấn không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn Âu Dương Yến Vân, thấy cô không có ý cướp lời mình nữa, mới gật đầu: “Để tôi xem bệnh tình bạn cô thế nào đã!”

Ba người trầm mặc đi qua hẻm núi ở giữa Hắc Sơn, chừng khoảng nửa canh giờ nữa, đột nhiên phát hiện con đường nhỏ này lại nhập vào đường cái quan ở phía trước không xa, phía cuối đường cái quan xuất hiện một ngôi làng nhỏ.

Âu Dương Yến Vân ngạc nhiên thốt lên: “Cô nương, làng của các người ở cuối đường cái quan, chẳng lẽ không sợ lính Nhật đến quấy nhiễu à?”

“Tỷ tỷ à, chị không biết đấy thôi, làng của chúng tôi tên là thôn Đạo Đầu, ý là ở cuối đường quan đạo. Vì chữ Đạo Đầu này đồng âm với chữ Đáo Đầu, bọn lính lại rất mê tín. Cảm thấy tên này quá đen đui, nên chẳng những không đến quấy nhiễu, mà có đi qua cũng vòng đường khác.” Cô gái nói vậy làm Âu Dương Yến Vân hết sức ngạc nhiên, không ngờ người Nhật cũng mê tín như vậy.

“Phải rồi, cô nương tên gì vậy?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Đoàn Nhị Nga.” Cô gái thành thực nói.

“Người nhà của cô sinh bệnh à?” Âu Dương Yến Vân cứ như thế không bao giờ hết câu hỏi.

“Không, người đó không có thân thích gì với tôi cả.” Đoàn Nhị Nga thở hắt ra.

“Thế à?” Âu Dương Yến Vân nghi hoặc nói.

“Ừm, cậu ấy được tôi cứu ở trên vách đá!” Đoàn Nhị Nga nói vậy làm thân thể Âu Dương Yến Vân run bắn lên, lập tức nảy sinh một tia hi vọng mong manh.

“Đoàn cô nương, cô nói người kia được cô cứu ở trên vách đá?” Vì quá kích động, giọng Âu Dương Yến Vân đã hơi run run.

“Vâng, chính là ở vách đá ngọn Hắc Sơn mà chúng ta vừa đi qua lúc nãy đó!” Đoàn Nhị Nga chỉ vào núi Hắc Sơn sau lưng nói.

“Có phải là một người trẻ tuổi, hơi đen đúa, giọng nói pha khẩu âm Tân Cương?” Âu Dương Yến Vân nói năng hơi lộn xộn, Đoàn Nhị Nga ngơ ngác nhìn cô gật gật đầu, rồi lại lắc lắc đầu.

“Sao hả?” Âu Dương Yến Vân không hiểu rốt cuộc đối phương có ý gì.

“Lúc được tôi phát hiện, thì cậu ấy chỉ còn thoi thóp thở, từ khi cứu về nhà đến giờ toàn hôn mê bất tỉnh, nên tôi không nói chuyện được với cậu ấy.” Những lời này của Đoàn Nhị Nga khiến Âu Dương Yến Vân gần như có thể xác định, người đó chắc chắn là em trai cô.

“Tạ ơn trời đất, nó vẫn còn sống...” Khoé mắt Âu Dương Yến Vân đã hơi ướt.

“Cô nương, cô quen biết ậu ấy à?” Đoàn Nhị Nga cũng nhận thấy thái độ của Âu Dương Yến Vân, rõ ràng là cô biết lại lịch người trẻ tuổi kia.

“Vâng, vâng!” Âu Dương Yến Vân vội gật đầu, vẻ mừng rỡ và đau buồn hoà trộn với nhau trên gương mặt cô, “Chắc đó là em trai tôi.”

“Thật sao? Vậy thì tốt quá rồi!” Đoàn Nhị Nga mừng rỡ reo lên, bất cẩn chạm phải vết thương, gương mặt liền lộ vẻ đau đớn, nhưng chỉ một thoáng sau đã bị nụ cười che lấp.

CHƯƠNG 11: Bí mật của hệ Kim

Ba người vội tăng tốc, chẳng mấy chốc thôn Đạo Đầu đã ở ngay trước mắt, thôn làng cũng không lớn, chỉ tầm mấy chục hộ dân. Nằm ở một khe núi nhỏ, nhà cửa trong thôn đều xây trên hai sườn khe, chính giữa là một lòng sông đã khô cạn, chỉ có mùa mưa nước mới lên, còn bình thường thì giống như một con đường lớn để đi lại.

Nhà của Đoàn Nhị Nga ở chỗ sâu nhất bên trong khe núi, tường vây thấp lè tè, cửa gỗ mục nát, trong sân có mấy con gà đang nhàn tản đi qua đi lại, dưới đất toàn là phân gà, một mé có giếng nước, phía trên miệng giếng là một cây hạnh trĩu quả.

Âu Dương Yến Vân buộc ngựa ngoài cổng, sau đó đỡ Đoàn Nhị Nga xuống, Phan Tuấn vốn định giúp một tay nhưng lại bị Âu Dương Yến Vân đẩy ra. Đoàn Nhị Nga liếc nhìn cô, không khỏi mím môi cười.

Thương thế của Đoàn Nhị Nga thực ra không nặng lắm, vì vết thương ở chân đã được Phan Tuấn băng bó, nên máu cũng không còn chảy nhiều nữa. Âu Dương Yến Vân đỡ cô đi vào cổng, cánh cửa gỗ tuy mục nát nhưng lại được khoá trái từ bên trong.

Đoàn Nhị Nga gõ khẽ lên cửa, nói: “Ông, Nga Tử về rồi!” Một lúc sau, bên trong cũng không có hồi đáp gì, cô lại gõ thêm lần nữa, lần này mạnh hơn lúc nãy một chút: “Ông, Nga Tử về rồi!”

“Ông tôi tuổi tác đã cao, bị lãng tai.” Đoàn Nhị Nga nói với vẻ áy náy, Âu Dương Yến Vân bảo không sao, nhưng trong lòng thì hết sức nôn nóng, lúc này cô chỉ muốn biết tình hình thương thế của em trai mình như thế nào.

Trong lúc nói chuyện, cửa nhà bên trong đã được đẩy ra, một ông già lưng còng, khoác tấm áo bẩn thỉu rách rưới, ngậm tẩu thuốc đi ra, ông ta ngó ra phía ngoài, rồi trầm giọng hỏi: “Nga Tử à?”

“Vâng, vâng, ông, cháu đây!” Đoàn Nhị Nga lớn tiếng nói.

Ông già hạ tẩu thuốc đập nhẹ xuống gót giày, sau đó cầm trên tay, lồm khồm đi ra phía cổng. Lúc ra tới nơi, khi thấy sau lưng cháu gái còn có một nam một nữ đang đứng ông không khỏi ngăn người ra. Đoàn Nhị Nga vội giải thích: “Hai vị này là ân nhân cứu mạng của cháu, nếu không có bọn họ, sợ là tối nay ông đã không gặp lại được cháu nữa rồi!”

“Chuyện gì thế?” Ông già nghe vậy không khỏi cau rúm hai hàng lông mày, đưa tay kéo chốt, mở cánh cửa gỗ ra, bấy giờ mới phát hiện cháu gái mình được cô gái đứng bên cạnh dìu đỡ, một bên chân đang bị thương.

“Ông, vào nhà rồi hãy nói đi, phải rồi, người được cháu cứu về tình hình ra sao rồi?” Đoàn Nhị Nga hỏi.

“Ở trong nhà ấy!” Ánh mắt ông già dừng ở trên người Phan Tuấn, lông mày hơi chau lại.

“Tình chưa ạ?” Đoàn Nhị Nga được Âu Dương Yến Vân đỡ, vừa đi vừa nói.

“Chưa, không phải cháu vào trong thành tìm đại phu sao?” Tuy nói vậy, nhưng ánh mắt ông già từ đầu chí cuối vẫn không hề rời khỏi Phan Tuấn.

Âu Dương Yến Vân đỡ Đoàn Nhị Nga vào trong nhà, vén tấm rèm bên mé Tây lên, thấy trên giường đất có một người đang nằm, hai mắt nhắm nghiền, trên mặt vẫn còn lờ mờ những vết xây sát. Âu Dương Yến Vân dừng lại ở cửa, nước mắt bỗng trào ra, cô nhào tới cạnh giường, vuốt ve gương mặt cậu trai trẻ ấy khóc lóc: “Chị biết ngay mà, chị biết là em không dễ dàng chết như vậy mà.”

Chỉ là cậu bé ấy vẫn lạng thình, ông già thấy tình cảnh đó thì chau mày, quay đầu nhìn cháu gái, Đoàn Nhị Nga liếc sang Âu Dương

Yến Vân nói: “Người... người này đúng là em trai chị à?”

“Đúng, đúng vậy! Nó là em trai tôi, Âu Dương Yến Ưng.” Dứt lời, Âu Dương Yến Vân vội đứng dậy nhìn Phan Tuấn nói: “Anh Phan Tuấn, anh mau xem vết thương của em trai em thế nào.”

Phan Tuấn đi tới, ngồi bên cạnh giường nhẹ nhàng vén mí mắt của Âu Dương Yến Ưng lên, thấy bên trong không có chút sắc máu nào. Anh lại đưa tay dò hơi thở nơi mũi cậu bé, chỉ thấy hơi thở mong manh yếu ớt như đường tơ. Phan Tuấn xoay tay Âu Dương Yến Ưng ra, đặt ngón tay lên thăm mạch, thấy mạch tượng của cậu bé ấn nhẹ thì không có, ấn mạnh mới thấy. Những người còn lại đều chăm chú nhìn anh, hai hàng lông mày Phan Tuấn khẽ nhíu lại, một hồi sau mới thở hắt ra nhận xét: “Mạch tượng của Yến Ưng có lực thì thấy, vô lực thì không, tà khí đọng ở bên trong, khí huyết bị ngăn trở không thông dương khí, mạch trầm; tạng phủ suy nhược, dương khí hư hao, mạch khí yếu ớt.”

“Anh Phan Tuấn, em không hiểu, anh mau nói xem em trai em có cứu được không?” Âu Dương Yến Vân nôn nóng hỏi.

“Ừm, chủ yếu là vì Yến Ưng tập võ từ nhỏ, bản thân cũng khoẻ mạnh, nên mới có biểu hiện mạch tượng có lực, sở dĩ vẫn hôn mê bất tỉnh, là vì kinh hải và nội khí tích tụ ở ngực, làm tổn thương đến lục phủ ngũ tạng, từ đó tạo ra hiện tượng mạch trầm này.” Phan Tuấn nói đoạn, nhẹ nhàng vén ống tay áo, liếc nhìn Đoàn Nhị Nga bên cạnh, ánh mắt thoáng hiện lên vẻ nghi hoặc.

“Vậy phải làm sao thì em trai em mới tỉnh lại?” Âu Dương Yến Vân ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Yến Ưng.

“Chỉ cần để khí uất dồn tụ tổng ngực cậu ấy thoát ra ngoài là được, thân thể cậu ấy vốn cũng khoẻ mạnh, sẽ hồi phục rất nhanh thôi.” Phan Tuấn một mình đi ra ngoài, lấy một cái túi nhỏ đeo trên yên ngựa mang vào, sau đó, anh bảo Âu Dương Yến Vân đỡ Âu Dương Yến Ưng ngồi trên giường đất, vén áo cậu lên.

Phan Tuấn mở túi, bên trong lại có một cái túi nhỏ bọc bằng lụa vàng đựng chín cây kim bạc. Phan Tuấn rút ra một cây, nhẹ nhàng đâm vào huyết Phong môn, rồi khe khẽ lay động kim châm. Giây lát sau, Âu Dương Yến Ưng đột nhiên “a” lên, thở hắt ra một hơi.

Phan Tuấn lộ vẻ mừng rỡ, vội rút một cây kim khác đâm vào huyết Hồn môn, Âu Dương Yến Ưng lại “a” lên một tiếng, hít vào một hơi, lần này to hơn lần đầu rất nhiều. Phan Tuấn thấy thế liền rút mạnh cây kim đó ra, Âu Dương Yến Ưng “a” một tiếng nữa, thở hắt một hơi mạnh, lồng ngực bắt đầu phập phồng gấp gáp.

“Anh Phan Tuấn, sao rồi?” Âu Dương Yến Vân vừa chăm chú nhìn em trai vừa hỏi.

“Chị...” Âu Dương Yến Ưng hẳn đã nghe thấy tiếng chị gái, liền khó nhọc cất tiếng.

“Em, em tỉnh rồi?” Âu Dương Yến Vân ôm chặt em trai vào lòng, nước mắt lại túa ra lần nữa.

“Chị, ông nội đâu?” Âu Dương Yến Ưng mở choàng mắt ra hỏi.

Âu Dương Yến Vân cắn môi, nói: “Ông nội... ông... qua đời rồi!”

Âu Dương Yến Ưng nghe vậy lại ngất lịm đi. V vội lay người em trai kêu lên: “Anh Phan Tuấn, Yến Ưng nó...”

Phan Tuấn thăm dò hơi thở của Âu Dương Yến Ưng, rồi nói: “Không sao, cậu ấy chỉ là nhất thời kích động quá độ, không có gì đáng ngại cả, ngày mai sẽ tỉnh lại thôi.”

Dứt lời, anh lại quay sang nhìn Đoàn Nhị Nga bên cạnh: “Đoàn cô nương, để tôi giúp cô xử lý vết thương nhé!” Đoàn Nhị Nga gật đầu, Phan Tuấn liền bảo cô ngồi xuống giường, nhẹ nhàng cởi chiếc khăn tay ra. Thủ pháp của Phan Tuấn rất đặc biệt, nên máu đã được cầm hẳn. Anh giúp Đoàn Nhị Nga băng bó xong xuôi liền đứng dậy, lúc này đêm đã khuya, ông già này giờ vẫn đứng bên cạnh họ.

“Cảm ơn anh!” Đoàn Nhị Nga nói với Phan Tuấn.

“Không cần khách khí!” Phan Tuấn điềm đạm đáp, “Để tôi kê cho cô một đơn thuốc, cứ theo đơn này mà bốc, sẽ hồi phục rất nhanh thôi!”

“Vâng!” Đoàn Nhị Nga cảm kích gật đầu. Phan Tuấn quay lại, vừa khéo nhìn thẳng vào mắt ông già, anh nhận ra dường như từ nãy đến giờ ông già này vẫn nhìn mình chăm chăm. Bắt gặp ánh mắt anh, ông già chậm chậm cúi đầu xuống: “Các vị ngồi chơi, để lão đi đun ấm nước!” Dứt lời, liền quay người đi ra.

Đợi ông già ra khỏi phòng, Phan Tuấn mới ghé lại gần Đoàn Nhị Nga hỏi: “Đoàn cô nương, tôi có chuyện này muốn hỏi cô, không biết cô có thể thành thực trả lời hay chẳng?”

“Vâng?” Đoàn Nhị Nga nhú mày lại.

“Là về Yến Ung!” Lời này của Phan Tuấn cũng thu hút Âu Dương Yến Vân, cô quay đầu lại tò mò nhìn anh: “Anh Phan Tuấn, chẳng lẽ có gì không ổn à?”

Phan Tuấn gật đầu, nhìn chăm chăm vào Đoàn Nhị Nga nói: “Đoàn cô nương, làm sao cô leo lên vách núi dựng đứng để cứu Yến Ung vậy? Còn nữa, tôi muốn biết, sau khi cô cứu cậu ấy về, thực sự không hề làm gì với cậu ấy đúng không?”

“Chuyện này...” Đoàn Nhị Nga do dự giây lát rồi nói: “Đúng là không phải tôi cứu cậu ấy về, mà là ông nội tôi cứu. Nhưng mà, đích thực là chúng tôi không hề làm gì với cậu ấy cả.”

“Không, Đoàn cô nương đừng lo lắng, ý tôi là hai người không cứu chữa gì cho cậu ấy sao?” Phan Tuấn thấy biểu hiện cuống quýt của Đoàn Nhị Nga, vội vàng nói rõ ý của mình.

“Không hề.” Đoàn Nhị Nga lắc đầu, “Tôi và ông nội đều không hiểu y thuật, làm sao cứu chữa gì được chứ?”

“Vậy thì lạ thật?” Phan Tuấn chau mày lại nói.

“Lạ gì chứ?” Âu Dương Yến Vân vội vàng hỏi.

“Vừa nãy lúc tôi bắt mạch cho Yến Ưng đã thấy kỳ lạ rồi, tuy nói thể chất của cậu ấy cường tráng, nhưng dấu sao cũng đã bị thương vào phủ tạng, không thể nào trong thời gian ngắn đã xuất hiện mạch tượng mạnh mẽ như thế. Trừ phi...” Nói tới đây, trong mắt Phan Tuấn lộ ra vẻ kinh hoàng.

“Trừ phi cái gì?” Âu Dương Yến Vân nhìn chăm chăm vào gương mặt hoang mang của Phan Tuấn hỏi.

“Đoàn cô nương, có thể cho tôi xem tay cô được không?” Đề nghị này của Phan Tuấn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Âu Dương Yến Vân, đồng thời Đoàn Nhị Nga cũng lộ vẻ khó hiểu, hai cô gái ngơ ngác nhìn nhau hồi lâu, sau đó cùng quay sang nhìn Phan Tuấn, thấy anh không có vẻ gì là đang đùa cợt, Đoàn Nhị Nga bấy giờ mới chậm chậm giơ tay ra.

Phan Tuấn kéo tay Đoàn Nhị Nga lại gần ngọn đèn dầu bên cạnh, nhìn chăm chú vào lòng bàn tay cô. Âu Dương Yến Vân lại nổi cơn ghen tuông, liền cất tiếng: “Hứ, không ngờ anh Phan Tuấn còn biết xem tướng tay cho người ta nữa đấy nhé!”

Đoàn Nhị Nga là cô gái thông minh, sớm đã nhận ra Âu Dương Yến Vân có ý với Phan Tuấn, nghe vậy thì không khỏi đỏ mặt, vội vàng rút tay lại, không ngờ Phan Tuấn tóm chặt lấy cổ tay cô, nhìn chăm chăm vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy tay phải Đoàn Nhị Nga vuông vắn, ngón tay vuông vắn, bốn phía trên dưới phải trái gần như bằng nhau, tựa một khối vuông, màu sắc trắng muốt đẹp đẽ, đầu ngón tay và móng tay cũng là hình vuông, Phan Tuấn thờ dài nói: “Đoàn cô nương, cô có biết thuật khu trùng không vậy?”

Đoàn Nhị Nga nghe anh hỏi vậy không khỏi ngần người ra, nhìn sang phía Âu Dương Yến Vân, thấy Âu Dương Yến Vân cũng thần người ra nhìn Phan Tuấn với ánh mắt không thể tin nổi, lông mày nhíu chặt lại.

“Nó không biết!” Ông lão nãy giờ vẫn đi đun nước vén rèm cửa bước vào, nhìn chăm chăm Phan Tuấn: “Cậu rốt cuộc là ai?”

Phan Tuấn chậm chậm quay lại, vừa khéo nhìn thẳng vào ánh mắt ông già, anh cũng đưa mắt đánh giá kỹ lưỡng ông ta một lượt, sau đó mới nói: “Tại hạ Phan Tuấn.”

“Đúng là vóc dáng của khu trùng sư hệ Mộc.” Ông già nói, tựa như sớm đã nhìn thấu thân phận của Phan Tuấn.

“Ông, thế này là thế nào?” Đoàn Nhị Nga đi tới đỡ ông già, miệng hỏi.

“Nếu ta đoán không lầm, vị cô nương này và cậu trai trẻ nằm trên giường kia nhất định là truyền nhân của khu trùng sư hệ Hoả phải không?” Ông già chậm chậm ngồi xuống giường, lại châm thêm một điếu thuốc nữa.

“Ô? Sao ông biết vậy?” Âu Dương Yến Vân ngỡ ngàng thốt lên.

“Ha ha.” Ông già chỉ cười không đáp, rồi lại nhìn Phan Tuấn, “Không ngờ truyền nhân của khu trùng sư hệ Mộc Phan Tuấn nổi tiếng kinh thành lại là một tiểu tử mới lớn.”

“Nếu tại hạ đoán không lầm, ông đây chắc hẳn là khu trùng sư hệ Kim!” Phan Tuấn mặc dù nói vậy, nhưng trong lòng vẫn lấy làm nghi hoặc, vì truyền nhân của khu trùng sư hệ Kim bao đời nay đều có một quy cũ, là chỉ lựa chọn hai đệ tử, cả hai người này đều phải là người lùn, vả lại, còn có một điểm quan trọng nhất, chính là hai đệ tử này phải trải qua một khảo nghiệm nghiêm khắc. Tương truyền, cuộc khảo nghiệm này khắc nghiệt đến nỗi cuối cùng chỉ có một người sống sót, người còn lại nhất định phải chết. Nhìn tuổi tác, ông già này có lẽ ngang tuổi với quân tử của khu trùng sư hệ Kim, Kim Vô Thường, hẳn là sư huynh đệ với ông ta. Thế nhưng, ông ta làm sao có thể sống sót được?

“Ha ha, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên, không ngờ cậu có thể nhìn ra ta là khu trùng sư hệ Kim.” Ông già mỉm cười rít một hơi thuốc.

“Có điều...” Phan Tuấn lời đã thốt ra đến miệng, bỗng nhiên thấy ông già thờ hắt ra, nói: “Có phải cậu lấy làm lạ, tại sao lão vẫn sống đúng không?”

“Vâng.” Phan Tuấn gật đầu, “Vả lại ông cũng không phải người lùn.”

“Ừm, không ngờ bao nhiêu năm rồi ta vẫn còn gặp được khu trùng sư.” Ông già khẽ gõ lên hai chân mình nói, “Cặp chân này của ta là giả đấy.”

“Cái gì?” Âu Dương Yến Vân và Đoàn Nhị Nga đồng thanh thốt lên, Phan Tuấn cũng thầm kinh ngạc, có điều từng trông thấy cặp chân giả của Hoắc Thành Long, nên anh không đến nỗi thốt lên thành tiếng.

“Ông, ông nói cặp chân này của ông là đồ giả sao?” Đoàn Nhị Nga gần như không dám tin, hai chân của người ông đã cùng mình sống nương tựa vào nhau mười mấy năm nay lại là đồ giả?

“Phải, Nga Tử.” Ông già vỗ vỗ lên vai Đoàn Nhị Nga nói, “Đừng trách ông vẫn giấu giếm cháu.”

“Ông, chuyện này là như thế nào?” Đoàn Nhị Nga thấy đầu óc mình choáng váng.

“Kì thực, lẽ ra ông đã chết từ mấy chục năm trước rồi.” Ông già điềm đạm nói, “Tên thật của ông là Kim Vô Ý, năm xưa còn có một vị sư đệ tên là Kim Vô Thường, cũng chính là quân tử của khu trùng sư hệ Kim hiện giờ. Khi chúng ta vừa nhập môn, sư phụ từng nói, trong hai người chúng ta chỉ có một người trở thành quân tử, người còn lại ắt sẽ phải chết trong cuộc khảo nghiệm cuối cùng.

“Mặc dù vậy, hai chúng ta vẫn hân hoan tiếp nhận, khu trùng sư hệ Kim yêu cầu đệ tử phải có tâm tư cẩn mật, lâm nguy mà không loạn, tin thông thuật cơ quan của Mặc gia truyền lại, ngoài ra, vì thao tác cơ quan ắt sẽ bị thương, nên chúng ta còn phải học một loại trùng thuật đặc biệt gọi là Thiên chí (tên gọi này cũng thuộc về tư tưởng Mặc gia, giống như Minh quý). Loại trùng thuật này tuy không thể khiến người chết sống lại, song có thể kéo dài tuổi thọ.

“Đây cũng là nguyên nhân ông trải qua khảo nghiệm mà chỉ mất đi hai chân chứ không mất mạng. Khi ông và Kim Vô Thường hai mươi tuổi, sư phụ bảo chúng ta vào trong mật đạo kim thạch, bên trong toàn là cơ quan trùng độc. Cả hai sư huynh đệ chúng ta đều thuận lợi vượt qua được những khảo nghiệm đầu tiên, chỉ là đến cửa ải cuối cùng, thì gặp khó khăn.

“Cơ quan đó không hề khó, so với những cạm bẫy phía trước thì đơn giản hơn nhiều, có điều lại rất khó lựa chọn. Vì khu trùng sư hệ Kim xưa nay luôn thiết kế các cơ quan đường hầm bên trong lăng tẩm mộ huyết của hoàng thất, mà sau khi kiến tạo xong lăng mộ, hoàng gia thường hay giết hết những người tham gia xây dựng bên trong mộ, một là để phòng ngừa tiết lộ địa điểm xây dựng, giảm khả năng trộm mộ; ngoài ra, cũng cần có thêm người tuần tảo. Cơ quan cuối cùng do khu trùng sư hoàn thành, nếu khu trùng sư mềm lòng nương tay, chẳng những không thể cứu được tính mạng của những người đó, mà còn bị truy sát vì tội kháng lại vương mệnh. Bởi vậy, tâm của khu trùng sư hệ Kim nhất định phải vững như bàn thạch.

“Cửa ải cuối cùng này chính là khảo nghiệm xem trong chúng ta kẻ nào nhẫn tâm hơn. Hai người chúng ta đứng bên trong mật thất, mật thất đó nhỏ đến đáng thương, bên dưới là những mũi dao nhọn chĩa lên, phía trên mũi dao có một tấm ván thẳng bằng. Tấm ván ấy được các bánh xe kéo, không ngừng chuyển động lên xuống, trên tường của mật thất chỉ có một miệng hang chui được một người, nếu ai chui vào trong miệng hang ấy, tấm ván thẳng bằng sẽ lập tức lật nghiêng, đẩy người còn lại rơi xuống rùng đao.

“Ông và Kim Vô Thường chia nhau đứng ở hai đầu tấm ván thẳng bằng, hai sư huynh đệ cùng đầu nhập sư môn, tình nghĩa mười mấy năm sẽ được quyết định trong chớp mắt, bất luận là ai gặp phải tình huống lúc đó cũng khó lòng lựa chọn. Có điều, cuối cùng ông vẫn từ bỏ, ông bảo sư đệ Kim Vô Thường rời đi. Mới đầu, sư đệ sống chế không chịu, nhằm lúc cậu ấy do dự, ông bất ngờ dồn sức trầm người

xuống, đập vào tấm ván thủng bằng, thân thể nhanh chóng rơi xuống, còn Kim Vô Thường lại bật lên cao. Trong chớp mắt, hai chân của ông đã bị lưỡi dao sắc bén cắt đứt lìa, cũng may là những lưỡi dao còn lại không phạm phải chỗ yếu hại. Ông vội vàng dùng Thiên chí kéo dài tính mạng, nên mới sống sót được. Cuối cùng, ông bị đuổi khỏi sư môn, để báo đáp, sư đệ Kim Vô Thường đã làm cho ông cặp chân giả này. Đây chính là nguyên nhân ông trông không giống như người lùn.”

“Thì ra là vậy.” Phan Tuấn điềm đạm nói sau khi nghe xong câu chuyện của Kim Vô Ý, rồi sực nhớ ra chuyện gì đó, anh liền hỏi, “Sư thúc, có chuyện này không biết sư thúc đã nghe nói chưa?”

“Ừm, ta biết cậu muốn nói chuyện gì rồi!” Kim Vô Ý cướp lời.

“Dạ?” Phan Tuấn ngạc nhiên nhìn Kim Vô Ý.

“Chỉ có điều, ta sẽ không nói đâu!” Kim Vô Ý điềm đạm tiếp lời, “Ngày mai trời sáng cậu hãy mang đứa nhỏ này rời khỏi đây đi thôi!”

“Sư thúc, giờ không chỉ có bọn cháu tìm kiếm bí mật này, có thể người Nhật sớm đã biết từ lâu rồi.” Những lời này của Phan Tuấn làm Kim Vô Ý giật nảy mình, ông ta nghiêng rặng, hồi lâu sau mới nói: “Sáng sớm mai, các cậu phải rời khỏi đây cho sớm, chỗ này không phải là nơi các cậu nên đến!”

“Này, ông già này bị làm sao vậy, ông có biết rất nhiều người đã mất mạng vì bí mật này không, lẽ nào ông định mang theo nó xuống quan tài chắc?” Âu Dương Yến Vân hết sức phẫn nộ trước những lời của Kim Vô Ý.

Kim Vô Ý dừng chân lại, quay đầu nhìn Âu Dương Yến Vân, ánh mắt loé lên thứ gì đó sáng lấp lánh, miễn cưỡng nở nụ cười, rồi quay người bước đi.

“Cô nương, đừng ép ông nội!”

“Đoàn cô nương, cô có biết, vì cái bí mật này mà ông nội tôi đã...” Âu Dương Yến Vân vẫn ôm một hi vọng rằng ông nội mình còn sống, nên rất khó nói ra từ “chết”. “Anh Phan Tuấn suýt chút nữa bị sát hại.” Cô đưa mắt nhìn Phan Tuấn, “Em trai tôi cũng suýt mất

mạng, quân Nhật từ lâu đã bắt đầu dòm ngó bí mật này rồi, ông nội cô đã biết, có sao lại nhất định không chịu nói ra thế?”

“Âu Dương cô nương, cô biết không? Ba người con của ông nội đều chết trong tay quân Nhật, ông ấy còn căm hận đám người ấy hơn bất cứ ai, nhưng xin cô cho ông một chút thời gian, tôi nghĩ nhất định ông sẽ nghĩ thông thôi.” Đoàn Nhị Nga nói vậy làm Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân đều giật mình kinh ngạc.

Phan Tuấn chậm rãi ngồi xuống ghế, nhắm mắt lại, trong nháy mắt bên tai anh đã vang lên tiếng bước chân hỗn loạn, ánh chùng khoảng bốn chục người, nhịp bước rất nhanh, những người phía sau bước chậm hơn một chút, xem ra phải vác thứ gì đó tương đối nặng. Đám người ấy đang đi về phía thôn Đạo Đầu. Phan Tuấn mở bừng mắt, đã có kinh nghiệm của hai lần trước, lúc này anh có thể khẳng định đó tuyệt đối không phải là ảo giác.

“Không xong, bọn lính đuổi tới đây rồi!” Trong khoảnh khắc Phan Tuấn đứng bật dậy, Kim Vô Ý cũng từ bên ngoài đi vào, mấy người đều ngơ ngác nhìn nhau.

“Bọn chúng sao lại đến đây chứ? Bình thường có bao giờ chúng đến thôn này đâu?” Đoàn Nhị Nga ngạc nhiên.

“Nhất định là vừa nãy nghe thấy tiếng súng, nên men theo con đường nhỏ đuổi tới đây.” Phan Tuấn suy đoán, anh vừa dứt lời, chỉ nghe một tiếng súng vang lên phá vỡ bầu không khí tĩnh lặng về đêm của thôn Đạo Đầu, đám lính Nhật mê tín xưa nay chưa từng đặt chân đến thôn Đạo Đầu bỗng phá lệ xông vào thôn làng nhỏ bé này.

“Anh Pha Tuấn, tính sao bây giờ?” Âu Dương Yến Vân hoảng hốt nhìn Phan Tuấn, hi vọng anh có thể nghĩ ra cách gì đó.

“Cõng Yến Ung lên, chúng ta chạy theo đường núi phía sau.” Phan Tuấn bình tĩnh nói.

“Không thể nào.” Đoàn Nhị Nga đột nhiên nói, “Phía sau ngọn núi ấy là vách đá cheo leo, không thể qua được, bằng không nơi này cũng không trở thành điểm cuối con đường rồi.”

“Hả?” Quả tim Âu Dương Yến Vân trong nháy mắt đã chìm xuống tận đáy nước, tiếng súng bên tai càng lúc càng dồn dập, tiếng phụ nữ kêu gào, tiếng trẻ con khóc, tiếng gà bay chó chạy hoà với nhau, nếu không phải vì nhà Kim Vô Ý ở sâu tít trong cùng thôn Đạo Đầu, chắc hẳn giờ này cũng bị tấn công rồi.

Thời gian không đợi người, tình thế cấp bách, lên núi là vách đá dựng đứng, trước mặt lại là đám lính cầm súng trường, nếu chỉ mười mấy tên chắc Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân có thể cầm cự được một lúc rồi rút lui an toàn, nhưng giờ lại có tới bốn chục tên, cộng với Âu Dương Yến Ưng bị trọng thương chưa hồi phục, muốn thoát khỏi nơi này e còn khó hơn lên trời.

“Các người đi theo ta.” Đúng lúc này, Kim Vô Ý lên tiếng, Phan Tuấn đưa mắt nhìn ông ta không tỏ thái độ gì, chỉ thấy Kim Vô Ý xoay người đi ra ngoài, Âu Dương Yến Vân vội đỡ Đoàn Nhị Nga, Phan Tuấn thì công Âu Dương Yến Ưng trên lưng cùng đi ra ngoài, lúc này, Kim Vô Ý đã đi đến cạnh miệng giếng.

Kim Vô Ý chỉ vào miệng giếng nói: “Vào trong đây trốn tạm đã!”

Âu Dương Yến Vân dòm vào trong, thấy một luồng hơi lạnh buốt từ dưới giếng bốc lên, dù đang giữa mùa hè, người cô vẫn không khỏi rùng mình.

“Bên trong lạnh quá!” Âu Dương Yến Vân nói.

“Mau mau chui vào đi, bọn lính sắp tới rồi!” Kim Vô Ý ra hiệu cho Âu Dương Yến Vân.

Âu Dương Yến Vân chau mày, tóm lấy sợi dây thừng buộc trên miệng giếng, lần mò leo xuống, tiếp theo Đoàn Nhị Nương cũng cố nén đau đớn ở chân, khó nhọc bám vào dây thừng tuột xuống giếng sâu. Phan Tuấn công Âu Dương Yến Ưng đang hôn mê liếc mắt nhìn Kim Vô Ý, ánh trăng chiếu nghiêng nghiêng lên mặt họ Kim, chỉ thấy hai hàng lông mày ông ta nhíu chặt, bàn tay bóp chặt tẩu thuốc, bỗng “rắc” một tiếng khe khẽ, cây tẩu đã gãy làm đôi.

“Sư thúc, ngài cũng xuống dưới đó với chúng cháu đi thôi!” Phan Tuấn nghe tiếng bước chân bên ngoài mỗi lúc một gần, không khỏi lo lắng.

“Cậu xuống trước đi.” Kim Vô Ý nheo mắt nhìn Phan Tuấn, “Giúp ta chăm sóc cho Nga Tử.”

Phan Tuấn biết Kim Vô Ý có lòng xả thân vì nghĩa, bèn buông Âu Dương Yến Ưng ra, chụp lấy cánh tay Kim Vô Ý: “Sư thúc, quân tử báo thù, mười năm chưa muộn.”

“Ha ha, cậu đi mau đi, sau khi các cậu xuống dưới, ta phải cắt dây thừng, bằng không chúng sẽ phát hiện ra mất.” Kim Vô Ý dứt lời liền nhét vào tay Phan Tuấn một vật, ấn chặt vào tay anh nói: “Nó sẽ dẫn các cậu rời khỏi chỗ này, đồng thời cũng cho cậu biết cái bí mật kia!” Dứt lời, ông lão đã loạng choạng bước ra ngoài cổng, bóng lưng già dưới ánh trăng mờ dần, nhưng Phan Tuấn lại có cảm giác cái bóng ấy dường như rất quen thuộc.

Phan Tuấn xòe tay ra, bên trong là một vật đen sì, anh cũng không kịp nghĩ ngợi gì nhiều, vội nhét vào trong túi, sau đó cũng Âu Dương Yến Ưng lên, lấy sợi dây thừng bên cạnh buộc cậu ta vào người mình, cẩn thận chui qua miệng giếng.

Miệng giếng này tuy chật hẹp, nhưng rất sâu, càng xuống dưới, hơi lạnh càng phủ vào mạnh hơn. Thôn Đạo Đầu được xây dựng trên lưng chừng núi, vì vậy giếng ở đây phải đào xuống tương đối sâu mới đến chỗ mạch nước ngầm.

“Anh Phan Tuấn, anh xuống rồi à?” Dưới giếng vọng lên tiếng của Âu Dương Yến Vân

“Ừm, đã xuống rồi!” Phan Tuấn vừa leo xuống vừa đáp, dường như từ lúc bắt đầu đào, cái giếng này đã được thiết kế sẵn, thành giếng có rất nhiều mấu gờ ra, tuy trải nhiều năm đã mọc đầy rêu xanh trơn trượt, nhưng vẫn có thể đạp chân vào, vì vậy bám dây thừng leo xuống cũng tương đối dễ.

“Anh Phan Tuấn, ông nội em đâu?” Đoàn Nhị Nga thắc mắc.

“Ông ấy...” Phan Tuấn đang nói, bỗng nghe Âu Dương Yến Ưng reo lên, giọng vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ: “Không ngờ bên dưới này lại có một cửa hang!”

“Gì hả?” Phan Tuấn hỏi.

“Anh Phan Tuấn, hai người mau xuống đây đi, bên dưới có một cửa hang, đủ cho chúng ta nấp đấy.” Lúc này Âu Dương Yến Vân chắc đã chui vào trong cái hang kia, Phan Tuấn nghe vậy vội leo nhanh xuống, thoáng sau cả mấy người đều đã chui vào trong cái hang bên dưới giếng nước.

Mực nước giếng ở bên dưới cửa hang chừng hai mét, cái hang được đào bên thành giếng, cao chừng một mét, đủ cho một người khom lưng chui vào trong, bò chừng hai mét vào là một gian mật thất tương đối lớn, ngoài cửa đây sương giá.

“Không ngờ ông già này trông thì đờ đẫn như khúc gỗ mà lại sắp xếp chu đáo như vậy!” Âu Dương Yến Vân nhìn gian mật thất thốt lên.

“Anh Phan Tuấn, ông nội em đâu?” Đoàn Nhị Nga không có tâm trạng đâu mà bình phẩm gian mật thất này, chỉ một lòng lo lắng cho sự an nguy của Kim Vô Ý.

“Lão nhân gia, người ở lại bên trên rồi!” Phan Tuấn khó nhọc thốt ra câu ấy, đúng lúc này, chợt nghe mặt nước vang lên tiếng “tôm tôm”, thì ra sợi dây thừng đã bị Kim Vô Ý cắt đứt ném xuống.

Âm thanh này gần như khiến Đoàn Nhị Nga tuyệt vọng, cô muốn khóc, song lại bắt đầu cắn chặt môi, Âu Dương Yến Vân đi tới khẽ vỗ lên vai cô, Đoàn Nhị Nga siết chặt bàn tay lại.

Cái giếng này quá sâu, vì vậy họ không thể nghe rõ tiếng động bên trên, Phan Tuấn nhớ lại mấy lần trước mình nhắm mắt lại là nghe thấy tiếng bước chân, bèn từ từ khép mắt, quả nhiên thoáng sau đã nghe thấy tiếng bước chân dồn dập, chắc là một đội nhỏ, ít nhất cũng chừng mười người.

Đám người này hung hăng đập cổng gỗ, đúng lúc ấy, một vật từ trong cửa bay ra, chính là ám khí của Kim Vô Ý, mấy tên lính không kịp phòng bị đều trúng chiêu của ông. Ám khí ấy là năm mũi tên ngắn, mà cơ quan chính là cánh cửa gỗ, cửa vừa mở, chốt lẫy liền bật ra, năm mũi tên bắn vọt ra nhắm vào mấy tên lính đi đầu, ba tên lập tức ngã xuống.

Mấy tên lính còn lại bị đòn công kích bất ngờ này làm cho giận sôi lên, cầm súng xông vào sân đưa mắt dò xét, đột nhiên, mặt đất dưới chân xoay chuyển, hoá ra bên dưới cũng là cơ quan, cơ quan mở ra, bên dưới có mấy mũi cương đao vọt lên, lại thêm hai tiếng kêu thảm thiết, cùng với hai tên lính ngã xuống trong vũng máu. Thân thể chúng bị mấy chục lưỡi cương đao trắng loá đâm cho thủng lỗ chỗ như tổ ong vậy.

Đám còn lại không dám xông lên nữa, chỉ hò hét một hồi, rồi cử một tên chạy ngược lại, thoáng sau đã có ba tên khiêng một khẩu pháo cối đến, bọn chúng đặt khẩu pháo trước cửa, lấp đầy đạn dược, chỉ nghe “âm” một tiếng, một viên đạn pháo đã rơi xuống giữa sân.

Bọn Phan Tuấn cảm thấy mặt đất rung lên bần bật, bụi cát mù mịt rơi lả tả trên đầu. Dư âm tiếng pháo còn chưa dứt, đã lại có mấy quả khác lần lượt rơi xuống sân và ngôi nhà. Thành linh, một vật đen sì rơi xuống miệng giếng. Phan Tuấn biết có chuyện chẳng lành, vội xông tới ấn Đoàn Nhị Nga và Âu Dương Yển Vân xuống, trong khoảnh khắc bọn họ thụp xuống, viên đạn pháo nổ tung, gây ra âm hưởng cực lớn trong không gian chật hẹp. Miệng giếng đập bằng đất không chịu nổi lực công kích mạnh mẽ nhường ấy, trong chớp mắt đã sập xuống.

Khi mở mắt ra, bọn họ chỉ thấy một mảng đen kịt, Âu Dương Yển Vân là người đầu tiên chạy ra chỗ miệng hang nhìn lên trên, bất giác kinh hoàng thất sắc: “Anh Phan Tuấn, không xong, miệng giếng bị bít vào rồi!”

Phan Tuấn đỡ Đoàn Nhị Nga dậy, nghe vậy cũng thầm kêu khổ trong lòng, lẽ nào mình phải chôn chân trong giếng sâu này ư?

CHƯƠNG 12: Thập nhị âm luật, khéo qua ải vách âm thanh

Lúc tỉnh lại, Thời Diệu Diệu phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường, dạ dày vẫn đau nhói lên từng cơn, đầu óc lúc tỉnh táo lúc lại mơ hồ. Đối với những chuyện mới xảy ra, cô chỉ lơ mơ nhớ được Tý Ngọ đặt Phùng Vạn Xuân xuống, kể đó là một loạt tiếng bước chân dồn dập, rồi cảm giác xóc nảy bên trong xe, ngoài ra thì không còn gì nữa.

Cô gắng gượng mở mắt ra, chỉ thấy trước mặt có ba người đàn ông, một trong số họ mặc quân phục Nhật, hai người còn lại ngồi bên cạnh y, tựa hồ đang thương lượng chuyện gì đó. Đột nhiên, một người dường như phát giác ra cô đã tỉnh lại, bèn đứng dậy đi về phía này. Người đó trông rất quen mặt, nhưng Thời Diệu Diệu nhất thời không nhớ nổi y là ai, có điều, người thanh niên trẻ tuổi bên cạnh y thì cô nhận ra được, đó chính là Tý Ngọ.

Cửa ra vào và cửa sổ căn phòng này đều đóng kín, giống như một gian mật thất vậy. Thời Diệu Diệu thoáng hoang mang, rốt cuộc mình đang ở đâu? Vừa nãy rõ ràng còn đang trong nhà lao, giờ đã ở đây rồi.

Cùng lúc ấy, ở thôn Đạo Đầu bên ngoài thành Bắc Bình, đám người Phan Tuấn đang bị vây khốn bên trong mật thất dưới giếng. không khí trong mật thất dần đặc quánh, Âu Dương Yến Vân rút mồi lửa ra, tìm kiếm một hồi xung quanh, nhưng ngoài lối ra ở trên thành giếng cô không phát hiện mật đạo nào khác. Có điều, cô tìm thấy trong mật thất có hai cái ang, bên trong đổ đầy dầu thắp đèn.

Bên ngoài cái ang có kéo ra một sợi bắc, cô thắp sáng cả hai ngọn đèn, rồi trở lại bên cạnh Âu Dương Yến Ung, ngược nhìn Phan Tuấn

đang nhú chặt đôi mày, không biết nên nói gì. Bầu không khí trong này quá nặng nề, cô cần phải nghĩ cách phá vỡ nó đi.

“Phải rồi, anh Phan Tuấn, em này giờ cứ thắc mắc, làm sao anh biết được thân phận của Kim sư thúc thế?” Âu Dương Yến Vân rất cuộc cũng nghĩ ra được câu chuyện để nói.

“Ừm,” Phan Tuấn thở hắt ra một tiếng, “Thực ra mới đầu khi nhìn thấy thương thế của Yến Ung, anh đã lờ mờ đoán ra rồi, vì hồi trước từng nghe cha anh nhắc đến thứ trùng thuật Thiên chí này, nhưng anh chưa dám khẳng định, đến khi nhìn thấy bàn tay Đoàn cô nương thì mới xác định chắc chắn!”

“Tay?” Âu Dương Yến Vân lấy làm khó hiểu hỏi, “Tay cô ấy có điểm gì đặc biệt à?”

“Đương nhiên.” Phan Tuấn nói, “Khu trùng sư trong thiên hạ vốn thuộc về một nhà, về sau tách ra, ngoài việc đi theo các học phái khác nhau, hình dáng bàn tay cũng là một phương diện để phân biệt. Hình dáng lòng bàn tay có thể chia làm năm loại: Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ. Cùng với thời gian, mấy nhà khác đã không còn coi trọng hình dáng bàn tay nữa, duy chỉ có khu trùng sư hệ Kim vì đa phần sử dụng cơ quan độc trùng, nên vẫn có yêu cầu cực kì nghiêm khắc đối với thân hình và hình dáng lòng bàn tay, bởi vậy đến nay vẫn có thể nhìn hình dáng bàn tay của họ mà đoán ra được thân phận.”

“Ồ, ra vậy, nói thế thì Đoàn cô nương đây chắc là truyền nhân của khu trùng sư hệ Kim rồi!” Âu Dương Yến Vân cười cười nói, “Phải rồi, Đoàn cô nương, Kim sư thúc có để lại cho cô bảo bối hay kì thuật gì không, cho chúng tôi mở rộng tầm mắt xem nào.”

Mặc dù câu nói này của Âu Dương Yến Vân chỉ nhằm làm bầu không khí bớt phần căng thẳng, nhưng lại nhắc nhở Phan Tuấn, anh sức nhớ ra thứ đồ màu đen mà Kim Vô Ý để lại cho mình trước lúc ra đi, vội lấy nó ra, giơ dưới ánh đèn. Anh không khỏi kinh ngạc: hoá ra là một con Minh quý.

“Yến Vân, em qua đây, xem có biết thao tác con Minh quý này không, nó có thể là hi vọng duy nhất để chúng ta thoát khỏi nơi này đây.” Phan Tuấn đưa con Minh quý cho Âu Dương Yến Vân, Âu Dương Yến Vân xem xét một hồi, thấy nó to hơn những con Minh quý cô từng thấy rất nhiều, bèn lắc đầu nói: “Không có khẩu quyết thì chẳng ai dùng Minh quý được.”

Câu trả lời của cô khiến Phan Tuấn thất vọng.

“Thứ, thứ này sao lại ở trong tay anh được?” Đoàn Nhị Nga giật con Minh quý trên tay Âu Dương Yến Vân: “Đây là vật bất ly thân của ông, xưa nay chưa bao giờ ông tôi rời nó ra cả.” Nói tới đây, lệ đã rưng rưng nói khoé mắt cô.

“Cô có biết khẩu quyết của con Minh quý này không?” Phan Tuấn hỏi.

Đoàn Nhị Nga hiển nhiên không biết gì về Minh quý, dờ dẫm lắc đầu nói: “Hôm nay là lần đầu tiên tôi được nghe chuyện về khu trùng sư, khẩu quyết thì lại càng không biết gì cả.”

“Thế thì hết cách rồi!” Âu Dương Yến Vân nhìn con Minh quý bất lực nói, “Minh quý quan trọng nhất chính là khẩu quyết, nếu không biết khẩu quyết thì dù là thần tiên đến đây cũng chẳng làm gì được.”

Dứt lời, Âu Dương Yến Vân đưa con Minh quý lại cho Phan Tuấn, Phan Tuấn nhận lấy, đi một vòng xung quanh gian mật thất, thấy ngoài miệng hang bọn họ chui vào đây, bốn vách đều kín như bưng, hoàn toàn không có bất cứ lối ra nào khác.

Đúng lúc này, Âu Dương Yến Ung đột nhiên thở hắt ra một hơi dài, Âu Dương Yến Vân vội chạy tới bên cạnh, ôm lấy Âu Dương Yến Ung hỏi: “Em à, em không sao chứ?”

“Chị, em đỡ nhiều rồi!” Âu Dương Yến Ung vừa mới tỉnh lại, nắm lấy tay Âu Dương Yến Vân nói: “Chị, ông nội có phải thật sự đã...”

Mặc dù Âu Dương Yến Vân cực kì không muốn, nhưng rốt cuộc cô vẫn khẽ gật đầu, thấy vậy lồng ngực Âu Dương Yến Ưng không ngừng phấp phồng lên xuống, hồi lâu sau mới “oà” lên nức nở: “Chị, sao lại như vậy được, có phải chúng ta không nên đến nơi này hay không?”

Nỗi bi thương của Âu Dương Yến Ung nhanh chóng lan sang Âu Dương Yến Vân, nước mắt cô cũng lăn xuống, ôm em trai khe khẽ thốn thức, nếu không phải đám người kia ăn cắp bí bảo hệ Hoả, có lẽ cả đời họ không bao giờ đặt chân vào Trung Nguyên, vậy thì Âu Dương Lôi Hoả cũng không đến nỗi phải mất mạng.

“Chị, chúng ta trở về Tân Cương đi, rời khỏi nơi này đi!” Âu Dương Yến Ưng bỗng túm chặt lấy cánh tay Âu Dương Yến Vân nói.

“Ừ, nếu chúng ta rời khỏi chỗ này, chị sẽ dẫn em về Tân Cương, không bao giờ trở lại đây nữa!” Âu Dương Yến Vân đã hoàn toàn bị em trai cảm nhiễm.

“Chỗ này?” Đến tận lúc này Âu Dương Yến Ung mới chú ý đến hoàn cảnh xung quanh, cậu ta đưa mắt nhìn bốn phía, nhận ra mình đang ở trong một căn phòng bí kín, liền hỏi, “Chị, đây là nơi nào vậy?”

Âu Dương Yến Vân ôm em trai kể lại những chuyện xảy ra sau khi cậu bị hôn mê, Âu Dương Yến Vân hần học cắn môi phần nộ nói: “Thật là khốn kiếp!”

“Phải rồi, chị, chị có thử gọi bì hầu đến chưa?” Âu Dương Yến Ưng đột nhiên chột hỏi, câu này đã nhắc nhở Âu Dương Yến Vân, cô vội lấy cây sáo ngắn quái dị đặt lên môi thổi khẽ, nhưng hồi lâu sau cũng không thấy có động tĩnh gì, âm thanh đã bị gian mật thất này ngăn cách triệt để, không có cách nào truyền ra ngoài được.

Kì tích không xuất hiện, bì hầu mà họ chờ mong không xuất hiện, mọi người đều lấy làm thất vọng, Âu Dương Yến Vân thu cây sáo lại, ôm chặt em trai, Phan Tuấn ngồi trong hang, móc con Minh quý ra quan sát, hi vọng có thể tìm được chút manh mối.

Đoàn Nhị Nga ngồi bên cạnh đờ đàn, lúc này, hẳn chỉ có cô hiểu được nỗi đau mất đi người thân trong chớp mắt sâu sắc nhất! Hai môi cô run run, lệ không ngừng dâng lên nơi khoé mắt, nhưng từ đầu chí cuối vẫn không lặn xuống. Đột nhiên Phan Tuấn nghe thấy Đoàn Nhị Nga ngâm nga một điệu nhạc, không khỏi nhú mày, đứng phắt lên nói: “Đoàn cô nương.”

Phan Tuấn lên tiếng quá bất ngờ, khiến thân thể Đoàn Nhị Nga hơi run lên, đờ đàn nhìn về phía anh: “Vâng?”

“Vừa nãy cô ngâm điệu nhạc gì vậy?” Phan Tuấn đột nhiên nhớ ra, khẩu quyết của Minh quý có liên hệ với năm âm điệu.

“Tôi... tôi cũng không biết nữa.” Đoàn Nhị Nga hơi nhú đôi mày lá liễu, “Tôi cũng không biết, chỉ là tôi thường nghe ông nội gảy khúc nhạc này thôi.”

“Cô có thể ngâm lại một lần không?” Phan Tuấn chăm chú nhìn Đoàn Nhị Nga.

“Vâng.” Nói đoạn, Đoàn Nhị Nga lại ngâm khúc nhạc kia lên, tuy chỉ là ngâm nga khe khẽ, nhưng vẫn không che giấu được khí chất hồn hậu thuần phác ẩn chứa trong khúc nhạc ấy. Cô chỉ biết có một đoạn, Phan Tuấn chau mày lắng nghe, hai hàng lông mày từ từ dần ra, gương mặt cũng dần nở một nụ cười.

“Tôi nghĩ chắc là khúc nhạc này rồi!” Phan Tuấn tự tin cất tiếng, Âu Dương Yến Vân và Âu Dương Yến Ung cũng bị câu nói của anh thu hút.

“Anh Phan Tuấn, đây là khúc nhạc gì vậy?” Đoàn Nhị Nga nghi hoặc hỏi.

“Khúc cô vừa ngâm tên là Cao sơn lưu thủy, tương truyền do Bá Nha sáng tác, đây là một khúc nhạc diễn tấu bằng đàn tranh cổ.” Phan Tuấn khẽ nói.

“A, có lẽ đúng đấy, tôi nhớ loáng thoáng, hình như ông cũng từng nhắc đến.” Đoàn Nhị Nga cũng nở một nụ cười, dù sao, rốt cuộc cô cũng biết tên khúc nhạc mà ông mình thích nhất rồi.

“Ừm, khúc nhạc này sừng sững như Thái Sơn, cuộn cuộn như sông lớn. Cũng chính vì khúc nhạc này mà tình bạn tri âm giữa Bá Nha và Tử Kỳ trở thành giai thoại. nhưng người ngoài nghề lại không biết khúc nhạc này lưu truyền đến nay đã bị phân thành ba hệ phái: Hà Nam, Triết Giang và Sơn Đông. Hiện này, lưu truyền phổ biến nhất là khúc nhạc của hệ phái Triết Giang.” Phan Tuấn kích động nói.

“Anh Phan Tuấn, thế khúc nhạc Đoàn cô nương ngâm thuộc hệ phái nào?” Âu Dương Yến Vân lấy làm thắc mắc.

“Nếu tôi đoán không lầm, thì chắc là khúc Cao sơn lưu thủy của hệ phái Hà Nam, vì chỉ có khúc Cao sơn lưu thủy của Hà Nam mới trầm lắng kéo dài, nặng nề mà sôi sục. có thể nói là nhạc cao ít người họa, điệu kỹ khó thành.” Phan Tuấn tiếp lời, “Vừa nãy Đoàn cô nương chỉ ngâm nga một đoạn nhỏ trong bài, nếu dựa theo đoạn nhạc ấy mà suy đoán, khẩu quyết của Minh quý này có lẽ là...”

Phan Tuấn trầm ngâm một lúc, lông mày nhíu lại, miệng khe khẽ lẩm nhẩm, hồi tưởng lại đoạn Cao sơn lưu thủy mà Đoàn Nhị Nga vừa ngâm, đoạn nói: “Cung năm, thương hai, giác ba!”

Sau đó, anh liền lấy con Minh quý ra, tìm đúng phương vị bên trên, khe khẽ gõ vào, vừa gõ xong, quả nhiên con Minh quý bắt đầu chậm chậm nhúc nhích, nhảy ra khỏi tay Phan Tuấn, bò về bức tường mé Bắc của mật thất. Phan Tuấn mừng rỡ ra mắt, tất cả đều nhìn chăm chăm vào con Minh quý. Chỉ thấy con Minh quý đến sát bức tường thì không nhúc nhích gì nữa.

Phan Tuấn vội đến gần bức tường, cầm con Minh quý lên, quan sát xung quanh, hồi lâu sau mới phát hiện ở góc dưới cùng của bức tường có một lỗ nhỏ, nếu không quan sát kỹ thì không thể nhận ra được. Kích cỡ cái lỗ ấy vừa khít với con Minh quý trên tay anh, anh cẩn thận đặt con Minh quý vào, chỉ thấy vật trên tay tựa hồ bị một lực hấp dẫn nào đó hút vào bên trong, lát sau bên tai đã vang lên tiếng bánh răng chuyển động “kẹt kẹt” , âm thanh lớn dần, bức tường trước

mặt bắt đầu rung động, dưới chân cũng bắt đầu rung lên, đất bùn trên trần mật thất lại rơi xuống lả tả.

“Ầm” một tiếng, bức tường trước mặt họ thành linh dịch mạnh sang bên, lộ ra một cánh cửa đá, cửa đá lại trượt sang một bên, con Minh quỷ cũng bật ra.

“Quả nhiên là có đường bí mật.” Phan Tuấn không kìm được thốt lên, sau đó quay người lại nhẹ nhàng đỡ Đoàn Nhị Nga dậy, đoạn nói với Âu Dương Yến Vân: “Chúng ta mau rời khỏi nơi này.”

Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn thân thiết với Đoàn Nhị Nga như thế, lòng không khỏi ghen tuông, nhưng vì tình thế trước mắt, cũng đành nén lửa giận, đỡ Âu Dương Yến Ưng đi lên trước hai người kia.

Phan Tuấn đỡ Đoàn Nhị Nga bám sát theo sau, đằng sau cánh cửa đá là một đường hầm nhân tạo hình vuông, rộng mấy trượng, hai bên đường hầm cứ cách một trượng lại có một ngọn đèn, bên trên cắm đuốc. Phan Tuấn lấy mỗi lửa ra thắp đèn lên, một nhóm bốn người chầm chậm đi tới, được chừng hơn ba chục mét đột nhiên đường hầm đứt đoạn.

Trước mặt họ không ngờ lại là một cái vực, mé bên phải có một ống tre nhỏ và dài, nhưng ống tre ấy quá nhỏ, dù khinh công cao cường đến mấy cũng không thể nào lợi dụng nó để vượt qua vực sâu. Phan Tuấn giơ ngọn đuốc xuống dưới quan sát, chỉ thấy tối đen như mực, sâu không thấy đáy, mấy người vừa mới thoát khỏi hiểm cảnh, giờ lại gặp phải phiền phức lần nữa, biết làm sao đây?

Nhưng, đã có kinh nghiệm vừa nãy, Phan Tuấn vội lấy con Minh quỷ ra, lại gõ lên nó mấy cái, chỉ thấy con Minh quỷ rung lên một chập rồi bò về phía vách tường bên trái, Phan Tuấn vội bám theo sau, con Minh quỷ dừng ở góc tường. Anh cúi đầu, giơ ngọn đuốc lại gần trước mắt, quan sát bức tường, chỉ thấy trên tường viết ba chữ “vách âm thanh”.

Phan Tuấn chăm chú nhìn ba chữ này, thăm thở dài, trong lòng bỗng nảy sinh cảm giác sợ hãi. Anh từng nghe nói, cửa ải đầu tiên trong cuộc thí luyện của khu trùng sư hệ Kim chính là vách âm thanh này. Chỉ là, xưa nay không ai biết thí luyện của khu trùng sư hệ Kim rốt cuộc diễn ra ở đâu?

“Anh Phan Tuấn, anh đang nhìn gì vậy?” Thấy Phan Tuấn ngẩn người ra, Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Nơi này... nơi này là khu vực thí luyện của khu trùng sư hệ Kim.” Phan Tuấn bình tĩnh nói, nhưng giọng điệu vẫn không sao che giấu được vẻ kính sợ.

“Anh nói, nơi này chính là khu vực thí luyện mà khi này Kim sư thúc kể rằng ông ấy cùng với Kim Vô Thường tiến vào á?” Mặc dù đã hiểu ý Phan Tuấn, nhưng Âu Dương Yến Vân vẫn không dám tin.

“Ừm, có điều vị trí hiện tại của chúng ta cũng chỉ là cửa ải đầu tiên, tương truyền khu vực thí luyện của khu trùng sư hệ Kim có năm cửa ải, cửa sau khó hơn cửa trước, cửa ải đầu tiên chính là vách âm thanh.” Phan Tuấn nhìn Đoàn Nhị Nga nói, “Đoàn cô nương, ông cô có bao giờ nói gì với cô về nơi này hay không?”

Đoàn Nhị Nga chỉ lắc đầu: “Đây cũng là lần đầu tiên tôi đến chỗ này.”

“Anh Phan Tuấn, vách âm thanh này thì có gì đặc biệt?” Âu Dương Yến Vân thắc mắc.

“Thực ra anh cũng chỉ biết một chút mà thôi, vách âm thanh này được xây dựng theo mười hai luật được định nghĩa bởi phép Tăng giảm Tam phân⁽¹⁾. Trên vách tường bên này hẳn là có mười hai cái hốc, trông hốc có ống đồng có thể giẫm chân vào được. Mười hai cái ống đồng này chui ra thụt vào là do âm thanh của cái ống tre bên cạnh khống chế.” Phan Tuấn chỉ vào cái ống tre nhỏ tưởng chừng vô tác dụng kị.

1. Hay còn gọi là Ngũ độ tương sinh luật, là phép đặt âm luật thời cổ đại. Dựa theo độ dài của một âm tiêu chuẩn nào đó, để suy ra độ dài

của các âm khác, cần phải theo một tiêu chuẩn nhất định, phảo này đưa ra một chuẩn tắc về tỷ lệ độ dài của các âm.

“Thế tức là sao?” Âu Dương Yển Vân thực sự không nắm bắt được thiết kế tinh diệu trước mắt.

“Cái này thì tôi biết.” Đoàn Nhị Nga đột nhiên lên tiếng, “Chỉ khi tìm đúng được âm điệu tương ứng với ống đồng, bên trong hốc, thì cái ống bên trong mới bật ra.”

“Ừm, đúng vậy, không phải Đoàn cô nương vừa nói là không biết gì về vách âm thanh này sao?” Phan Tuấn tò mò hỏi.

“Tôi không hiểu gì về vách âm thanh, nhưng hồi nhỏ ông từng dạy tôi quan hệ tương ứng giữa phép Tăng giảm Tam phân và mười hai âm luật, vì vậy anh vừa nói ra là tôi nhớ tới liền!” Đoàn Nhị Nga tập tễnh đi tới bên cạnh ống tre, đưa ta gõ nhẹ lên mấy cái, sau đó đồng tai lắng nghe tiếng “tung tung” do ống tre rung động phát ra.

“Anh Phan Tuấn, cô ấy đang...” Âu Dương Yển Vân kinh ngạc nhìn hành động quái dị của Đoàn Nhị Nga, song Phan Tuấn ra hiệu cho cô đừng lên tiếng, Đoàn Nhị Nga lại gõ thêm hai ba cái nữa sau đó gật đầu, ngoảnh lại bảo Phan Tuấn và hai chị em họ Âu Dương: “Không có vấn đề gì rồi!”

“Đoàn cô nương, cô vừa làm gì đấy?” Âu Dương Yển Vân thắc mắc.

“À, Âu Dương cô nương không biết đấy thôi, mười hai âm này được định nghĩa bởi phép Tăng giảm Tam phân, trước khi định nghĩa phải chia ống tre này làm chín chín tam mười một đoạn, sau đó lần lượt dựa theo phép Tam phân mà tiến hành gia giảm, cuối cùng xác định được vị trí của mỗi âm điệu ở trên ống tre. Vừa nãy tôi nghe thử âm thanh do cái ống phát ra, sau đó xác định độ dài của ống tre, rồi chia thành tám mười một đoạn, như vậy gõ lên các vị trí cố định trên ống tre mới làm mười hai ống đồng kia bật ra được.” Nghe Đoàn Nhị Nga giải thích, Âu Dương Yển Vân nửa hiểu nửa không, có điều, cô

chỉ cần biết là có thể vượt qua được cái vực trước mắt, còn mặc xác mười hai âm luật hay mười bốn âm luật cũng vậy thôi.

“Anh Phan Tuấn, tôi thử qua trước, sau đó đánh dấu trên ống tre, rồi mọi người đi theo qua bên đó nhé.” Nói đoạn, Đoàn Nhị Nga tập tễnh đi tới, gõ nhẹ lên ống tre ba cái, chỉ nghe “phốc” một tiếng, một ống đồng to như bắp đùi thò ra từ vách đá, Đoàn Nhị Nga khẽ mỉm cười. Hai chị em nhà Âu Dương cơ hồ cùng reo lên sung sướng. Đoàn Nhị Nga cắn đầu ngón tay giữa, dùng máu đánh dấu lên ống tre, đoạn leo lên ống đồng, hơi vươn người ra phía trước, gõ nhẹ ba cái lên ống tre, một ống đồng khác liền bật ra trước mặt, khoảng cách giữa hai ống đồng cũng không lớn lắm, tuy đang bị thương nhưng cô vẫn có thể nhẹ nhàng bò lên cái ống thứ hai. Đoàn Nhị Nga vừa leo lên ống đồng thứ hai, ống đồng đầu tiên lập tức rút về. Sau mấy lần lặp đi lặp lại, Đoàn Nhị Nga đã biến mất trong bóng tối phía trước.

Hai chị em Âu Dương Yến Vân nín thở, cùng Phan Tuấn đợi tin tức của Đoàn Nhị Nga. Mười lăm phút sau, rốt cuộc Đoàn Nhị Nga cũng hô vang: “Âu Dương cô nương, anh Phan Tuấn, mọi người có thể theo cách tôi vừa làm để qua đây rồi.” Dứt lời, ánh lửa sáng lên bên kia bờ vực, nhất định là Đoàn Nhị Nga đã tìm được đuốc gắn trên vách tường. Phan Tuấn đưa mắt thăm dò một chút, thấy cái vực này cũng chỉ rộng khoảng vài trượng.”

“Yến Vân, em qua trước đi.” Phan Tuấn đỡ Âu Dương Yến Ưng, “Anh sẽ đưa Yến Ưng cùng qua.”

Âu Dương Yến Vân ngẩng đầu nhìn Phan Tuấn, cơn giận mới mạnh nha bùng lên trong lồng ngực vì ghen tuông khi này lập tức tan biến, cô mỉm cười, thân thể hơi nghiêng về phía trước, khẽ hôn lên mặt Phan Tuấn, rồi mới xoay người đi về phía mép vực. Nụ hôn của Âu Dương Yến Vân quá đổi bất ngờ, khiến gương mặt của Phan Tuấn thoát chốc đỏ bừng lên. Từ nhỏ đến lớn Âu Dương Yến Vân đều ở Tân Cương, không có nhiều e dè như con gái Trung Nguyên, hưởng hồ

tính cách cô lại mạnh mẽ phóng khoáng, nhưng nụ hôn vừa nãy cũng khiến cô ngượng ngùng vô kể, không dám nhìn Phan Tuấn thêm nữa.

“Hi hi, anh Phan Tuấn, chị em thích anh đấy!” Âu Dương Yến Ưng cười khùng khục nói với Phan Tuấn, Pha Tuấn vốn đã đỏ mặt, nghe cậu ta nói vậy, thực tình chỉ muốn tìm kẻ dất mà chui vào.

“Được rồi, chúng ta cũng đi thôi!” Phan Tuấn thấy Âu Dương Yến Vân đã đi được nửa đường, liền đỡ Âu Dương Yến Ưng dậy.

“Anh Phan Tuấn xấu hổ thế kia à!” Âu Dương Yến Ưng trêu đùa.

Phan Tuấn không để ý Âu Dương Yến Ưng, đỡ cậu ta tới bên cạnh ống tre, gõ nhẹ ba cái, ống đồng ứng tiếng bật ra, hai người bò lên trên, cứ lần lượt như vậy, lúc hai người ra giữa vực thì Âu Dương Yến Vân đã sang bờ bên kia, đột nhiên Phan Tuấn dừng lại, anh loáng thoáng nghe thấy tiếng sột soạt, một ý nghĩ nguy hiểm loé lên trong óc: “Hông rồi!” Phan Tuấn vỗ đầu kêu lên.

Đúng lúc này, ánh lửa phía đối diện tắt lụi, chỉ nghe Âu Dương Yến Vân hét vang: “Đây là cái gì vậy?”

CHƯƠNG 13: Kỳ cục linh lung, ải tháp cờ kinh hiểm

“Hình như cô ta tỉnh rồi!” Người đàn ông kia đi tới trước mặt Thời Diệu Diệu nói. Kế đó, Tý Ngọ và người mặc quân trang kia cũng đứng lên đi tới bên cạnh.

Thời Diệu Diệu cảm thấy toàn thân như bị đổ chì, tuy đầu óc tỉnh táo, nhưng thân thể lại không sao nhúc nhích nổi. Người đàn ông trước mặt cô chừng hơn năm mươi tuổi, trên mặt có thể nhìn thấy lờ mờ vết thương còn mới.

“Sư phụ, cô ấy tỉnh rồi à?” Tý Ngọ đứng sau lưng ông ta cất tiếng.

“Ừm, tỉnh rồi, có điều vì trúng độc nặng quá, nhất thời vẫn chưa thể hoàn toàn khôi phục được.” Nói đoạn, ông ta đưa tay bắt mạch cho Thời Diệu Diệu, lát sau lại nói: “Xem ra không có gì đáng ngại nữa, chỉ là độc mà cô nương này trúng phải...”

Đúng lúc ấy, người đàn ông mặc quân phục kia chớp tay nói: “Phùng sư phụ đã được cứu ra, tôi nghĩ nhiệm vụ của tôi cũng đã hoàn thành rồi, xin giao lại cho các vị, tôi phải đi đây!”

“Hôm nay phải đa tạ anh ra tay trợ giúp, bằng không thầy trò tôi chắc đã chết trong nhà lao ấy rồi!” Người đàn ông trước mặt cô hoá ra chính là Phùng Vạn Xuân bị nhốt trong nhà lao số 2.

“Không cần cảm ơn tôi, tôi cũng được người ta nhờ vả mà thôi.” Nói đoạn, người đàn ông ấy xoay người rời khỏi gian nhà trọ rẻ tiền.

“Sư phụ, anh ta rốt cuộc là ai?” Sau khi người kia đi khỏi, Tý Ngọ mới thấp giọng thắc mắc, chỉ thấy Phùng Vạn Xuân cau mày lắc

đầu: “Trước đây ta cũng chưa từng gặp người này, có điều nhìn thân hình, dường như hơi giống khu trùng sư hệ Mộc.”

“Sư phụ nói anh ta trông giống người nhà họ Phan?” Lông mày Tý Ngọ lập tức dãn ra, thậm chí lẽ nào người này là do tiểu sư thúc Phan Tuấn sắp xếp từ trước?

“Nhưng vóc dáng lại hơi khác khu trùng sư nhà họ Phan” Phùng Vạn Xuân ngẫm nghĩ giây lát, vẫn không tìm ra được manh mối nào, bèn thở hắt ra: “Dù sao, cũng có một điểm có thể khẳng định được, người này hẳn không có ác ý với chúng ta.”

Phùng Vạn Xuân lại đi tới bên cạnh Thời Điều Điều, cúi đầu nhìn cô: “Tý Ngọ, độc mà cô nương này trúng...”

Tý Ngọ đứng bên cạnh cúi đầu, không ngừng xoa xoa tay, hồi lâu sau mới chậm chậm gật đầu.

Trong đầu anh ta lại hiện lên đôi mắt chùng chùng như có thể soi thấu mình của Âu Dương Yến Vân, đó là giao hẹn giữa anh ta và Âu Dương Yến Vân, nhưng giờ Âu Dương Yến Vân rốt cuộc đang ở đâu? Tý Ngọ đột nhiên có một dự cảm chẳng lành, có điều anh ta chẳng biết được, dự cảm chẳng lành này của mình đã ứng nghiệm bên trong mật đạo cách đó chừng vài chục dặm đường.

Tiếng kêu kinh hãi của Âu Dương Yến Vân còn chưa dứt, Phan Tuấn bỗng thấy dưới chân chấn động dữ dội, vội tóm chặt Âu Dương Yến Ưng, chỉ thấy chấn động kéo dài chừng một tuần hương mới dừng hẳn.

“Chị, xảy ra chuyện gì thế?” Âu Dương Yến Ưng vươn cổ hét lên, hồi lâu sau phía đối diện vẫn không có hồi âm. Phan Tuấn vội đỡ cậu ta tiếp tục theo cách vừa nãy tiến lên, lúc này, lại nghe tiếng Đoàn Nhị Nga hét lớn: “Âu Dương cô nương, cô đừng cử động!”

“Đoàn cô nương, hai người vẫn ổn chứ?” Quả tim vốn đang lơ lửng vì hồi hộp của Phan Tuấn rốt cuộc cũng tạm lắng xuống.

“Chúng tôi hình như... hình như rơi vào bẫy rồi!” Giọng Đoàn Nhị Nga nghe như phát ra từ trong giếng, đượm phần rầu rĩ.

“Hai người đợi chút, tôi và Yến Ưng lập tức qua ngay đây!” Nói dứt lời, Phan Tuấn liền di chuyển thật nhanh, thoáng sau họ đã nhảy sang mép vực đối diện, Phan Tuấn đặt Âu Dương Yến Ưng xuống, tự mình lần mò sang phía bên phải, tìm đến ngọn đuốc trên vách tường, thì ra phía trên ngọn đuốc ấy có một chụp đèn thành hình linh rơi xuống trùm vào cây đuốc, vì vậy vừa nãy đuốc mới bị tắt.

Phan Tuấn hơi dùng sức bỏ cái chụp đèn ấy đi, sau đó đốt đuốc lên, khoảnh khắc ngọn lửa bùng lên, Phan Tuấn lại thêm một phen giật mình kinh hãi, khoảng hai bước phía trước không ngờ đã xuất hiện một cái hố lớn, Phan Tuấn bèn giơ đuốc ra rọi.

“Anh Phan Tuấn, anh phải không?” Âu Dương Yến Vân nhìn thấy ngọn đuốc trên tay Phan Tuấn, bèn hét vọng từ trong hố ra.

“Đoàn cô nương, cô có đó không?” Phan Tuấn lại hỏi.

“Tôi ở đây.” Giọng Đoàn Nhị Nga liền vang lên trong hố.

“Hai người làm sao mà rơi xuống hố vậy?” Âu Dương Yến Ưng quan tâm đến an nguy của chị gái, nôn nóng hỏi.

“Hình như... hình như em vừa mới thả ngọn đuốc bên trái lên, thì cái hố bỗng nhiên xuất hiện.” Âu Dương Yến Vân nhớ lại.

“Hai người đừng nhúc nhích, tuyệt đối chớ cử động!” Phan Tuấn lớn tiếng nói, đoạn soi đuốc quan sát xung quanh cái hố. Cái hố này đã chặt đứt con đường phía trước, bên trong tối om, không nhìn rõ được sâu bao nhiêu.

Phan Tuấn lấy Minh quý ra, gõ nhẹ lên, con Minh quý lại sống dậy, bò về phía sau lưng anh, trên vách tường đó cũng có một hốc nhỏ, con Minh quý chui luôn vào đó, chỉ nghe “két” một tiếng, tựa như tiếng sắt đá mài vào nhau, kể đó trong bóng tối đột nhiên loé lên ánh lửa, trong chớp mắt, cảnh tượng tởng hồ đã sáng bừng lên.

Con Minh quý cũng bắn ra khỏi hốc nhỏ. Phan Tuấn thu nó lại, đi về phía cái hố. Chỉ thấy lúc này ở rìa hố tựa như xuất hiện một con rắn lửa, đang men theo mép hố uốn lượn đi xuống, những chỗ nó đi qua

đều bùng cháy lên. Con rắn lửa xuống tới đáy hố với tốc độ cực nhanh, thoát cái đã chiếu sáng toàn bộ không gian bên trong.

Phan Tuấn nhìn cảnh tượng trước mắt lại thêm một phen kinh hãi. Cái hố ấy sâu chừng năm sáu trượng, rộng bốn năm trượng, vòng quanh bốn phía là những bậc thang gỗ ra, tổng cộng có sáu tầng, càng đi xuống thì bậc thang càng chĩa ra nhiều hơn, trên bậc thang khắc một số đường thẳng ngang dọc. Ở mép cầu thang là một rãnh nước to bằng cánh tay, bên trong đổ đầy dầu hoả, giờ đã được thắp sáng bùng lên.

Phan Tuấn ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy chính giữa phía trên cái hố có một cơ quan nhỏ, chắc chính là cơ quan đã sinh ra đóa hoa lửa thắp sáng rãnh dầu phía dưới.

Âu Dương Yến Vân và Đoàn Nhị Nga đang khuy xuống ở dưới đáy hố, cách nhau chừng hai mét. Bên dưới họ cũng là những ô ngang dọc chằng chịt.

“Anh Phan Tuấn, giờ chúng ta đang ở đâu?” Âu Dương Yến Vân thấy có ánh sáng liền đứng dậy, không cần thận giẫm chân vào ô vuông bên cạnh, chỉ nghe tiếng kim loại và đá cọ vào nhau, mặt đất khe khẽ rung rinh, những bậc thang vòng quanh vách hố cũng rung lên một chập rồi bắt đầu chuyển động, bậc thang ở tầng đầu tiên nhô ra, vươn tới tận giữa cái hố.

Sau khi tất cả dừng lại, Âu Dương Yến Vân kinh hoàng nhìn lên chỗ Phan Tuấn, không dám di chuyển bừa bãi nữa: “Anh Phan Tuấn, thế này là sao vậy?”

Hai hàng lông mày của Phan Tuấn nhíu chặt, anh nhìn cái hố chằng chịt những đường ngang dọc trước mặt, đột nhiên bên tai vang lên tiếng “xẹt xẹt” khe khẽ, âm thanh ấy phát ra từ trong hố, anh vội nhìn vào trong, chỉ thấy ở một mé hố xuất hiện một hốc nhỏ, một luồng cát trắng mịn đang chậm chậm chảy ra, từ từ rơi xuống.

“Yến Vân, giờ em đừng nhúc nhích nữa, cơ quan ở đây chắc là bị hai người khởi động rồi.” Phan Tuấn vừa dứt lời, lại nghe có tiếng sắt

đá chạm nhau. Những bậc thang kia lại tiếp tục biến hoá. Một bậc thang đá ở tầng thứ hai nhô ra, lơ lửng trên đỉnh đầu bọn họ.

“Giờ hai người đang ở bên trong tháp bàn cờ.” Phan Tuấn dè dặt nói, “Những đường ngang dọc trên các bậc thang tạo thành một bàn cờ khổng lồ, hãy quan sát kỹ những ô vuông ấy, hẳn là phải có ba trăm sáu mươi ô, đại diện cho số Chu thiên. Dưới chân hai người cũng là một bàn cờ thu nhỏ.” Phan Tuấn quan sát xung quanh rồi tiếp, “Bàn cờ này có lẽ bị cơ quan kia khống chế.” Anh chỉ tay lên cơ quan vừa điểm hoá.

“Một khi cơ quan được khai mở, hai người đi lại trên bất cứ ô vuông nào, cơ quan cũng sẽ mặc nhận là đã đi nước cờ đầu tiên, nó sẽ theo đó mà đối kháng với hai người. Bậc đá khổng lồ vừa bậc ra đó, hẳn là nước cờ của nó. Nếu hai người thua ván cờ này, anh nghĩ tất cả các bậc thang đá sẽ chìa ra, đến lúc ấy, người ở bên trong sẽ bị các bậc thang đá này nghiền nát.”

“Vậy phải làm sao bây giờ? Anh Phan Tuấn, hai người mau kiểm sợi dây thừng kéo bọn em lên đi!” Âu Dương Yến Vân đã bắt đầu nôn nóng, đúng lúc này, tiếng cát mịn chảy “xẹt xẹt” lại vang lên, Phan Tuấn nhìn về phía âm thanh phát ra, quả nhiên phát hiện lượng cát chảy ra từ miệng hố lúc này đã rơi hết xuống bình đài bên dưới. Phan Tuấn quan sát kết cấu của bàn cờ này một lúc, trong lòng không khỏi run lên.”

“Yến Vân mau thụp người xuống.” Phan Tuấn kêu lên, Âu Dương Yến Vân còn đang ngơ ngác, đúng lúc này một bậc thang đá phóng thẳng về phía thắt lưng cô, cũng may Âu Dương Yến Vân phản ứng nhanh nhẹn, lập tức khom người, mới thoát khỏi kiếp nạn.

“Sao vậy? Bọn em có nhúc nhích gì đâu, sao những bậc đá này vẫn không ngừng bắn ra thế?” Âu Dương Yến Vân kêu khổ không ngớt.

Phan Tuấn nghĩ ngợi giây lát, rồi lại nhìn đám cát mịn kia, sự hiểu ra: “Hai người đã chơi cờ vậy bao giờ chứ?”

“Chưa!” Âu Dương Yến Vân hậm hực trong lòng, giờ đã là lúc nguy nan tính mạng rồi, sao lại còn nói chuyện cờ vây ra đây làm gì.

“Tôi có biết một chút!” Đoàn Nhị Nga nãy giờ không lên tiếng, hai mắt cứ nhìn chăm chăm vào các ô vuông xung quanh, bây giờ mới chậm rãi nói.

“Ừm, trong môn cờ vây, nếu hai người đánh cờ với nhau, nếu một trong hai người bỏ quyền hạ quân, thì người kia sẽ tiếp tục đi nước nữa.” Phan Tuấn chỉ vào đồng cát mịn nói: “Nếu tôi đoán không lầm, số cát kia dùng để tính toán thời gian, sau khi cơ quan đi một nước, cát sẽ chảy ra, một khi cát tích lũy đến một trọng lượng nhất định, cơ quan sẽ lại tiếp tục hạ cờ.”

Âu Dương Yến Vân và Đoàn Nhị Nga nhìn về phía miệng hốc, quả nhìn lại thấy có cát trắng chảy ra.

“Anh Phan Tuấn, tiếp theo những bậc thang ấy sẽ bắt ra từ hướng nào?” Âu Dương Yến Vân khom người, lòng vẫn chưa hết sợ. Phan Tuấn cũng cực kì nôn nóng, từ nhỏ anh đã học cờ vây, thường giao đấu với các lộ cao thủ, có thể coi là bậc quốc thủ rồi, có điều những cuộc cờ kia dù thiên biến vạn hóa thế nào, bàn cờ vẫn luôn vuông vắn, còn bàn cờ trước mặt đây lại được làm thành hình tròn. Phan Tuấn vắt óc nghĩ, hai mắt sáng bừng như đuốc, nhìn chăm chăm vào thế cờ kì quái phía trước.

“Âu Dương cô nương, cô đi tới ô thứ ba ở trước mặt đi.” Đoàn Nhị Nga đột nhiên lên tiếng.

Âu Dương Yến Vân cúi đầu nhìn Đoàn Nhị Nga ngồi bên cạnh, trong lòng vẫn không tin tưởng đối phương cho lắm, lại ngẩng đầu lên nhìn Phan Tuấn, thấy anh vẫn chăm chú nhìn bàn cờ này đến xuất thần, thì bắt đầu do dự. những hạt cát mịn màu trắng vẫn từng chút từng chút chảy ra, Âu Dương Yến Vân bèn nghiêng rawgn, bước vào ô thứ ba trước mặt như lời Đoàn Nhị Nga nói. Cô vừa đứng vững chân, liền phát hiện cát mịn trong hốc đã ngừng chảy ra, chợt nghe sau lưng có kinh phong truyền tới, cô vội quay đầu, chỉ thấy một bậc thang đá

đã bật tới trước mặt, và dừng lại cách mặt cô chừng một lóng tay. Hơi thở cô tắc lại trong ngực, hai mắt trợn tròn lên, nếu bậc thang đá nhích thêm một chút nữa, thì cái mạng cô không cần đợi đến lúc các bậc thang đá bít kín nơi này đã mất rồi.

“Cảm ơn cô!” Âu Dương Yến Vân vẫn chưa định thần lại được, quay sang nói với Đoàn Nhị Nga.

Đoàn Nhị Nga không trả lời, mà nhìn vị trí của bậc đá, sau đó lại nhìn bàn cờ dưới chân, lông mày nhíu lại. “Ôi chao, cát lại chảy ra nữa rồi!” Âu Dương Yến Vân hoảng hốt, nhìn Đoàn Nhị Nga vẻ kêu cứu, lúc này lòng tin của cô dành cho Đoàn Nhị Nga đã tăng lên đáng kể.

“Ô thứ năm bên trái!” Đoàn Nhị Nga và Phan Tuấn gần như đồng thời thốt lên, lần này Âu Dương Yến Vân đã không còn do dự nữa, lập tức nhảy sang ô đó, sau đó lại thấy cát ngừng chảy, một bậc đá phóng ra phía trên đỉnh đầu, vừa khéo nối liền với bậc đá đầu tiên bật ra, hoàn toàn không có kẽ hở. Âu Dương Yến Vân thầm nhủ: nếu những bậc thang này đều bật ra hết, chắc chắn cái bẫy này sẽ nghiền nát bọn họ ở bên trong.

“Hai vị ơi, cứ như vậy cũng không phải là cách đâu, những trụ đá này cứ không ngừng bật ra, thế nào rồi cũng bít kín cả chỗ này mất thôi!” Âu Dương Yến Vân cuống cuống nói, ánh mắt vẫn không rời cái hốc có cát mịn chảy ra kia.

“Chị, nếu những trụ đá này bị lượng cát chảy ra khống chế, chỉ cần bít kín cái hốc kia vào là được rồi!” Âu Dương Yến Ứng lớn tiếng nói, Âu Dương Yến Vân nghe vậy cả mừng, thấy cái hốc kia cách mình chưa đầy ba bốn trượng, định tung mình nhảy sang.

“Không được!” Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga gần như đồng thời hét lên.

“Sao thế?” Âu Dương Yến Vân lấy làm khó hiểu.

“Nếu cái hốc ấy bị bít kín, tất cả các trụ đá sẽ cùng lúc bật tung ra.” Đoàn Nhị Nga cướp lời nói trước.

“Sao... sao cô biết?” Âu Dương Yến Vân cau mày.

“Tôi... tôi nhớ ông từng bỏ ra cả năm để dạy tôi một trò chơi tên là bắn cột.” Đoàn Nhị Nga nhỏ nhẹ nói, “Cũng là ở trong một hoàn cảnh tương tự như vậy, chỉ là xung quanh có những cột gỗ bật ra được, môn cờ vây này tôi cũng học được trong thời gian đó đấy.”

Phan Tuấn nghe Đoàn Nhị Nga nói vậy, thì hơi nhú mào, thao tác sử dụng Minh quý là do Kim Vô Ý dùng khúc nhạc thường ngày ông ta diễn tấu để dạy cho cô, yếu lĩnh phá giải vách âm thanh cũng là do Kim Vô Ý dạy cho Đoàn Nhị Nga từ khi cô còn nhỏ, ông còn bỏ một năm dạy cô phá giải tháp cờ, chẳng qua chỉ đổi sang một tên gọi khác. Kim Vô Ý này rõ ràng không muốn cô biết về khu trùng sư, nhưng lại muốn dạy cô tất cả các yếu lĩnh của khu trùng sư hệ Kim!

Nghĩ tới đây, anh không khỏi thâm cảm thán trước dụng tâm khó nhọc của Kim Vô Ý, nhưng tại sao ông ta lại phải giấu giếm chuyện về khu trùng sư với Đoàn Nhị Nga? Phan Tuấn nghĩ mãi cũng không hiểu, đúng lúc này, Đoàn Nhị Nga bỗng khó nhọc đứng dậy, bước lên một bước. Bước này vừa khéo giẫm đúng vào ô bên trái của Âu Dương Yến Vân, chỉ nghe tiếng sắt đá chạm nhau ken két, một trụ đá ở tầng đầu tiên đột nhiên bắn vọt ra phía trên đỉnh đầu họ. Đoàn Nhị Nga vẫn không dừng lại, tiếp tục dịch chuyển sang ô phía trước, sau đó thuận thế kéo tay Âu Dương Yến Vân nói: “Cúi đầu xuống!”

Âu Dương Yến Vân nghe vậy liền khom người, một cây trụ đá phóng vọt qua vị trí phía trên đầu Đoàn Nhị Nga trong chớp mắt.

“Cô đi tới ô thứ ba trước mặt!” Đoàn Nhị Nga vừa dắt Âu Dương Yến Vân vừa nói, Âu Dương Yến Vân không dám chậm trễ chút nào, lập tức nhảy sang ô cờ mà Đoàn Nhị Nga vừa chỉ, vừa mới đứng vững đã lại có một trụ đá bắn ra phía trên đầu. Đoàn Nhị Nga vẫn đi bên cạnh Âu Dương Yến Vân như trước.

“Giỏi lắm!” Sau khi Đoàn Nhị Nga trụ vững thân hình, chỉ nghe lại có tiếng ầm ầm, cây trụ đá lúc nãy suýt chút nữa thì đập trúng người Âu Dương Yến Vân không ngờ đã rụt về như một kì tích. Người lên tiếng khen ngợi là Phan Tuấn, tuy anh cũng là bậc cao thủ

cờ vây, nhưng vì bố cục bàn cờ thay đổi, nên này giờ vẫn chưa thể nắm bắt hoàn toàn, sau một hồi quan sát, rốt cuộc anh cũng đã dung hợp được bàn cờ hình vuông và hình tròn với nhau, nên khi thấy Đoàn Nhị Nga đi nước cờ này, mới không kìm được mà thốt lên kinh ngạc.

Âu Dương Yến Vân đứng trong bàn cờ cũng hết sức ngạc nhiên, cô là tay mơ, hoàn toàn không hiểu gì về cờ vây, chỉ là thấy trụ đá có thể rút về thì lấy làm kinh ngạc mà thôi.

“Âu Dương cô nương, cô bước về ô lúc này đi!” Lời Đoàn Nhị Nga làm Âu Dương Yến Vân hơi do dự, ngộ nhỡ cây trụ đá lại đột nhiên bật ra thì cô chết là cái chắc: “Thật... thật sự phải quay lại đó à?”

“Đúng, đó là điểm cấm nhập rồi, cô đứng đó thì sẽ an toàn!” Nói đoạn Đoàn Nhị Nga liền bước sang một ô phía bên trái. Âu Dương Yến Vân ngẩng đầu nhìn Phan Tuấn, thấy ánh mắt anh vẫn không rời khỏi bàn cờ hình tròn này. Cô thoáng ngập ngừng, rồi quyết định bước lùi về.

Đoàn Nhị Nga không ngừng thay đổi vị trí trên bàn cờ nhỏ, nhưng không lặp lại lần nào, những trụ đá kia cũng không ngừng bật ra hoặc rút về, đúng là không hề gây nguy hiểm gì cho Âu Dương Yến Vân.

Dần dần, Âu Dương Yến Vân dường như cũng nhìn ra được chút manh mối, tất cả các trụ đá rút về đều như bị cầm cố, không bật ra nữa, đại khái chừng nửa canh giờ sau, Đoàn Nhị Nga đột nhiên dừng lại, chỉ thấy mồ hôi cô đã tuôn ra như suối, môi tái nhợt, Âu Dương Yến Vân cúi đầu nhìn, thấy dưới nền đất toàn là vết máu của cô.

“Sao lại dừng lại?” Âu Dương Yến Vân thắc mắc hỏi, cô thấy cát trong hốc vẫn không ngừng chảy ra, trong lòng lấy làm lo lắng.

Chỉ thấy nét mặt Đoàn Nhị Nga và Phan Tuấn đều hết sức căng thẳng, nhưng không ai lên tiếng đáp lời. Lúc này, đúng là vô thanh thắng hữu thanh, không khí cơ hồ đông đặc lại, Âu Dương Yến Vân không biết hai người này rốt cuộc tính toán thế nào, mắt thấy cát mịn

chảy ra mỗi lúc một nhiều hơn, tháp cờ này lại sắp phát động lần nữa rồi.

“Sao vậy? Hai người nói gì đi chứ!” Âu Dương Yển Vân bất an kêu lên. Thời điểm nào khiến người ta cảm thấy bất an nhất? Không phải lúc đao phủ vung đao lên chém đầu phạm nhân, mà là khi y vung thanh đao lên phát hiện ra lưỡi đao bị cùn, phải đợi mài xong mới chém đầu được. Quang cảnh mài đao ấy, đối với phạm nhân mới là khó chịu nhất. Thời điểm này, đối với Âu Dương Yển Vân, chính là lúc đao phủ đang mài đao.

“Anh Phan Tuấn, đúng vậy không?” Đoàn Nhị Nga đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn Phan Tuấn, chỉ thấy hai mắt Phan Tuấn vẫn nhìn chăm chăm xuống bàn cờ, hồi lâu sau mới gật đầu: “Ừm, chắc là đúng rồi!”

Âu Dương Yển Vân và Âu Dương Yển Ưng bị vẻ mặt thần bí của hai người này làm cho hồ đồ cả.

“Cái gì mà đúng không với cả đúng rồi!” Âu Dương Yển Vân hét văng lên, “Hai người mau nói rõ ra đi, cát vẫn đang chảy kia kìa!”

“Anh Phan Tuấn, ván cờ này chúng ta thắng hay thua vậy?” Âu Dương Yển Ưng ngồi cạnh miệng hố hỏi.

“Chúng ta không thắng, nhưng mà cũng không thua!” Phan Tuấn nói vậy lại càng khiến hai chị em nhà Âu Dương hồ đồ hơn.

“Vậy giờ chúng ta tính sao?” Âu Dương Yển Ưng hỏi.

“Ừm, đúng là hiếm thấy!” Phan Tuấn thở dài, ngữ khí không giấu nổi vẻ kinh ngạc.

“Chậc, hai người làm sao vậy? Có thể nói rõ xem giờ tình hình của chúng ta như thế nào không?” Âu Dương Yển Vân đã nôn nóng đến sắp phát khóc lên.

“Âu Dương cô nương, cô đừng vội, đây là thế cờ hòa.” Đoàn Nhị Nga đỡ Âu Dương Yển Vân dậy nói.

“Đúng thế, đây là một thế cờ linh lung.” Phan Tuấn nhìn bàn cờ nói.

“Thế cờ linh lung?” Hai chị em nhà Âu Dương đồng thanh hỏi.

“Ừm, đúng thế, thật sự đã làm khó cho Đoàn cô nương rồi, không ngờ trong tình huống nguy nan thế này, lại có thể bày ra một thế cờ tinh diệu như vậy.” Giọng Phan Tuấn không hề che giấu sự ngợi khen.

“Thế cờ linh lung thực tế là một dạng trạng thái, không có hình thức cố định, trạng thái cờ hòa này chỉ xảy ra trong cuộc đối đầu giữa các cao thủ, không ai có thể tìm ra sơ hở của đối thủ trong thế cờ hòa này, đây chính là thế cờ linh lung.” Hai chị em nhà Âu Dương nghe Phan Tuấn nói vậy thì nửa hiểu nửa không, có điều, hai người có thể nhìn ra được thuật đánh cờ của cô gái họ Đoàn này hết sức cao siêu.

“Cuộc cờ trước mắt lại càng tuyệt thế, các chiêu tinh diệu như Kim kê độc lập, Lão thử du du móc nối liên hoàn, thật khiến người ta phải khâm phục!” Phan Tuấn nhìn bàn cờ, vẫn chưa hết hứng thú nói tiếp.

“Chà, anh Phan Tuấn, như vậy có phải là chúng ta có thể đi qua ải này rồi không?” Âu Dương Yến Vân vừa dứt lời, chỉ thấy dưới chân rung lên dữ dội, cô thềm như “không xong” , vội vàng nhìn sang phía cái hốc có cát chảy ra bên cạnh, thấy cát đã ngừng chảy, trong lòng lập tức nảy sinh cảm giác sợ hãi.

Chấn động mỗi lúc một lớn dần, những trụ đá vốn dừng lại lưng chừng trên không đều rụt trở về, mặt đất dưới chân bắt đầu chậm chậm dâng lên, sau chừng một tuần hương, bàn cờ khổng lồ kia đã biến mất, mặt đất lại khôi phục nguyên dạng. Tình cảnh này nếu không phải tận mắt chứng kiến, tuyệt đối không ai có thể tin được.

Dù cũng là hạng kiến thức sâu rộng, Phan Tuấn vẫn không khỏi một phen kinh hãi. Sau khi mặt đất hoàn toàn khôi phục, trên sàn chỉ còn lại bàn cờ nhỏ lấm đầy vết máu kia. Đoàn Nhị Nga vừa thấy đã được cứu, trước mắt lập tức tối sầm lại, toàn thân nhẹ bẫng đổ vật ra phía trước. Phan Tuấn vội tới đỡ lấy cô.

Đoàn Nhị Nga tỉnh lại, cảm thấy cơ thể dường như đã khỏe hơn đôi chút. Cô chau mày nhìn mấy người xung quanh, mỉm cười nói: “Chúng ta tiếp tục đi thôi.”

“Cô còn cầm cự được không?” Phan Tuấn quan tâm hỏi.

“Không sao đâu, nơi này có quá nhiều cơ quan cạm bẫy, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây mới được.” Đoàn Nhị Nga vừa nói, vừa toan đứng dậy. Phan Tuấn tuy thấy thân thể cô hết sức yếu ớt, nhưng những lời cô nói cũng không phải không có lí, biết đâu lại chạm phải cơ quan nào đó, có lẽ sẽ không được may mắn như vừa rồi.

“Anh Phan Tuấn, không phải nói khu vực thí luyện này có năm cửa ải sao? Chúng ta đã vượt qua vách âm thanh và tháp cờ rồi, cửa ải thứ ba là gì vậy?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Cửa ải thứ ba!” Phan Tuấn khẽ cắn môi, nói: “Gọi là trùng hải!”

“Trùng hải?” Đoàn Nhị Nga tựa hồ chưa từng nghe qua cái tên này, không kìm được kinh ngạc thốt lên.

“Đây có lẽ là ải khó khăn nguy hiểm nhất trong khu vực thí luyện!” Phan Tuấn không giấu nổi nỗi lo lắng.

“Khó khăn nguy hiểm thế nào?” Âu Dương Yến Vân vội hỏi.

“Chuyện này anh cũng không rõ, chỉ là nghe nói mà thôi, chúng ta cứ đi bước nào hay bước đó vậy!” Dứt lời, Phan Tuấn toan đỡ tay Đoàn Nhị Nga, nhưng Âu Dương Yến Vân vội vàng xông tới đẩy anh ra, tự mình đỡ cô đi trước, vừa đi vừa hỏi: “Lúc nãy trong tháp cờ, làm sao Đoàn cô nương biết sau khi lùi lại, những trụ đá ấy sẽ không làm tôi bị thương vậy?”

“À, Âu Dương cô nương chưa đánh cờ vậy bao giờ đương nhiên là không biết rồi, cờ vây coi trọng nhất là khí⁽¹⁾, nếu một mảng quân không còn khí, thì phải nhấc khỏi bàn cờ. Những cột trụ bị rút về chính là vì mất hết khí nên phải nhấc quân ra. Những vị trí trống bị bắt quân ấy không thể đặt quân xuống được nữa, nên gọi là điểm cấm, vì vậy khi cô đứng ở điểm cấm, những trụ đá kia sẽ không tổn hại gì đến cô được!” Đoàn Nhị Nga giải thích rất rõ ràng, Âu Dương Yến Vân

vốn chẳng biết gì về cờ vây cũng hiểu được đại khái, vì lúc này cô cũng thấy những trụ đá rụt về kia không hề bật ra trở lại.

1. Khí: các giao điểm trống nằm ngay cạnh quân cờ gọi là “khí” của quân cờ đó. Quân cờ đứng ở giữa bàn có 4 “khí”, đứng ở biên có 3 “khí” và đứng ở góc có 2 “khí”. Nếu một quân hoặc một nhóm quân không còn “khí”, quân đó hoặc nhóm quân đó sẽ bị bắt và đưa ra khỏi bàn cờ.

“Chà, môn cờ vây này đúng là bác đại tinh thâm, nếu chúng ta thoát ra khỏi đây, tôi nhất định sẽ theo Đoàn cô nương học tập.” Âu Dương Yến Vân nói câu này hết sức thành tâm thành ý. Đoàn Nhị Nga mỉm cười đáp: “Kỳ thực, tài đánh cờ của anh Phan Tuấn mới là cao siêu, thứ tôi mất cả năm mới học được, anh ấy chỉ cần thời gian một nén nhang là đã lĩnh ngộ được toàn bộ rồi!”

Âu Dương Yến Vân liếc nhìn Phan Tuấn, thấy anh dường như không hề để ý đến mình và Đoàn Nhị Nga đang nói chuyện gì, chỉ cúi đầu đỡ Âu Dương Yến Ưng, gương mặt góc cạnh như đao khắc không lộ cảm xúc gì.

Đuốc ở hai bên đường hầm đều được họ thắp sáng lên, chỉ là trong đường hầm tối đen như mực này, ánh sáng của mấy ngọn đuốc trở nên mờ mịt lạ thường, không thể chiếu được quá xa. Và lại, đường hầm dường như càng đi vào sâu càng rộng thêm, bề mặt cũng có vẻ dốc xuống, từng đợt hơi lạnh từ sâu bên trong phả và mặt.

“Anh Phan Tuấn, càng đi vào trong hình như lại càng lạnh.” Trong đường hầm này, người ta cơ hồ quên mất giờ đang là giữa mùa hè nóng bức.

“Đúng thế, đúng là càng lúc càng lạnh.” Phan Tuấn tựa như đang lầm bầm nói cho mình nghe.

“Em nghĩ cái trùng hải mà anh nói chắc chỉ để hù dọa người ta thôi, ở nơi thế này đừng nói là trùng, con người cũng chẳng sống được bao lâu nữa là!” Âu Dương Yến Vân đỡ Đoàn Nhị Nga, miệng nói không ngừng. Kỳ thực, Đoàn Nhị Nga đang vô cùng khó chịu, cô vốn

đã bị thương, mất máu khá nhiều, thể lực dần dần không chịu đựng nổi nữa, thân hình cứ gục dần xuống.

“Đoàn cô nương, cô thấy sao rồi?” Âu Dương Yến Vân cảm thấy trọng lượng thân thể Đoàn Nhị Nga cơ hồ dồn hết lên người mình, bèn lo lắng hỏi. Nhưng Đoàn Nhị Nga lúc này đã rơi vào trạng thái nửa hôn mê.

Phan Tuấn dừng bước, thấy sắc mặt Đoàn Nhị Nga càng lúc càng nhợt nhạt, bèn nói: “Yến Vân, em đỡ Yến Ưng, để anh công Đoàn cô nương.”

Âu Dương Yến Vân tuy rằng hơi ghen tuông, nhưng cũng rất có khí khái anh hào, lập tức chuyển qua đỡ Âu Dương Yến Ưng, để cho Phan Tuấn công Đoàn Nhị Nga. Vừa nhủ thầm: nơi này không nên ở lâu, cần phải nhanh chóng ra ngoài giúp Đoàn Nhị Nga chữa trị vết thương, cô vừa rảo nhanh bước chân.

Đi được chừng hơn trăm mét, phía trước đột nhiên xuất hiện một đại sảnh, cả bọn dừng lại phía trước đại sảnh ấy. Đã có tấm gương tháp cờ lần trước, ai nấy đều sợ không may chạm phải cơ quan gì lại mất toi tính mạng, Phan Tuấn đặt Đoàn Nhị Nga xuống, giao cho Âu Dương Yến Vân, sau đó một mình đi men xung quanh đại sảnh tìm đuốc, lần lượt thắp hết lên mới nhìn rõ đại sảnh này, không ngờ lại rộng ngang với một sân vận động cỡ nhỏ.

Chính giữa đại sảnh bằng phẳng, bên cạnh chất đống mấy chục cây gậy gỗ độ dài tương đương nhau, mỗi cây gậy đại khái đều to bằng cánh tay người lớn, đặc ruột, tựa như được cẩn thận đánh bóng bằng sáp nế, thân gậy bóng láng, đã qua nhiều năm tháng mà không hề mục nát, một đầu gậy hình tròn, đầu kia được đẽo thành hình dạng như cái chêm. Phan Tuấn nhìn đống gậy gỗ ấy mà ngỡ người ra, không biết dùng để làm gì.

“Anh Phan Tuấn, cái anh đang cầm là gậy gỗ à?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Ừm, đúng vậy?” Phan Tuấn vắt óc nghĩ mãi cũng không hiểu thứ gậy gỗ hình dáng kì quặc này rốt cuộc dùng để làm gì.

“Xem có thể đốt lên không?” Âu Dương Yến Vân xoa tay nói, đường hầm này lạnh đến run người, kể cả kẻ hoàn toàn không bị thương như cô cũng bắt đầu không chịu đựng nổi.

“Chắc là được!” Nói đoạn, Phan Tuấn cầm một cây gậy gỗ chĩa vào ngọn đuốc bên cạnh, quả nhiên cây gậy đã được tẩm dầu hoặc sáp, vừa chạm vào lửa tức khắc cháy bùng lên.

Âu Dương Yến Vân mừng rỡ ra mặt, tuy đứng cách Phan Tuấn đến mười mấy mét, song cô dường như cũng cảm nhận được hơi ấm của ngọn lửa, lòng cũng lập tức ấm lên. Phan Tuấn chập mấy cây gỗ lại với nhau, đốt lên, bấy giờ mới cũng Đoàn Nhị Nga tới trước đồng lửa. Bốn người ngồi quây lại, cảm giác ấm áp nhanh chóng lan tỏa, Đoàn Nhị Nga cũng từ từ hé mắt ra.

Hơi ấm khiến cô không còn yếu ớt rũ ra như lúc trước, cô mỉm cười với mọi người, rồi lại đưa mắt nhìn quanh nói: “Anh Phan Tuấn, chúng ta đang ở đâu đây?”

“Chúng ta đã vào sâu trong đường hầm, nhưng vẫn chưa biết lối ra ở đâu.” Phan Tuấn buồn bực trả lời, nhặt một cây gậy định ném vào đồng lửa, đúng lúc này, Đoàn Nhị Nga giữ tay anh lại, Phan Tuấn ngây người, ngoảnh đầu lại nhìn cô, chỉ thấy hai mắt cô đang nhìn chằm chằm vào cây gậy trên tay mình, cổ họng khe khẽ run lên: “Anh Phan Tuấn, có lẽ chúng ta đã đến nơi rồi!”

“Đến nơi rồi?” Phan Tuấn dường như hiểu được ý tứ trong câu nói của Đoàn Nhị Nga, nhưng lại không hoàn toàn chắc chắn, đúng lúc này, anh bỗng nghe thấy bên tai có tiếng châu chấu kêu, ở chỗ lạnh giá thế này làm sao lại có châu chấu được chứ?

CHƯƠNG 14: Một thân phận khác

Trong quán trọ rẻ tiền ở phía Nam thành Bắc Bình, cũng có tiếng châu chấu kêu, âm thanh ấy văng vào từ lùm cây bên ngoài. Tý Ngọ cúi đầu đứng trước mặt Phùng Vạn Xuân, chỉ thấy hai mắt Phùng Vạn Xuân đang nhìn chăm chăm vào mu bàn tay Thời Diệu Diệu, ở đó có mấy vết đỏ như máu, chằng chịt giao nhau như mạng nhện.

“Người có biết, thứ độc này ở trong người lâu dần sẽ hại đến tính mạng hay không?” Nghe Phùng Vạn Xuân trách mắng, Tý Ngọ cúi đầu thẽ thọt nói: “Dạ, con biết, sư phụ.”

“Cũng may là chỉ có mấy canh giờ mà thôi, bằng không mạng Thời cô nương khó mà giữ nổi.” Phùng Vạn Xuân ngẩng đầu, tiếng châu chấu bên ngoài cửa sổ làm ông sốt ruột, Tý Ngọ thấy sự phụ bồng ngừng lời, vội ngẩng lên, sức hiểu ra là lũ châu chấu kia quấy nhiễu mạch suy nghĩ của thầy, bèn đi tới đóng cửa sổ lại.

Phùng Vạn Xuân nhếch miệng cười, sau đó nói: “Người ra bên ngoài đợi, ta giúp cô nương này loại trừ nốt độc tố trong người.”

Tý Ngọ như được đại xá, vội vàng gật đầu đi ra ngoài, rồi cẩn thận khép cửa lại. Anh ta đi tới cái sân phía sau quán trọ, lúc này đã qua giờ Sửu, ánh trăng sáng ngời rọi xuống khoảng sân, thời buổi này trong thành Bắc Bình hiếm khi gặp được đêm nào yên tĩnh như vậy. Đoàn kịch Dự kia đã hát xong vở diễn, trở về nghỉ ngơi, chỉ có mình Tý Ngọ ngồi trên một phiến đá xanh. Phiến đá này ngày thường để cho khách trọ dùng giặt y phục, qua nhiều năm tháng mặt đá đã nhẵn bóng lên. Tý Ngọ ngồi đó, tuy vừa nãy bị sư phụ mắng cho một trận vì tội hạ độc Thời Diệu Diệu, nhưng trong lòng anh ta lại đang lo lắng

một chuyện khác, chính là chuyện Âu Dương Yến Vân giao cho. Anh ta hồi tưởng lại tình hình ở hậu sơn phủ Song Cáp ngày hôm trước.

Hôm ấy anh ta vừa ngủ dậy, phát hiện Âu Dương Yến Vân đang ngồi trước mặt mình, không khỏi ngẩn người, giật lùi ra sau.

“Tý Ngọ, anh đi với tôi một chút.”

Tý Ngọ không biết cô có ý gì, đành đi theo cô ra bình đài ở sau núi, Âu Dương Yến Vân đột nhiên rơi nước mắt hỏi: “Tý Ngọ, anh giúp tôi một chuyện được không?”

Tý Ngọ ngẩn người, ngàn vạn lần không thể ngờ Âu Dương Yến Vân lại cầu xin mình như thế, vội rặn ra một nụ cười: “Bà chị ơi, chuyện của cô cũng là chuyện của tôi, cứ nói đi!”

Âu Dương Yến Vân thở hắt ra, sau đó ghé miệng bên tai Tý Ngọ thì thầm: “Giúp tôi giết ả Thời Diệu Diệu kia!”

Tý Ngọ nghe mà giật mình, mặt mũi tái mét, vội vàng lùi lại hai bước: “Bà chị ơi, chuyện... chuyện này không được đâu, có nên thương lượng với tiểu sư thúc một chút không?”

Âu Dương Yến Vân gạt nước mắt, giận dữ dẩu môi lên: “Hừ, miệng thì lúc nào cũng chị Yến Vân này chị Yến Vân kia, thân thiết quá nhỉ, thế mà vừa nhắc đến chuyện chính một cái liền rụt lại, đùn đẩy nọ kia ngay, tôi đã biết là chẳng nhờ vả gì được anh rồi mà, có điều tôi cảnh cáo trước, anh không đồng ý giúp tôi thì thôi, cấm nói với anh Phan Tuấn đấy, bằng không đừng trách bà cô này không khách khí.” Âu Dương Yến Vân lạnh lùng nhìn Tý Ngọ tựa hồ đã hạ quyết tâm từ lâu.

“Bà chị ơi, chuyện này tôi khuyên cô tốt nhất là hãy tính kế lâu dài, cô cũng giao thủ với Thời Diệu Diệu rồi đấy, đâu phải là đối thủ của cô ta, làm sao mà giết được? Vả lại, hai người không oán không cừ, hà tất phải làm vậy chứ?” Tý Ngọ khuyên giải.

“Hừ, tôi tưởng chỉ có mình anh Phan Tuấn ngây ngốc kia bị ả làm cho thần hồn điên đảo, thì ra cả Tý Ngọ nhà anh cũng bị ả yêu tinh ấy mê hoặc đến nỗi chẳng phân biệt được thị phi gì nữa rồi.” Âu Dương

Yến Vân lớn tiếng mắng, “Anh cũng biết ông nội tôi bị người Nhật đánh lén, mà ả yêu tinh ấy lại âm thầm qua lại với đám Matsui Naomoto kia như thế, có quý mới tin là ả ta không dính dáng đến chuyện này.”

“Chuyện này... nhưng đúng là cô ấy đã cứu chú Phan Tuấn mà!” Tý Ngọ nói.

“Phì, chẳng qua là khổ nhục kế thôi, cô ta dùng cách này để giành được sự tín nhiệm của chúng ta, sau đó sẽ quăng một mẻ lưới bắt trọn. Thật không biết con yêu tinh ấy cho anh Phan Tuấn uống phải bùa mê thuốc lú gì nữa.” Âu Dương Yến Vân hiển nhiên đã hận Thời Điều Điều đến thấu xương.

“Chuyện này chúng ta có nên thương lượng trước với tiểu sư thúc không? Nếu lâm lẩn...” Tý Ngọ vẫn kiên trì thuyết phục.

“Anh là đàn ông mà sao làm việc cứ rụt rè khép nép thế.” Âu Dương Yến Vân ghé miệng bên tai Tý Ngọ thì thầm, “Tôi nghi ngờ trong chúng ta có nội gián, kẻ ấy chắc chắn là ả yêu tinh kia, chứ chẳng nghi ngờ gì nữa!”

“Được rồi, tôi hứa với cô.” Tý Ngọ nghe Âu Dương Yến Vân nói vậy, rất cuộc cũng hạ quyết tâm.

Âu Dương Yến Vân vui vẻ vỗ vai Tý Ngọ, sau đó ôm vai bá cổ anh khen ngợi: “Thế mới là em trai ngoan của tôi chứ, Tý Ngọ à!”

Tý Ngọ bị Âu Dương Yến Vân ôm một cái, mùi hương thoang thoang trên cơ thể cô lập tức ngập tràn khoang mũi, trái tim anh ta khẽ run lên, toàn thân lâng lâng khó tả, thứ cảm giác này anh ta chưa từng gặp bao giờ, trong khoảnh khắc ấy, anh ta đã đưa ra một quyết định mà chính bản thân mình cũng lấy làm kinh ngạc, vì người “chị” này, cho dù mất đi tính mạng, cũng có gì đáng tiếc đâu?

Kí ức trong chớp mắt lại trở về quán rượu nhỏ, khi rót rượu cho Thời Điều Điều, Tý Ngọ giấu độc được trên ngón tay, khẽ bôi lên miệng chén. Tuy đã nhận lời với Âu Dương Yến Vân, nhưng trong lòng Tý Ngọ vẫn có cảm giác bất an, vì vậy lượng chất độc cũng

không nhiều. Có điều, Tý Ngọ không biết lượng chất độc như vậy, tuy không khiến côn trùng mất mạng, nhưng đủ làm Thời Diệu Diệu đi đời trong vòng một ngày.

Nghĩ tới đây, Tý Ngọ thở hắt ra một hơi, không khỏi nhớ đến Âu Dương Yến Vân. Bóng dáng cô gái ấy chốc chốc lại hiện ra trước mắt, không sao xua tan đi được, nghĩ đến lại thấy ngọt ngào, nghĩ đến lại thấy mẫn ý. Âu Dương Yến Vân giờ đang ở đâu? Có lẽ đã tìm được em trai và ông nội cô ấy rồi cũng nên! Tý Ngọ đứng dậy, không ngừng đi đi lại lại trong sân, nóng lòng rời khỏi thành Bắc Bình để gặp lại Âu Dương Yến Vân.

Đúng lúc này, sau lưng Tý Ngọ chợt có tiếng bản lề ken két, anh ta hơi chau mày, nhìn về phía đó, chỉ thấy cánh cửa một căn phòng phía sau mình mở ra, bên trong xuất hiện một người đàn ông chừng hơn hai mươi tuổi.

Gã ta đẩy cửa, ngó nghiêng bên ngoài một lúc, cơ hồ không hề chú ý đến sự tồn tại của Tý Ngọ. Tý Ngọ cũng chẳng buồn ngoảnh đầu, đi về phía nhà trọ. Gã kia đứng ở sân sau quán trọ nhìn ngó một vòng, không hiểu ma xui quỷ khiến thế nào lại ngồi đúng vào phiến đá xanh Tý Ngọ vừa ngồi lúc nãy.

Đẩy cửa phòng, Tý Ngọ thấy Thời Diệu Diệu đang nửa nằm nửa ngồi trên giường, Phùng Vạn Xuân ngồi trước mặt cô, hai người nhỏ giọng bàn bạc chuyện gì đó, thấy anh ta bước vào, cả hai đều liếc nhìn ra phía cửa.

“Tiểu sư thúc, cô... cô không sao chứ!” Tý Ngọ tự biết mình sai, thẽ thọt nói.

Thời Diệu Diệu liếc nhìn anh ta, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo: “Ai bảo anh hạ độc tôi?”

“Chuyện... chuyện này tôi không thể nói!” Lời Tý Ngọ làm Phùng Vạn Xuân cực kì phẫn nộ, ông đang định quát mắng thì bị Thời Diệu Diệu ngăn lại.

“Thực ra anh không nói tôi cũng biết kẻ chỉ thị anh là ai rồi! Nhất định là Âu Dương cô nương đúng không?” Thời Diệu Diệu điềm đạm nói.

“Hả? Sao cô biết?” Tâm sự trong lòng chưa gì đã bị Thời Diệu Diệu chỉ ra, Tỷ Ngộ không khỏi kinh hoàng, thầm nhủ chuyện này chỉ có mình và Âu Dương Yến Vân biết, cô gái này làm sao hiểu được?

“Xem ra tôi đoán đúng rồi.” Thời Diệu Diệu mỉm cười, “Tôi biết Âu Dương cô nương trước nay vẫn có thành kiến với tôi, chuyện này cũng không lấy gì làm lạ, có điều, công phu dùng độc của anh quả thực chẳng ra sao cả!”

“Đúng vậy, mới đầu ta cũng không biết Thời cô nương là quân tử của khu trùng sư hệ Thủy, vừa nãy lúc trực độc cho cô ấy mới phát hiện, thì ra cô ấy không trúng độc của hệ Thổ chúng ta, tuy cũng có vết máy dạng tơ nhện ở mu bàn ta, nhưng so với chất độc của hệ Thổ thì lợi hại hơn nhiều.” Người lên tiếng là Phùng Vạn Xuân.

“Vây chất độc mà tôi...” Tỷ Ngộ kinh ngạc nói.

“Ha ha, chỗ rượu mà anh rót cho tôi ấy, tôi đã thừa lúc anh không để ý nhổ ra rồi, tôi nghĩ chất độc mình trúng phải lần này có lẽ là do Matsui Naomoto hạ!” Thời Diệu Diệu cắn môi nói.

“Người ấy, thật là non tay quá, khu trùng sư hệ Thủy là đại gia dùng độc, mấy trò mèo của người mà dám múa may trước mặt Thời cô nương, đúng là không biết tự lượng sức mình!” Phùng Vạn Xuân làm Tỷ Ngộ hết sức hiếu kì, trước giờ anh ta chỉ biết Thời Diệu Diệu sở trường nhất là hai món, một là Tam thiên trượng, hai là thuật thay đổi dung mạo. Lẽ nào dùng độc cũng là sở trường của cô?

“Sao tôi chưa từng nghe tiểu sư thúc nói bao giờ nhỉ?” Tỷ Ngộ thấy chuyện Thời Diệu Diệu trúng độc không liên quan đến mình, lòng cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, liền nhoẻn cười ngồi xuống.

“Thằng ngốc, thuật dùng độc gia truyền của tiểu sư thúc người có thể nói khắp Đại Giang Nam Bắc không ai không biết, vậy mà người lại dám dùng độc trước mặt cô ấy.” Phùng Vạn Xuân vừa nói vừa vỗ

đầu Tý Ngọ, tuy không dùng sức, nhưng Tý Ngọ vẫn khẽ rùn người xuống.

“Độc gì vậy?” Tý Ngọ càng lúc càng tò mò.

“Cổ độc...” Thời Diệu Diệu chỉ buông ra hai chữ, nhưng cũng đủ khiến Tý Ngọ hãi sợ trong lòng.

“Phải rồi, Thời cô nương, vừa nãy ta bắt mạch cho cô, đã phong tỏa mấy chỗ huyết đạo trên người, có thể tạm thời áp chế độc tính trong cơ thể, có điều ta thực tình không biết rốt cuộc cô trúng phải độc gì, nên rất khó giúp cô thanh trừ đi được.” Phùng Vạn Xuân áy náy nói, “Có lẽ trên đời này chỉ có Phan Tuấn là giải được thứ độc này thôi.”

“Phải rồi, tiểu sư thúc, cô không nói cho tiểu sư thúc Phan Tuấn biết chuyện mình trúng độc à?” Tý Ngọ ra vẻ nhiệt tình hỏi.

Thời Diệu Diệu khẽ lắc đầu: “Tôi cũng đến hôm nay mới phát hiện ra mình trúng độc. Ủm...” Nói tới đây, Thời Diệu Diệu chống tay xuống giường ngồi dậy, “Có điều, cũng may là cứu được Phùng sư phụ ra khỏi nhà lao.”

“Thật sự phải cảm tạ Thời cô nương đã mạo hiểm vì cái mạng già này của lão phu!” Phùng Vạn Xuân nói năng hết sức khiêm tốn, hoàn toàn không vì mình là quân tử của khu trùồng sư hệ Thổ mà tự cho bản thân vai vế cao hơn.

“Kì thực, vẫn bối có một chuyện chưa hiểu lắm!” Thời Diệu Diệu có vẻ rất tôn trọng Phùng Vạn Xuân, cung kính thưa.

“Hả? Thời cô nương cứ nói.” Phùng Vạn Xuân vừa dứt lời, đã nghe Tý Ngọ cười khùng khục: “Hì hì, tôi biết vấn đề tiểu sư thúc không hiểu là gì rồi.”

“Hả?” Thời Diệu Diệu và Phùng Vạn Xuân đều quay sang nhìn Tý Ngọ, chỉ thấy anh ta cố làm ra vẻ bí hiểm nói: “Tiểu sư thúc nhất định muốn hỏi chúng ta làm sao rời khỏi nhà lao sau khi cô ấy hôn mê phải không!”

“Ừm, đúng là chuyện này!” Thời Diệu Diệu hiếm hoi lắm mới nở một nụ cười, nhưng nụ cười ấy lại khiến Tý Ngọ hoảng hồn, không phải vì Thời Diệu Diệu cười không đẹp, mà là vì nụ cười của cô quá đổi diễm lệ. Tý Ngọ thầm nhủ, chẳng trách Âu Dương Yến Vân gọi Thời Diệu Diệu là tiểu yêu tinh, có điều, anh ta lại càng tò mò, không biết diện mạo chân thực của Thời Diệu Diệu trông thế nào, không khéo lại là một mỹ nữ xinh đẹp cũng nên, nghĩ tới đây, Tý Ngọ không kìm được mà bật cười thành tiếng.

“Ừm, chuyện là thế này...” Phùng Vạn Xuân nói tới đây, lông mày hơi nhíu lại, hai mắt khép hờ: “Không ổn, có ít nhất sáu mươi người đang đi về phía chúng ta, chắc chỉ cách chừng sáu dặm.”

“Hả?” Thân hình Thời Diệu Diệu và Tý Ngọ đều khẽ run lên, bọn họ chạy trốn khỏi nhà lao số 2, nhưng vì đêm tối cổng thành đóng chặt, nên chỉ có thể náu tạm trong quán trọ rẻ tiền này, theo lẽ thường người Nhật hẳn không thể tìm đến nhanh như vậy được, chẳng lẽ hành tung của bọn họ đã bị tiết lộ?

“Sư phụ, sao thầy biết?” Tý Ngọ khó hiểu thắc mắc.

“Ừm, trong bí quyết của khu trùng sư hệ Thổ chúng ta có một bí thuật gọi là Bát quan (tên một tác phẩm quan trọng của học phái Nông gia) , khi nhắm mắt có thể nghe được động tĩnh trong chu vi mấy dặm.” Phùng Vạn Xuân trả lời.

“Vậy giờ chúng ta nên làm gì?” Tý Ngọ lại hỏi tiếp.

Đúng lúc này, họ chợt nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng người chạy, rồi bất cẩn hất rơi một chén trà xuống đất đánh “choang” , vỡ thành vô số mảnh vụn.

“Ai?” Một âm thanh quen thuộc lọt vào tai Thời Diệu Diệu và Tý Ngọ, hai người nhìn nhau một hồi, nhưng không ai dám xác định giọng nói này.

“Lão đại, có một nhóm người Nhật đang lao về phía chúng ta, có phải đã phát hiện chúng ta lấy thứ đó về rồi không?” Âm thanh này rõ ràng là của người trẻ tuổi vừa bất cẩn làm rơi cái chén kia.

“Mẹ nó, kể cả liều cái mạng này cũng phải giữ được đầu của Tiểu Hồ!” Người lên tiếng chính là Hoắc Thành Long, từ sau lần dùng kế dương Đông kích Tây cho nổ kho quân giới của người Nhật để bảo vệ bọn Phan Tuấn thuận lợi rời khỏi Bắc Bình, không có tin tức gì về Hoắc Thành Long, không ai ngờ lại tình cờ gặp y ở chốn này.

“Tiểu sư thúc, đúng là Hoắc lão đại!” Tý Ngọ thốt lên kinh ngạc pha lẫn mừng rỡ.

“Ừm.” Thời Điều Điều gật đầu.

“Hai người nói đến Hoắc Thành Long phải không?” Lời này của Phùng Vạn Xuân làm Thời Điều Điều chợt nhớ Hoắc Thành Long từng kể sau khi hai chân của y bị bom nổ nát, chính họ Phùng đã giới thiệu cho y đi bảo vệ người nhà Kim Vô Thường.

“Đúng vậy, chắc là ông hiểu rõ người này lắm!” Thời Điều Điều trả lời.

“Sao bọn họ lại ở đây?” Phùng Vạn Xuân không biết trong khoảng thời gian ông vào ngục đã xảy ra những chuyện gì.

“Hoắc Thành Long, Hoắc lão đại phải không?” Tý Ngọ đẩy cửa, khẽ gọi, phía đối diện trầm ngâm giây lát, rồi hồi đáp: “Người là ai?”

“Tôi là Tý Ngọ đây, ông còn nhớ không?” Tý Ngọ hạ giọng nói.

“Hả? Các người vẫn chưa chạy khỏi thành Bắc Bình sao?” Hoắc Thành Long vừa dứt lời, cánh cửa phía đối diện đã bật mở, người đi ra chính là Hoắc Thành Long, chỉ là trên gương mặt y có thể lờ mờ trông thấy vết thương còn mờ, nét mặt đượm vẻ mệt mỏi, nhưng ánh mắt thì vẫn sắc bén như thường.

“Không, không, chúng tôi quay lại cứu sư phụ tôi.” Tý Ngọ nói xong, bèn né người để Hoắc Thành Long bước vào, họ Hoắc vào phòng, vừa khéo trông thấy Phùng Vạn Xuân.

“Phùng gia, ông ra được rồi ư?” Hoắc Thành Long chụp lấy cánh tay Phùng Vạn Xuân, kích động thốt lên.

“Đúng vậy, rốt cuộc cũng thoát ra được, nhưng sao cậu lại ở đây?” Phùng Vạn Xuân kinh ngạc hỏi.

“Chuyện này kể ra dài lắm, huynh đệ của tôi bị người Nhật giết, bêu đầu bên ngoài thành, tôi dẫn theo người đi trộm đầu về ngay trong đêm. Không ngờ lại gặp các vị ở đây, nhưng có thể chúng tôi đã để lộ tung tích, đám binh lính đã tập kết lực lượng tiến về đây rồi.” Hoắc Thành Long nói liền một mạch.

“Có phải đầu của Biện Tiểu Hồ không?” Thời Điều Điều quan tâm hỏi.

“Đúng vậy! Cái mạng của Hoắc Thành Long này đổi bằng mạng của vô số anh em đã chết dưới họng súng của bọn chúng, tôi tuyệt đối không bỏ rơi bất cứ người nào.” Từ sau sự kiện cầu Lư Câu, Hoắc Thành Long đã căm thù người Nhật đến thấu xương, nguyên cả một đại đội, cuối cùng chỉ còn lại bốn người, bao gồm cả Biện Tiểu Hồ và chính bản thân y, lúc đó y đã thề sẽ tuyệt đối không bao giờ bỏ rơi huynh đệ của mình.

“Đại ca, giờ chúng ta tính sao? Quân Nhật sắp đến nơi rồi!” Gã vừa đánh vỡ chén trà khi nãy lại nhắc nhở.

Hoắc Thành Long thoáng nghĩ ngợi, sau đó ngẩng đầu lên nói với Phùng Vạn Xuân: “Phùng gia, các vị hãy đi theo lối cửa sau trước đã.” Dứt lời, y vội vàng về phòng lấy ra một cái hộp màu đen, mỗi bề chừng năm tấc, bên ngoài bọc bằng vải đen.

“Trong này là đầu của Tiểu Hồ, phiền Phùng gia mang đi khỏi thành Bắc Bình, ở ngoài thành chừng mười lăm dặm có huynh đệ của chúng tôi tiếp ứng, nếu mọi người có thể thoát ra, xin hãy giao cái này lại cho các huynh đệ của tôi.” Hoắc Thành Long vừa nói vừa vuốt ve cái hộp ấy, sau đó đưa cho Phùng Vạn Xuân.

“Mấy huynh đệ chúng ta ở đây cầm cự một lúc.” Hoắc Thành Long vừa nói vừa nhìn mấy người đàn ông đứng sau lưng, phía sau y tính cả người trẻ tuổi đánh vỡ chén trà kia tổng cộng có bốn người, ai

nấy đều cao to cường tráng, thắt lưng giắt súng lục, vẻ mặt không hề có nét sợ hãi.

“Không được, có thể bọn chúng nhắm vào chúng tôi, các người tuyệt đối không thể lấy trứng chọi đá với quân Nhật được.” Phùng Vạn Xuân một tay cầm cái hộp, một tay nắm chặt tay Hoắc Thành Long.

“Phùng gia, lần trước chúng tôi phá hủy được kho quân giới của bọn chúng là đã kiếm đủ vốn rồi, lần này chỉ vì đoạt lại đầu của Tiểu Hồ thôi, Hoắc Thành Long tôi đã sống đủ kiếp này rồi.” Hoắc Thành Long vừa nói vừa rút súng lục ra, “Các huynh đệ, chuẩn bị đi!”

“Vâng!” Bốn người kia đồng thanh đáp.

“Phải rồi, Phùng gia, còn một chuyện này tôi phải nói với ông, lần trước khi đến kho quân giới chúng tôi phát hiện.” Kế đó, Hoắc Thành Long ghé miệng vào tai Phùng Vạn Xuân thấp giọng nói thầm mấy câu, chỉ thấy sắc mặt Phùng Vạn Xuân dần trở nên nặng nề, nghe xong liền hỏi: “Thứ đó giờ đang ở đâu?”

“Vì thứ đó lớn quá, không tiện mang theo, về sau chúng tôi định đánh bom cho nổ luôn cùng các loại vũ khí khác, nào ngờ lại bị quân Nhật phát hiện, đành vội vàng chôn ngòi nổ. Không biết nó có bị nổ không, bấy giờ tôi còn rất ngạc nhiên, thứ đó sao có thể đặt bên trong kho quân giới phòng bị nghiêm mật như vậy chứ?” Những lời của Hoắc Thành Long khiến Thời Diếu Diếu và Tỳ Ngộ vô cùng tò mò, nhưng lại không mở miệng hỏi.

“Được rồi, Phùng gia, các vị đi trước đi. Huynh đệ chúng tôi sẽ đánh lạc hướng bọn chúng!” Nói xong, Hoắc Thành Long chẳng buồn ngoảnh đầu lại, dẫn theo bốn người anh em đẩy cửa đi ra khỏi quán trọ.

Phùng Vạn Xuân đứng nguyên tại chỗ, thầm tính toán giây lát rồi bảo: “Thời cô nương, Tỳ Ngộ, chúng ta mau rời khỏi đây.”

“Các người không đi được nữa rồi!” Âm thanh này vang lại từ sân sau của quán trọ, khiến đám người Phùng Vạn Xuân ngẩn ra, Tỳ

Ngọ vội vàng đẩy cửa, chạy ra sân sau, chỉ thấy trong sân vắng tanh, không một bóng người.

“Kẻ nào? Lén la lén lút, mau ra đây cho lão tử!” Tý Ngọ hét lớn.

Lời vừa dứt, cửa một gian phòng trọ trong sân sau từ từ hé ra, Tý Ngọ còn nhớ rõ vừa nãy mình đứng hóng mát trong sân, cửa gian phòng ấy cũng bị mở, lúc này, người đàn ông kia đang chậm rãi bước ra, trên người vận một bộ đồ diễn viên kịch Dự màu xanh.

“Người là ai?” Tý Ngọ hỏi. Lúc này Phùng Vạn Xuân và Thời Diểu Diểu đã từ trong phòng đi ra, nhìn chăm chăm vào người mặc đồ hát kịch trước mặt.

Người đàn ông chậm rãi ngẩng đầu, ánh trăng như nước rải trên mặt y, làm nổi bật vẻ tuấn tú nho nhã, chỉ là trong đôi mắt kia lại tràn ngập sát khí.

“Tý Ngọ, lùi lại!” Phùng Vạn Xuân lạnh lùng gọi, ông chậm chậm bước lên trước, khẽ vỗ vai Tý Ngọ một cái, rồi nhìn người kia nói: “Thật không ngờ người lại đi theo người Nhật!”

“Ha ha.” Người kia cười gằn hai tiếng, nhưng gương mặt từ đầu chí cuối không hề bộc lộ chút cảm xúc nào, “Hiếm thay, không ngờ ông vẫn nhớ đến tôi!”

Tý Ngọ và Thời Diểu Diểu đưa mắt nhìn nhau, rõ ràng Phùng Vạn Xuân quen biết người này, lẽ nào là oan gia đối đầu?

“Tất nhiên.” Phùng Vạn Xuân khẽ khàng phát ống tay áo, “Chỉ trách ta nhất thời nhân từ, để lại mối họa nhà người, không ngờ người lại vì ích kỷ mà đi theo quân giặc, làm một tên Hán gian!”

“Ha ha, tôi không phải Hán gian!” Người đàn ông áo xanh ấy mỉm cười, liếc mắt nhìn Phùng Vạn Xuân, khinh miệt nói: “Sư phụ, nếu tôi cho ông biết chuyện này, chắc chắn ông sẽ vô cùng kinh ngạc!”

“Hừ, ta và tên Hán gian nhà người không có gì để nói cả, ra tay đi!” Ngờ khí của Phùng Vạn Xuân băng lạnh mà kiên định.

“Đừng nóng vội, chẳng lẽ hôm nay các người cũng không thoát đi đâu được, tôi hẳn nhục gánh vác trách nhiệm nặng nề đã nhiều năm như vậy, nhất định phải cho các người chết một cách minh bạch chứ.”

Tên áo xanh ngẩng đầu nhìn vầng trăng, đoạn nói: “Tôi không phải là Hán gian, tôi chính là một người Nhật!”

Lời này vừa thốt ra, Thời Diệu Diệu và Tý Ngọc lập tức cảm nhận được toàn thân Phùng Vạn Xuân rung lên dữ dội.

“Cái gì? Người là người Nhật?” Phùng Vạn Xuân gần như không dám tin vào tai mình nữa.

“Ha ha, đúng rồi, từ năm sáu tuổi tôi đã được lựa chọn để bí mật đưa tới Quan Đông, tiềm phục làm gián điệp, mục đích của tôi chính là tiếp cận ông.” Tên áo xanh chậm rãi nói từng câu từng chữ, tựa hồ muốn kể hết những nỗi khổ y phải chịu đựng bao năm nay.

“Tiếp cận ta?” Phùng Vạn Xuân cười gằn hai tiếng, “Giờ ta rốt cuộc đã hiểu tại sao người muốn trộm mật quyết của khu trùng sư hệ Thổ, thì ra đó mới là mục đích thực sự của nhà người.”

“Lúc đó tôi vẫn còn quá trẻ, quá ấu trĩ, cuối cùng bị ông phát hiện ra tung tích, rồi bị đuổi khỏi sư môn, buộc lòng phải lưu lạc mãi tận Hà Nam, gia nhập vào gánh hát Minh Nguyệt, nhưng không giờ phút nào tôi quên mục đích mình năm gai nếm mật ở đất Trung Quốc này.” Dứt lời, y liền thở dài.

“Còn bao nhiêu kẻ giống như người nữa?” Phùng Vạn Xuân hỏi.

“Rất nhiều, năm ngoài tưởng tượng của ông đấy, bọn họ chẳng nề xa người thân đến miền đất xa lạ này, để hoàn thành mục đích vĩ đại của Thiên Hoàng.” Tên áo xanh hiển nhiên cảm thấy mình đã nắm chắc phần thắng trong tay, ngữ điệu không giấu vẻ tự tin.

“Ha ha, chỉ có các người mới không biết liêm sỉ, đi cướp về rồi còn ra vẻ cây ngay không sợ chết đứng, nói những thứ đó thuộc về mình!” Phùng Vạn Xuân phẫn nộ.

“Các người chỉ là Đông Á bệnh phu⁽¹⁾, thuật khu trùng tinh diệu nhường ấy, vậy mà các người lại chia thành năm môn phái, tàn sát lẫn nhau, đố kị lẫn nhau, môn tuyệt kỹ này để ở trong tay các người rõ là lãng phí.” Tên áo xanh liếc nhìn Phùng Vạn Xuân: “Chỉ có chúng tôi mới có thể phát huy thuật khu trùng đến mức tối cao, ông có biết không?”

“Sư bá, đừng nói nhiều với tên này nữa, chúng ta mau xử lý hẳn thôi!” Người lên tiếng là Thời Diệu Diệu, dứt lời, cô chậm rãi bước lên, chỉ thấy tên áo xanh kia cúi đầu mỉm cười.

Tay phải Thời Diệu Diệu khẽ rung lên, một sợi Tam thiên trượng mảnh như tơ buông xuống, dưới ánh trăng trông như một vệt sáng, đồng thời, tay phải tên áo xanh kia cũng khẽ rung lên, một sợi Tam thiên trượng giống hệt của Thời Diệu Diệu trượt ra khỏi tay y

“Người... sao người lại có Tam thiên trượng?” Vẻ kinh ngạc của Thời Diệu Diệu không kém gì Phùng Vạn Xuân lúc nghe nói tên áo xanh kia là người Nhật.

“Ha ha, còn thứ khác khiến người kinh ngạc hơn nữa cơ!” Tên áo xanh vừa dứt lời, cánh tay khẽ rung lên, sợi Tam thiên trượng đã bắt đầu rung động, tựa một tia sáng trắng dính vào phiến đá xanh dưới chân, chỉ nghe “soạt” một tiếng khe khẽ, phiến đá xanh đã bị đâm thủng một lỗ, đây chính là bí quyết chữ “xuyên” trong cách vận dụng Tam thiên trượng. Thời Diệu Diệu giật nảy mình, kẻ này rốt cuộc làm cách nào có được Tam thiên trượng, rồi lại làm cách nào học được bí quyết chữ “xuyên” chứ?

Khóe miệng tên áo xanh hơi nhếch lên, phiến đá xanh không ngờ đã vỡ toác ra, không sai, đây chính là bí quyết chữ “rút”, nhưng trong lòng Thời Diệu Diệu bắt đầu nghi hoặc, kẻ này tuy đã vận dụng hai bí quyết “xuyên” và “rút”, nhìn bề ngoài có vẻ liền lạc, nhẹ nhàng như không, uy lực cũng cực mạnh mẽ, song trong động tác vẫn nhận ra được chút gì đó cứng nhắc.

“Tiểu sư thúc cẩn thận!”

“Thời cô nương cẩn thận!”

Hai giọng nói lần lượt vang lên từ miệng Tý Ngọ và Phùng Vạn Xuân, làm Thời Diệu Diệu giật mình sức tỉnh, chỉ thấy một tia sáng trắng tựa như thanh kiếm sắc bay tới trước mặt cô, Thời Diệu Diệu vội vàng lùi lại phía sau, cánh tay rung lên, Tam thiên trượng trên tay đã vạch trên không trung một đường cong, tựa như con thuồng luồng cuốn lấy sợi Tam thiên trượng trên tay tên áo xanh.

Sợi Tam Thiên trượng dừng lại trước mặt Thời Diệu Diệu, cánh tay cô run khê, chỉ thấy sợi dây trên tay cô lại như con rắn nhỏ men theo sợi Tam thiên trượng của đối phương đâm tới. Tên áo xanh hơi kinh hoảng, tay trái cho vào túi áo, trong nháy mắt, đã thấy một tia sáng lóe lên.

Phùng Vạn Xuân vương tay đẩy Thời Diệu Diệu sang bên, tức thì một thứ ám khí sượt qua ghim thẳng vào cánh cửa sổ sau lưng họ, Thời Diệu Diệu kinh hãi ngoảnh đầu lại nhìn, hóa ra là Thanh ty.

“Người... sao người lại có Thanh ty của Phan Tuấn?” Thời Diệu Diệu nhìn mũi Thanh ty thềm nghĩ, quả nhiên Phan Tuấn nói không sai, trên thế gian này không chỉ có anh biết dùng Thanh ty, kẻ này chính là một người nữa, và lại y còn biết dùng cả Tam thiên trượng gia truyền của nhà cô, lẽ nào cũng biết bí thuật của các gia tộc khác?

“Ha ha, tôi đã nói rồi, đám người các người đem thuật khu trùng tinh diệu như vậy phân ra chia cho mấy gia tộc, rồi không ngừng đổ kị tranh giành, thậm chí còn chém giết lẫn nhau, để nó ở trong tay các người chẳng khác nào phung phí của trời, chỉ có chúng ta đem tất cả kết hợp lại, mới có thể phát huy được uy lực lớn nhất!” Nói xong, tên áo xanh lại vung vẩy Tam thiên trượng, mục tiêu lần này là Phùng Vạn Xuân.

Phùng Vạn Xuân vội vàng tránh né, nhưng không kịp, tốc độ của Tam thiên trượng nhanh đến chùng nào chứ, đến lúc phát hiện ra muốn né tránh thì đã lỡ mất thời cơ tốt nhất rồi, lúc này nếu không

phải Thời Diệu Diệu kịp dùng Tam thiên trượng quấn lấy sợi của đối phương, sợ rằng lúc này cô cũng đã bị thương nặng.

Thấy Tam thiên trượng đã tới sát trước mặt, Phùng Vạn Xuân thầm nhủ lẽ nào hôm nay mình phải chết ở đây sao? Nào ngờ, đúng lúc này, tốc độ của Tam thiên trượng đột nhiên chậm lại, đầu sợi bỗng mềm mại yếu ớt như tơ liễu, chỉ khe khẽ chạm vào ngực Phùng Vạn Xuân, chứ không hề “xuyên” nổi.

Tất cả mọi người đều hết sức ngạc nhiên, Thời Diệu Diệu là người đầu tiên giật mình sức tỉnh, vung Tam Thiên trượng lên hất sợi Tam thiên trượng trên tay tên áo xanh sang một bên, nhảy tới trước, thấy Phùng Vạn Xuân quả nhiên bình an vô sự, cô mới ngoảnh đầu nhìn tên áo xanh, chỉ thấy khóe miệng y nhếch lên.

Chẳng lẽ y vẫn còn niệm tình Phùng Vạn Xuân có ân dạy dỗ mà nương tay? Thời Diệu Diệu thầm nghĩ thế, nhưng tên áo xanh kia cũng khựng lại, chính y cũng cực kì ngạc nhiên, rõ ràng mình đã dốc toàn lực, tại sao đòn tấn công này khi tới trước mặt Phùng Vạn Xuân lại trở nên yếu ớt như vậy?

Điều khiến y bất ngờ hơn nữa là, trên cánh tay đột nhiên truyền tới cảm giác đau đớn, rồi tê dại.

“Vừa rồi... tại sao ngươi lại nương tay?” Phùng Vạn Xuân vẫn chưa định thần lại được.

“Ha ha, vừa rồi coi như tôi báo đáp ơn dưỡng dục của ông đi!” Tên áo xanh mặc dù tự biết không phải vậy, nhưng cũng không muốn để đối phương nhìn ra sơ hở, lại nói tiếp: “Lần này thì ông không may mắn như vậy đâu!”

Lời vừa mới dứt, chỉ thấy tên áo xanh lại vung tay lên lần nữa, lần này tay phải y vung Tam thiên trượng, tay trái lại khẽ rung lên bắn ra Thanh ty. Bấy giờ Phùng Vạn Xuân đã có chuẩn bị, không còn bị động như mới rồi, ông nhanh nhẹn móc ra con Thần nông của mình, đoạn vung tay lên, con Thần nông phóng ra vô số sợi tơ mảnh.

Tơ nhện mỏng mảnh cuốn lấy Tam thiên trượng, Tam thiên trượng chịu lực tác động liền rơi xuống, độ kết dính của đám tơ nhện rất mạnh, thoáng cái đã khóa chặt sợi Tam thiên trượng xuống mặt đất. Tên áo xanh giật ngược lại, phát hiện Tam thiên trượng không thể nhúc nhích, liền khẽ hất tay trái, bắn Thanh ty ra, song vì Phùng Vạn Xuân đã bồng bị trước, nên ám khí này cũng không có tác dụng gì.

Phùng Vạn Xuân sải bước lên trước, một đầu Tam thiên trượng quấn vào cánh ta người điều khiển, đầu kia đã bị tơ nhện cố định chặt, nên giờ tên áo xanh muốn thoát thân cũng khó. Phùng Vạn Xuân chớp thời cơ, nhảy tới bên cạnh đối phương, vươn tay phải ra, tựa sét đánh không kịp bưng tai, ngón tay thuận thế khóa lấy cổ họng kẻ địch, một loạt động tác liên lạc như nước chảy, không chút ngập ngừng, tên áo xanh không kịp trở tay.

“A!” Tên áo xanh vừa rồi còn nắm chắc phần thắng trong tay, thoát cái đã bại không còn manh giáp, sự xoay chuyển qua đột ngột khiến chính hắn cũng hụt hẫng.

“Tên thật của ngươi là gì? Còn bao nhiêu kẻ giống như ngươi nữa?” Phùng Vạn Xuân ghé miệng vào tai tên áo xanh hỏi.

Tên áo xanh ngẩng đầu, lạnh lùng đáp: “Ha ha, tôi thua rồi, ông giết tôi đi, nhưng đừng hòng moi được một chữ nào từ miệng tôi.” Phùng Vạn Xuân cũng không ngờ tên áo xanh này lại kiên quyết như vậy.

“Sư phụ, giết tên này đi!” Tý Ngọ vừa nói vừa bước tới, vẻ mặt phần nộ.

Phùng Vạn Xuân và tên áo xanh nhìn chăm chăm nhau một lúc, ngón tay ông hơi hơi lỏng, sau đó đột nhiên men theo tay trái tên áo xanh trượt xuống, thọc vào túi y, móc cái hộp chứa Thanh ty ra, ném về phía Thời Diệu Diệu. Thời Diệu Diệu hiểu ý, bắt lấy cái hộp.

Phùng Vạn Xuân bấy giờ mới thu tay lại, nói: “Ngươi đi đi!”

Câu này khiến tên áo xanh lấy làm kinh ngạc, lại càng khiến Thời Diệu Diệu và Tý Ngọ ngạc nhiên hơn, ba người đều nhìn sang phía

Phùng Vạn Xuân với ánh mắt khó hiểu, nhưng Phùng Vạn Xuân chỉ ngoảnh mặt đi, không nhìn tên áo xanh.

“Ông nói cái gì?” Tên áo xanh cơ hồ không dám tin, Phùng Vạn Xuân chỉ cần khẽ dồn sức vào ngón tay là cái mạng này của y tiêu tùng rồi, tại sao lúc này lại thả ra như vậy, lẽ nào còn có âm mưu khác?

“Ta đã nói rất rõ rồi!” Phùng Vạn Xuân thở dài một tiếng, ông là một hán tử Đông Bắc chân chính, rất coi trọng đạo nghĩa được người thi ân một thì phải báo đáp lại bằng mười bằng trăm, tên áo xanh này tuy muốn giết ông, nhưng dẫu sao trong khoảnh khắc sinh tử y vẫn nương tay với mình, vì vậy ông cũng không thể xuống tay được.

“Tại sao?” Tên áo xanh lấy làm khó hiểu, “Ông không phải muốn ra tay sau lưng tôi đấy chứ?”

“Ha ha, Phùng Vạn Xuân ra không phải là loại tiểu nhân ti tiện ấy.” Phùng Vạn Xuân cười gằn đáp, “Nếu giờ người còn không mau đi đi, không chừng ta sẽ đổi ý đó.”

Tên áo xanh thoáng ngẫm nghĩ rồi chấp tay nói: “Sư phụ, xin lỗi!” Dứt lời liền xoay người bước đi, đúng khoảnh khắc đẩy cửa ra ngoài, y dừng chân lại, nói: “Tên Nhật Bản của tôi là Mizui Moto, ông phải cẩn thận sau lưng mình đấy!”

“Cảm ơn!” Phùng Vạn Xuân nói.

“Không cần, tôi chỉ muốn ông đừng chết trong tay kẻ khác trước mà thôi.” Con người ta nhiều lúc rất mâu thuẫn, tuy y cảm kích Phùng Vạn Xuân, nhưng ngữ khí lại khoogn hề nhượng bộ dù chỉ một ly.

“Ha ha, lão phu nghĩ mình không dễ mà chết được đâu!” Phùng Vạn Xuân cũng không nhân nhượng chút nào.

Mizui Moto cười khẩy, đẩy cửa bước ra ngoài.

“Sư bá, giờ chúng ta tính sao?” Thời Diệu Diệu cất Thanh ty vào người, nói.

“Không biết tình hình bên phía Hoắc lão đại thế nào, theo lí, hẳn là bọn họ đã đụng đầu với đám quân lính kia rồi, sao không thấy có động tĩnh gì vậy?” Đây cũng là vấn đề Phùng Vạn Xuân này giờ vẫn băn khoăn suy nghĩ, đám lính và phe mình chẳng qua chỉ cách nhau mấy dặm đường, theo lẽ thường, chưa đầy nửa tuần hương là bọn chúng có thể đến quán trọ rẻ tiền này rồi, thời gian họ dằng dai với tên áo xanh kia cũng hơn nửa tuần hương, tại sao lại không thấy có chút động tĩnh nào thế?

“Quả thật rất kì quái!” Tý Ngọ chau mày, “Mấy người kia không đến nỗi chưa bắn được phát súng nào đã bị bọn lính chế phục rồi đấy chứ?”

“Tuyệt đối không thể!” Thời Điều Điều nói, “Chắc bọn họ đi phục kích, nếu toán lính Nhật kia đã tới nơi thật, bọn họ không thể nào chưa nổ súng!”

“Vậy giờ chúng ta tính sao? Ngồi đây chờ chết à?” Tý Ngọ nôn nóng hỏi.

“Để ta nghe thử xem sao!” Dứt lời, Phùng Vạn Xuân nhắm mắt lại, có điều, ông lắng nghe một lúc lâu cũng không thấy âm thanh gì, đám lính vừa nãy còn rầm rập chạy về phía này tựa hồ đã đột nhiên biến mất, xung quanh tĩnh lặng như tờ, thậm chí cả lũ côn trùng này giờ vẫn lao xao bất an cũng im bật.

“Sư phụ, sao rồi?” Tý Ngọ thấy Phùng Vạn Xuân mở mắt liền cuống quýt hỏi.

Phùng Vạn Xuân uể oải lắc đầu, một dự cảm chẳng lành dâng lên trong tâm trí, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nếu xảy ra ác chiến, ông còn biết cách ứng phó, nhưng bên đó lại tĩnh mịch khác thường, quân lính Nhật đã biến mất, đám người Hoắc Thành Long cũng không biết đi đâu, lúc này phải làm sao mới ổn?

Phùng Vạn Xuân đang khó xử, bỗng nhiên tai văng lại tiếng bước chân rất khẽ. “Ai?” Phùng Vạn Xuân nhận ra âm thanh từ bên ngoài

bức tường truyền vào, lời vừa dứt, đã nghe có vật gì đó đập vào cửa phát ra tiếng “cạch” trầm đục.

Phùng Vạn Xuân và Tý Ngọ người trước người sau lao về phía cửa sau, mở cửa ngó nghiêng hai bên con ngõ, song không thấy bóng người, lúc định thần lại họ mới phát hiện dưới đất có một bọc giấy, Tý Ngọ nhặt lên đưa cho Phùng Vạn Xuân. Phùng Vạn Xuân lùi vào trong sân, mượn ánh trăng mở gói giấy ra, chỉ thấy bên trong bọc một hòn đá, chắc là để ném cho dễ.

Phùng Vạn Xuân đọc hàng chữ trên mảnh giấy, mặt biến sắc, lập tức bỏ vào trong túi, đoạn nói với Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu: “Trở về, quay lại phòng của chúng ta!”

Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu hết sức khó hiểu, nhưng thấy Phùng Vạn Xuân đầy vẻ kinh hoàng, cũng không tiện hỏi nhiều, bèn quay vào phòng trọ. Sau khi ổn định chỗ ngồi, Phùng Vạn Xuân không nói không rằng, Thời Diệu Diệu ngồi bên cạnh cũng rất bình thản, chỉ có Tý Ngọ là nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa, nếu người trước mặt anh ta không phải Phùng Vạn Xuân mà là Phan Tuấn, Tý Ngọ sớm đã đứng dậy đi đi lại lại rồi, nhưng ở trước mặt sư phụ, mặc dù rất sốt ruột, anh ta cũng không dám làm bừa. Lúc này, anh ta chỉ mong sư phụ mau nói ra nguyên cớ sự tình, nếu đám quân lính kia thành linh xuất hiện, cả bọn sẽ thành ba ba trong rọ ngay lập tức.

“Sư bá, trên mảnh giấy đó viết gì vậy?” Thời Diệu Diệu hỏi.

Phùng Vạn Xuân đưa mắt nhìn Thời Diệu Diệu, sau đó lấy mảnh giấy ra đưa cho cô. Thời Diệu Diệu mở giấy ra, Tý Ngọ ghénh cổ nhìn về phía cô, chỉ thấy bên trên viết ba chữ “chớ vội đi.”

Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu xem xong mảnh giấy liền đưa mắt nhìn nhau, chữ viết xiên xiên vẹo vẹo, không thể nào nhận ra bút tích của ai.

“Sư phụ, ai viết mảnh giấy này vậy?” Tý Ngọ nghi hoặc hỏi.

“Nhất định là người quen với Phùng sư bá!” Thời Diệu Diệu khẳng định.

“Ừm?” Tý Ngọ nhìn sang có vẻ thắc mắc.

“Cậu nhìn chữ viết trên đây đều nghiêng về phía trái, trông có vẻ xiên vẹo, tôi nghĩ người viết chắc muốn che giấu bút tích nên mới cố ý dùng tay trái viết, mà chỉ có người quen mới nhận ra được bút tích của nhau thôi. Có điều, người này đã muốn cứu chúng ta, tại sao còn phải che giấu thân phận làm gì?” Lời giải thích của Thời Diệu Diệu khiến Tý Ngọ sức hiểu ra, không khỏi thầm khâm phục cô gái xinh đẹp này.

“Thời cô nương nói không sai.” Phùng Vạn Xuân điềm đạm nói.

“Nhưng mà sư phụ, lời nhắn này có đáng tin không?” Tý Ngọ ngạc nhiên hỏi.

“Nếu y không che giấu bút tích thì ta ngược lại sẽ hoài nghi.” Ý của Phùng Vạn Xuân rõ ràng là người này che giấu bút tích, hẳn là đáng tin hơn một chút.

“Người mà sư phụ nói là ai vậy?” Tý Ngọ hỏi.

Phùng Vạn Xuân ngẩng đầu lên trừng mắt nhìn Tý Ngọ, Tý Ngọ thầm nghĩ chắc chắn mình đã lỡ miệng, cũng không dám nói gì thêm, đành trở lại bên cạnh Thời Diệu Diệu thì thầm hỏi: “Tiểu sư thúc, cô nói người mà sư phụ nhắc đến là ai vậy?”

“Ừm ừm.” Thời Diệu Diệu chỉ cười không đáp, kì thực cô đã đoán ra được tám chín phần, người quen biết với Phùng Vạn Xuân đồng thời biết tình cảnh lúc này của bọn họ, chắc cũng chỉ có một mình Mizui Moto mà thôi.

Bọn họ lặng lẽ đợi trong phòng, hơn một canh giờ sau, Phùng Vạn Xuân mở bừng mắt ra nói: “Bọn chúng đến rồi!”

“Ai?” Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu tò mò nhìn ông, đúng lúc này, ở mé phía Nam cách họ không xa lắm vang lên tiếng súng, phá vỡ màn đêm tĩnh lặng. Liên sau đó, tiếng súng từ phía Nam vang lại dồn dập như nhịp trống.

“Đây là...” Tý Ngọ ngạc nhiên thốt lên.

“Đám lính Nhật kia!” Lời Phùng Vạn Xuân khiến Tý Ngọ và Thời Diểu Diểu rất bất ngờ, thầm nhủ chẳng lẽ bọn Hoắc Thành Long đến giờ mới giao chiến với đám quân lính hay sao? Có điều, nghĩ lại thấy không đúng, nghe tiếng súng thì có vẻ cách nơi này không xa, bọn Hoắc Thành Long đã đi lâu như vậy, sao đến giờ mới đụng độ lính Nhật chứ? Nếu không phải là bọn Hoắc Thành Long, vậy đám lính kia đang giao chiến với ai?

“Có phải Hoắc Thành Long không?” Tý Ngọ nghi hoặc nói.

Phùng Vạn Xuân hoang mang lắc đầu, hai hàng lông mày rậm rạp đã nhíu chặt, ông vừa mới dùng Bát quan nghe thấy tiếng bước chân của đám lính, nhưng không biết bọn chúng rốt cuộc định làm gì.

Chỉ nghe tiếng súng mỗi lúc một dồn dập, khách trong quán trọ rě tiền cũng đã giật mình tỉnh giấc, mở cửa tụ tập bên ngoài sảnh, những người này đều làm việc lao lực bán sức, công việc cực nhọc khổ hơn chó lợn, đêm về đương nhiên ngủ say hơn người thường, thậm chí lúc này Phùng Vạn Xuân và Mizui Moto ác chiến họ cũng chẳng nghe thấy. Có điều, đám người này còn có một đặc điểm, chính là đã trải qua những năm tháng loạn lạc, cực kì mẫn cảm với tiếng súng pháo, vì vậy lúc này tất cả đều tỉnh dậy.

Bọn họ tùm năm tùm ba thì thầm suy đoán trong thành Bắc Bình rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, dường như mấy ngày gần đây, Bắc Bình rơi vào tình trạng cực kì bất ổn, từ sau khi kho quân giới của quân đội Nhật bị phá hủy, đám lính ấy cơ hồ phát điên cả lên, chẳng những giới nghiêm buổi tối, mà còn ban ngày trông thấy ai hơi không thuận mắt là bắt đi luôn, nhưng chưa từng thấy ai được thả ra cả.

Mấy kẻ táo gan hơn thì chen nhau ra cửa, rụt rě dây cửa gỗ hé mở một khe nhỏ, ngó ra bên ngoài, những người đứng sau nóng lòng như lửa đốt, thì thào hỏi: “Sao rồi? Có người chết không?”

“Có phải quân đội quốc gia đánh trở lại rồi không?” Một người hỏi vẻ đầy mong đợi.

“Quân quốc gia? Đừng có mà mơ nữa, tôi đoán chắc là quân Bát Lộ rồi, nghe nói giờ thanh thế quân Bát Lộ lớn lắm.” Một người khác phun phì phì nói.

“Tôi thấy cũng phải, quân quốc gia bỏ mẹ kia giờ không biết trốn đi đâu rồi nữa!” Người bên cạnh phụ họa theo.

“Sư phụ, đúng là quân Bát Lộ sao?” Tý Ngọ thì thào bên tai Phùng Vạn Xuân, Phùng Vạn Xuân chỉ chau mày, thầm tính toán gì đó, thoáng sau tựa như đã hạ quyết tâm, nói: “Chúng ta ra phía cửa sau xem sao!”

“Vâng!” Tý Ngọ gật đầu, theo Phùng Vạn Xuân đi về phía cửa sau, Thời Diệu Diệu theo sát hai người, cả bọn đi tới sân sau. Lúc này tất cả đều tập trung trong sảnh đường ở dãy nhà trước, không ai để ý đến ba người bọn họ. Ba người đẩy cánh cửa ra, nhìn ngó bên ngoài, thấy không có mai phục, bèn xông ra, chạy về phía tiếng súng dồn dập.

“Sư phụ, người nghe thử xem, tiếng súng này có phải đang di chuyển về phía Nam không?” Tý Ngọ vừa bước đi vừa nói.

Kì thực, Phùng Vạn Xuân sớm đã để ý thấy, dường như đám người kia muốn dẫn dụ quân lính Nhật đi xa khỏi quán trọ rẻ tiền, những người đó rốt cuộc là ai? Phùng Vạn Xuân lờ mờ cảm giác được những người đó nhất định đến để cứu mình, nhưng lại không thể đoán ra là ai.

Nghĩ tới đây, ông ta lập tức rảo nhanh bước chân, chỉ nghe tiếng súng đang nhanh chóng dịch chuyển về phía Nam, và lại không còn dồn dập như lúc đầu nữa, ba người bước đi trên con phố vắng tanh, ánh trăng kéo bóng họ ra dài thượt, toát lên một vẻ kì dị khác thường.

Những cánh cửa hai bên đường đều hé ra một khe nhỏ, những con người chưa hết kinh hoảng căng thẳng ngó nghiêng quang cảnh bên ngoài, tò mò nhìn ba kẻ đang vội vã bước đi trên phố. Tý Ngọ cảnh giác quan sát xung quanh, chỉ sợ bất thần có một đám lính Nhật xông ra.

Bọn họ đi được chừng hai ba dặm, tiếng súng đã thưa dần, Phùng Vạn Xuân nắm chặt tay lại, gân xanh trên mu bàn tay gồ lên, vất óc suy nghĩ không biết đám lính này đang đọ súng với ai?

Đúng lúc ấy, Phùng Vạn Xuân liếc thấy bên đường nhảy ra một bóng đen, liền tức tốc lùi lại hai bước, cái bóng chụp vào khoảng không, đứng ở ngay trước mặt họ. Bọn Phùng Vạn Xuân ngẩn người, Tý Ngọ lập tức nhận ra đây chính là người đàn ông mặc quân phục Nhật cùng cứu Phùng Vạn Xuân.

“Anh? Sao anh lại ở đây?” Tý Ngọ ngỡ ngàng hỏi.

Chỉ thấy người kia kéo tay giữ lấy Phùng Vạn Xuân, vẻ mặt nôn nóng nói: “Phùng sư phụ, mau rời khỏi đây, bọn lính sắp đuổi trở lại rồi!”

“Rốt cuộc người là ai?” Phùng Vạn Xuân vận sức vào cánh tay, người kia không sao kéo được ông ta nhúc nhích.

“Tôi là người đến cứu các vị!” Người kia thấy Phùng Vạn Xuân nghi ngờ thân phận của mình, lại càng cố gắng quýt, chốc chốc lại ngoảnh đầu ra phía sau, nghe tiếng súng đã ngừng, vội cố gắng cuống giục: “Chạy mau, bằng không chốc nữa không đi được đâu!”

“Gượng đã, hãy nói xem rốt cuộc người là ai, nếu không ta thà để bọn chúng bắt đi còn hơn!” Phùng Vạn Xuân kiên quyết đáp lời.

Người kia thoáng do dự, sau đó lấy ra một vật đưa cho Phùng Vạn Xuân, Phùng Vạn Xuân thấy thứ đó, lập tức lộ vẻ kinh ngạc: “Cậu... là truyền nhân hệ Mộc?”

Người kia gật đầu: “Mau theo tôi, chậm nữa e là không kịp mất!” Lúc này, Phùng Vạn Xuân đã buông lỏng cảnh giác, bị người đàn ông kia kéo vào trong ngõ sâu.

Một đoàn người rẽ ngang rẽ dọc trong con ngõ nhỏ, cố gắng tránh đường lớn, chỉ vòng vèo trong những con ngõ tối tăm. Phùng Vạn Xuân thấy người kia dường như rất quen thuộc ngõ ngách trong khu vực này, có điều, tại sao y phải mặc quân phục Nhật thế kia?

“Sư phụ, người này dẫn chúng ta đi đâu vậy?” Tý Ngọ vừa bước đi vừa khẽ thì thầm vào tai Phùng Vạn Xuân. Thực ra, Phùng Vạn Xuân cũng đang nghĩ vấn đề này, nhưng tường bao hai bên con ngõ quá cao, lại đang là buổi đêm, khó mà phân biệt rõ được, trong lòng ông bắt đầu thấy thấp thỏm không yên.

CHƯƠNG 15: Trâu gỗ ngựa máy, thiết bị phi hành cổ đại

Đi chừng một canh giờ, trước mặt họ xuất hiện một tòa kiến trúc phong cách cổ kính, gạch xanh ngói vàng, rường cột chạm trổ tô vẽ, cửa buông rèm hoa, tấm biển gắn bên trên đề ba chữ “Quảng Đức lâu”. Đám người bọn Phùng Vạn Xuân đều giật mình, lâu Quảng Đức từ lâu đã nổi tiếng khắp kinh thành, thanh danh rất hiển hách.

Người đàn ông gỗ nhẹ mấy cái lên cửa chính, cảnh giác đưa mắt quan sát xung quanh, may sao bốn phía đều tĩnh lặng, tất cả đều là công lao của lệnh giới nghiêm ban đêm do quân đội Nhật ban hành. Thoáng sau, cửa trước Quảng Đức lâu hé ra một khe nhỏ, một ông già từ bên trong thò đầu ra, trông thấy người đàn ông liền né sang một bên, để cả bọn đi vào.

Thấy bọn họ đã vào trong, ông già lại thò đầu ra ngoài quan sát xem có ai bám đuôi không, bấy giờ mới cẩn thận khép cửa lại. Lúc này, bên trong lâu Quảng Đức tối đen như mực, ông già đi phía trước, dẫn bọn họ vào trong sân sau.

“Sư phụ đã về chưa?” Người đàn ông vừa đi vừa khẽ hỏi.

“Ừm, đã quay về rồi, sao mọi người về muộn thế?” Ông già dẫn họ đi qua hành lang nối giữa sân trước và sân sau.

“Không dám đi đường lớn, mục tiêu nổi bật quá, chỉ có thể vòng vèo trong ngõ nên mới về muộn!” Người đàn ông giải thích. Ông già không nói gì nữa. Sân sau của lâu Quảng Đức có mấy gian phòng lớn, thường ngày dành chuẩn bị cho các đoàn kịch lớn, không hiểu vì lẽ gì

mà tối nay không thấy bóng người nào. Ông già dẫn họ vào một gian phòng ở mé bên, bên trong tối như hũ nút.

Ông già dẫn họ vào xong, cánh cửa đột nhiên đóng sập lại, liền sau đó, mấy đại hán từ đâu nhảy bổ ra, mấy người bọn Phùng Vạn Xuân không kịp phòng bị, mà thân thủ của đối phương lại cực kì nhanh nhẹn. Ba người bọn Phùng Vạn Xuân chử kịp phản kháng đã bị họ trói nghiêng lại.

Phùng Vạn Xuân thầm nhủ mình rốt cuộc vẫn nhẹ dạ tin người, lúc này trong bóng tối vang lên mấy tiếng vỗ tay, sau đó thì “tách tách tách”, mấy ngọn đèn sáng bừng lên, chỉ thấy một ông già chậm chậm bước ra.

Thời Diểu Diểu và Tý Ngọ ngậy người, ông già này họ rất quen mặt, chính là bác Cả của Phan Tuấn, Phan Xương Viễn, lúc này tay phải ông ta đang băng bó, nhưng nét mặt không hề lộ vẻ đau đớn.

“Bác Xương Viễn?” Thời Diểu Diểu kinh ngạc nhìn Phan Xương Viễn kêu lên.

“Ừm, không ngờ lại gặp ta ở đây phải không?” Phan Xương Viễn mỉm cười, “Thả cô gái này và Phùng sư phụ ra!” Ông ta vừa dứt lời, mấy đại hán sau lưng đã thả hai người Thời Diểu Diểu và Phùng Vạn Xuân ra, chỉ trói chặt Tý Ngọ lại.

“Sư thúc tổ, còn tôi thì sao?” Tý Ngọ hỏi.

“Ông là?” Phùng Vạn Xuân chưa từng gặp Phan Xương Viễn, tò mò hỏi.

“Ta là Phan Xương Viễn.” Phan Xương Viễn cao giọng nói, “Phùng sư phụ, kẻ này đi theo ông bao lâu rồi?” Ông ta chỉ tay vào Tý Ngọ nói.

“Tám năm!” Câu trả lời của Phùng Vạn Xuân hết sức máy móc, không biết người này rốt cuộc có ý gì.

“Tám năm, lẽ nào tám năm nay ông không phát hiện ra, tên này chính là gian tế mà người Nhật gài bên cạnh ông sao?” Phan Xương Viễn tựa hồ cố ý nhấn mạnh vào hai chữ “gian tế”.

“Cái... cái gì?” Những lời này ông già làm Phùng Vạn Xuân kinh ngạc dị thường, vừa rồi Mizui Moto đã khiến Phùng Vạn Xuân trở tay không kịp, giờ lại nghe Tý Ngọ vừa cứu mình ra khỏi hang hổ cũng là gian tế, ông tuyệt đối không thể nào tin nổi.

“Không thể nào, nếu nó là gian tế, sao lại cứu tôi khỏi nhà lao Bắc Bình? Tôi không tin ông đâu!” Phùng Vạn Xuân nhìn chăm chăm vào Tý Ngọ, như muốn nhìn ra gì đó trong mắt anh ta. Tý Ngọ lộ vẻ oan uổng, khóe miệng run run không nói nên lời.

“Phùng sư phụ quả nhiên là người thành thực, nếu không phải Thời cô nương và đồ đệ tôi âm thầm cứu ông, sợ rằng ông đã bị hãm ta hạ sát trong nhà lao rồi!” Phan Xương Viễn điềm đạm nói.

“Chuyện này là thế nào?” Phùng Vạn Xuân hoàn toàn không hiểu chuyện gì xảy ra.

“Thời cô nương, cô nói trước đi!” Phan Xương Viễn thở dài.

“Được.” Thời Diệu Diệu mỉm cười nhìn Tý Ngọ nói, “Thực ra khi tôi đến phủ Song Cáp tìm Phan Tuấn đã từng nói với anh ta, tôi chặn được một phong thư mật của người Nhật, trong đó có manh mối dẫn đến phủ Song Cáp, manh mối ấy chính là kí hiệu lưu lại trên đường. Khi tôi nói với Phan Tuấn chuyện này, anh ta tuy ngạc nhiên, nhưng trong lòng cũng đã nghi ngờ rồi.”

“Vốn dĩ, người biết phủ Song Cáp không nhiều, vả lại khi ấy ba người Phan Tuấn, Âu Dương Yến Vân và Tý Ngọ cùng đến đó. Người có thể để lại kí hiệu, trừ Tý Ngọ ra thì còn có Âu Dương Yến Vân, vì vậy Phan Tuấn cũng không dám xác định.”

“Sau này khi chúng tôi trở lại Bắc Bình cứu Phan Dao, Phan Tuấn cố ý để Âu Dương Yến Vân ở lại phủ Song Cáp, rồi ngấm ngấm bảo tôi quan sát hành động của Tý Ngọ. Tuy rằng lần đó không phát hiện ra Tý Ngọ có hành vi gì quái dị, nhưng người Nhật dường như đã nhận được tin báo, cứ bám theo như hình với bóng, đến nỗi cuối cùng Biện Tiểu Hồ phải hi sinh, chúng tôi mới thuận lợi rời khỏi Bắc Bình, như vậy, hiểm nghi đối với Tý Ngọ lại càng lớn hơn. Nhưng vì chưa

phát hiện ra chứng cứ cụ thể, Phan Tuấn từ đầu chí cuối vẫn không dám xác định.”

“Lần này đi cứu Phùng sư phụ, Phan Tuấn bèn để Tý Ngọ theo tôi lần nữa, hi vọng có thể xác định tên nội gián rốt cuộc có phải là anh ta hay không?” Thời Diểu Diểu nói ít nhưng ý nhiều.

“Đúng rồi, đây cũng là mục đích ta đến đây.” Phan Xương Viễn điềm điềm nói, “Sau khi các vị rời đi, Phan Tuấn đã đến tìm ta, nói cho ta về sự hoài nghi và lo lắng của nó. Vì nó biết nếu Tý Ngọ thật sự là nội gián, Thời cô nương và Phùng sư phụ nhất định sẽ rơi vào hiểm cảnh. Nó xin ta âm thầm bảo vệ các vị.”

“VẬY các vị đã có chứng cứ rồi?” Phùng Vạn Xuân vẫn không chịu tin đồ đệ đã cứu mình rời khỏi chốn ngục tù lại là nội gián.

“Đúng thế, thực ra từ sau khi các vị vào thành, tôi vẫn luôn ngầm ngầm theo sát nhất cử nhất động của các vị, từ quán rượu cho đến quán trọ rẻ tiền.” Người lên tiếng chính là gã đàn ông dẫn dụ bọn họ đến đây.

“Cậu là ai?” Phùng Vạn Xuân nghi hoặc hỏi.

“Nó là đồ đệ của ta, tên là Quán Ty.” Phan Xương Viễn vỗ vai Quán Tu, gương mặt thoáng lộ vẻ hài lòng.

“Phùng sư thúc, thực ra lúc họ rời khỏi quán rượu, tôi đã chú ý đến tên phục vụ đi tìm người của gánh hát Minh Nguyệt, đưa một tờ giấy cho tên áo xanh, lúc đó tôi không biết bọn họ rốt cuộc muốn làm gì. Nhưng lại một điều là sau khi Thời cô nương và trú trong quán trọ rẻ tiền kia không lâu, gánh hát Minh Nguyệt cũng xuất hiện trong đó, điều này làm tôi bắt đầu để ý đến đám người này.” Quán Tu thở hắt ra một hơi nói.

“Trước khi các vị bắt Phương Nho Đức chuẩn bị đến nhà lao số 2, tôi bèn lảng lảng đi theo, vì sư phụ chỉ bảo tôi âm thầm bảo hộ các vị, nên cũng không lộ mặt tương kiến. Nhưng khi các vị vào nhà lao, tôi đột nhiên phát hiện bầu không khí dường như hết sức kì lạ, vì vậy khi các vị vào đó không lâu, trong ngõ chột có hai đội lính Nhật, bấy

giờ tôi mới biết các vị đã rơi vào cạm bẫy.” Quán Tu thở dài nói, “Vì vậy tôi đành lợi dụng một thân phận khác của mình để cứu các vị ra.”

“Một thân phận khác?” Kí ức Phùng Vạn Xuân trong nháy mắt bị xé toang thành vô số mảnh vụn, khi thể lực của Thời Diệu Diệu không thể chèo chống tiếp được nữa, Phùng Vạn Xuân khẽ nói bên tai Tý Ngọ: “Xem ra chỉ có thể dùng chiêu cuối cùng thôi! Con hãy đặt ta xuống!”

Tý Ngọ bấy giờ lấy làm tò mò, bèn đặt Phùng Vạn Xuân xuống đất, chỉ thấy Phùng Vạn Xuân cửa cánh tay mình, nhỏ ra một ít máu tươi, sau đó trộn máu tươi với bùn đất.

“Sư phụ, người định làm gì...” Tý Ngọ hiếu kì hỏi.

“Ta...” Phùng Vạn Xuân vừa nói tới đây bỗng cảm thấy đầu óc choáng váng, mất đi tri giác, lúc tỉnh lại thì đã phát hiện mình, Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu đều bị trói trong một chiếc xe hơi, người lái xe chính là Quán Tu.

Sau khi đi được mấy dặm, Quán Tu mới dừng xe lại, cởi trói cho mấy người rồi nhét vào chiếc xe thùng đã đợi sẵn trong ngõ bên cạnh, đưa tới quán trọ rẻ tiền.

“Đúng vậy, một thân phận khác của tôi là gián điệp cao cấp của quân đội Nhật tại Trung Quốc.” Những lời này của Quán Tu khiến những người có mặt đều giật mình kinh ngạc, “Lúc đó tình hình nguy cấp, tôi cũng chỉ có thể làm vậy, tôi lợi dụng thân phận này đưa mấy vị khi ấy đã bị trói nghiêng vào trong xe, dọc đường lại giết tên lái xe diệt khẩu.” Quán Tu gằn giọng kể.

“Nhưng bọn chúng không phải người đi theo cậu à?” Phùng Vạn Xuân thắc mắc. Quân đội Nhật đã dày công đặt ra mai phục, sao có thể bắt được người rồi lại không phái lính nghiêm mật áp giải kia chứ?

“Là vì tôi thuộc cấp cao đặc biệt, hiến binh không dám tùy tiện can thiệp vào hoạt động của chúng tôi. Cũng vì thế nên mới có thể thuận lợi cứu được các vị ra ngoài, đưa đến quán trọ rẻ tiền ấy.” Thân phận của Quán Tu thực sự nằm ngoài sức tưởng tượng của mọi người.

“Nhưng nếu cậu đã chú ý đến đoàn kịch Minh Nguyệt đó, tại sao lại còn đưa chúng tôi về quán trọ rẻ tiền ấy nữa?” Phùng Vạn Xuân lấy làm khó hiểu.

“Đây cũng là sắp xếp của Phan Tuấn, nó muốn có được chứng cứ xác đáng về Tý Ngọ, cũng đã tính toán mọi khả năng có thể xảy ra rồi, từ khi các vị lần đầu tiên đến Bắc Bình cứu Phan Dao, nó đã bắt đầu chú ý đến đoàn kịch kì quái ấy. Vì vậy, khi nhờ ta chuyện này, nó cũng đặc biệt nhắc tới đoàn kịch đó, cảm thấy nếu Tý Ngọ là gian tế, thì đoàn kịch rất có thể chính là người liên lạc với bên ngoài.” Phan Xương Viễn nói, ngữ khí không giấu vẻ khâm phục.

“Ừm, dự cảm của tiểu sư thúc Phan Tuấn rất chính xác, sau khi các vị trở về, tôi quan sát thấy Tý Ngọ để lại một mảnh giấy trên phiến đá trong sân sau của quán trọ, không lâu sau thì tên áo xanh của đoàn kịch Minh Nguyệt kia nhặt mảnh giấy lên, rồi đi gặp một người Nhật.” Quán Tu lạnh lùng trừng mắt nhìn Tý Ngọ.

“Vì vậy đám lính mới lại tìm đến quán trọ lần nữa, đúng không?” Thời Diệu Diệu sực hiểu ra, “Nhưng bọn họ đã biết chúng tôi trốn trong quán trọ rẻ tiền ấy, tại sao không ra tay, mà còn nấp đó làm gì?”

“Ha ha, đây chính là chỗ cao minh của tên nội gián này, mục tiêu của hắn lần này không chỉ là các vị, mà còn cả tôi nữa!” Lời này của Quán Tu khiến Thời Diệu Diệu giật mình.

“Cái gì?” Thời Diệu Diệu kinh ngạc thốt.

“Tôi cứu các vị ra, nhất định khiến hắn cực kì tò mò, hắn cũng nhanh chóng ý thức được thân phận của tôi, và lại hắn biết một khi các vị gặp nguy hiểm, tôi nhất định sẽ ra tay cứu. Vì vậy, hắn muốn lấy các vị làm mồi câu để dụ tôi hiện thân.” Quán Tu mỉm cười nói, “Đúng không?”

Tý Ngọ không đáp, Quán Tu lại tiếp lời: “Để đạt được mục đích này, các người cho loan tin bao vây quán trọ trong nội bộ đám hiến binh, dụ tôi cắn câu. Đúng ra các người cũng đã đạt được mục đích đó

rồi, nếu không phải nửa chừng xuất hiện Hoắc Thành Long, sợ rằng lúc này kẻ bị giam giữ hẳn là tôi đây!”

“Hoắc Thành Long? Bọn Hoắc lão đại giờ sao rồi?” Phùng Vạn Xuân nghe thấy nhắc đến tên Hoắc Thành Long, vội chụp tay Quán Tu hỏi.

Quán Tu trầm mặc giây lát, sau đó ngẩng đầu lên đáp: “Hoắc Thành Long là một anh hùng!”

“Ông ta...” Phùng Vạn Xuân đã nghe ra được ẩn ý đằng sau câu nói này.

“Chậc, lúc bốn người bọn Hoắc Thành Long ra khỏi quán trọ rẻ tiền, đám hiến binh mai phục xung quanh đã thả cho họ đi qua. Lúc đó Hoắc lão đại nhất định rất kinh ngạc, nhưng khi cảm giác kinh ngạc trôi qua, ông ấy cảm thấy chuyện này ắt có uẩn khúc gì đây, cả đám lính Nhật đang rầm rầm rộ rộ đột nhiên giống như bốc hơi khỏi thế gian vậy, sợ rằng bên trong có âm mưu bất lợi cho Phùng sư phụ, nên bốn người ấy đã thoát khỏi vòng vây bắt đầu tìm kiếm đám lính Nhật xung quanh quán trọ. Khi đó, tôi và sư phụ đã chuẩn bị đến quán trọ ứng cứu các vị rồi, ai ngờ trước khi chúng tôi lọt vào vòng vây, đột nhiên phát hiện ra một người ngã gục ở đầu ngõ, người đó chính là Hoắc Thành Long. Cổ họng ông ấy trúng phải một đao, máu đã đông lại, ông ấy dốc hết hơi thở cuối cùng, câu được câu mất nói cho tôi biết quanh đây có mai phục của người Nhật.”

Quán Tu tuy là một hán tử cứng rắn, nhưng nói tới đây, cũng không cầm được hai tròng mắt đỏ lựng.

“Hoắc lão đại!” Phùng Vạn Xuân cắn chặt môi, nắm tay lại, mu bàn tay nổi gân xanh.

“Tôi liền bàn bạc với sư phụ, người đánh xe thùng dẫn dụ đám lính mai phục gần đó đi, sau đó tôi vào quán trọ đón các vị, ai ngờ nửa đường lại gặp mặt.” Quán Tu vừa dứt lời, chỉ thấy Phùng Vạn Xuân đã nhảy tới trước mặt Tý Ngọ, vung ta lên tát mạnh vào mặt anh ta.

“Súc sinh, sao ta lại không phát hiện ra đồ lòng lang dạ sói nhà người sớm hơn chứ?” Phùng Vạn Xuân tức đến nỗi toàn thân run lên lẩy bẩy, môi tím bầm lại.

Tý Ngọ ngẩng đầu nhìn Phùng Vạn Xuân, trong mắt ứa ra vài giọt lệ.

“Súc sinh, người còn gì để nói nữa không?” Phùng Vạn Xuân đưa mắt nhìn quanh, phát hiện thắt lưng Tý Ngọ đeo một thanh đoản đao, tức khắc rút ra kề vào cổ anh ta: “Lúc ấy khi bị người Nhật bắt, ta đã lấy làm lạ rồi, tại sao hành tung của ta lại bại lộ, lẽ nào lần đó cũng là người tiết lộ bí mật?”

Chỉ thấy Tý Ngọ “thụp” một tiếng quỳ xuống đất, cúi đầu lí nha lí nhí mấy câu tiếng Nhật, sau đó ngẩng đầu lên nhìn Phùng Vạn Xuân.

“Người... lẽ nào người cũng là người Nhật giống như Mizui Moto?” Thanh đao trên tay Phùng Vạn Xuân nhất thời lỏng ra.

“Đúng vậy, sư phụ, con xin lỗi.” Tý Ngọ thở dài nói, “Bao nhiêu năm nay con đã sống đủ những ngày tháng như một bóng ma rồi, người ra tay đi, giết con đi, vì những người đã chết kia, vì Biện Tiểu Hồ, vì Hoắc Thành Long, còn cả... Âu Dương Lôì Hỏa nữa.”

“Cái gì? Hành tung của Âu Dương Lôì Hỏa cũng là do người tiết lộ?” Thời Diệu Diệu không thể nào tin nổi, cô nhìn Tý Ngọ với ánh mắt bi thương, vừa muốn khóc lại vừa muốn cười: “Uống cho Âu Dương cô nương vẫn luôn coi người như người thân của mình, không ngờ người lại...”

“Đừng nói nữa, đừng nói nữa, tiểu sư thúc, cô đừng nói nữa, tôi cầu xin cô. Tôi có lỗi với Âu Dương cô nương, cầu xin cô hãy giết tôi đi!” Nói đoạn, Tý Ngọ chồm người về phía Thời Diệu Diệu.

Thời Diệu Diệu rút Tam thiên trượng, Tý Ngọ nhắm mắt lại, giơ cổ ra đợi xử trí. Thời Diệu Diệu nắm chặt sợi Tam thiên trượng trong tay, dừng lại rất lâu, đúng lúc này, Phùng Vạn Xuân đột nhiên vung thanh đoản đao lên, chém xuống cổ Tý Ngọ, Thời Diệu Diệu nhanh

tay nhanh mắt, khẽ rung cánh tay, Tam thiên trượng tức thì cuốn lấy đoản đao trong tay Phùng Vạn Xuân, mặc dù vậy, lưỡi đao vẫn chém rách da cổ Tý Ngọ.

“Thời cô nương, tại sao ngăn ta lại?” Phùng Vạn Xuân vừa nói vừa dồn sức lên cánh tay.

“Phùng sư phụ, Phan Tuấn từng dặn dò, dù Tý Ngọ là nội gián cũng không thể giết.” Thời Diệu Diệu nói vậy làm Phùng Vạn Xuân cơ hồ hiểu ra điều gì đó, lực đạo trên tay giảm đi phần nào, Thời Diệu Diệu vội giật thanh đoản đao trên tay ông ta xuống.

“Tạm giải hãn ta đi trước đã.” Phan Xương Viễn dặn dò mấy đại hán, ” Trói chặt chân tay hãn lại.” Nói xong, ông ta đi tới trước mặt Tý Ngọ, móc con Thần nông mình tặng anh ta ra.

Bốn đại hán kéo Tý Ngọ đi, Phan Xương Viễn vỗ vai Phùng Vạn Xuân phân trần: “Vừa nãy chúng ta sợ đột nhiên bắt Tý Ngọ, hãn sẽ ra tay làm hại các vị, nên mới trói cả Phùng sư phụ và Thời cô nương lại.”

“Không sao, cảm ơn ông.” Phùng Vạn Xuân yếu ớt nói, lúc ngẩng đầu lên, ông chợt thấy trời xoay đất chuyển, linh hồn như thể bị rút ra khỏi cơ thể trong chớp mắt, ngã gục xuống đất.

Lúc Phùng Vạn Xuân tỉnh lại thì đã là hai canh giờ sau, trời đã sáng bảnh. Khi ông mở mắt ra, chỉ có Thời Diệu Diệu ngồi bên cạnh, không thấy bóng dáng Phan Xương Viễn và Quán Tu đâu.

“Thời cô nương...” Phùng Vạn Xuân cảm thấy sức khỏe đã hồi phục đôi chút, miễn cưỡng chống tay ngồi dậy, Thời Diệu Diệu đang gà gật, nghe tiếng gọi của Phùng Vạn Xuân lập tức tỉnh lại, bưng nước trà trên bàn đến bên cạnh ông ta: “Phùng sư phụ, rốt cuộc ông cũng tỉnh rồi!”

“Phan sư phụ và Quán Tu đâu?” Phùng Vạn Xuân vừa uống nước Thời Diệu Diệu đưa tới, vừa hỏi.

“Bọn họ đi sắp xếp chuyện ra khỏi thành rồi.” Thời Diệu Diệu đón lấy chén trà Phùng Vạn Xuân vừa uống cạn.

“Tình hình giờ thế nào?” Phùng Vạn Xuân hỏi thăm.

“Cửa thành Bắc Bình đóng chặt, đám hiến binh đang đi khắp nơi lùng tìm chúng ta!” Thời Diệu Diệu cũng đang lo lắng, trước lúc đi, Phan Tuấn đã dặn dò kể cả Tý Ngọ là gian tế thì cũng phải dẫn hẳn về, vì anh muốn biết mục đích thực sự của Tý Ngọ khi mai phục bên cạnh mình, vả lại Phan Tuấn cảm thấy dù thân phận nội gián của Tý Ngọ được xác nhận, thì cũng vẫn còn một số việc chưa hoàn toàn nghĩ thông. Có điều, tình hình trước mắt, đừng nói là áp giải Tý Ngọ ra khỏi thành, chỉ riêng mấy người họ muốn rời khỏi Bắc Bình cũng chẳng dễ hơn lên trời là bao.

“Thời cô nương, Tý Ngọ đâu?” Phùng Vạn Xuân ngẫm nghĩ giây lát rồi hỏi.

“Ở trong mật thất.” Thời Diệu Diệu thoáng ngần người, đoạn trả lời.

“Tôi muốn đi gặp nó!”

Thời Diệu Diệu thầm nhủ Phùng Vạn Xuân và Tý Ngọ dẫu sao cũng là thầy trò tám năm, nhất thời về phương diện tình cảm cũng rất khó chấp nhận sự thật Tý Ngọ là nội gián.

“Được, để tôi dẫn Phùng sư phụ đi!” Nói đoạn, cô đỡ Phùng Vạn Xuân xuống giường, ở gian phòng bên cạnh có một bức tranh chép bức “Thanh minh thượng hà đồ”, phía sau có một cơ quan nhỏ, Thời Diệu Diệu khẽ ấn lên cơ quan đó, cánh cửa liền mở ra, để lộ một mật đạo tối tăm, hai bên có mấy bóng đèn điện. Thời đó, ở những nhà giàu có tại Bắc Bình, đèn điện đã không phải là thứ hiếm hoi gì nữa.

Thời Diệu Diệu đỡ Phùng Vạn Xuân cẩn thận men theo bậc thang đi xuống mật thất bên dưới, bên trong mật thất, chỉ thấy hai người đàn ông đang ngồi cạnh chiếc bàn coi chừng Tý Ngọ, tay chân Tý Ngọ bị cố định vào cọc gỗ phía sau thành hình chữ “Đại”, đang gục đầu xuống.

Thấy tình trạng Tý Ngọ như vậy, Thời Diệu Diệu không khỏi chua xót trong lòng, thực tình, tuy nghi ngờ Tý Ngọ, nhưng cũng

giống như Phan Tuấn, cô vẫn không muốn tin anh ta là gián điệp. Cô là một cô gái ngoài lạnh trong nóng, bên dưới bộ mặt chẳng nề nang ai lại là một trái tim nóng bỏng nhiệt tình.

Tý Ngọ nghe thấy tiếng bước chân dừng lại trước mặt mình, liền chậm chậm ngẩng đầu lên, trông thấy sư phụ và Thời Diệu Diệu, bèn mỉm cười nói: “Hai vị đến giết tôi phải không?”

“Tý Ngọ, bao nhiêu năm nay sư phụ đối đãi với người như thế nào?” Phùng Vạn Xuân hỏi.

Tý Ngọ không trả lời, thân hình khẽ run lên, một hàng nước mắt trong veo chảy ra nơi khóe mắt, rơm rớm lệ nhìn Phùng Vạn Xuân đáp: “Ân trọng như núi, cha mẹ tái sinh!”

“Lúc ta nhận người về nhà, người chỉ chừng mười tuổi. Khi ta gặp người lần đầu, trên tay người đang nắm chặt nửa cái bánh bao nguội ngắt, bị một đám chó hoang quây lấy. Ta thấy người đã bị chó hoang cắn cho mình mấy đầy vết thương mà vẫn không chịu buông cái bánh bao trong tay ra, bèn giúp người đuổi lũ chó đi, ai ngờ người lại xoay người bỏ chạy. Ta đi theo mới biết người muốn đem cái bánh bao đó cho một đứa bé gái bị bệnh, thấy người đã đói rã họng ra mà vẫn giữ được tấm lòng nghĩa hiệp, ta mới nhận người và đưa bé gái kia về nhà.” Phùng Vạn Xuân vừa hồi tưởng lại vừa nói.

“Đúng vậy, lúc đó con chỉ là một đứa ăn mày, nếu không phải là sư phụ, dù không bị đàn chó hoang kia cắn chết, con cũng sẽ chết đói,” Tý Ngọ thở dài, nước mắt không ngừng tuôn ra.

“Ta vốn hi vọng người có thể kế thừa y bát của ta, vì vậy cho dù đã đuổi hết các đệ tử đi, ta vẫn luôn dẫn người theo bên cạnh.” Phùng Vạn Xuân điềm đạm tiếp lời.

“Là con đã phụ sự kì vọng của sư phụ.” Tý Ngọ cúi đầu nói: “Rất nhiều đêm con giật mình sợ tỉnh khỏi cơn ác mộng, con cảm thấy mình đang sống trong một giấc mộng, một cơn ác mộng vĩnh viễn không thể nào tỉnh được. Kì thực, rất nhiều đêm không thể ngủ yên

giấc, con đã len lén tới trước cửa phòng sư phụ quỳ cả đêm, chỉ có như vậy, lòng con mới bình yên phần nào.”

“...”

“Con mong mình thực sự là một tên ăn mày, sống cuộc đời đơn giản mà thanh thản biết mấy.” Tý Ngọ nói như thế mong mỗi lần.

“Tuy rằng ngươi là tên đệ tử đặc ý nhất của ta, nhưng ta không thể giữ ngươi lại được!” Lời vừa dứt, Phùng Vạn Xuân đứng phắt dậy, rút con dao găm giấu trong ống tay áo ra đâm về phía Tý Ngọ. Ông hành động quá bất ngờ, Tý Ngọ và Thời Diệu Diệu đều không kịp phòng bị, chỉ thấy mũi dao đâm thẳng tới cổ họng Tý Ngọ. Tý Ngọ mỉm cười nhắm mắt lại. Thời Diệu Diệu biết lúc này dùng Tam thiên trượng thì không kịp, trong lúc hoảng loạn, không ngờ lại vươn tay ra bắt lấy lưỡi dao.

Đòn này của Phùng Vạn Xuân đã dùng đến mười phần sức lực, vừa khéo đụng phải bàn tay của Thời Diệu Diệu vươn ra ngay trước mặt Tý Ngọ. Lúc này, Phùng Vạn Xuân có muốn ngừng lại cũng không kịp, chỉ thấy lưỡi dao đâm xuyên qua lòng bàn tay Thời Diệu Diệu, Thời Diệu Diệu thấy bàn tay mát rượi, vội lật tay lên, kéo chệch hướng mũi dao sang một bên, bấy giờ Tý Ngọ mới thoát nạn.

“Thời cô nương, hà tất phải làm vậy chứ?” Phùng Vạn Xuân buông tay, lấy trong túi ra một tấm khăn trắng định giúp Thời Diệu Diệu băng vết thương lại, Thời Diệu Diệu nghiêng răng, tay trái cầm cán dao vận sức nhổ ra, một dòng máu đỏ thẫm lập tức trào ra.

Phùng Vạn Xuân vội vàng đưa khăn tay cho Thời Diệu Diệu, Thời Diệu Diệu tiếp lấy, hít vào một hơi khí lạnh, nói: “Phùng sư phụ, Phan Tuấn từng dặn tôi, dù xử trí anh ta thế nào, cũng phải đợi sau khi đưa anh ta ra khỏi thành Bắc Bình đến gặp Phan Tuấn đã.”

“Nhưng cô cũng không cần vì nó mà...” Phùng Vạn Xuân nhìn Tý Ngọ, Tý Ngọ cũng lộ vẻ bất lực.

“Tiểu sư thúc, tôi có bị sư phụ chém trăm đao nghìn đao cũng là đáng tội.”

“Câm miệng...” Thời Diệu Diệu lạnh lùng ngắt lời Tý Ngọ, “Nếu không phải vì Phan Tuấn, ta sớm đã băm thây người ra làm trăm vạn mảnh rồi!”

Đúng lúc này, trong mật đạo vang lên tiếng bước chân, Phan Xương Viễn chậm rãi bước vào, thấy Phùng Vạn Xuân và Thời Diệu Diệu liền ngạc nhiên hỏi: “Sao vậy?”

“Không... không có gì!” Thời Diệu Diệu thấp giọng đáp.

“Ừm, mọi người chuẩn bị một chút, tối nay chúng ta sẽ rời khỏi thành Bắc Bình!” Phan Xương Viễn nói xong, khóe miệng khẽ giật giật, nét mặt lộ vẻ đau khổ, tuy rằng chỉ trong nháy mắt, nhưng biểu hiện này không thoát khỏi cặp mắt của Phùng Vạn Xuân.

“Phan sư phụ... ông không được khỏe sao?” Phùng Vạn Xuân quan tâm hỏi.

“À! Không có gì.” Phan Xương Viễn hít vào một hơi, nói.

“Nhưng bây giờ mấy cửa thành Bắc Bình đều đã bị khóa chặt, chúng ta làm sao ra được?” Thời Diệu Diệu hỏi.

Phan Xương Viễn mỉm cười, không giải thích gì thêm, Thời Diệu Diệu và Phùng Vạn Xuân đưa mắt nhìn nhau, Phùng Vạn Xuân tựa hồ nghĩ ra điều gì, quay đầu lại nhìn Phan Xương Viễn nói: “Lẽ nào ông nói đến nhà họ Kim...”

Phan Xương Viễn gật đầu, mỉm cười nói: “Thì ra Phùng sư phụ cũng biết chuyện này hả!”

Phùng Vạn Xuân không thể nào tin nổi: “Tôi vẫn luôn nghĩ đây chỉ là lời đồn đại mà thôi, không ngờ nhà họ Kim thật sự có vậy này.”

“Ừm, hai vị hãy đi nghỉ ngơi trước đã, ta còn phải điều chỉnh một chút lần cuối, đến tối chúng ta sẽ xuất phát.” Phan Xương Viễn thở dài, nói: “Nơi này đã không còn an toàn nữa rồi!”

Phan Xương Viễn đưa Thời Diệu Diệu và Phùng Vạn Xuân về phòng, sau đó quay người bỏ đi, Thời Diệu Diệu nhìn bóng lưng Phan

Xương Viễn, nghi hoặc nói: “Phùng sư phụ, vật mà nhà họ Kim mà hai người nói là gì vậy?”

“Khụ khụ, đây thực ra là một bí mật lưu truyền trong các gia tộc khu trùng sư. Trong năm gia tộc, duy chỉ có nhà họ Kim là thần bí nhất, bọn họ đời đời sở trường các loại cơ quan trùng độc, và lại từ xưa đến nay đều ra sức cho hoàng thất. Người của hệ phái này không có khoảng cách giữa triều đại và môn phái, từ thời Tiên Tần, bao triều đại đổi thay đều không ảnh hưởng gì tới gia tộc hệ Kim, bởi dù triều đại nào thì cũng cần phải xây dựng các lăng mộ cỡ lớn, mà xây dựng lăng mộ ắt cần đến cơ quan độc trùng của họ. Vì vậy, trải qua nghìn năm, thuật cơ quan của họ Kim đã được tôi luyện đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.”

“Tương truyền, hơn trăm năm trước quân tử hệ Kim nhờ gợi ý từ con diều mà phát minh ra thiết bị phi hành có thể bay được trên không trung.” Phùng Vạn Xuân rủ rỉ kể lại những chuyện xưa tích cũ cho Thời Diệu Diệu.

“Thiết bị phi hành? Giống như phi cơ ấy hả?” Thời Diệu Diệu đột nhiên nhớ đến những chiếc máy bay của quân đội Nhật suốt ngày bay lượn trên đỉnh đầu.

“Không giống, những máy bay đó phải chạy bằng xăng, hồi ta ở Đông Bắc từng tiếp xúc với chúng rồi, nếu hết xăng, máy bay liền biến thành một đồng sắt vụn. Nhưng thiết bị phi hành này là tâm huyết của mấy chục đời nhà họ Kim, không phải dùng xăng.” Những lời này của Phùng Vạn Xuân khiến Thời Diệu Diệu nghe nửa hiểu nửa không, đối với một người hoàn toàn không hiểu gì về máy móc như cô, cụm từ như “chạy bằng xăng” quả thật rất trúc trắc khó hiểu.

“Phùng Vạn Xuân thấy Thời Diệu Diệu ngơ ngác, bèn mỉm cười nói: “Tất nhiên Thời cô nương chưa từng tiếp xúc, những máy bay đó sở dĩ bay được là vì có xăng dầu.”

“Nhưng Phùng sư phụ, thiết bị phi hành của nhà họ Kim mà ngài nói, không dùng xăng dầu thì làm sao bay lên được?” Thời Diệu Diệu

tuy không hiểu được hoàn toàn, nhưng với sự thông minh của cô, cũng có thể nắm bắt được bốn năm phần.

“Ha ha, không biết Thời cô nương đã đọc *Tam quốc chí* chưa?” Phùng Vạn Xuân không vội giải thích về thiết bị phi hành, mà chuyển sang một chủ đề khác.

“Ừm, hồi nhỏ từng đọc một chút, nhưng *Tam quốc chí* thì liên quan gì với thiết bị phi hành chứ?” Thời Diệu Diệu vẫn không hiểu.

“VẬY cô nhất định từng nghe nói thừa tướng nước Thục Gia Cát Lượng đã phát minh ra một loại công cụ vận chuyển cực kì tinh diệu để chuyển lương thực đúng không!” Phùng Vạn Xuân vừa dứt lời, chỉ thấy trong mắt Thời Diệu Diệu lóe lên một tia kinh ngạc: “Phùng sư phụ muốn nói đến trâu gỗ ngựa máy?”

“Đúng thế.” Lời lẽ Phùng Vạn Xuân không che giấu vẻ tán thưởng: “Theo ghi chép trong sử liệu, Gia Cát Lượng sáu lần xuất binh ở Kỳ Sơn, khi Tư Mã Ý chiếm Vị Kiêu, ông đã tạo ra trâu gỗ ngựa máy, giải quyết vấn đề vận chuyển lương thảo cho mấy chục vạn đại quân. Nhưng trong sách sử không hề ghi rõ trâu gỗ ngựa máy hoạt động như thế nào.”

“Ừm, tôi cũng từng xem trong sách, trâu gỗ ngựa máy dường như là tự vận động.” Trong đầu Thời Diệu Diệu lờ mờ hiện ra hình ảnh mơ hồ của trâu gỗ ngựa máy, có điều, những hình ảnh này chỉ hoàn toàn xuất phát từ trí tưởng tượng của cô mà thôi.

“Nghe nói thiết bị phi hành của nhà họ Kim chính là sản phẩm chế ra sau khi họ thấu triệt các bí mật của trâu gỗ ngựa máy, rồi kết hợp với nguyên lí phi hành của con diều. Nhưng chưa có ai thực sự trông thấy loại thiết bị phi hành này, hơn nữa, nhà họ Phan sao lại có được thiết bị phi hành của nhà họ Kim? Thực sự không hiểu nổi.” Những lời này của Phùng Vạn Xuân cũng chính là điều Thời Diệu Diệu đang thắc mắc.

Theo lí mà nói, thứ tinh diệu như vậy, nhà họ Kim phải coi như báu vật, sao lại rơi vào tay Phan Xương Viễn? Phan Xương Viễn này

chẳng phải vẫn luôn sống ở phủ Song Cáp hay sao?

Những vấn đề này không ngừng quấy nhiễu tâm tư Thời Diệu Diệu, Phùng Vạn Xuân thì ngồi ở bên cạnh, nét mặt không bộc lộ cảm xúc gì, thương thế của ông đã thuyên giảm phần nào, hai người ở lì trong phòng lặng lẽ chờ mặt trời lặn.

Hai canh giờ sau, Phan Xương Viễn khe khẽ gõ cửa phòng bước vào, nói: “Không ngờ những thứ ấy đã xếp xó mười năm vẫn còn dùng được.”

“Bác nói những thiết bị phi hành kia sao?” Thời Diệu Diệu tò mò hỏi.

“Đúng, có phải Phùng sư phụ đã kể chuyện về thiết bị phi hành cho cô nương nghe rồi không?” Phan Xương Viễn ngồi xuống đối diện Thời Diệu Diệu nói.

“Đúng vậy! Nhưng tôi không hiểu tại sao báu vật của nhà họ Kim lại rơi vào tay ngài?” Thời Diệu Diệu thẳng thắn hỏi.

“Ha ha, kì thực trong chuyện này có một duyên cớ nho nhỏ, rất lâu trước đây, năm gia tộc chúng ta thường thông hôn với nhau, mà mấy cỗ thiết bị phi hành này là năm đó nhà họ Kim coi như của hồi môn chuyển tới.” Phan Xương Viễn mỉm cười kể lại lịch sử gia tộc.

“Nghe nói gia tộc họ Kim vì nghiên cứu thuật cơ quan trùng độc nên hiếm có con cái mà!” Thời Diệu Diệu nghi hoặc.

“Đúng là có chuyện này, nhưng bọn họ cũng có thu dưỡng mấy người con gái nuôi.” Phan Xương Viễn dường như nắm rõ các sự việc của mấy gia tộc trong lòng bàn tay.

“Thì ra là vậy!” Thời Diệu Diệu trầm ngâm nói: “Những thứ đó hiện giờ đang ở đâu?”

“Ở mật thất trong lầu Quảng Đức!” Phan Xương Viễn thẳng thắn đáp.

“Hả?” Thời Diệu Diệu thoáng kinh ngạc, lầu Quảng Đức là một trong những kịch viện lâu đời nhất thành Bắc Bình, Thời Diệu Diệu

tuy không rõ lịch sử của nó, nhưng cũng biết kịch viện này đã tồn tại nhiều năm rồi.

“Ha ha, kinh ngạc lắm phải không!” Phan Xương Viễn đứng dậy nói, “Thực ra khi bắt đầu xây dựng lầu Quảng Đức này, nhà họ Kim thời bấy giờ đã được mời thiết kế, người đó đã thiết kế mật thất bên dưới tòa lầu, bí mật giấu thiết bị phi hành ở đây. Nhưng cùng với thời gian, người biết được bí mật này đã chẳng còn mấy ai nữa rồi.”

“Thì ra những thiết bị phi hành đó ở ngay trong lầu Quảng Đức!” Phùng Vạn Xuân thở dài cảm thán.

“Ừm, đúng vậy! Thực ra nhà họ Kim xưa nay vẫn là một trong những cổ đông ngầm của lầu Quảng Đức, mãi sau này mới chuyển cổ phần đó cho nhà họ Phan, bao gồm cả bí mật về thiết bị phi hành kia nữa.” Những lời này của Phan Xương Viễn rốt cuộc cũng xóa bỏ được sự nghi hoặc trong lòng Thời Diệu Diệu.

CHƯƠNG 16: Mật thất trong lầu Quảng Đức

Đúng lúc này, bên tai Phùng Vạn Xuân vang lên tiếng bước chân quen thuộc, hẳn là của Quán Tu. Quả nhiên, thoáng sau đó Quán Tu đẩy cửa đi vào, thấy cả bọn liền mỉm cười: “Các vị đều ở đây à!” Sau đó quay đầu lại thì thầm mấy câu vào tai Phan Xương Viễn.

“Cái gì?” Phan Xương Viễn vội chau mày, thở dài một tiếng nói, “Bọn chúng lại bị ối đến mức đó sao?”

“Xảy ra chuyện gì thế?” Thời Diệu Diệu lờ mờ cảm nhận được điều gì đó, nghi hoặc nhìn Phan Xương Viễn đang nhói chặt đôi mày. Quán Tu nhìn sư phụ với ánh mắt dò hỏi, Phan Xương Viễn khẽ gật đầu, họ Quán bèn cất tiếng: “Quân Nhật đã đem đầu của bốn người bọn Hoắc lão đại treo lên tường thành rồi.”

Những lời này của anh ta khiến mấy người đều rơi vào trầm mặc. Hành động này của quân đội Nhật rõ ràng là đã nhìn thấu bọn họ, biết rằng họ đều là những người có ơn ắt phải trả. Bọn người Hoắc lão đại đã không tiếc hi sinh mạng sống của mình để bảo vệ cho họ, họ tuyệt đối không thể để mặc cho ân nhân của mình sau khi chết bị bêu xác trên tường thành.

Giây lát sau, lông mày Phan Xương Viễn dần ra, nói với Thời Diệu Diệu và Phùng Vạn Xuân: “Hai người hãy ở đây nghỉ ngơi một lúc, ăn tối xong, chúng ta sẽ chuẩn bị rời khỏi thành Bắc Bình.”

Ông ta vừa dứt lời, lông mày Thời Diệu Diệu và Phùng Vạn Xuân đều hơi nhíu lại, nhưng cả hai vẫn không nói gì, chỉ gật đầu nhìn Phan Xương Viễn kéo tay Quán Tu rời khỏi gian phòng.

Sau khi đóng cửa lại, Thời Diệu Diệu quay đầu nhìn về phía cổng thành, còn Phùng Vạn Xuân thì bất lực ngồi xuống ghế, cả hai đều mang tâm sự trong lòng, nhưng tâm sự ấy không can hệ gì đến thiết bị phi hành khi này còn khiến họ tò mò nữa.

Họ đợi hơn một canh giờ, trong lúc đó người hầu đi vào dâng trà hai lần, song hai người trong phòng uống trà mà cảm thấy chẳng có mùi vị gì, Thời Diệu Diệu nhẹ nhàng mân mê một đoạn Tam thiên trượng, lưỡi dao băng lạnh sượt tóc chạm nhẹ là đứt, sắc bén vô cùng, khiến đầu ngón tay cô có cảm giác lạnh lạnh. Còn Phùng Vạn Xuân thì chỉ xoay, cánh hoa nhà nổi trên mặt nước dập dềnh theo nhịp xoay của chén trà, nhưng tai ông không hề ngừng nghỉ, vẫn ngấm ngấm vận dụng thuật Bát quan lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Phùng Vạn Xuân phát giác từ sáng sớm đến giờ lúc nào cũng có người đi qua đi lại trong các hành lang, bước chân nặng nề, tựa hồ đang vận chuyển vật nặng. Đúng lúc này, Thời Diệu Diệu đứng bật dậy, thu Tam thiên trượng vào ống tay áo, cất bước đi ra phía cửa.

“Thời cô nương, cô ...” Phùng Vạn Xuân nhìn Thời Diệu Diệu hỏi.

“Trong phòng bí bức quá, tôi ra ngoài hít thở chút không khí.” Nói đoạn, cô đẩy cửa, không ngoảnh đầu lại đi thẳng ra ngoài. Phùng Vạn Xuân gật đầu, khóe miệng nhếch lên nở một nụ cười.

Lại nói Thời Diệu Diệu sau khi ra ngoài, liền men theo hành lang mà đi, tòa kịch viện lớn nhất kinh thành này hôm nay không hiểu sao lại vắng lặng như tờ. Kì thực, sau khi tiến vào lầu Quảng Đức Thời Diệu Diệu đã hoài nghi, bước chân cô lướt đi thoăn thoắt, thoáng cái đã đến sảnh chính ở đằng trước.

Lúc này, trong sảnh chính của kịch viện Quảng Đức có mấy người mặc áo lót màu đen đang bận rộn sắp xếp, trên sân khấu chằng đèn kết hoa, bên dưới toàn là bàn lớn hình vuông, trên bàn bày ẩm tử sa Nghi Hưng, còn cả các loại bánh mứt hoa quả, toàn là các món cực

phẩm trong kinh thành, giá cả không thấp, lẽ nào nơi này sắp có nhân vật quan trọng nào ghé đến?

Nghĩ vậy Thời Diệu Diệu nhẹ nhàng men theo cầu thang phía sau lên tầng hai, từ một bên hành lang tầng hai có thể nhìn ra bên ngoài lầu Quảng Đức, Thời Diệu Diệu dừng bước trước một ô cửa sổ, nhìn ra phía ngoài. Trên con phố bên ngoài lầu Quảng Đức thỉnh thoảng lại có vài người đi qua, điều này hơi nằm ngoài dự liệu của cô, cô vốn tưởng rằng sau chuyện đêm trước, người Nhật nhất định sẽ mạnh tay lục soát tìm kiếm họ trong thành mới phải. Có điều, cô quan sát suốt một tuần hương, không hề phát hiện ra trong đám người qua đường kẻ nào có hành vi quái dị, vậy rốt cuộc đối phương muốn làm gì chứ.

Đương nghĩ mãi chưa hiểu, đột nhiên cô liếc thấy hai chiếc mô tô đang gào rú chạy tới, Thời Diệu Diệu hơi chau mày lại, trên mỗi chiếc mô tô đều có ba người Nhật đeo súng trường, bọn họ dừng xe trước cửa lầu Quảng Đức. mấy tên lính Nhật xuống xe đứng ở hai bên đường, một lúc sau, lại thêm một tiểu đội lính khác chạy tới, đằng sau tiểu đội này là một chiếc xe hơi.

Đám lính đứng dọc hai bên cánh cửa dẫn vào lầu Quảng Đức, cửa xe mở ra, một người đàn ông bước xuống, sự xuất hiện của người này khiến Thời Diệu Diệu giật mình, vì y là người quen của cô, Matsui Akagi, y ngồi trên ghế phụ, vừa bước xuống xe liền ngẩng đầu nhìn lên vầng tà dương chói mắt, ánh mắt vừa khéo lướt qua ô cửa sổ chỗ Thời Diệu Diệu, Thời Diệu Diệu vội giật lùi về sau hai bước.

Cũng may, lúc này Matsui Akagi đã dùng tay che mắt, sau đó xoay người lại khom mình trước cửa sau của chiếc xe, ô cửa sổ phía sau chậm chậm kéo xuống, Thời Diệu Diệu trông thấy Matsui Akagi cung kính nói mấy câu gì đó với người trong xe, rồi không ngừng gật đầu. Cô thò đầu ra phía trước, nhìn bóng lưng người trong xe dường như là một phụ nữ, người phụ nữ này có thể khiến Matsui Akagi cung kính như vậy, thân phận ắt hẳn không phải đơn giản, nhưng bà ta rốt cuộc là ai? Thời Diệu Diệu nôn nóng chờ đợi người trong xe đi ra, tiếc

rằng ngay sau đó, Matsui lại cúi khom người, rời cửa sổ xe chậm chậm kéo lên.

Matsui Akagi đứng thẳng người dậy, đi vào trong lầu Quảng Đức. Lúc này trong lòng Thời Diệu Diệu chợt dâng lên một dự cảm chẳng lành, lẽ nào hành tung của bọn họ đã bị tiết lộ? Lẽ nào mục đích thực sự của đám người Nhật này chính là bọn họ? Trong lúc cô đang nghĩ ngợi, Matsui dẫn theo mấy tên lính lưng đeo súng trường rào bước xông vào trong kịch viện.

Chỉ nghe bọn người bên dưới đã vào trong, chẳng những vậy, dường như có tiếng bước chân đang chạy lên tầng hai này, giờ mà đi xuống ắt hẳn sẽ đụng đầu với người đó, đến lúc ấy càng thêm phiền phức. Đúng lúc này, đột nhiên Thời Diệu Diệu cảm thấy một cánh tay đặt lên vai mình, cô vội ngoảnh đầu lại, phát hiện ra người đó là Phan Xương Viễn, Phan Xương Viễn giơ tay ra hiệu cho cô im lặng, sau đó kéo Thời Diệu Diệu vào một gian phòng riêng.

“Bác Cả, những người này là ai?” Thời Diệu Diệu thoáng kinh hoảng, nhưng lại thấy gương mặt Phan Xương Viễn trấn định khác thường.

“Suyt...” Phan Xương Viễn nghe ngóng động tĩnh bên ngoài rồi khẽ nói với cô.

Hai người ngồi xuống đối diện với nhau, tiếng bước chân bên ngoài càng lúc càng gần, người dường như cũng càng lúc càng đông, tiếng giày da nện xuống sàn nhà “bịch bịch” vang lên không ngớt.

“Lục soát cho kỹ, không được để sót bất cứ góc ngách nào.” Người vừa lên tiếng chính là Matsui Akagi, kể đó, các gian phòng lần lượt bị đẩy tung cửa.

Thời Diệu Diệu thầm nhủ nhất định là mình có sơ hở gì, hành tung của cả nhóm rốt cuộc vẫn bị lộ ra, bằng không đám người này sao có thể tìm đến nhanh như vậy được? Có điều, nghĩ lại, cô chợt lấy làm kì quái, nếu bọn chúng đã biết chỗ bọn cô ẩn náu, tại sao phải làm việc

thừa thái là treo thi thể đám người Hoắc Thành Long lên tường thành làm gì chứ?

“Nhất định phải đảm bảo an toàn cho đêm nay, không được bỏ qua bất cứ nơi nào.” Matsui Akagi đi về phía gian phòng Thời Điều Điều và Phan Xương Viễn đang ngồi, lớn tiếng nói.

Thời Điều Điều sực hiểu, thì ra không phải đối phương phát hiện ra mình, mà đêm nay lầu Quảng Đức có diễn xuất, nơi này đã được người Nhật bao trọn, chẳng trách ngày hôm nay lầu Quảng Đức được mệnh danh là chốn ăn chơi đệ nhất kinh thành lại vắng vẻ quanh hiu đến vậy.

Nhưng dù thế, chốc nữa bọn họ nhất định sẽ tra xét đến gian phòng này, vậy thì sẽ phát hiện ra cô và Phan Xương Viễn. Tuy rằng Thời Điều Điều có thể dùng thuận dịch dung tùy ý thay đổi diện mạo, nhưng hai người trốn trong này ắt hẳn sẽ khiến bọn lính hoài nghi, nên làm sao cho phải đây?

Cô đang không biết phải làm sao, thì tiếng bước chân của Matsui Akagi đã tiến lại gần, khi y dừng lại trước cửa, đang định đẩy ra, đột nhiên một giọng nói quen thuộc vang lên: “Akagi...”

Giọng nói này chính là của Quán Tu, sao anh ta lại xuất hiện? Và lại nghe giọng dường như rất quen thân với Matsui Akagi vậy, Matsui Akagi rụt cánh tay đặt trên tay nắm về, tươi cười hỏi: “Quán Tu? Sao anh lại ở đây?”

Quán tu rảo bước đến thấp giọng nói mấy câu vào tai Matsui Akagi, Matsui Akagi hơi chau mày lại, sau đó cười lớn: “Ha ha, thì ra anh đã vào nhóm đặc vụ cấp cao.”

“Ừm, hôm nay đến đây cũng là vì công vụ...” Quán Tu vỗ vai Matsui Akagi nói.

“Ồ.” Matsui Akagi như thế bưng tỉnh ngộ: “Có điều, Quán Tu à, anh đã rời Đông Kinh năm năm rồi ấy nhỉ, nhìn anh chẳng thay đổi chút nào!”

“Từ lâu đã kém đi nhiều, lúc ấy tinh thần còn hăng hái, giờ thì mệt mỏi lắm rồi.” Quán Tu thao thao bất tuyệt, vỗ vai Matsui Akagi rủ rê: “Không ngờ lại gặp được anh ở đây, đi, chúng ta kiếm chỗ nào nói chuyện ngày xưa.”

Matsui Akagi hơi chau mày lại, mỉm cười đáp: “Cần gì phải tìm chỗ nào khác chứ? Tôi thấy lầu Quảng Đức này cũng được lắm.” Nói đoạn, y định đưa tay đẩy cửa, song Quán Tu vội bước lên chụp lấy bàn tay sắp chạm vào tay nắm cửa của Matsui Akagi: “Chỗ này e không thích hợp cho lắm, buổi tối còn có đại nhân vật đến, nếu chúng ta ngồi đây nói chuyện, bị truyền ra ngoài sợ rằng sẽ bất lợi cho cả hai người!”

Quán Tu thấy Matsui Akagi liếc nhìn mình bằng ánh mắt nghi hoặc, tựa hồ đang tính toán điều gì đó. Thoáng sau, y đã nở nụ cười: “Dù sao cũng không còn sớm, những người kia toàn là thân tín của tôi, không ai biết đâu.” Lời vừa dứt, y thình lình rút cánh tay đang bị Quán Tu nắm ra, ấn lên nắm đấm cửa, vận sức đẩy ra.

Quán Tu thầm nhủ không xong rồi, vội đưa tay về phía thắt lưng, đúng lúc ấy cửa phòng mở rộng, bên trong chỉ có hai chiếc bàn vuông, mấy cái ghế, trên bàn để ấm tử sa và mấy món bánh mứt, nhưng không một bóng người. Quán Tu hơi nghi hoặc, nhưng rốt cuộc cũng thở phào nhẹ nhõm, còn Matsui Akagi thì vẫn đặt tay lên nắm cửa, cảnh giác đưa mắt quét một vòng xung quanh, thấy không có gì khác thường, gương mặt căng cứng mới miễn cưỡng rạn ra một nụ cười: “Tôi thấy nơi này đúng là không thích hợp để chúng ta ôn lại chuyện cũ.” Tuy nói vậy, nhưng cặp mắt y vẫn lùng lục trong phòng, cuối cùng mới lùi ra ngoài, tiện tay khép cửa lại nói: “Quán Tu, chúng ta tìm chỗ khác nói chuyện thôi.”

“Được, mời đi bên này.” Quán Tu cũng vừa nói vừa đảo mắt nhìn quanh quất.

“Các người tiếp tục lục soát không được bỏ qua bất cứ góc ngách nào ở đây.” Matsui Akagi nghiêm khắc ra lệnh, mấy tên lính vội

gật đầu tuân phục. Bấy giờ, hai người mới đi xuống cầu thang.

Nghe thấy tiếng bước chân xuống tầng dưới của hai người đó, Phan Xương Viễn và Thời Diệu Diệu mới thở phào nhẹ nhõm, thì ra hai người ở bên trong nghe được Matsui Akagi và Quán Tu nói chuyện, đoán được Matsui Akagi nhất định sẽ kiểm tra gian phòng này, Phan Xương Viễn bèn khe khẽ đẩy Thời Diệu Diệu một cái, rồi chỉ tay lên trần nhà.

Thời Diệu Diệu lập tức hiểu ý ông ta, chỉ thấy Phan Xương Viễn lấy trong ống tay áo ra một con Thần nông, con Thần nông phun tơ lên trần nhà, hai người tung mình, lợi dụng lực dính của tơ nhện dán mình lên trên đó. Lúc này, nghe thấy hai người kia đã đi xuống lâu mới nhảy xuống.

“Thời cô nương sao lại ở đây?” Phan Xương Viễn nhỏ giọng hỏi.

“Ở trong phòng bí bách quá, muốn ra ngoài hít thở không khí, không ngờ vừa khéo lại gặp phải đám lính này.” Thời Diệu Diệu thầm nghĩ, chuyện vừa rồi thật quá nguy hiểm, nếu bị bắt, rất có thể cô sẽ làm liên lụy tất cả mọi người ở đây.

“Chúng ta phải mau chóng rời khỏi chỗ này, Matsui Akagi là kẻ đa nghi, lúc này không phát hiện ra chúng ta, ta nghĩ chỉ một lúc nữa, hẳn ta nhất định sẽ quay lại.”

Những lời này của Phan Xương Viễn rất có lí, lúc cùng Quán Tu xuống lầu Matsui Akagi đã thầm nghi hoặc, cảm thấy dường như đã để sót thứ gì đó, nhưng rốt cuộc là sơ sót ở đâu, nhất thời y lại không nghĩ ra được.

Bên tai y, Quán Tu cứ thao thao bất tuyệt kể lại những chuyện thời đi du học bên Nhật, anh đào, rượu trắng, núi Phú Sĩ, suối nước nóng, ca kỹ. Matsui Akagi là người thuộc phân chi của khu trùng sư hệ Hỏa, quê hương ở gần núi Phú Sĩ, tất cả những điều này không khỏi khơi gợi hồi ức của y. Mặc dù vậy, lúc họ vừa ra đến cửa, Matsui Akagi vẫn dừng lại tựa như sức nhớ ra điều gì đó, ngăn người nhìn Quán Tu, nói: “Quán Tu, hôm nay có lẽ không có thời gian rồi, để

hôm khác chúng ta hãy ôn lại chuyện cũ nhé!” Nói đoạn, y vội vàng chạy lên lầu hai, đẩy bật cửa phòng riêng kia ra, trong phòng lúc này vẫn không một bóng người, y bước hẳn vào trong đảo mắt nhìn quanh, ngẩng đầu nhìn lên trần nhà, thấy trên trần còn vương lại một thứ màu trắng đã khô.

Matsui Akagi lập tức hỏi tên lính gác ngoài cửa xem có ai vừa đi khỏi hay không, song mấy tên lính đều lắc đầu. Matsui Akagi quay trở lại phòng, quan sát thêm một lượt, nhưng vẫn không phát hiện ra điều gì khác thường, đành hậm hực rời đi.

Lại nói, lúc này Phan Xương Viễn đang dẫn Thời Diệu Diệu đi trong đường hầm của lầu Quảng Đức, thì ra lối vào địa đạo ở ngay bên dưới chiếc bàn vuông trong gian phòng riêng ấy, vừa nãy thời gian gấp rút, dịch chuyển bàn ghế sẽ gây ra tiếng động, vì vậy hai người mới phải nấp lên trần nhà, đợi Quán Tu và Matsui Akagi đi xa mới đẩy bàn ra chui xuống địa đạo.

Địa đạo này tồn tại từ khi lầu Quảng Đức được xây dựng, ngoài trừ vài ba người ít ỏi, không ai biết nơi này lại ẩn giấu một địa đạo như thế. Bốn vách đường hầm đều trơn láng, bậc cấp bằng đá xanh vươn xuống tận chỗ sâu, Phan Xương Viễn đi phía trước lấy môi lửa ra châm đèn ở hai bên. Hai người men theo bậc cấp đi xuống, loáng thoáng nghe thấy người bên ngoài đi lên đi xuống phát ra những tiếng “cạch cạch”.

Thời Diệu Diệu đi theo Phan Xương Viễn nhẹ nhàng men theo các bậc thang địa đạo đi xuống, chừng khoảng trăm bước, địa đạo chật hẹp chỉ đủ cho một hai người đi bỗng nhiên rộng mở, trước mắt cô xuất hiện một căn hầm lớn, bên trong đầy mùi ẩm mốc.

Tuy trong căn hầm tối om như mực, nhưng Thời Diệu Diệu lờ mờ cảm giác được ở đây bày biện một số thứ rất cứng rắn, Phan Xương Viễn thoãn thoắt dẫn cô lách qua khoảng trống chật hẹp giữa những đồ vật ấy, tuy nhìn không rõ hình dáng của những thứ bày biện ở đây, song Thời Diệu Diệu cảm thấy dường như chúng có liên quan đến

thiết bị phi hành mà Phan Xương Viễn nói lúc trước. Hai người băng qua căn hầm, lại đi thêm một đoạn cầu thang nhỏ nữa, thì đến đầu bên kia của địa đạo, lối ra không ngờ chính là nhà lao nơi giam giữ Tý Ngọ.

Sau khi cùng Thời Diệu Diệu ra khỏi địa đạo, Phan Xương Viễn quay lại nói: “Thời cô nương, hôm nay lâu Quảng Đức rỗng rảnh lẫn lộn, tốt nhất cô nên về phòng đợi đến tối hành động, bây giờ chỉ cần chúng ta hơi bất cẩn, tất cả những nỗ lực trước đây đều sẽ trôi theo dòng nước cả đó.”

Tuy rằng lúc này Thời Diệu Diệu vẫn còn rất nhiều nghi vấn, có điều nghĩ lại thấy Phan Xương Viễn nói rất có đạo lý, bèn gật đầu, quay trở về phòng. Phùng Vạn Xuân đang nhắm mắt dưỡng thần trong phòng, thấy Thời Diệu Diệu bước vào liền gật đầu nói: “Lúc này ở đây hẳn có không dưới một trăm tên lính.”

“Hả?” Thời Diệu Diệu kinh ngạc nhìn Phùng Vạn Xuân, đột nhiên nhớ ra tuyệt học độc môn Bát quan của ông, có lẽ Phùng Vạn Xuân cũng đã biết tất cả những chuyện mới xảy ra rồi.

“Phùng sư phụ hẳn đã nghe thấy rồi!” Thời Diệu Diệu thản nhiên nói.

Phùng Vạn Xuân gật đầu.

“Có điều tối nay chúng ta muốn thoát đi ngay trước mắt bấy nhiêu lính Nhật, liệu có khó khăn quá không?” Thời Diệu Diệu lo lắng nói.

“Ha ha, Thời cô nương, đây mới chính là chỗ cao mình của Phan huynh đấy!” Phùng Vạn Xuân không giấu vẻ khâm phục.

“Hả? Chỗ cao mình?” Cặp lông mày lá liễu của Thời Diệu Diệu hơi nhướng lên, trong thoáng chốc đã sức hiểu ra, mỉm cười nói: “Dưới đèn thì tối?”

“Thời cô nương quả nhiên thông minh, nếu ta đoán không sai, vở kịch đêm nay không chừng cũng chính là do Phan huynh một tay sắp xếp đó.” Những lời này của Phùng Vạn Xuân khiến Thời Diệu Diệu

thêm kính phục Phan Xương Viễn vài phần, từ lúc họ gặp nguy hiểm ở nhà trọ rẻ tiền đến đây chẳng qua mới có một đêm, mà qua cách nói của Matsui Akagi không khó để nhận thấy vở kịch này đã được sắp xếp từ trước đó, sợ rằng Phan Xương Viễn sớm đã đoán được bọn họ nhất định sẽ tới đây, nên trước khi sự việc xảy ra đã an bài thỏa đáng mọi thứ sẵn sàng.

“Khà khà.” Phan Xương Viễn cười vang, nhẹ nhàng đẩy cửa phòng, xem ra những lời Phùng Vạn Xuân và Thời Diệu Diệu nói với nhau vừa rồi, đã lọt cả vào tai ông ta.

“Phùng sư phụ quả không hổ là quân tử của khu trùngthư hệ Thổ, một lời đã nói trúng thiên cơ!” Phan Xương Viễn mỉm cười: “Chỉ là những việc cắt đặt này không phải ý của lão già ta đâu.”

“Hả? Không phải sắp xếp của Phan huynh?” Phùng Vạn Xuân và Thời Diệu Diệu đều lộ vẻ kinh ngạc, Thời Diệu Diệu đảo mắt, ngập ngừng nói: “Lẽ nào là Phan Tuấn?”

Phan Xương Viễn khẽ gật đầu: “Tất cả đều theo sự dặn dò của nó mà bố trí.”

“Quả là anh hùng xuất thiếu niên, ngày đó gặp mặt ở nhà lao tôi đã cảm thấy Phan Tuấn khí khái bất phàm, không ngờ cậu ta lại có bản lĩnh tiên tri như vậy.” Nếu người thường nói ra những lời này, thế nào cũng có ý tâng bốc, có điều lúc này Phùng Vạn Xuân lại xuất phát từ chân tâm, ông thực tình không thể ngờ những tính toán này lại là của một gã thiếu niên trẻ tuổi.

“Đúng rồi, bác Cả, Phan Tuấn có tin tức gì không?” Thời Diệu Diệu vẫn luôn lo lắng cho sự an nguy của đám người Phan Tuấn.

Phan Xương Viễn lắc đầu: “Phan Tuấn trước khi lên đường có giao cho tôi một cẩm nang, tôi cũng chỉ làm theo những gì viết trong đó mà thôi.”

“Hi vọng họ có thể bình yên trở về!” Thời Diệu Diệu thầm cầu khẩn.

Buổi chiều, lầu Quảng Đức đột nhiên đông đúc hẳn lên, hơn trăm tên lính phong tỏa con phố phía trước lầu, một con ruồi cũng khó lòng bay qua được, hai đầu phố là mấy chiếc xe mô tô đời cũ xếp hàng ngang, tạo thành một rào chắn, mỗi góc trong lầu Quảng Đức đều có lính ôm súng nạp đầy đạn đứng canh, xem chừng người đến đây xem kịch tối này hẳn là một nhân vật lớn, bằng không cũng đâu cần phải hưng sư động chúng, giới bị sâm nghiêm thế này?

Thời Diều Diều và Phùng Vạn Xuân ở trong phòng âm thầm quan sát động tĩnh bên ngoài, bọn lính này tuyệt đối không thể ngờ đám người mà chúng đang dốc hết sức truy lùng lại gần ngay trong gang tấc đến thế.

Thấm thoát đã đến hoàng hôn, chân trời cháy lên một áng mây đỏ như lửa. Quản Tu gấp gấp đẩy cửa phòng, thấy trong phòng chỉ có mình Phùng Vạn Xuân ngồi trên ghế nhắm mắt dưỡng thần, anh ta lộ vẻ sốt ruột ra mặt, tựa như đang tìm kiếm gì đó.

“Phùng sư phụ, sư phụ tôi vừa ở đây phải không?” Quản Tu hỏi.

“Sư phụ cậu? Không có, từ sáng sớm vội vàng nói chuyện một lúc rồi không gặp ông ấy nữa!” Phùng Vạn Xuân mở mắt ra thấy sắc mặt Quản Tu tái nhợt, vội vàng hỏi: “Xảy ra chuyện gì hả?”

“Ngài không biết rồi, tôi cũng vừa mới nghe ngóng được tin tức. Quân Nhật đoán rằng mấy ngày này nhất định sẽ có người tới cướp thi thể bọn Hoắc Thành Long, vì vậy hôm nay cố tình lo lờ cảnh giới để ránh đánh rảnh động cỏ, nhưng chúng đã sắp đặt mai phục xung quanh chỗ để đầu lâu của bọn Hoắc lão đại, tôi đi theo sư phụ nhiều năm, rất hiểu tính khí của ông ấy, sớm nay nhìn gương mặt sư phụ tôi nghĩ nhất định ông ấy đang tính toán làm sao cướp được đầu lâu của bọn người Hoắc Thành Long về. Tôi biết tin có mai phục, lập tức quay về thông báo cho sư phụ, nào ngờ tìm đâu cũng không thấy bóng dáng!”

Phùng Vạn Xuân nghe xong cũng giật mình hoảng hốt, nếu đúng như lời Quản Tu nói, Phan Xương Viễn phen này nhất định có đi mà

chẳng có về, giờ cách duy nhất chính là kịp thời tìm được ông ta để báo tin này, bằng không e rằng hậu quả khó mà tưởng tượng.

“Để ta đi tìm sư phụ cậu.” Phùng Vạn Xuân nói đoạn liền đứng lên.

“Không được, giờ tuy rằng bọn chúng không lòng bắt các vị nữa, nhưng Phùng sư phụ mà lộ mặt thì vẫn có khả năng bị người ta nhận ra. Có điều, tôi nghĩ nếu Thời cô nương hóa trang chắc có thể trà trộn ra ngoài.” Kế đó, Quán Tu ngạc nhiên hỏi, “Thời cô nương đâu?”

“Cô ấy vừa đi xem Tý Ngọ thế nào.” Phùng Vạn Xuân vừa nói dứt lời, liền thấy Quán Tu lộ vẻ kinh ngạc, căn môi nói: “Không ổn...”

“Ừa? Chuyện gì vậy?” Phùng Vạn Xuân tựa hồ cũng dự cảm được gì đó.

“Tôi vừa ở dưới mật thất ngăm lên đây, Thời cô nương không có ở đó.” Quán Tu vừa nói vừa đưa mắt nhìn Phùng Vạn Xuân, hai người cùng nghĩ đến một chuyện, tuy rằng chỉ là suy đoán, nhưng cũng là chuyện xấu nhất, đồng thời có khả năng xảy ra nhất.

“Thời cô nương có khi nào cũng...” Quán Tu dù cực kì không muốn tin, nhưng chỉ thấy Phùng Vạn Xuân khẽ gật đầu. Điều Quán Tu lo lắng nhất rốt cuộc vẫn xảy ra, lúc này sợ rằng Thời Diệu Diệu và Phan Xương Viễn đã không hẹn mà cùng đi cướp thủ cấp của bọn Hoắc Thành Long mất rồi.

Quán Tu căn môi suy nghĩ giây lát rồi nói: “Phùng sư phụ, ngài có biết gì về thiết bị phi hành không?”

“Thiết bị phi hành?” Phùng Vạn Xuân chăm chú nhìn Quán Tu, không hiểu anh ta có ý đồ gì, ngẫm nghĩ một lúc rồi đáp, “Chỉ biết một chút bề ngoài thôi!”

“Tôi nghĩ vậy chắc là đủ rồi, mấu chốt nằm ở cách thức điều chỉnh mà thôi, giờ ngoài sư phụ và tôi ra thì không ai biết cách, mà tôi phải ra ngoài tìm sư phụ báo tin, đành truyền cho ngài cách thức điều chỉnh này, để khỏi đem dài lắm mồm.” Quán Tu nhìn qua cửa sổ,

quan sát lâu Quảng Đức lúc này đã bị quân lính vây kín như cái lồng sắt, vẻ mặt đầy ưu tư.

“Được, vậy cậu dạy cho ta cách điều chỉnh thiết bị phi hành đi.” Phùng Vạn Xuân cũng biết tình thế lúc này nguy cấp, bèn nhận lời không chút chần chừ.

“Mời Phùng sư phụ đi theo tôi!” Nói đoạn, Quán Tu mở cửa dẫn Phùng Vạn Xuân đi qua hành lang, ở cuối hành lang còn có một cánh cửa, Quán Tu nhẹ nhàng gõ lên cửa mấy cái theo tiết tấu, chắc là ám hiệu đã ước định từ trước. Vừa dứt tiếng, cánh cửa đã nhẹ nhàng mở ra. Hai người ăn mặc như giúp việc trong nhà thấy Quán Tu bèn khẽ gật đầu, đợi anh ta dẫn Phùng Vạn Xuân vào sân sau, họ lại đóng chặt cánh cửa kia lại.

Trong sân sau có một dãy nhà lớn lợp cỏ, nhìn bên ngoài trông như gian để củi, nhưng khi đẩy cửa bước vào, Phùng Vạn Xuân không khỏi ngẩn người ngạc nhiên, trước mắt ông có ba cỗ thiết bị phi hành, nhìn rất giống ba con chim bằng gỗ, phần thân có một khoảng trống hẹp đủ cho một hai người ngồi bên trong, bên dưới là một hộp gỗ, chắc là nguồn động lực của thiết bị này.

Quán Tu bước đến trước một trong ba thiết bị phi hành, thấy bên trong không gian giữa bụng chim có mấy cần gạt, có vẻ để thao tác phương hướng.

“Phùng sư phụ, thiết bị phi hành này không thể bay xa quá, vì toàn là kết cấu gỗ, chỉ bay được chừng vài chục dặm thôi. Chỗ này cách cổng thành chừng mười dặm, vì vậy phương hướng phi hành nhất định phải điều chỉnh trước, bằng không chưa đưa mọi người ra ngoài thành, thứ này đã không thể dùng được nữa rồi!” Quán Tu chậm rãi nói.

“Nhưng làm sao thứ này bay lên trời được?” Phùng Vạn Xuân thấy thiết bị phi hành này có vẻ rất nặng nề, sao có thể bay lên khỏi mặt đất chứ?

“Hồi trước sư phụ tôi đọc trong cổ thư nói rằng cách dùng thiết bị phi hành sớm nhất là đem nó đặt lên chiến xa, sau đó dùng mồi mỷ con ngựa thượng đẳng kéo cho bay lên.” Quán Tu nhìn thiết bị phi hành trước mắt nói.

“Dùng ngựa kéo?” Phùng Vạn Xuân không thể nào tin nổi, lại càng thêm nghi hoặc. Tình hình lúc này, kể cả có tìm được mồi mỷ con tuấn mã đi chằng nữa, thì điều kiện cũng không cho phép bọn họ làm thế.

Quán Tu dường như đoán được tâm tư của Phùng Vạn Xuân, liền nói: “Phùng sư phụ không cần lo lắng, nhiều năm nay sư phụ tôi ở phủ Song Cáp chuyên tâm nghiên cứu đã phát minh ra thiết bị phóng này.” Quán Tu chỉ vào thứ trông giống như ống pháo ở phía sau con chim gỗ.

“Đây là gì?” Phùng Vạn Xuân kinh ngạc nói.

“Giống như một ống bắn pháo vậy, bên trong nhét đầy hỏa dược, lợi dụng lực đẩy của thuốc nổ để đưa thiết bị phi hành lên không trung.” Quán Tu nói tới đây, gương mặt không giấu nổi vẻ kích động.

“Nhưng nếu dùng thuốc nổ, nhất định sẽ phát ra tiếng động lớn, hẳn sẽ bị đám người ở đằng trước phát hiện mất!” Phùng Vạn Xuân lo lắng không phải không có lí, nhưng Quán Tu rất tự tin nói: “Đây chính là lí do tại sao hôm nay chúng tôi mời đám nhân vật quan trọng kia đến.”

“Hả? Xin được nghe kĩ hơn.” Phùng Vạn Xuân vốn đoán rằng vở kịch hôm nay là để che mắt người đời, nhưng không ngờ bên trong còn có một tầng nguyên nhân khác nữa.

“Những người được mời đến đây tối này đều là danh nhân, sau khi kết thúc diễn xuất sẽ sắp xếp một màn pháo hoa chúc mừng, chúng ta nhân lúc đó mà khởi động thiết bị phi hành, rời khỏi Bắc Bình.” Quán Tu nói xong liền dạy cho Phùng Vạn Xuân cách thức điều chỉnh phương hướng của thiết bị, tuy Phùng Vạn Xuân chưa từng tiếp xúc

thứ này bao giờ, nhưng vì Quán Tu giảng giải rất dễ hiểu nên ông cũng lĩnh hội được mấy phần.

“Phương pháp chính là như vậy.” Giải thích xong, Quán Tu chấp tay nói: “Phùng sư phụ, việc ở đây xin giao cho ngài, tôi đi tìm sư phụ trước.”

“Ừm, đi mau về mau.” Phùng Vạn Xuân vừa dứt lời, Quán Tu đã rời khỏi sân sau.

Màn đêm buông xuống, mấy chiếc xe con được quân lính hộ tống đến trước cửa lầu Quảng Đức, trong đó có Matsui Naomoto và mấy người lạ mặt, Matsui Akagi từ sáng vẫn chưa rời khỏi lầu Quảng Đức, lúc này đang đứng đợi sẵn ngoài cửa, thấy đoàn người đến liền cung kính khom mình, mời vào trong ngòi.

Lúc này, đoàn kịch cũng đã chuẩn bị xong xuôi, dàn hồ, dàn nguyệt, chũm chọe, thanh la lớn nhỏ, thảy đều đầy đủ, chỉ đợi mở màn. Matsui Naomoto và mấy người Nhật ngồi xuống trước sân khấu, Matsui Akagi liên tục xem đồng hồ đeo tay, tựa hồ đang sốt ruột chờ đợi ai đó. Rốt cuộc, khoảng mười lăm phút sau lại có một chiếc xe con màu đen dừng lại trước cửa, một phụ nữ từ bên trong đi ra, nhìn bộ dạng chừng hơn bốn mươi tuổi, đầu đội mũ dạ, trên người mặc đồ Tây màu trắng, chân đi giày da, ánh mắt lạnh lùng, khí thế như muốn đàn áp người ta.

Matsui Akagi ra ngoài đón người phụ nữ này vào. Bà ta khẽ gật đầu với Matsui Naomoto, sau đó ngồi xuống bên chiếc bàn sau lưng họ, Matsui Naomoto mỉm cười, khẽ vỗ tay. Matsui Akagi hiểu ý, hô lớn: “Bắt đầu đi!”

Cùng với tiếng so dây hồ cầm, vở kịch “Bạch xà truyện” cũng mở màn. Mấy người dưới khán đài đều chăm chú xem màn biểu diễn của gánh hát, còn Matsui Naomoto lại đang âm thầm nghĩ đến vở kịch bên ngoài lầu Quảng Đức, vai chính của vở kịch ấy hẳn cũng đã lạng lẽ bước lên sân khấu rồi.

Matsui Akagi nhìn nụ cười trên gương mặt Matsui Naomoto, cúi đầu thì thầm hỏi: “Bọn chúng sẽ đến thật chứ?”

Matsui Naomoto liếc mắt nhìn Matsui Akagi đầy vẻ tự tin. Matsui Akagi hiểu ý gật đầu, lúc này, trên sân khấu, kếp áo xanh đang hát đến một đoạn có độ khó cực cao, chỉ thấy anh ta đổi hơi, nhả hơi hết sức lão luyện, hát một cách thông dong thoải mái, giọng ca lại rất dễ nghe, Matsui Naomoto cũng có nghiên cứu về Kinh kịch, không kìm được mà vỗ tay hoan hô. Matsui Akagi và mấy người xung quanh cũng lác đác vỗ tay theo, duy chỉ có người phụ nữ ngồi phía sau họ là nhếch mép, gương mặt lộ vẻ khinh miệt.

Trong lầu Quảng Đức không ngớt vang lên những tiếng “ôi a” , bên ngoài lầu Quảng Đức, quân lính đã bày sẵn trận thế chờ địch đến. Trong con ngõ sâu cách đó vài dặm, một cô gái tướng mạo lạnh lùng xinh đẹp, nai nịt gọn gàng, đang ngược nhìn vầng trăng sáng lơ lửng trên bầu không, cảm thấy vầng trăng ấy tựa lối thoát trên bầu trời đêm tối đen như mực trên đỉnh đầu, trong lòng cô đang nghĩ đến một người.

CHƯƠNG 17: Kỳ môn độ kiếp, sinh tử trùng hải

Phan Tuấn đột nhiên hắt hơi, thân hình khe khẽ run lên.

“Anh Phan Tuấn, anh sao vậy?” Âu Dương Yến Vân nhìn Phan Tuấn hỏi.

“Có lẽ tại chỗ này hơi lạnh!” Phan Tuấn khẽ nói, sau đó nhìn Đoàn Thị Nga sắc mặt nặng nề, tiếng châu chấu bên tai đang mỗi lúc một gần, tựa như ở ngay sau lưng.

“Đoàn cô nương, cô nói là...” Phan Tuấn tuy đã đoán được ý tứ của Đoàn Thị Nga, nhưng vẫn hi vọng nhận được lời khẳng định từ miệng cô.

“Đúng vậy, chỗ này có lẽ chính là trùng hải mà anh Phan Tuấn nói đấy!” Đoàn Thị Nga chậm chậm nói từng chữ một.

“Nhưng chỗ lạnh thế này sao lại có côn trùng?” Âu Dương Yến Vân nghi hoặc nhìn xung quanh, tìm kiếm con châu chấu đang phát ra tiếng kêu.

Lời của Âu Dương Yến Vân cũng chính là điều Phan Tuấn nghi hoặc, ở đây cực kì lạnh giá, người ngồi lâu cũng bị đông cứng, huống hồ là côn trùng? Có điều, tiếng châu chấu phát ra rất cuộc là như thế nào?

“Ồ, con châu chấu to quá kìa!” Âu Dương Yến Vân chỉ tay vào một con châu chấu đang chậm chậm tới gần đồng lửa.

Bọn Phan Tuấn nghe tiếng đều quay đầu nhìn về phía sau, quả nhiên con châu chấu ấy to đến bất thường, châu chấu thường chỉ bằng ngón tay cái, hoặc nhỉnh hơn một chút là cùng, nhưng con châu chấu

này lại to bằng nắm đấm. Đợi con châu chấu ấy tới gần, bọn họ mới kinh ngạc phát hiện, hóa ra đây là một pho tượng gỗ biết chuyển động, có điều kỹ thuật điêu khắc tuyệt đối không thua kém gì Minh quý, nếu không phải tận mắt chứng kiến, chẳng ai tin nổi lại có người đi dày công điêu khắc một con châu chấu như vậy.

Con châu chấu nhích dần về phía đồng lửa, lại gần nguồn sáng như thể có sự sống. Âu Dương Yến Ưng ngẩn người ra nhìn, không tìm được thò tay ra bắt, dưới ánh lửa lấp loáng, đúng vào khoảnh khắc bàn tay cậu ta chạm vào nó, Phan Tuấn thoáng trông thấy trên mình con châu chấu dường như lóe lên một ánh xanh lam nhàn nhạt.

Phan Tuấn thầm kêu không hay, vội vươn ra ngăn Âu Dương Yến Ưng lại song đã quá muộn. Chỉ nghe Âu Dương Yến Ưng la lên thảm thiết rồi rút tay về, con châu chấu cũng bị hất lộ ngược lên.

Âu Dương Yến Vân lo âu nâng tay em trai lên, thấy bàn tay phải Âu Dương Yến Ưng đã sưng phù lên trong nháy mắt, đau đến nỗi cậu ta không ngừng kêu la oai oái.

“Anh Phan Tuấn, anh xem...” Âu Dương Yến Vân vội vàng cầu cứu Phan Tuấn, Phan Tuấn lại gần, thấy lòng bàn tay Âu Dương Yến Ưng sưng lên một cái mụn máu, nhìn dưới ánh lửa trông trong suốt: “Trúng độc rồi, trên người con châu chấu này có độc.”

” Rốt cuộc là độc gì vậy?” Âu Dương Yến Vân thấy mặt em trai xanh xám lại, thì cuống cuống hỏi. Phan Tuấn sắc mặt nặng nề bắt mạch cho Âu Dương Yến Ưng, thấy tượng bình ổn, vết thương trên tay có màu đỏ tươi, rõ ràng không phải dấu hiệu trúng độc. Nhưng nhìn vẻ mặt đau đớn của Âu Dương Yến Ưng, anh lại thấy nghi hoặc, tuy đã làm nghề y nhiều năm, nhưng Phan Tuấn cũng chưa từng gặp phải trường hợp nào như vậy.

Phan Tuấn đang phát rầu vì thương thế của Âu Dương Yến Ưng, thì đôi lông mày lá liễu của Đoàn Nhị Nga nhíu lại, cô vô tình trông thấy con châu chấu gỗ vừa bị Âu Dương Yến Ưng hất ngã đã bò dậy, và lại còn tiếp tục chầm chậm tiến về phía đồng lửa đằng trước.

Phan Tuấn nghi hoặc nhìn về phía đống lửa, lúc này đống lửa vốn im lìm bất ngờ phát ra những tiếng ” xì xì” , tựa như có ai vừa rải trên đó một nắm muối vậy, âm thanh càng lúc càng lớn, thoáng sau đã thấy tia lửa bắn tung tóe, Phan Tuấn vội kéo Âu Dương Yến Vân lùi về phía sau

Phạm vi những đốm lửa bắn tóe ra càng lúc càng lớn, rào rào rơi khắp mọi nơi, giống như pháo hoa vậy. Đột nhiên, một đốm lửa rơi xuống sau lưng họ, vừa chạm đất, một lưỡi lửa lập tức cháy bùng lên, nhanh chóng chạy ngoằn ngoèo trên mặt đất.

Tất cả mọi người đều bị con rắn lửa thành linh bùng lên phía sau làm cho kinh ngạc, đến cả Âu Dương Yến Ưng này giờ vẫn rên rỉ dường như cũng bị con rắn lửa lớn thu hút sự chú ý mà bớt đi vài phần đau đớn.

Tốc độ lan đi của ngọn lửa rất nhanh, chớp mắt đã chiếu rọi xung quanh sáng như ban ngày, đến lúc này, bọn họ mới nhận ra gian đại sảnh ngầm hóa ra lớn đến mức ấy, dài rộng đều chừng một trăm trượng, còn con rắn lửa đã quây lấy bốn phía xung quanh gian đại sảnh.

Mượn ánh sáng của ngọn lửa, đám người Phan Tuấn kinh ngạc phát hiện ra dưới đất có rất nhiều vật đen thù lù, thoạt nhìn như những hòn đá màu đen, nhưng ai lại đem nhiều hòn đá đặt ở trong này như vậy chứ?

Phan Tuấn nghi hoặc nhìn Đoàn Nhị Nga, chỉ thấy Đoàn Nhị Nga cũng đang nhíu mày bần thần nhìn những hòn đá ấy.

“Đoàn cô nương, cô đã nghe ông cô nói về những hòn đá này bao giờ chưa?” Phan Tuấn thăm thẳm, Kim Vô Ý đã âm thầm dạy cách phá giải hai cửa ải trước cho Đoàn Nhị Nga, chắc hẳn cửa thứ ba này cũng vậy. Nào ngờ, Đoàn Nhị Nga lại ngần ngừ lắc đầu, cô cũng đang cố gắng nhớ lại trong kí ức, chưa bao giờ cô thấy thứ nào kì quái như vậy cả.

Đúng lúc này, Âu Dương Yến Vân kêu toáng lên: “Anh Phan Tuấn, mau nhìn những hòn đá kia!”

Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga ngẩng đầu lên, thấy những hòn đá đen bắt đầu nhúc nhích như thể có sự sống, Phan Tuấn hết sức bất ngờ.

“Là lửa.” Đoàn Nhị Nga lẩm bẩm nói.

“Đoàn cô nương, lửa gì hả?” Âu Dương Yến Vân thắc mắc nhìn Đoàn Nhị Nga, hỏi.

“Đúng, là lửa.” Phan Tuấn điềm đạm nói, Âu Dương Yến Vân đưa mắt nhìn Phan Tuấn, phát hiện khóe miệng anh dường như đang nhếch lên, còn mình lại một lần nữa bị hai người thần bí này làm cho chẳng hiểu gì cả.

“Rốt cuộc là chuyện gì? Này này, hai người đừng có làm ra vẻ thần bí như vậy nữa, nhìn ra cái gì thì mau mai nói đi!” Âu Dương Yến Vân đã bắt đầu mất kiên nhẫn, kì thực cô vội vã như vậy còn vì một nguyên nhân khác, cô không muốn ngoài mình ra có bất cứ người phụ nữ nào khác có thể chia sẻ bí mật với Phan Tuấn.

“Chắc là đây rồi.” Phan Tuấn nói.

“Ừm, em nghĩ đúng là đây rồi.” Đoàn Nhị Nga nhìn chằm chằm vào những hòn đá đen bắt đầu lúc nhúc chuyển động ở phía trước nói.

“Hai người nói là...” Âu Dương Yến Vân sức hiểu ra, “Lẽ nào chỗ này chính là trùng hải?” Tuy cô đã nói vậy nhưng lại không thể khẳng định, vì những thứ ở phía trước kia rõ ràng là những hòn đá màu đen.

“Ừ!” Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga đồng thanh trả lời, mắt vẫn không rời khỏi khoảng đất trống đầy những “hòn đá” màu đen đang nhúc nhích kia.

Chỉ thấy những hòn đá đen thoạt đầu khe khẽ nhích động, rồi trong chớp mắt đã chuyển động toàn bộ, mấy hòn đá ở gần nhất là nhìn rõ nhất, hóa ra những hòn đá ấy giống như con châu chấu họ vừa thấy, toàn là các loại côn trùng được điêu khắc bằng gỗ.

“Anh Phan Tuấn, anh mau nhìn đi, bọn chúng... bọn chúng toàn là côn trùng bằng gỗ...” Âu Dương Yến Vân kinh ngạc thốt lên, số côn

trùng trên mặt đất ở trước mắt họ tính sơ sơ cũng phải đến mấy vạn con, rốt cuộc ai lại đi chế tạo nhiều côn trùng gỗ như vậy?

Lũ côn trùng gỗ bắt đầu chuyển động nhanh chóng, Phan Tuấn liếc nhìn Đoàn Nhị Nga, chỉ thấy cô đang quan sát phương hướng của lũ côn trùng, tựa hồ suy nghĩ gì đó.

“Anh Phan Tuấn, em nghĩ bên kia trùng hải chính là cửa ải thứ tư!” Đoàn Nhị Nga chỉ vào đường hầm phía bên kia khoảng đất trống, thực ra, Phan Tuấn cũng đã nhìn thấy rồi, nhưng làm sao mới vượt qua được biển côn trùng này đây? Vừa rồi, Âu Dương Yến Ưng chỉ chạm tay vào một cái đã trúng độc, thiết tưởng, trên mình bọn chúng đều đã bị bôi chất kịch độc rồi.

Nghĩ tới đây, Phan Tuấn cúi xuống nhìn Âu Dương Yến Ưng, lạ lùng thay, cậu ta đã không còn rên rỉ đau đớn như lúc trước, Phan Tuấn cầm tay Âu Dương Yến Ưng lên, tay cậu ta đã bớt sưng, bàn tay không có dấu vết gì nữa, tựa hồ chuyện vừa nãy chỉ là ảo giác vậy.

“Khỏi rồi?” Phan Tuấn cảm thấy khó tin, vừa nãy Âu Dương Yến Ưng đã trúng chất độc gì? Lúc đến thì như bài sơn đảo hải, lúc đi lại âm thầm lặng lẽ.

Âu Dương Yến Ưng gật đầu, ban nãy bị cảnh tượng trùng hải hoành hành thu hút, cậu ta không hề chú ý vết thương trên tay mình đã khỏi từ lúc nào.

“Anh Phan Tuấn, anh nhìn những con kia hình như hơi khác!” Âu Dương Yến Ưng nhìn chăm chăm vào đám côn trùng gỗ phía trước, Phan Tuấn ngẩng đầu nhìn theo, đúng như lời Âu Dương Yến Ưng, tuy hình dạng những con côn trùng này đều giống như con châu chấu kia, nhưng màu sắc trên mình lại khác nhau, vả lại màu sắc dường như đang biến ảo không ngừng.

“Ừm, màu sắc trên mình bọn chúng hoàn toàn khác.” Phan Tuấn nhìn lũ côn trùng phía trước, lơ mơ phát giác ra điều gì đó, nhưng nhất thời không thể nói ra.

Lông mày Đoàn Nhị Nga khe khẽ nhíu lại: “Lũ côn trùng này có tám màu đúng không?”

Lời này của cô đã nhắc nhở Phan Tuấn, anh lập tức lộ vẻ kinh ngạc, tám màu? Phan Tuấn lại nhìn chăm chăm vào chúng, quả nhiên lũ côn trùng được nhuộm thành tám màu đỏ, trắng, vàng, xanh lá, chàm, lam, tím, đen.

“Đoàn cô nương, có phải cô lại nhớ ra điều gì đó không?” Người hỏi là Âu Dương Yến Vân.

“Anh Phan Tuấn, anh đã nghe đến Kỳ môn độn giáp bao giờ chưa?” Đoàn Nhị Nga khẽ hỏi.

“Ừ, tôi cũng nghĩ đến rồi, chỗ này chính là vận dụng nguyên lí của Kỳ môn độn giáp để tạo nên!” Khi vừa nghe đến tám loại màu sắc, Phan Tuấn đã đoán ra được.

“Kỳ môn... độn giáp?” Âu Dương Yến Ưng nhìn hai người nghi hoặc hỏi.

“Đúng vậy, có thể em chưa nghe nói đến, nhưng Kỳ môn độn giáp này là thuật dự đoán cao nhất xuất phát từ Kinh dịch, được gọi là thuật Đế vương, thiên văn địa lí thủy đều bao gồm bên trong. Tôi nghĩ tám loại côn trùng màu sắc khác nhau hẳn là đại diện cho Bát môn.” Phan Tuấn nhìn lũ côn trùng gồ lẫm nhẫm.

“Hưu, sinh, thương, đố, cảnh, tử, kinh, khai.” Đoàn Nhị Nga tiếp lời.” Trong tám cửa này, lại chia thành bốn cửa cát: hưu, sinh, cảnh, khai; bốn cửa hung: thương, đố, tử, kinh.”

“Hẳn là vừa khéo đối ứng với lũ châu chấu tám màu sắc này.” Phan Tuấn nói tới đây thì ngừng lại một chút, “Nếu tôi đoán không sai, tám màu sắc này có lẽ đại diện cho bảy loại cửa, ngoại trừ cửa sinh, bảy cửa còn lại đều dựa theo cửa mà có những chất độc khác nhau.”

“Vâng, em cũng nghĩ giống như anh Phan Tuấn.” Lời của Đoàn Nhị Nga khiến Âu Dương Yến Vân cảm thấy không lấy gì làm dễ chịu.

“Tôi nghĩ chất độc Yến Ưng trúng vừa này chắc là độc của cửa kính, cửa kính tuy là cửa hung trong tám cửa, nhưng chỉ là kính hãi chứ không đến nỗi chí mạng. Vì vậy tuy Yến Ưng trúng độc, nhưng chỉ có kính mà không hiểm.” Phan Tuấn nói tiếp, ” Tôi nghĩ những con màu đen kia chắc hẳn là đại diện cho cửa kính.”

“Vậy chúng ta làm sao vượt qua được trùng hải này đây?” Âu Dương Yến Vân hỏi.

“Chỉ có cách tìm được cửa sinh trong tám cửa, chúng ta mới an toàn vượt qua được.” Đoàn Nhị Nga trả lời.

“Nhưng cô xem, màu sắc trên người bọn chúng cứ không ngừng thay đổi, lúc biến thành màu vàng, lúc biến thành màu trắng, một chốc lại thành màu xanh, cho dù biết được màu sắc nào đại diện cho cửa sinh, song chỉ một thoáng nó đã chuyển sang màu khác, nói không chừng chỉ trong một thoáng đấy thôi, tất cả chúng ta đều chết vì trúng độc rồi.” Âu Dương Yến Vân nói cũng không phải vô lí, màu sắc trên người lũ côn trùng này biến đổi chỉ trong chớp mắt, nhìn như thể chẳng theo quy luật nào cả.

“Ha ha, đây chính là chỗ kì diệu của thuật Kỳ môn độn giáp đấy!” Lúc thốt ra câu này, Phan Tuấn cũng thầm khâm phục sự thông minh của tổ tiên khu trùng sư hệ Kim, không ngờ họ đã giấu thuật Kỳ môn độn giáp bao la vào cửa ải trùng hải này.

“Chỗ kì diệu á, em thấy là chỗ chết người thì đúng hơn.” Âu Dương Yến Vân lo lắng nói.

“ Âu Dương cô nương không biết đấy thôi, thuật Kỳ môn độn giáp này có liên quan mật thiết đến phương vị, mặt trời mọc mặt trời lặn, mùa vụ, trăng tròn trăng khuyết, cùng một phương vị mà vào thời điểm khác nhau thì hoàn cảnh cũng khác nhau, giống như trùng hải trước mắt vậy, tùy theo thời điểm, màu sắc trên người lũ côn trùng sẽ biến đổi, chất độc trên người chúng cũng thay đổi theo, tức là cửa mà chúng đại diện đã biến hóa, muốn đi qua trùng hải, chúng ta chỉ có cách tìm ra quy luật biến hóa ấy, sau đó suy đoán ra vị trí của cửa sinh

sắp xuất hiện.” Nghe Đoàn Nhị Nga nói vậy, tuy Âu Dương Yển Vân không hiểu hoàn toàn, song cũng võ vể được phần nào, nhưng trong lòng cô hiểu rõ, chuyện này không cần mình phải nghĩ ngợi, cũng không cần phải hiểu biết quá nhiều.

Nói đoạn, Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga bắt đầu cẩn thận quan sát sự thay đổi của màu sắc trùng hải, thậm chí tính toán thời gian và phương vị sắc màu biến hóa, đột nhiên Phan Tuấn tóm lấy cánh tay Âu Dương Yển Ưng nói: “Anh công e đi.” Đồng thời, Đoàn Nhị Nga cũng kéo tay Âu Dương Yển Vân, bốn người cùng nhảy vào trong trùng hải.

Chỉ thấy lúc họ vừa nhảy lên, đám châu chấu trước mặt có màu tím, vừa rơi xuống thì màu sắc đã chuyển thành đỏ tươi. Âu Dương Yển Vân vốn đã túa đầy mồ hôi lạnh, không ngờ lại bình yên vô sự, lòng không khỏi mừng rỡ.

“Đi nhanh!” Phan Tuấn công Âu Dương Yển Ưng vội vàng nhảy sang đám châu chấu màu đen ở bên cạnh, châu chấu biến thành màu đen rõ ràng đại diện cho cửa kinh, chất độc này lợi hại thế nào, Âu Dương Yển Ưng là người thể nghiệm sâu sắc nhất, nhưng đang ở trên lưng Phan Tuấn, cả người bị Phan Tuấn ghì chặt, không thể nhúc nhích được, đành theo anh nhảy về phía đám châu chấu đen ngòm ấy, Đoàn Nhị Nga kéo Âu Dương Yển Vân theo sát phía sau.

Khi họ vừa rơi vào giữa đám châu chấu đen, bọn chúng lại biến thành màu đỏ. Âu Dương Yển Vân bưng tỉnh ngộ, thì ra vừa nãy Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga đã suy đoán ra quy luật biến ảo của trùng hải này.

Cứ vậy, nhóm người Phan Tuấn nhảy qua nhảy lại giữa một biển châu chấu, mỗi lần bọn họ hạ xuống giữa một đám châu chấu, bọn chúng luôn biến thành màu đỏ trong chớp mắt. Chỉ có điều khiến Âu Dương Yển Vân lấy làm khó hiểu là, khu vực rộng chừng mấy trăm mét vuông này bọn họ đã đi gần một canh giờ mà vẫn chưa sang được phía đối diện, bất cứ lúc nào nhìn sang phía ấy, khoảng cách tựa hồ vẫn không thu ngắn lại được chút nào.

Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga cũng ý thức được vấn đề này. Vốn tưởng rằng tìm được cách phá giải trùng hải là đã có thể qua ải, nào ngờ tiến vào rồi mới biết, cho dù tính toán ra được quy luật biến hóa của cửa sinh, không đến nỗi chết trong trùng hải, nhưng cửa sinh này biến hóa chỉ ở một bên của trùng hải, dù thế nào thì cũng chỉ là quay vòng một chỗ.

Lúc này, Phan Tuấn đang cõng Âu Dương Yến Ưng, thể lúc anh vốn dĩ rất tốt nhưng cũng đã đâm đũa mờ hôi, tinh thần tập trung cao độ, không dám phân tâm, chỉ sợ mình bất cẩn tính toán sai lầm, sẽ khiến mọi người uổng mạng.

“Anh Phan Tuấn, như vậy cũng không phải là cách, dường như chúng ta chẳng thể nào ra khỏi trùng hải này được đâu!” Đoàn Nhị Nga hơi luống cuống nói. Phan Tuấn vừa nhảy nhót, đuổi theo biến hóa của cửa sinh, vừa đưa mắt quan sát xung quanh, thấy khoảng đất trống này giống như một mâm tròn khổng lồ, màu sắc mà lũ côn trùng liên tục thay đổi, chính là tám cửa không ngừng biến hóa theo thời điểm, nhưng tại sao cửa sinh lại chỉ đổi vị trí ở một bên mâm tròn, mà không dịch chuyển sang phía đối diện chứ?

“A!” Phan Tuấn kinh hoàng kêu lên một tiếng, vội vàng nhảy về phía trước, thì ra mới rồi anh hơi phân tâm, chân hạ xuống chậm một nhịp, cửa sinh đã biến thành cửa kinh, mấy con châu chấu đã biến thành màu đen chạm vào lòng bàn chân anh. Phan Tuấn có cảm giác như vừa giẫm phải một bụi gai, vô số gai nhọn nhỏ li ti như mũi kim sắt đâm vào gan bàn chân, trong nháy mắt, chân anh đã sưng vù lên cảm giác đau nhói bỏng rát trong chớp mắt lan tỏa đi khắp toàn thân, anh nghiêng rằng vận sức nhảy lên, đáp xuống đám côn trùng đại diện cho cửa sinh phía trước, hai chân vừa chạm đất lại cảm thấy càng đau đớn hơn, loạng choạng lùi lại mấy bước, suýt chút nữa là ngã lăn ra, nhưng hai tay anh vẫn giữ chặt lấy Âu Dương Yến Ưng trên lưng.

“Anh Phan Tuấn, để em xuống tự đi đi!” Âu Dương Yến Ưng thấy Phan Tuấn trúng độc cửa kinh, đau đến nỗi toàn thân run lên, cậu

ta vừa nãy đã trúng phải loại độc này, nên nhận thức được sâu sắc cảm giác đau đớn như có mũi dùi xuyên tim ấy.

“Bám chặt lấy anh.” Hai tay Phan Tuấn tựa như hai gọng kìm thép giữ chặt hai chân Âu Dương Yến Ưng. “Chân em bị thương, không thể theo kịp biến hóa của tám cửa này đâu.”

Âu Dương Yến Ưng thấy sống mũi mình cay cay, nghẹn ngào gật đầu. Tuy nói vậy, nhưng chân Phan Tuấn quả thật vô cùng đau đớn, lòng cũng chỉ hi vọng chất độc cửa kinh này có thể nhanh chóng tiêu giảm đi.

“Anh Phan Tuấn, anh không sao chứ!” Âu Dương Yến Vân lo lắng hỏi, chỉ thấy gương mặt Phan Tuấn đã méo mó cả đi vì đau đớn, nhưng anh vẫn cố nặn ra một nụ cười, đáp: “Không sao, chú ý theo sát Đoàn cô nương nhé.”

Lời này anh nói cho Âu Dương Yến Vân, đồng thời cũng là để cho Đoàn Nhị Nga nghe, vì lúc này nếu anh vừa suy đoán vị trí của cửa sinh, vừa nghĩ xem làm sao để sang phía đối diện thì quả thật rất khó khăn, chỉ có thể theo bước Đoàn Nhị Nga mà thôi. Đoàn Nhị Nga hiểu ý gật đầu, ánh mắt dừng lại trên đám châu chấu màu sắc biến ảo khó lường kia, miệng lẩm nhẩm khẩu quyết Chu Thiên, suy đoán vị trí cửa sinh sẽ xuất hiện.

Phan Tuấn vừa theo sát Đoàn Nhị Nga, vừa nhịn đau nghĩ cách ra khỏi trùng hải. Ánh mắt Âu Dương Yến Vân dán chặt vào gương mặt đầy nghi hoặc của Phan Tuấn, tuy rằng hiện giờ gương mặt ấy có vẻ đau đớn vì trúng độc, nhưng vẫn khiến cô say mê đắm đuối.

Lại một lần nữa, cửa sinh vẫn xuất hiện ở những chỗ trùng lặp, chất độc Phan Tuấn trúng phải cũng đã tiêu biến.

“Xem chừng không bị chất độc cửa tử hại chết, thì cũng bị cửa sinh làm cho mệt mà chết.” Âu Dương Yến Vân ca thán.

“Em nói gì cơ?” Phan Tuấn nghe cô nói vậy liền cao giọng hỏi.

“Không... không... không... em có nói gì đâu!” Âu Dương Yến Vân biết câu nói của mình khiến người khác nản lòng, vội vàng biện

bạch.

“Không, không, không, em lặp lại những lời vừa nói cho anh!” Thấy vẻ mặt Phan Tuấn nghiêm túc, Âu Dương Yến Vân cúi đầu đáp: “Em nói, cứ thế này chúng ta không chết vì chất độc ở cửa tử cũng bị cửa sinh làm cho mệt mà chết...”

“Đúng rồi!” Phan Tuấn tươi cười nói, “Sao lúc này anh lại không nghĩ ra nhỉ?”

“Sao vậy? Anh Phan Tuấn, có phải em nói sai gì không?” Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn xưa nay vốn trầm ổn giờ lại vui vẻ bất ngờ, không kìm được tò mò hỏi.

“Không, không hề, may mà am nói câu ấy mới khiến anh nhớ ra một chuyện.” Phan Tuấn nhìn trùng hải trước mặt nói.

“Có phải là nghĩ ra cách cho chúng ta qua bên kia không?” Âu Dương Yến Vân mừng rỡ nhìn Phan Tuấn, anh quả quyết gật đầu: “Là em đã nhắc nhở anh.”

“Em đã nói gì thế nhỉ?” Âu Dương Yến Vân hơi kích động, lời mình nói không ngờ lại vô tình giúp được Phan Tuấn, riêng điều này cũng đủ làm cho cô thỏa mãn một hồi rồi.

“Anh Phan Tuấn, có phải anh định...” Đoàn Nhị Nga mặc dù này giờ vẫn suy đoán phương vị của cửa sinh, nhưng cũng nghe họ nói chuyện, cô thấy Phan Tuấn nói đã nghĩ ra cách vượt qua trùng hải từ lời của Âu Dương Yến Vân, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý nghĩ nguy hiểm.

“Đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống.” Phan Tuấn gật đầu đáp.

“Đặt mình vào chỗ chết để tìm đường sống?” Âu Dương Yến Vân thắc mắc nhìn Phan Tuấn, sau đó ngoảnh lại nhìn Đoàn Nhị Nga, chỉ thấy sắc mặt cô hết sức u ám.

“Anh Phan Tuấn, tuyệt đối không thể làm như vậy, chất độc trùng hải này chúng ta đều đã thấy rồi, em nghĩ chất độc cửa tử nhất định là vô cùng lợi hại, tuyệt đối không thể mạo hiểm xông vào cửa tử được.”

Đoàn Nhị Nga một lời nói toạc ra thiên cơ, khiến vẻ hưng phấn trên mặt Âu Dương Yến Vân trong chớp mắt đã cứng đờ, thì ra ý của câu Phan Tuấn vừa mới nói chính là đặt mình vào cửa tử.

“Đúng thế, anh Phan Tuấn, anh ngàn lần chớ nên qua đó. Cơ quan này cực kì âm độc, không chừng không thể quay lại được đâu!” Âu Dương Yến Vân giờ lại rất hận mình đã thốt ra câu kia.

Phan Tuấn thờ dài: “Chậc, đây cũng là việc bất đắc dĩ, mọi người nhìn xem, giờ chúng ta đã vào sâu trong trùng hải, muốn theo đường cũ trở ra cũng không dễ, nếu cứ tiếp tục thế này thì quả thật sẽ như Yến Vân nói, không chết vì độc cũng chết vì mệt.”

“Anh Phan Tuấn, anh dẫn đường cho Yến Vân và Yến Ứng, để em đi thử.” Đoàn Nhị Nga quyết liệt nói.

“Không, cô đừng đi, để tôi đi!” Âu Dương Yến Vân lại càng kiên quyết, “Cô ở lại, phía sau còn hai cửa ải nữa, tôi nghĩ cô còn có thể giúp được anh Phan Tuấn, còn tôi thì chẳng giúp được gì, nếu... nếu tôi gặp điều gì bất trắc!” Âu Dương Yến Vân nói tới đây, trong mắt đã ngân ngấn lệ, “Em trai Yến Ứng của em phải nhờ anh Phan Tuấn rồi.”

Nói dứt lời, Âu Dương Yến Vân toan tung mình nhảy về phía vị trí cửa tử đối diện, song thân hình còn chưa nhảy lên, đã bị Phan Tuấn kéo lại: “Hai người đừng tranh nhau nữa, Kỳ môn độn giáp này vốn dựa trên cơ sở Bát quái Kinh dịch, coi trọng biến hóa tuần hoàn, nhưng cũng là trong tôi có anh, trong anh có tôi, thử hỏi ai có thể phân biệt rõ ràng trắng và đen, sinh và tử đây chứ? Để anh nhảy qua còn có khả năng tìm thấy một đường sống trong cửa tử ấy, chứ hai người đi sợ rằng chỉ là tự đâm đầu vào chỗ chết thôi.” Nói xong, Phan Tuấn đặt Âu Dương Yến Ứng xuống, sau đó nhắm chuẩn thời cơ, tung mình nhảy tới vị trí cửa tử ở trước mặt.

Phan Tuấn vừa nhảy lên, tìm những người khác cũng như thối lại, chỉ thấy anh rơi thẳng xuống giữa cửa tử phía trước. Kỳ thực, Phan Tuấn dùng cách này cũng là một chiêu cờ hiểm, bản thân anh không

nắm chắc rốt cuộc có bao nhiêu phần thắng, nhưng tình thế đang hồi nguy cấp, cũng đành dùng hạ sách này mà thôi.

Anh hạ xuống giữa đám châu chấu đại diện cho cửa tử, thầm toát mồ hôi lạnh, không ngờ phát hiện ra lũ châu chấu vốn dĩ đang màu vàng ở dưới chân lại nhanh chóng biến thành đỏ tươi, và lại còn không ngừng khuếch tán ra bốn phía xung quanh.

“A, hay quá!” Đoàn Nhị Nga lớn tiếng kêu lên, “Xem ra cửa sinh và cửa tử đã thay đổi vị trí rồi!” Dứt lời, cô đột nhiên nhớ ra điều gì đó, vội đẩy hai chị em Âu Dương Yến Vân và Âu Dương Yến Ưng bên cạnh về phía đối diện, Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn thoát hiểm, đang âm thầm mừng rỡ, hoàn toàn không hề đề phòng cú đẩy của Đoàn Nhị Nga, thân thể thuận đà bổ nhào về phía Phan Tuấn.

Phan Tuấn vội vàng bước lên một bước đỡ lấy Âu Dương Yến Vân, kéo Âu Dương Yến Ưng lại. Âu Dương Yến Vân bị đẩy một cú, đang định phát tác, ngoảnh đầu lại nhìn chột thấy Đoàn Nhị Nga chuẩn bị tung bình nhảy lên, lũ châu chấu ở chỗ bọn họ vừa mới đứng đã biến thành màu vàng. Nếu chậm một bước, chỉ sợ cô và em trai đã chết trong cửa tử mất rồi.

Đoàn Nhị Nga hạ xuống cửa sinh, chỉ thấy hai chân trong nháy mắt cứng đờ lại như bị đóng băng, không nhúc nhích gì được.

“Cảm ơn cô, Đoàn cô nương.” Âu Dương Yến Vân quay lại, phát hiện ra khóe miệng Đoàn Nhị Nga hơi méo đi, lông mày nhíu chặt, vẻ mặt dường như rất đau đớn.

“Đoàn cô nương, cô sao vậy?” Âu Dương Yến Vân cuống quýt hỏi.

Phan Tuấn cũng phát hiện Đoàn Nhị Nga có gì đó không ổn, cô đang nhìn anh trân trối, tựa hồ muốn nói gì đó, nhưng vẫn không thốt nên lời, Phan Tuấn vội bắt mạch cho Đoàn Nhị Nga, thấy cánh tay cô lạnh buốt như bị ngâm trong nước đá, mạch tượng chậm chạp mà yếu ớt, chính là triệu chứng hư hàn.

“Anh Phan Tuấn, cô ấy bị sao rồi?” Âu Dương Yến Vân cảm kích ơn cứu mạng của Đoàn Nhị Nga, nên hết sức quan tâm đến cô.

“Chắc là đã trúng phải chất độc cửa tử.” Phan Tuấn liền công Đoàn Nhị Nga lên nói: “Em đỡ Yến Ưng, chúng ta mau rời khỏi trùng hải để anh chữa trị cho cô ấy.”

Phan Tuấn công Đoàn Nhị Nga mà trong lòng cứ thấp thỏm không yên, chất độc trong trùng hải này anh cũng chưa gặp bao giờ, vừa nãy sau khi trúng độc cửa kinh, mạch tượng lại không hề thay đổi chút nào, lúc này tuy Đoàn Nhị Nga xuất hiện hiện tượng mạch chậm, nhưng vẫn rất khó suy đoán rốt cuộc cô trúng loại độc gì, thêm vào đó, thân thể Đoàn Nhị Nga dường như càng lúc càng lạnh, nếu không nhanh chóng thoát ra bên ngoài cứu chữa, sợ rằng chẳng mấy chốc, chất độc sẽ lan vào đến tim.

Nghĩ tới đây, Phan Tuấn liền tăng tốc, có điều, biến hóa của Kỳ môn độn giáp cũng cần thời gian, may mà lúc nãy cửa sinh đã ra đến gần lối thoát, Phan Tuấn không dừng lại một giây nào, nhanh chóng lao về phía đó, khoảng chừng tàn một nén nhang, cả bọn rốt cuộc cũng ra khỏi trùng hải.

Phan Tuấn cẩn thận đặt Đoàn Nhị Nga xuống đất, mắt cô vẫn mở to, nhưng lại không nói được lời nào, hẳn là do chất độc gây ra. Phan Tuấn bắt mạch lại cho cô, lúc này mạch tượng của cô càng yếu ớt hơn, thân thể lạnh như một tảng nước đá.

“Yến Vân, em và Yến Ưng mỗi người cầm một tay cô ấy xoa bóp mạnh, nhất định không được để hai tay cô ấy lạnh thêm nữa.” Phan Tuấn dặn dò, sau đó lấy mấy mũi kim bạc vẫn mang theo người ra, lần lượt châm vào các huyệt Bách Hội, Đản Trung, CHƯỞNG Môn, nhẹ nhàng vê kim châm, hai mắt nhìn chăm chăm vào Đoàn Nhị Nga.

“Anh Phan Tuấn, không ổn rồi, sao tay Đoàn cô nương càng lúc càng lạnh thế này?” Âu Dương Yến Vân vừa ra sức xoa tay cho Đoàn Nhị Nga, vừa hà hơi nóng vào lòng bàn tay cô, nhưng vẫn không hề có tác dụng gì, thân thể Đoàn Nhị Nga đã lạnh như một khối nước đá.

Phan Tuấn thấy cách giải độc thường dùng của mình không hề có chút hiệu quả, không khỏi buồn bực trong lòng, rốt cuộc là loại độc gì mà có triệu chứng kì lạ như vậy? Anh hơi hối hận vì không mang hai con chim quái dị ở phủ Song Cáp theo, nếu có chúng ở đây, có lẽ Đoàn Nhị Nga còn cứu được. Chỉ là lúc này...

Phan Tuấn hơi lúng túng, anh thở dài đứng dậy, vừa khéo lúc này con Minh quý vẫn cất trong áo rơi xuống đất, con Minh quý vừa chạm đất liền bò sang bên cạnh, khiến Phan Tuấn lấy làm tò mò. Con Minh quý bò tới trước một hốc nhỏ, bèn chui vào trong, chỉ nghe “cách” một tiếng, một viên đá bên cạnh cái hốc đó bật ra, bên trong viên đá không ngờ lại viết mấy chữ “Trùng hải - sống cũng là chết, chết cũng là sống, người được luân hồi này ắt là quân tử của phái ta.” Phan Tuấn nhìn hàng chữ bên trên, chau mày: “Sống cũng là chết, chết cũng là sống?”

“Anh Phan Tuấn, mau lại đây xem, Đoàn cô nương hình như sắp không xong rồi.” Tay Âu Dương Yển Vân càng thao tác nhanh hơn. Phan Tuấn xông tới, nhưng đã quá muộn, Đoàn Nhị Nga đã chậm chậm nhắm mắt lại.

“Đoàn cô nương...” Âu Dương Yển Vân yếu ớt buông bàn tay băng lạnh của Đoàn Nhị Nga xuống, giọt lệ nóng hổi rơi xuống mặt Đoàn Nhị Nga, nhưng Đoàn Nhị Nga đã không còn bất cứ phản ứng gì nữa.

“Anh Phan Tuấn, Đoàn cô nương, cô ấy... cô ấy... đã...” Âu Dương Yển Vân nghẹn ngào, nhưng không sao thốt ra được chữ “chết”, lúc này trong lòng Phan Tuấn lại thấp thoáng dấy lên một tia hi vọng, anh nhìn Đoàn Nhị Nga đã “chết”, bên tai là tiếng khóc của Âu Dương Yển Vân, lặng lẽ nghiền ngẫm hàm nghĩa của mấy chữ kia: “Sống cũng là chết, chết cũng là sống?”

“Yển Vân, có lẽ Đoàn cô nương chưa chết.” Trong nháy mắt Phan Tuấn tựa hồ đã sức hiểu ra ý nghĩa của câu nói kia.

Âu Dương Yển Vân nghe anh nói vậy thì ngừng khóc, tò mò ngược nhìn Phan Tuấn, chỉ thấy Phan Tuấn lại rút mấy cây kim bạc,

nhanh chóng đâm vào mấy huyết vị trên người Đoàn Nhị Nga, khe khẽ vân vê. Âu Dương Yến Vân tuy tin tưởng mù quáng vào Phan Tuấn, nhưng hành động của anh lúc này cũng khiến cô không khỏi kinh ngạc.

Phan Tuấn vân vê kim châm chừng tàn một nén nhang, Âu Dương Yến Ưng đột nhiên kêu lên: “Chị, anh Phan Tuấn, tay Đoàn cô nương hình như bắt đầu ấm lại rồi!”

Âu Dương Yến Vân không tin, bèn tóm lấy tay Đoàn Nhị Nga, quả nhiên bàn tay lạnh lẽo đã dần dần ấm lên, điều này đúng là không thể nào tưởng tượng nổi, nếu không tận mắt chứng kiến, ai có thể tin rằng đây lại là sự thật chứ.

Khóe miệng Phan Tuấn hơi nhếch lên, rút mấy cây kim bạc ra, trong chớp mắt, Đoàn Nhị Nga thốt ra một đống máu đen, mở bừng hai mắt, rồi ho sặc sụa, như người đuối nước vừa được cứu sống, lồng ngực phập phồng dữ dội.

“Đoàn cô nương, cô tỉnh lại rồi!” Âu Dương Yến Vân ôm chầm lấy Đoàn Nhị Nga, kích động đến nỗi lệ nóng trào tuôn, Đoàn Nhị Nga bị cô oong chặt, cũng đâm lúng túng, hồi lâu sau mới vỗ vỗ lên vai Âu Dương Yến Vân, khẽ nói bên tai cô: “Cảm ơn, Âu Dương cô nương?”

“Hả?” Câu cảm ơn này của Đoàn Nhị Nga khiến Âu Dương Yến Vân lấy làm nghi hoặc: “Cảm ơn tôi cái gì?”

“Kì thực vừa nãy tất cả những gì mọi người làm, tôi đều có thể trông thấy rõ ràng, chỉ là cơ thể tôi tựa như không thuộc về mình nữa vậy.” Đoàn Nhị Nga điềm đạm nói, “Cảm ơn mọi người.”

“Thế có đang gì đâu, hì hì!” Âu Dương Yến Vân đang khóc lại bật cười, lau nước mắt, đỡ Đoàn Nhị Nga dậy quan tâm hỏi: “Đoàn cô nương, cô không sao rồi chứ?”

“Ừ, khoảnh khắc vừa nãy cứ như mình đã chết rồi vậy, mọi thứ đều biến mất, tất cả đều chẳng còn quan trọng nữa. Chính vào giây

phút tôi chuẩn bị chấp nhận thì lại loáng thoáng nghe thấy tiếng người gọi mình, tôi nghĩ đó chính là giọng của Yến Vân cô nương đấy!”

Âu Dương Yến Vân đỏ mặt, mỉm cười, sau đó ngoảnh đầu nhìn Phan Tuấn nói: “Anh Phan Tuấn, sao anh biết là Đoàn cô nương không chết vậy?”

“Là vì chữ ở trên khối đá kia, chết tức là sống, sống tức là chết.” Phan Tuấn chỉ vào khối đá trước mặt, “Tôi nghĩ tổ tiên của Kim gia nhất định đã dùng thứ này để khiến người đời sau đích thân trải nghiệm sống và chết, một người khi đã chết thì mọi sự phồn hoa trên thế gian đều không còn quan trọng nữa. Kim gia đời đời nghiên cứu thuật cơ quan dùng trong lăng mộ của các hoàng đế, nếu không nhìn thấu được sinh tử, phồn hoa, nhất định sẽ trở thành kẻ đầu sỏ tự mình trộm lấy thứ lẽ ra mình phải trông nom.”

“Ừm, anh Phan Tuấn nói đúng lắm.” Đoàn Nhị Nga gật đầu.

“Tôi nghĩ đây cũng là nguyên nhân tại sao ông cô truyền hết phương pháp phá giải bốn cửa ải còn lại cho cô, duy chỉ có cửa ải này là chỉ nhắc đến Kỳ môn độn giáp, chứ không truyền thụ hết toàn bộ.” Phan Tuấn thở hắt ra, “Vì bất cứ lời lẽ nào cũng không thể nói rõ được sự sống và caisic hết, chỉ có cô tự mình trải qua mới hiểu được sâu sắc mà thôi!”

Nói tới đây, trong lòng Phan Tuấn lại càng thêm bội phục tổ tiên của nhà họ Kim, rốt cuộc là người như thế nào mới đủ trí tuệ để nghĩ ra những cơ quan tinh diệu nhường này, đem hết tinh hoa sở học cả đời, thậm chí cả đạo lí xử thế làm người dung nhập vào năm cửa ải, quả thật không dễ. Phan Tuấn nghĩ tới đây, bèn đi tới cái hốc chỗ con Minh quý chui vào, thò tay móc nó ra, đột nhiên bàn tay dường như chạm phải thứ gì đó giống như chốt lẫy cơ quan, chỉ nghe tiếng “cách cách” khe khẽ vang lên. Phan Tuấn hơi căng thẳng, trong động kén này, chỗ nào cũng là cơ quan cạm bẫy, dường ngấm, nói không chừng mình chạm bừa phải chỗ nào đó cũng sẽ mất mạng.

Sau tiếng “cách cách” , bên tai anh vang lên tiếng nước chảy róc rách, âm thanh dường như từ trên đỉnh đầu văng xuống.

“Ừa, sao đột nhiên lại có tiếng nước chảy thế?” Âu Dương Yến Vân kinh ngạc nhìn lên, bỗng một dòng nước từ phần đuôi con rắn lửa chảy ra, từ từ dập tắt con rắn lửa đang hùng hực cháy, sau khi lửa tắt, lũ côn trùng đang chuyển động kia cũng không còn nhúc nhích, lại một lần nữa chìm vào giấc ngủ.

Phan Tuấn rất cuộc cũng bình tĩnh lại, song bên tai vẫn có tiếng nước chảy, âm thanh không lớn, nhưng nghe rất rõ.

Dù sao, giờ họ cũng đã qua được “trùng hải” được coi là cửa ải khó khăn nhất trong năm cửa, cửa ải sau rốt cuộc là gì đây? Cho dù thế nào, anh cũng nhất định phải xông ra bên ngoài.

CHƯƠNG 18: Sao giăng khắp trời, dùng trí vượt ải vực sâu

Phan Tuấn đỡ Âu Dương Yến Ưng, còn Âu Dương Yến Vân đỡ Đoàn Nhị Nga thân thể vẫn còn đôi phần hư nhược men theo đường hầm phía sau trùng hải, tiếp tục đi sâu vào bên trong.

Đường hầm này so với đoạn phía trước thì rộng rãi hơn nhiều, bốn mặt trơn nhẵn, tường cũng ấm áp hơn. Phan Tuấn cẩn thận đi trước, tay cầm một cây đuốc nhật được ở đầu đường hầm, thấp sáng những ngọn đèn ở hai bên lên.

“Anh Phan Tuấn, nhìn phía trên đỉnh đầu đi.” Âu Dương Yến Ưng chỉ lên trên, mấy người nhìn theo ngón tay cậu, chỉ thấy bên trên giống như gắn vô số tấm gương, hắt ra những tia sáng kì dị dưới ánh lửa.

“A, đẹp quá, Đoàn cô nương mau nhìn đi, có giống sao trên trời không?” Âu Dương Yến Vân mê mẩn nói, trong động kín này quả là như một thế giới khác vậy.

“Ừ, đúng vậy, đẹp thật.” Đoàn Nhị Nga nhìn mấy điểm sáng nối liền thành hình dạng như một con rồng, nói: “Nhìn mấy ngôi sao kia kìa, rất giống với Thất Tú ở phương Đông.”

“ Thất Tú ở phương Đông.” Âu Dương Yến Ưng thắc mắc lặp lại.

“ Thất Tú ở phương Đông hay còn gọi là Thương Long, gồm bảy sao Giác, Cang, Đê, Phòng, Tâm, Vĩ, Cơ. Vì bảy sao này nối lại rất giống một con rồng, nên có tên gọi như vậy, có điều chòm sao Thương

Long chỉ xuất hiện vào mùa xuân hay đầu mùa hè thôi.” Phan Tuấn cũng nhìn chăm chăm vào mấy ngôi sao đó.”

“Vừa nghe Đoàn cô nương nói vậy, tôi mới nhớ ra mấy điểm sáng này đích thực trùng khớp với vị trí của chòm sao Thương Long, tổ tiên nhà họ Kim đúng là trên thông thiên văn dưới tường địa lí, sâu trong đường hầm mà cũng sắp đặt thứ huyền diệu nhường này.” Phan Tuấn không giấu vẻ tán thưởng.

“Có điều, sao Đoàn cô nương biết được đây là Thất Tú ở phương Đông?” Âu Dương Yến Vân nhìn Đoàn Nhị Nga.

“Hi hi, hồi nhỏ tôi đã thích ngắm sao, luôn cảm thấy những ngôi sao trên trời giống như những đôi mắt đang chăm chú quan sát chúng ta ở dưới nhân gian, vì vậy tối nào ông cũng cùng tôi ngắm sao, sau đó giảng cho tôi biết tên của những vì sao ấy cùng diễn cố về chúng.” Đoàn Nhị Nga nói tới đây, thần sắc có chút ảm đạm, hẳn là nhớ đến những ngày tháng tươi đẹp khi sống bên ông nội, giọt lệ long lanh như hạt châu đã rơm róm nơi khóe mắt.

Âu Dương Yến Vân đặt tay lên vai Đoàn Nhị Nga, Đoàn Nhị Nga ngoảnh đầu lại, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Cảm ơn cô, Âu Dương cô nương, tôi không sao...” Nói đoạn, Đoàn Nhị Nga thở dài, cô chỉ vào mấy điểm sáng bên cạnh: “Âu Dương cô nương, nhìn đằng kia kìa, đó là chòm sao Bắc Đẩu...”

“Ha ha, cái này thì tôi biết, ông tôi...” Âu Dương Yến Vân nói tới đây cũng im bật, bóng dáng Âu Dương Lô Hỏa bỗng chốc lướt qua tâm trí. Cô nghiêng răng tiếp: “Ban đêm khi lạc đường, có thể lần theo hướng của sao Bắc Đẩu để tìm lối đi.” Nói đoạn, Âu Dương Yến Vân cũng rơi vào trầm mặc, dường như đang hồi tưởng lại gì đó.

“Được rồi, chúng ta đi tiếp thôi, phía trước hẳn là còn hai cửa ải nữa.” Phan Tuấn kịp thời nhắc nhở, anh biết giờ vẫn chưa phải là lúc bi thương, kể cả đã vượt qua cửa ải khó khăn nhất, thì mỗi cửa ải trong động này đều có chỗ chết người, chỉ sơ sẩy là mất mạng, không thể lơ là chút nào.

Đoàn đường sau đó, mọi người đều trầm mặc, chỉ nghe thấy tiếng bước chân của họ cùng tiếng nước chảy chẳng biết từ đâu vẳng tới. Đi được một lúc, Âu Dương Yến Ưng mỉm cười cất tiếng: “Anh Phan Tuấn, anh trông dọc đường này trên đầu chúng ta đều có những điểm sáng lấp lánh như sao ấy, liệu cơ quan tiếp theo đây có liên quan gì đến sao không nhỉ?”

Lời nói của Âu Dương Yến Vân khiến Phan Tuấn dừng bước, kì thực, từ lúc thấy bảy ngôi sao ở phương Đông anh đã nghĩ tới vấn đề này, có điều giờ anh lại đang lo lắng một chuyện khác, đó chính là họ càng tiến về phía trước, đường hầm vốn khô ráo không hiểu từ lúc nào đã bắt đầu rỉ nước.

“Âu Dương cô nương sao lại liên tưởng đến sao trời vậy?” Đoàn Nhị Nga thấy Phan Tuấn chưa trả lời câu hỏi của Âu Dương Yến Vân, bèn hỏi lại.

“Hi hi, tôi cũng đoán bừa thôi, hình như đối với mỗi cơ quan ở đây, ông cô đều có ý truyền cho cô cách thức phá giải, tôi nghĩ nếu ông ấy đã dạy cô xem sao, cửa ải này hẳn phải có liên quan gì đó đến sao trời rồi!” Tuy rằng Âu Dương Yến Vân đoán bừa, nhưng cũng có mấy phần đạo lí.

“Nghe đi...” Phan Tuấn đột nhiên dừng chân, mấy người kia cũng dừng lại theo, dỏng tai lên nghe ngóng, ngoài tiếng nước chảy tí tách còn có một thứ âm thanh khác, nghe như tiếng gió thổi vù vù.

“Có gió?” Đoàn Nhị Nga mừng rỡ, có gió tức là lối ra cách nơi này không còn quá xa nữa.

“Nhưng tiếng gió này hình như là từ bên dưới truyền tới.” Phan Tuấn vừa nói vừa bước lên hai bước, châm ngọn đèn trước mặt lên, dưới ánh đèn, Phan Tuấn lơ mơ trông thấy phía trước có dựng một tấm bia đá, giống như lúc vừa vào hang động này, trên bia đá khắc hai chữ “Câu Nham”, đằng sau bia đá là một con dốc dựng đứng.

Phan Tuấn cẩn thận quan sát tấm bia đá ấy, thấy phía sau có một rãnh nhỏ, Phan Tuấn lại gần rãnh đó, thì ngửi thấy mùi nồng nặc xộc

lên mũi, xem chừng là dầu hỏa hay gì đó tương tự. Sau phen ở trùng hải, Phan Tuấn đã hết sức cẩn trọng, không thắp đèn dầu lên ngay, mà đi tới chỗ bọn Đoàn Nhị Nga và Âu Dương Yến Vân nói: “Đây chính là cửa ải thứ tư! Đoàn cô nương thử nghĩ lại xem, ông cô đã bao giờ nhắc đến cửa ải này chưa?”

“Anh Phan Tuấn, thực ra suốt dọc đường em đều cố nhớ lại, nhưng chẳng có ân tượng gì với cửa ải thứ tư này cả.” Đoàn Nhị Nga hơi nhíu đôi mày lá liễu, giọng nói đượm phần mệt mỏi, xem chừng chất độc cửa tử khi nãy tuy rằng có thể cải tử hồi sinh, nhưng thân thể cô vẫn còn rất yếu ớt.

“Anh Phan Tuấn, chẳng lẽ anh cũng không biết đây là cái gì?” Âu Dương Yến Vân xưa nay luôn cảm thấy Phan Tuấn trên thông thiên văn dưới tường địa lí, như thế Gia Cát Khổng Minh trong truyện Tam Quốc vậy.

“Những cơ quan trước thì anh còn nghe các trưởng bối nhắc tới dăm câu ba điều, nhưng cửa ải này thì cả tên cũng chưa từng nghe thấy bao giờ.” Phan Tuấn tỏ vẻ khổ não, có câu biết mình biết người trăm trận trăm thắng, nhưng đối với “Câu Nham” trước mắt này, anh lại hoàn toàn không hay biết tí gì.

“Xem ra chỉ còn cách liều xông qua thôi!” Đoàn Nhị Nga cắn môi nói.

Phan Tuấn trầm mặc một thoáng rồi gật đầu, trong hang động này tuy rằng không biết ngày giờ ra sao, nhưng anh đoán thăm lúc này đã là đêm khuya, thể lực tất cả đã tiêu hao cạn kiệt trong mấy cửa ải phía trước, bèn dặn dò mọi người nghỉ ngơi một lát, còn mình cầm đuốc đưa mắt quan sát tình hình xung quanh. Lúc này, họ đang ở cuối đường hầm, trước mặt là vực núi sâu không thấy đáy, trên đỉnh đầu là vách đá ướt rượt, anh men theo vách đá đi một vòng mà không thấy lối ra, thăm nhủ nơi này nhất định là có ẩn giấu cơ quan gì đó.

Cả bọn nghỉ ngơi chừng nửa canh giờ, trong suốt khoảng thời gian ấy, Âu Dương Yến Vân kể cho Đoàn Nhị Nga nghe về những

điều thú vị ở Tân Cương, còn hứa hẹn nếu có thể ra khỏi hang động này, nhất định sẽ dẫn Đoàn Nhị Nga đến Tân Cương, nếm thử các món ngon ở đó. Đoàn Nhị Nga chỉ mỉm cười, trong lòng thầm nhớ đến ông nội, chỉ sợ giờ này ông đã qua đời mất rồi!

“Mọi người chuẩn bị đi, anh sẽ châm lửa vào rãnh dầu ở phía sau Câu Nham, anh nghĩ làm như vậy sẽ khởi động cơ quan đó, một khi châm lửa chắc sẽ như ở trùng hải, chúng ta không còn đường lui nữa đâu.” Phan Tuấn vừa nói, vừa quan sát nét mặt của mọi người, thấy tất cả đều gật đầu, bèn đi tới phía sau bia đá, châm lửa lên.

Quả không ngoài dự đoán, ngọn lửa men theo rãnh dầu cháy bùng lên mãi, cái rãnh chạy khắp cả vách núi trước mặt, nhờ ánh lửa, Phan Tuấn kinh ngạc phát hiện ra trên vách đá dựng đứng phía đối diện có khảm vô số tấm gương nhỏ lấp lánh, giống như trong đường hầm, trên nền đen, những tấm gương ấy trông như thể những vì sao vậy.

Ở chỗ cao hơn chỗ họ đứng chừng mấy trượng có một cửa hang tối om, hẳn đó là lối ra. Nhưng vực sâu ngăn cách giữa họ và cách đá bên kia ít nhất cũng rộng mấy chục trượng, vả lại kể cả sang được phía bên kia, muốn lên tới cửa hang thì cũng phải trèo cao mấy trượng.

Đừng nói hiện giờ họ có hai người đang bị thương nặng, dù là người bình thường cũng khó mà leo lên được đến cửa hang! Nghĩ tới đây, lòng Phan Tuấn chùng xuống, Câu Nham này làm sao mà vượt qua được đây?

“Anh Phan Tuấn, chúng ta tiếp cận cửa hang kia bằng cách nào?” Âu Dương Yến Vân cũng phát hiện ra cửa hang đối diện, thở vắn than dài hỏi, “Tổ tiên của gia tộc họ Kim này cũng kì quặc thật, tại sao phải tạo ra những thứ kì quái này làm gì chứ?”

“Đoàn cô nương, cô thử nghĩ kĩ lại xem, có thấy thứ gì tương tự như vậy bao giờ chưa?” Phan Tuấn cũng không nghĩ ra cách sang phía bờ bên kia, chỉ còn cách nhờ Đoàn Nhị Nga trợ giúp, anh cảm thấy nếu Kim Vô Ý đã ngầm dạy cho Đoàn Nhị Nga cách thức phá giải cơ

quan trong động, chắc chắn cũng giống như các cửa ải trước, đem cách phá giải ẩn trong những thứ thường nhật dùng đến để truyền thụ cho cô.

Đoàn Nhị Nga lắc đầu nói: “Anh Phan Tuấn, em thực sự không thể nghĩ ra có thứ gì tương tự thế này, ngoài sao trời ra.”

“Sao trời...” Phan Tuấn nhấm lại hai chữ ấy, ngẩng đầu nhìn lên, bầu trời sao dưới lòng đất này có ẩn chứa bí mật để qua ải hay sao? Lê nào, đúng như lời Âu Dương Yến Vân nói, Kim Vô Ý bảo Đoàn Nhị Nga ngắm sao là vì cửa ải Câu Nham này?

Âu Dương Yến Ưng vì bị thương, nên này giờ vẫn ngồi dưới đất, dựa vào vách đá, lúc này cậu ta ngược nhìn điểm sáng được ánh lửa hắt lên lấp lóa bên cạnh mình, thò tay ra dè dặt sờ một cái, chạm vào điểm sáng, cậu ta đã kinh ngạc đờ cả người ra.

“Anh Phan Tuấn, anh lại mà xem, bên dưới điểm sáng này hóa ra lại có một hốc nhỏ.” Âu Dương Yến Ưng lên tiếng.

Phan Tuấn và Đoàn Nhị Nga cùng nhìn về phía Âu Dương Yến Ưng, quả nhiên ngay bên dưới điểm sáng ấy có một hốc nhỏ, cũng đen sì hệt như màu vách đá, nếu không nhìn kỹ thì không thể phát hiện được. Phan Tuấn lại đưa mắt xuống dưới mấy điểm sáng khác, thấy những điểm sáng có hốc nhỏ kiểu vậy không nhiều, có hốc ở gần, có hốc ở hơi xa hơn một chút, những cái hốc nhỏ này dường như cứ hướng lên cao mãi.

“Ừa, những hốc nhỏ này để làm gì vậy nhỉ?” Âu Dương Yến Vân cũng tò mò quan sát, nhưng không hiểu được mấy cái hốc này có tác dụng gì.

Phan Tuấn cau mày, anh lơ mơ cảm nhận được sự xuất hiện của những hốc nhỏ này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhất định có đầu dây mối nhợ gì đó liên quan đến Câu Nham, hoặc giả đây chính là mấu chốt để phá giải cửa ải này.

Bấy giờ, Đoàn Nhị Nga lùi lại sau mấy bước, rồi bình tĩnh nói: “Anh Phan Tuấn, anh có để ý nếu những điểm sáng có hốc nhỏ bên

dưới mà nối liền với nhau thì chính là bảy ngôi sao phương Đông trong Nhị thập bát tú không?”

Phan Tuấn nghi hoặc lùi lại mấy bước, quả nhiên những điểm sáng bên dưới có hốc nhỏ nối liền lại rất giống với hình dạng của bảy ngôi sao phương Đông, nhưng nếu không lùi lại thì thực sự không thể nhận ra được, anh lập tức hiểu ra: “Anh nghĩ, nếu mình đoán không lầm, những cái hốc nhỏ vẫn còn xuất hiện ở phía sau nữa, và sẽ xuất hiện theo phương vị giống như tinh tú trên trời, chắc chúng nối thẳng đến cửa hang ở phía vách đá đối diện kia.”

Nhưng Phan Tuấn nói dứt câu, lại cảm thấy dường như những hố nhỏ ấy chẳng có tác dụng gì, kể cả biết được quy luật sắp xếp của chúng, họ cũng không thể dùng tay bám vào mà sang phía vách đá đối diện được, trong lòng bất giác có chút chán nản.

Một lúc sau, Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn vẫn không có phản ứng gì, không khỏi thở dài một tiếng, ngồi xuống bên cạnh Âu Dương Yến Ưng nói: “Xem ra Câu Nham mới là cửa ải khó khăn nhất trong năm ải, để lại mấy cái hốc nhỏ tí, nhưng không biết cách nào đi qua, mấy vị tiền bối này không biết có phải đầu óc có vấn đề gì hay không nữa. Cũng may, ở đây vẫn còn chút hơi ấm chứ không lạnh lẽo như chỗ trùng hải kia.”

Cô vừa dứt lời, Phan Tuấn bỗng bật cười, tiếng cười của anh khiến tất cả mọi người giật nảy mình kinh ngạc, đã đến bước đường cùng rồi, không ngờ Phan Tuấn còn cười được.

“Anh Phan Tuấn, không phải anh đã tuyệt vọng rồi đấy chứ!” Âu Dương Yến Vân tò mò hỏi.

“Yến Vân, em đúng là một cô nương thông minh tuyệt đỉnh!” Phan Tuấn cười cười.

Câu nói này khiến Âu Dương Yến Vân nhất thời không hiểu gì cả, thậm chí chẳng lẽ Phan Tuấn đang chê mình ngốc nghếch quá, chỉ biết cắn răng, nên cố tình nói ngược? Nhưng nhìn nét mặt của Phan Tuấn, không thấy có vẻ gì là châm biếm cô.

“Anh Phan Tuấn, đừng đùa em nữa. Em...” Âu Dương Yến Vân nói tới đây, Phan Tuấn đã kéo cô dậy: “Yến Vân, đi theo anh!”

Đây là lần đầu tiên Phan Tuấn chủ động nắm tay Âu Dương Yến Vân, khiến cô không khỏi thấy lâng lâng, trong lòng ngọt ngào khôn xiết, kể cả lúc này có bắt cô bị vây khốn ở đây cả đời, chắc cô cũng thấy mát lòng mát dạ lắm.

Phan Tuấn kéo tay Âu Dương Yến Vân đi ngược lại đường cũ, đến gian đại sảnh có trùng hải, lần này Phan Tuấn không châm lửa, mà lần mò trong bóng tối đi xuyên qua trùng hải. Họ dừng lại ở chỗ nghỉ lúc trước, Phan Tuấn bảo Âu Dương Yến Vân: “Yến Vân, giúp anh mang theo những khúc gậy gỗ còn lại ra phía vách đá kia đi.”

Dứt lời, Phan Tuấn đã khom người mò mẫm trong bóng tối tìm các khúc gậy gỗ ôm vào lòng, Âu Dương Yến Vân cũng nhặt mấy khúc lên: “Anh Phan Tuấn, chỗ đó ẩm áp hơn ở đây nhiều, e là không cần dùng những khúc gỗ này đâu!”

Phan Tuấn mỉm cười: “Anh tự có chỗ dùng.” Nói xong, hai người chia nhau mỗi người ôm mấy khúc gậy nhanh chóng trở lại chỗ vách đá. Đoàn Nhị Nga thấy Phan Tuấn mang những khúc gậy ấy về, sắc mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ.

“Rốt cuộc anh đã hiểu tác dụng chân thực của những khúc gỗ hình dạng kì quái chế tạo bằng phương pháp đặc biệt rồi!” Phan Tuấn vừa nói vừa cầm một khúc lên: “Mọi người nhìn những khúc gỗ này một đầu to, một đầu nhỏ, kích cỡ của đầu nhỏ này có phải vừa khít với những hốc nhỏ trên vách đá kia không?”

Nghe anh nói vậy, Âu Dương Yến Vân cầm một khúc gỗ lên xem xét kĩ càng, rồi nhìn hốc nhỏ bên cạnh, quả đúng là vậy, kích cỡ của hốc nhỏ vừa khéo tương đương với một đầu khúc gỗ.

“Ha ha, xem ra có những khúc gỗ này chúng ta có thể rời khỏi đây được rồi!” Âu Dương Yến Vân hoan hỉ nói, cô cũng đã hiểu ra sở dĩ vừa nãy Phan Tuấn khen mình thông minh là vì cô nhắc anh nhớ đến những khúc gỗ này.

Phan Tuấn cầm một khúc gỗ đi tới bên cạnh hốc nhỏ, cẩn thận cắm vào trong, sau đó vận sức ấn mạnh, khúc gỗ liền được gắn chặt vào vách đá.

“Quả nhiên là được.” Phan Tuấn cười nói, đón lấy khúc gỗ thứ hai được Âu Dương Yến Vân đưa cho cắm vào hốc nhỏ gần đó, cắm xong khúc gỗ thứ hai, Phan Tuấn lần lượt cắm những khúc gỗ trên tay vào mấy hốc nhỏ đã đánh dấu.

Nhưng đến khúc gỗ thứ năm, Phan Tuấn đột nhiên nhận ra vị trí tiếp theo xuất hiện ba điểm sát nhau có hốc nhỏ bên dưới, anh hơi do dự, lẽ nào vừa nãy suy đoán của mình là sai lầm? Sao giờ lại xuất hiện tới ba hốc nhỏ?

Đoàn Nhị Nga đứng bên dưới thấy Phan Tuấn chần chừ không cắm khúc gỗ tiếp theo vào, hơi tò mò hỏi: “Anh Phan Tuấn, sao vậy?”

“Ở đây có ba điểm sáng bên dưới đều có hốc nhỏ, nhất thời anh cũng không rõ nên cắm vào hốc nào.” Phan Tuấn do dự trả lời.

“Chỉ cần qua được là được rồi, anh Phan Tuấn, đừng nghĩ ngợi nhiều.” Âu Dương Yến Vân nói.

Phan Tuấn hơi thắc mắc, đoạn cẩn thận cắm khúc gỗ trong tay vào một trong những hốc nhỏ ấy, trong chớp mắt anh cảm thấy vách đá hơi rung lên, rồi ngay sau đó, bên tai vang lên một tiếng nổ lớn, âm thanh ấy dường như từ phía đường hầm truyền tới, Phan Tuấn phải áp sát thân hình vào vách đá, hai tay tóm chặt khúc gỗ ở trước mặt.

Chấn động dữ dội kéo dài chừng một khắc sau thì kết thúc. Nhưng lại có tiếng nước chảy âm âm, từ bên dưới vực văng lên.

“Anh Phan Tuấn, chuyện gì vậy?” Âu Dương Yến Vân nhìn về phía có tiếng nước chảy, bên dưới vách đá tối đen như mực, chỉ ngửi thấy hơi nước tanh tưởi bốc lên.

Phan Tuấn trầm nghĩ, nhất định là mình đã vô ý khởi động cơ quan trong cửa ải này, bên dưới Câu Nham chắc chắn nối liền với con sông ngầm nào đó, cơ quan vừa khởi động, cửa cống thông với sông ngầm cũng được mở ra.

“Anh Phan Tuấn, em hiểu ra rồi.” Đoàn Nhị Nga cẩn thận quan sát vị trí Phan Tuấn vừa cắm khúc gỗ vào, “Mấy hốc nhỏ trước mặt anh chỉ có một cái là chính xác, cũng vừa khéo khớp với vị trí của bảy sao phương Đông trong Nhị thập bát tu, nếu cắm khúc gỗ vào hốc khác thì sẽ mở ra cơ quan ở bên dưới.”

Phan Tuấn gật đầu, vận sức rút khúc gỗ cắm sai vị trí kia ra, nhưng khúc gỗ ấy như bị chêm vào trong hốc vậy, hoàn toàn không nhúc nhích, khốn nỗi trong hoàn cảnh hiện tại anh cũng không thể vận hết sức rút khúc gỗ ra được, một khi đồng hết sức vào, dù có thể nhổ ra, bản thân anh cũng sẽ theo đà mà ngã xuống vực sâu.

Phan Tuấn hơi vận sức, nhưng vẫn không rút được khúc gỗ ra, cuối cùng đành phải bỏ cuộc. Anh nhận lấy khúc gỗ mà Âu Dương Yến Vân đưa tới, miệng nói: “Đoàn cô nương, tiếp sau đây cô ở bên đó quan sát hướng đi của những điểm sáng nhé.”

Đoàn Nhị Nga gật đầu, sau đó chỉ huy Phan Tuấn lần lượt cắm từng khúc gỗ một.

“Nhóm điểm sáng này chắc là bảy sao ở phương Đông, anh Phan Tuấn, vị trí hiện tại của anh có lẽ là sao thứ hai trong bảy ngôi sao phương Đông rồi.” Đoàn Nhị Nga nhìn chăm chăm vào vị trí của những điểm sáng ấy, “Trước mặt anh có mấy hốc nhỏ?”

“Năm!” Phan Tuấn quan sát những cái hốc ở phía trước, đoạn trả lời.

“Bảy sao phương Đông hình dạng như Bạch Hổ, em nghĩ ngôi sao thứ ba chắc là vị trí ở phía trên chỗ của anh.” Đoàn Nhị Nga suy đoán phương vị. Phan Tuấn nghe cô nói vậy, liền nhẹ nhàng cắm khúc gỗ trên tay vào, đúng lúc này Âu Dương Yến Ưng bỗng hét lên: “Anh Phan Tuấn, anh mau xem, nước bên dưới đã dâng lên đến bình đài rồi!”

Nghe cậu ta nhắc nhở, bọn Phan Tuấn sực hiểu ra, chỉ thấy thấy nước đã tràn lên lấp đầy vực sâu, cơ hồ còn muốn dâng lên nữa, họ

cần phải tăng tốc, bằng không thì chưa rời khỏi Câu Nham, cả nhóm đã bị nước nhấn chìm rồi.

Có câu càng cuống càng rối, Phan Tuấn nhất thời vội vã, đón lấy khúc cây trong tay Âu Dương Yến Vân, chưa đợi Đoàn Nhị Nga lên tiếng đã cắm vào hốc nhỏ trước mắt, trong khoảnh khắc, cả vách đá lại chấn động thêm lần nữa. Phan Tuấn thềm nhủ, nhất định là mình lại cắm khúc gỗ vào sai vị trí, khởi động cơ quan thêm lần nữa.

Sau cơn chấn động, Âu Dương Yến Ưng phát hiện tốc độ nước dâng lên còn nhanh hơn, chớp mắt đã ngập đến gót chân họ rồi.

“Anh Phan Tuấn, chúng ta mau rời khỏi chỗ này đi! Anh nhìn nước kia kìa!” Âu Dương Yến Ưng chỉ mực nước tràn lên dưới chân.

Phan Tuấn gật đầu, nhìn sang Đoàn Nhị Nga: “Đoàn cô nương, cô và Yến Ưng cũng leo lên những khúc gỗ này đi! Tôi nghĩ nước sẽ dâng lên rất nhanh đấy.”

“Ừm, vâng.” Nói đoạn, Đoàn Nhị Nga đỡ Âu Dương Yến Ưng men theo các khúc gỗ đã cắm vào để leo lên vách đá, có điều như vậy lại rất khó nhìn rõ được phương vị của các ngôi sao.

“Anh Phan Tuấn, anh nói xem có phải kì quặc không, nước từ bên dưới dâng lên, mà theo lí Câu Nham này phải thông với trùng hải bên kia, mực nước đáng lẽ không dâng lên nhanh như vậy được!” Âu Dương Yến Vân nhìn mặt nước đang dâng lên với tốc độ chóng mặt, nhận xét.

“Anh nghĩ là lần đầu tiên chúng ta khởi động cơ quan đã bít chặt đường hầm thông từ đây đến trùng hải rồi, nên nước mới dâng lên nhanh như vậy.” Ban đầu khi nghe thấy tiếng ầm ầm từ phía đường hầm vắng lại, Phan Tuấn đã lờ mờ đoán ra, song lúc đó anh chỉ thầm cảm thấy may mắn vì mình và Âu Dương Yến Vân đã mang hết những khúc gỗ còn lại qua bên này. Có điều, anh vẫn đang lo lắng một vấn đề khác.

Tiếp sau đó, tốc độ leo lên của họ chậm lại rất nhiều, một là vì không có Đoàn Nhị Nga đứng xa chỉ điểm, không dễ xác định vị trí cụ

thể của những vì sao đối ứng với những điểm sáng, lại sợ cảm nhâm lần nữa chạm phải chốt lầy cơ quan, tốc độ nước chảy sẽ càng nhanh hơn, thứ nữa là vách đá rất trơn, leo trèo cũng khó khăn, chỉ hơi bất cẩn là sẽ rơi xuống đầm nước sâu ngay. Tuy rằng chậm chạp, nhưng bước tiến của họ rất ổn định, rốt cuộc cũng đến được vị trí cách miệng hang kia chừng mấy mét, Phan Tuấn giơ tay ra theo thói quen, song hồi lâu vẫn không thấy Âu Dương Yến Vân đưa khúc gỗ nào tới, ngoảnh đầu nhìn lại mới thấy hai tay cô đã trống không.

“Anh Phan Tuấn, đã dùng hết rồi!” Âu Dương Yến Vân chán nản nói.

Điều mà Phan Tuấn lo lắng này giờ rốt cuộc vẫn xảy ra, lúc ở trùng hải họ từng đốt mấy khúc gỗ để sưởi ấm, Phan Tuấn đã tính toán sơ qua, từ chỗ này lên đến miệng hang phải cần bốn khúc gỗ nữa, đó chính là bốn khúc họ đã đốt.

Nước bên dưới đang không ngừng dâng lên, mà lối ra trước mắt còn cách đến mấy mét, trong lòng Phan Tuấn như có lửa đốt, rốt cuộc phải làm sao đây?

Đúng lúc này, Âu Dương Yến Ưng chột kinh hoảng kêu lên: “Tiên sư nó, đây là thứ gì vậy?”

Bọn Phan Tuấn đều bị tiếng kêu này thu hút, vì Âu Dương Yến Ưng đang bị thương nên đi sau cùng, chỉ thấy cậu ta đang ra sức hất đi thứ gì đó đen đen bám ở chân mình, thứ ấy trông như sợi dây thừng lên mốc, quấn chặt lấy chân Âu Dương Yến Ưng.

Song khi nhìn kỹ lại, Phan Tuấn không khỏi giật mình, đó đâu phải dây thừng gì, mà rõ ràng là một con rắn đen thui. Con rắn ấy bị Âu Dương Yến Ưng hất cho một cái, lập tức dựng nửa thân lên, phun ra cái lưỡi đỏ như lửa. Âu Dương Yến Ưng cũng không phải dạng vừa, nhìn thấy con rắn ấy thì bật cười khì khì, vươn tay ra định bắt, nhưng đã bị Phan Tuấn lớn tiếng ngăn lại.

“Yến Ưng cẩn thận, con rắn này có độc!”

“Có độc?” Đoàn Nhị Nga nhìn Phan Tuấn với ánh mắt dò hỏi, “Anh Phan Tuấn, anh nhậ ra loài rắn này à?”

Phan Tuấn lắc đầu: “Tuy bề ngoài nó cực kì giống rắn hổ mang, nhưng rắn hổ mang đã phần đều sống ở vùng núi non và đồng bằng, hiếm khi ở trong nước. Loại rắn mà cô đang thấy đây, phần đầu rõ ràng không có mắt, thân thể dài mảnh, hẳn là vì luôn sống ở sông ngầm dưới lòng đất.”

“Nhưng anh chưa từng gặp, tại sao lại nói nó là rắn độc chứ?” Đoàn Nhị Nga thắc mắc.

“Thường thức thôi!” Âu Dương Yến Vân nói, “Rắn độc và rắn không có độc có khác biệt rất lớn, đầu rắn độc thông thường có hình tam giác, đuôi rất ngắn, và lại phần đuôi đột nhiên thót lại. Rắn không độc thì phần đầu thường có hình bầu dục, phân đuôi cũng thon dần đều.”

“Ừ, đúng là vậy đấy!” Phan Tuấn gật đầu. Âu Dương Yến Vân được Phan Tuấn khen ngợi lại càng mừng rỡ ra mặt, còn Đoàn Nhị Nga nghe xong, nhìn lại con rắn màu đen kia thấy quả đúng như lời Âu Dương Yến Vân nói, phần đầu nó hình tam giác, phần đuôi cơ hồ thót lại rất nhiều.

“Hi hi, có điều Yến Ưng đối phó với loại rắn độc này dễ như bỡn.” Thấy Âu Dương Yến Vân cười cười, Phan Tuấn sực nhớ ra người họ Âu Dương là khu trùng sư hệ Hỏa, chuyên điều khiển “đại trùng”, bì hầu tính tình hung tợn mà cũng bị khuất phục, huống hồ chỉ là một con rắn nhỏ.

Chỉ thấy hai mắt Âu Dương Yến Ưng nheo lại thành một đường mảnh, lè lưỡi ra tựa như đứa trẻ nghịch ngợm, đầu lưỡi cậu ta gần như chạm vào lưỡi rắn, Đoàn Nhị Nga nhìn mà căng thẳng bám chặt vào khúc gỗ, quả tim sớm đã nhảy thót lên tới tận cổ họng, toát mồ hôi lạnh thay cho cậu ta.

Nào ngờ con rắn kia lại né tránh đầu lưỡi của Âu Dương Yến Ưng, cái lưỡi đỏ như lửa liếm liếm gương mặt cậu ta, sau đó thân thiết

bò lên người. Âu Dương Yến Ưng tóm lấy chỗ bẫy tắc của con rắn, quấn nó vào cánh tay, nhoèn miệng cười với Đoàn Nhị Nga đang nghiêng rặng, vẻ thản nhiên như không.

Đoàn Nhị Nga bấy giờ mới thở phào nhẹ nhõm, Âu Dương Yến Ưng cười: “Đoàn cô nương có muốn thử không?” Đoàn Nhị Nga nghe thế vội vàng lắc đầu lia lịa. Phan Tuấn chợt hỏi: “Yến Ưng, một lần em có thể khống chế bao nhiêu con rắn?”

“Hả?” Âu Dương Yến Ưng ngẫm nghĩ giây lát rồi đáp: “Năm sáu con thì chắc không thành vấn đề! Anh Phan Tuấn, anh muốn...” Phan Tuấn chỉ ra sau lưng Âu Dương Yến Ưng, cậu ta ngoảnh đầu lại, không khỏi giật mình, nếu không phải Âu Dương Yến Ưng phát hiện ra con rắn kia, sợ rằng Phan Tuấn cũng không để ý, chỉ thấy bốn phía quanh vách đá không biết từ lúc nào đã nhùng nhúc toàn rắn độc đen sì, xem chừng phải đến mấy vạn con.

“Trời ơi, cái lũ này bò ra từ lúc nào vậy, sao chúng ta không ai hay biết nhỉ?” Đoàn Nhị Nga nhìn lũ rắn độc đen đúa nổi trên mặt nước, kinh hãi kêu lên.

“Có lẽ tại lúc này chúng ta mãi lo làm sao thoát ra khỏi đây, nên hoàn toàn không chú ý đến lũ rắn đó.” Phan Tuấn nhìn mực nước đang nhanh chóng dâng lên, lòng lại thêm một mối lo âu, giờ gỗ đã dùng hết sạch, nếu không kịp thời nghĩ ra cách leo lên trên, bọn họ sẽ biến thành thức ăn của lũ rắn này.

Đột nhiên, ánh mắt Phan Tuấn dừng ở một khối đá ló ra khỏi miệng hang trên vách, tựa như một cái móc câu, có lẽ đây chính là nguồn gốc của cái tên Câu Nham.

Nhìn thấy khối đá đó, anh vội cởi thắt lưng mình ra, đưa cho Đoàn Nhị Nga phía sau: “Đưa cho Yến Ưng, bảo cậu ta nhúng thắt lưng này xuống nước!”

Đoàn Nhị Nga gật đầu đưa sợi thắt lưng cho Âu Dương Yến Ưng, Âu Dương Yến Ưng không hiểu nguyên do, song vẫn làm theo lời dặn của Phan Tuấn, chỉ thấy lũ rắn độc bên dưới tụ lại càng lúc càng nhiều,

muốn thò tay xuống nước cũng không phải chuyện dễ. Bỗng nhiên, một ý nghĩ lóe lên, cậu ta buộc sợi dây vào mình con rắn, rồi ném nó xuống nước.

“Ôi...” Đoàn Thị Nga thấy Âu Dương Yến Ưng ném thắt lưng xuống nước, không kịp được tiếng kêu kinh hoàng, chỉ thấy cậu ta nở nụ cười tự tin, sau đó lấy trong túi ra một cây sáo ngắn, trông rất giống với cây của Âu Dương Yến Vân, chính là dụng cụ để gọi lũ bì hâu.

Cậu ta đặt cây sáo lên môi khẽ thổi, lập tức tiếng rít sắc lạnh vang vọng trong không gian, con rắn độc đã chìm xuống nước kia không ngờ lại nhô lên, trên thân vẫn quấn sợi thắt lưng của Phan Tuấn. Nó nhao lên khỏi mặt nước rồi không ngừng bơi về phía Âu Dương Yến Ưng, kéo theo sợi dây lưng dài thượt.

Con rắn bơi đến bên cạnh Âu Dương Yến Ưng, cậu ta thè lưỡi ra đảo trước mặt nó mấy cái, con rắn lại thân thiết bò lên cánh tay. Âu Dương Yến Ưng nhanh chóng cởi sợi dây lưng đã ướt nước ra đưa cho Đoàn Thị Nga phía bên trên.

Phan Tuấn đón lấy sợi dây lưng, vận lực dồn nước thấm trên dây lưng sang một phía, sau đó quăng lên không trung, sợi dây lưng vượt khỏi tay, quấn hai vòng vào khối đá chìa ra, rồi tự động thắt thành một cái nút.

Phan Tuấn dồn sức kéo thử, thấy sợi dây đã được buộc chắc chắn, liền nói: “Tôi thử trước, nếu được thì mọi người lên theo.” Dứt lời, anh vận sức vào hai tay, thân thể đã bay lên khỏi khúc gỗ, mượn lực ở hông thì khoảng cách mấy mét này không thành vấn đề.

Anh tung mình lên cửa hang, sau đó cởi thắt lưng ra, ném một đầu cho Âu Dương Yến Vân, cô cũng học theo động tác của Phan Tuấn leo lên được cửa hang. Cứ vậy, mấy người bạn Phan Tuấn rốt cuộc cũng thoát khỏi hiểm cảnh.

CHƯƠNG 19: Vách cao vực sâu, quyết đoán ải tung hoành

Mực nước vẫn nhanh chóng dâng lên, sợ rằng chỉ chốc nữa cả nơi này cũng bị nhân chìm. Nghĩ tới đây, đám người Phan Tuấn không dám chậm trễ, vội đi sâu vào đường hầm phía trước. Mới đi thêm vài bước, họ bỗng thấy trước mặt lại xuất hiện một bia đá, bên trên đề hai chữ “Tung hoành”.

“Đây chắc là cửa ải cuối cùng rồi.” Nói đoạn, Phan Tuấn trông thấy trên bia đá cũng có một cái hốc nhỏ, bèn móc con Minh quý ra cho vào trong cái hốc ấy, lập tức cảm thấy đường hầm rung lên dữ dội, giống như có động đất, tiếng ì ùng vang lên không ngớt. Âm thanh nghe như từ phía Câu Nham đằng sau vẳng lại.

Đoàn Nhị Nga và Âu Dương Yển Vân rảo bước đi về phía Câu Nham, hai người đứng ở miệng hang, đều giật nảy mình kinh hãi. Chỉ thấy trên mặt nước xuất hiện ba bốn cái xoáy lớn, mực nước đang nhanh chóng hạ xuống, lũ rắn độc màu đen vốn chiếm cứ bốn phía vách đá cũng bị hút cả vào trong.

Hai người còn đang kinh ngạc, Phan Tuấn và Âu Dương Yển Ưng cũng đã lại gần, lúc này mực nước đã rút xuống miệng hang lúc họ tiến vào.

“Nhóc con, mày cũng về nhà đi!” Âu Dương Yển Ưng nhẹ nhàng buông con rắn quấn ở cánh tay ra, ném vào vòng xoáy. Bọn họ thấy nước đã rút đi, bèn quay lại chỗ cửa ải Tung hoành đằng trước. Cửa ải này từng được Kim Vô Ý nhắc đến, nhìn thì đơn giản, bên trong không có đạo lí thâm ảo gì, nhưng cũng là nơi quyết đấu để phân thắng bại của người thừa kế vị trí quân tử hệ Kim.

Đi được vài chục mét, trước mặt họ xuất hiện ánh sáng. Tựa hồ đã đến cửa hang, Âu Dương Yến Vân mừng rỡ chạy tới, nhưng ra đến cửa hang bất giác đứng sững lại. Không gian chật hẹp trước mặt họ là rừng đao san sát, chính giữa rừng đao ấy có một bệ tròn nổi lên, trên bệ tròn có một cây cầu thăng bằng, hai đầu cầu thăng bằng có hai chêm gỗ chống đỡ, cách đó mười mét phía đối diện có một lối ra.

Những lưỡi dao bên dưới đều dài chừng nửa mét, sắc bén vô cùng, ánh lên sắc lạnh, giữa mỗi lưỡi dao chỉ cách nhau ba bốn ngón tay, người nào rơi xuống thì dù không chết cũng bị xiên thủng từ bên này sang bên kia, nếu không phải khi ấy Kim Vô Ý học được thuật Thiên chí, sợ rằng đã chết từ mấy chục năm trước rồi.

“Đây là cửa ải cuối cùng.” Phan Tuấn đứng phía trước chiếc cầu thăng bằng, cảm thán nói. Dọc đường, anh vẫn luôn lo lắng về cửa ải cuối cùng này, một khi cầu thăng bằng bắt đầu chuyển động thì nhất định phải có một người đứng ở vị trí bên kia để duy trì thăng bằng, người còn lại mới có thể giữ mạng thoát khỏi nơi này.

“Yến Vân, em và anh lên trước.” Phan Tuấn bảo Âu Dương Yến Vân, Âu Dương Yến Vân gật đầu, bước lên trước. Vì cầu thăng bằng có hai chêm gỗ chống đỡ, nên có thể tự do chuyển động. Thấy Âu Dương Yến Vân đã lên cầu, Phan Tuấn cũng đứng lên.

“Yến Vân, sau lưng em có phải có một khối đá gồ ra?” Phan Tuấn hỏi.

Âu Dương Yến Vân ngoảnh đầu lại tìm kiếm, quả nhiên thấy sau lưng có một khối đá gồ ra. Cô gật đầu: “Vâng.”

“Em vận sức đánh vào khối đá ấy, nếu anh đoán không sai, đó chắc là chốt khởi động cửa ải này.” Phan Tuấn nhẹ giọng nói.

“Vâng ạ.” Âu Dương Yến Vân gõ vào khối đá mấy cái, quả nhiên cầu thăng bằng bắt đầu chậm chậm xoay chuyển, vừa xoay chuyển vừa nâng lên cao. Phan Tuấn và Âu Dương Yến Vân chia nhau đứng ở hai đầu.

“Yến Vân, em chậm chậm lùi về phía sau.” Phan Tuấn chỉ huy, Âu Dương Yến Vân khe khẽ gật đầu, cẩn thận lùi từng bước về phía sau, còn Phan Tuấn cũng không dám lơ là, tự mình dè dặt lùi lại, đến khi Âu Dương Yến Vân lùi tới sát đầu bên kia của cầu thăng bằng, Phan Tuấn mới dừng lại.

Lúc này, cầu thăng bằng đã sắp đến gần cửa hang ở phía trên, Phan Tuấn cẩn thận tách hai chân ra, dồn trọng tâm cơ thể vào chân sau. Sau đó, anh hít sâu một hơi nói: “Yến Vân, chốc nữa khi anh kêu lên, em hãy nhảy vào trong cửa hang.”

“Cái gì? Anh Phan Tuấn, thế anh thì sao?” Âu Dương Yến Vân tuy không hiểu được chỗ tinh diệu của mấy cơ quan lúc trước, nhưng cửa ải này thì cô lại thấy rõ mồn một, chỉ cần cô rời khỏi cầu thăng bằng, nó sẽ lập tức đổ nghiêng, Phan Tuấn sẽ rơi xuống giữa rừng đao.

“Đừng lo, anh tự có cách em xoay người lại nghe hiệu lệnh của anh.” Ngữ khí của Phan Tuấn không cho phép cô phản bác, Âu Dương Yến Vân tuy rằng hết sức không muốn, nhưng cũng chỉ còn cách thuận theo.

“Một, hai, ba. Yến Vân, nhảy!” Phan Tuấn vừa hạ lệnh, Âu Dương Yến Vân liền như bị điện chích, tung người nhảy vào trong miệng hang trước mặt, còn Phan Tuấn cũng nhanh nhẹn sải chân nhảy ra giữa cầu thăng bằng, choãi hai chân đứng ở hai mé cầu, thân thể chỉ hơi lắc lư mấy cái. Lúc này, cầu thăng bằng rốt cuộc cũng khôi phục lại cân bằng. Nó lên đến điểm cao nhất liền bắt đầu chậm chậm hạ xuống.

Âu Dương Yến Vân thấy Phan Tuấn không hề hấn gì, lòng vừa mừng vừa khâm phục, muốn cười nhưng lại không sao cười nổi, khóe mắt đã ầng ậng nước.

Khi cầu thăng bằng hạ xuống vị trí thấp nhất và dừng lại trên chêm gỗ, Phan Tuấn quay lại bảo Đoàn Nhị Nga: “Đoàn cô nương, cô lên trước đi.”

“Không, để Yến Ưng lên trước!” Đoàn Nhị Nga quyết liệt nói. Phan Tuấn ngăn người, sau đó cũng gật đầu: “Yến Ưng, em lên trước đi.”

“Hi hi, anh Phan Tuấn đừng đùa nữa, phụ nữ còn chưa lên, nam tử hán như em sao có thể lên trước được?” Âu Dương Yến Ưng ra vẻ khinh thường nói.

“Hừ, trẻ con như cậu thì biết cái gì mà đàn ông với đàn bà chứ, ở đây tôi lớn hơn cậu, cậu phải nghe tôi.” Đoàn Nhị Nga vỗ vỗ lên đầu Âu Dương Yến Ưng.

“Ai là trẻ con?” Âu Dương Yến Ưng tức tối gầm lên đứng bật dậy, cố nhịn cơn đau ở chân: “Dù cô lớn hơn tôi mấy tuổi, cô vẫn là phụ nữ.”

“Hi hi, cái đồ trẻ con nhà cậu sao mà cứng đầu thế?” Đoàn Nhị Nga mỉm cười.

“Không được gọi tôi là trẻ con nữa!” Âu Dương Yến Ưng gằn giọng gầm lên từng chữ một, âm thanh vang vọng trong không gian chật hẹp.

“Được được được, cậu không phải trẻ con, nhưng giờ cậu đang bị thương, vẫn là cậu lên trước đi!” Đoàn Nhị Nga mỉm cười nói, Âu Dương Yến Ưng trừng mắt lên nhìn cô: “Đàn ông chúng tôi nhỏ nước bọt ra cũng như đinh đóng cột. Cô lên trước đi.”

“Được rồi, hai người đừng tranh cãi nữa.” Phan Tuấn điềm đạm can ngăn, “Yến Ưng đang bị thương, lên trước đi, một lúc nữa anh sẽ đưa Đoàn cô nương lên.”

Âu Dương Yến Ưng ngược nhìn Phan Tuấn, miệng há ra nhưng rốt cuộc vẫn không nói gì. Tuy tính nết cậu ta nóng nảy giống hệt Âu Dương Lôi Hỏa, nhưng đối với Phan Tuấn lại hết sức cảm kích và khâm phục, vì vậy một khi Phan Tuấn lên tiếng, Âu Dương Yến Ưng cho dù không hài lòng lắm, cũng đành phải nghe theo.

Âu Dương Yến Ưng tập tễnh đi về phía đầu kia của cầu thang bằng, gõ lên chốt cơ quan, cầu thang bằng lại xoay chuyển lần nữa.

Lát sau, Phan Tuấn dùng cách cũ đưa Âu Dương Yến Ưng lên lối ra, rồi tự mình quay lại, lần này Đoàn Nhị Nga chậm chậm bước lên cầu thăng bằng, đứng đối diện với Phan Tuấn: “Anh Phan Tuấn, cảm ơn anh dọc đường đã chiếu cố.”

Phan Tuấn mỉm cười không đáp, Đoàn Nhị Nga thở dài, gõ nhẹ lên chốt cơ quan, cầu thăng bằng lại chậm chậm chuyển động.

“Anh Phan Tuấn, em muốn cho anh biết một bí mật.” Đoàn Nhị Nga cúi đầu nói.

“Gì hả?” Phan Tuấn chau mày nhìn sang phía cô, Đoàn Nhị Nga nhỏ giọng thì thào gì đó, âm thanh hoàn toàn bị tiếng máy móc chuyển động nhấn chìm, chị em họ Âu Dương đứng ở miệng hang không thể nghe được hai người họ đang nói chuyện gì. Khi Đoàn Nhị Nga nói xong, sắc mặt Phan Tuấn biến đổi hoàn toàn, anh liếc về phía hai chị em Âu Dương Yến Vân, khẽ hỏi: “Cô nói thật chứ?”

Đoàn Nhị Nga nhè nhẹ gật đầu, lại nhìn Phan Tuấn: “Vì vậy, anh Phan Tuấn, anh dẫn chị em Yến Vân rời khỏi đây đi, để em ở lại!”

“Hừm, cô kiên trì bảo Yến Ưng lên trước là muốn tự mình ở lại đúng không?” Kì thực, Phan Tuấn sớm đã nhìn thấu suy nghĩ của Đoàn Nhị Nga, biết chắc dù mình có khuyên giải thế nào Đoàn Nhị Nga cũng sẽ không lên trước Âu Dương Yến Ưng, nên đã bảo cậu ta đi trước.

“Ừm, anh Phan Tuấn, em là truyền nhân của họ Kim, chôn thân trong mật động tổ tiên để lại cũng là lẽ đương nhiên, nhưng anh thì khác.” Đoàn Nhị Nga cúi đầu, “Vả lại chuyện mà em nói với anh lúc này...”

“Chuyện đó để ra ngoài hãy nói! Đoàn cô nương lên trước đi, tôi tự có cách thoát thân.” Trong lúc hai người nói chuyện, cầu thăng bằng đã lên đến cửa hang, Phan Tuấn bắt đầu đếm: “Một, hai, ba, nhảy!”

Đoàn Nhị Nga hơi do dự, nhưng cảm thấy cầu thăng bằng dưới chân dường như mất đi lực đạo trong nháy mắt, thì biết ngay Phan

Tuấn đã bắt đầu nhảy ra giữa cầu, bấy giờ cô mới vận lực nhảy sang phía đối diện. Vốn dĩ Phan Tuấn đã tính toán thời gian chuẩn xác, đếm tới ba liền nhảy ra giữa cầu, nhưng vì Đoàn Nhị Nga chậm mất một bước, nên khi anh ra giữa, cầu thăng bằng lại bị giảm mạnh một cái, cây cầu này rất khó khống chế, bấy giờ lại càng lắc lư dữ dội, Phan Tuấn đứng ở giữa tựa như một lá thuyền nan giữa cơn sóng dữ vậy.

“Anh Phan Tuấn, cẩn thận đấy!” Quả tim Âu Dương Yến Vân sớm đã nảy lên tới cổ họng, cô nhìn chăm chăm vào Phan Tuấn đang nghiêng ngả trên cầu thăng bằng. Đột nhiên Phan Tuấn giảm hụt, trong chớp mắt cả người hoàn toàn ngả sang một phía, thân thể thoáng cái đã mất đi điểm tựa, nhanh chóng rơi xuống, đầu óc trống rỗng, tứ chi cứng đờ ra không chịu nghe điều khiển.

Quả tim của Âu Dương Yến Vân cơ hồ vọt ra khỏi cổ họng, không nỡ nhìn thêm nữa. Đúng lúc này, Đoàn Nhị Nga bên cạnh cô thành linh tung người nhảy xuống dưới, Âu Dương Yến Vân nhanh tay nhanh mắt vươn tay ra chụp lấy hai chân Đoàn Nhị Nga, nhưng cả người cậu ta cũng bị đà lao của Đoàn Nhị Nga kéo theo. Âu Dương Yến Vân cũng đã kịp phản ứng, vội ngoài người tóm chặt lấy em trai.

“Sắp rơi xuống rồi, chắc là sắp chạm vào những lưỡi dao đó rồi!” Phan Tuấn thầm nghĩ mình sẽ không may mắn như Kim Vô Ý, Kim Vô Ý chắc hẳn rơi xuống trong tư thế đứng, còn anh thì đang xoay lưng về phía những lưỡi dao. Anh chăm chăm khép mắt lại, trong khoảnh khắc ấy không ngờ lại có một giấc mộng, mộng thấy Thời Diệu Diệu đang bị vây khốn trong một gian nhà nhỏ ở thành Bắc Bình.

Đúng lúc này, thân thể Phan Tuấn đột nhiên ngừng rơi, anh giật mình sức tỉnh, thấy Đoàn Nhị Nga đang tóm chặt lấy thắt lưng mình, vì dùng sức quá độ mà sắc mặt đỏ ửng cả lên.

“Anh Phan Tuấn, anh cố gắng lên!” Đoàn Nhị Nga vừa nói vừa vận sức tóm chặt. Người tổn sức nhất là Âu Dương Yến Vân ở trên cùng, hai tay cô tê cứng, nhưng sống chết vẫn không chịu buông ra.

Phan Tuấn thở hắt ra, bám vào vách đá bên cạnh, Âu Dương Yến Vân nghiêng rặng vận sức kéo Âu Dương Yến Ưng lên trên. Nhưng vì vách đá trơn trượt vô cùng, Phan Tuấn chỉ biết sốt ruột sưng mà chẳng giúp gì được cho cô. Cũng may, từ nhỏ Âu Dương Yến Vân đã tập võ, khỏe hơn các cô gái bình thường mấy lần, bằng không cả đám người đã rơi xuống rừng đao cả rồi.

Âu Dương Yến Vân dốc hết sức kéo em trai lên, sau đó hai người lại cùng kéo Đoàn Nhị Nga lên, bấy giờ cô mới thở phào nhẹ nhõm, song vẫn lo lắng sức tay của Đoàn Nhị Nga không đủ, bèn nghĩ ngợi giây lát rồi nói với Âu Dương Yến Ưng: “Em, em giữ chặt Đoàn cô nương, chị mượn thắt lưng dùng một chút.” Dứt lời, cô liền cời dây thắt lưng của Âu Dương Yến Ưng, thả xuống vách đá: “Anh Phan Tuấn, anh bắt lấy thắt lưng này.”

Phan Tuấn nghe tiếng liền tóm lấy sợi dây, Âu Dương Yến Vân giữ chặt một đầu, còn Âu Dương Yến Ưng thì dốc hết toàn lực kéo Đoàn Nhị Nga lên. Kì thực, tay Đoàn Nhị Nga cũng đã tê cứng, chẳng qua cố gượng nín lấy Phan Tuấn, thấy Phan Tuấn tóm được sợi dây lưng kia, mới yên lòng được một chút.

Khi thân hình Đoàn Nhị Nga được kéo lên một nửa, Phan Tuấn đột nhiên thốt: “Đợi đã...”

Lời này của anh khiến cả bọn đều ngạc nhiên, chỉ thấy hai mắt Phan Tuấn sáng bừng lên nhìn vào vách đá trước mắt.

“Anh Phan Tuấn, gì thế?” Âu Dương Yến Vân thắc mắc.

“Trên vách đá này có chữ.” Phan Tuấn trả lời, “Kim là lợi khí, người nhân nghĩa dùng thì cứu được sinh linh, kẻ ác dùng thì gây ra chiến loạn, nhớ kĩ.” Bên dưới hàng chữ có một hốc nhỏ, vừa khớp với kích cỡ Minh quý, Phan Tuấn cẩn thận móc con Minh quý trong người bỏ vào đó, chỉ nghe một tiếng “cách cách” rất khẽ, hàng chữ kia liền tách ra ở giữa, bên trong không ngờ lại có một ngăn ngậm. Trong ngăn ngậm ấy có một hộp gỗ làm rất tinh xảo. Phan Tuấn cẩn thận cầm cái hộp trên tay, đoạn nói: “Được rồi!”

Giây lát sau, Phan Tuấn đã được họ kéo lên trên, lúc này cả bọn đều đã mệt đến nỗi mồ hôi đầm đìa cả lưng, miệng thở hồng hộc. Phan Tuấn đưa hộp gỗ cho Đoàn Nhị Nga: “Đây chắc là di vật của tổ tiên họ Kim.”

Đoàn Nhị Nga đón lấy cái hộp nhưng không mở ra ngay, chỉ nhìn một cái rồi bỏ vào lòng.

“Được rồi, chúng ta đã qua cả năm cửa ải, phía trước chắc là lối ra.” Phan Tuấn nghỉ ngơi giây lát rồi nói: “Mau rời khỏi nơi này thôi.”

Dứt lời, cả nhóm liền men theo đường hầm ra bên ngoài, đi một quãng không xa họ thấp thoáng trông thấy có ánh sao, Âu Dương Yến Vân mừng rỡ khôn cùng, cứ cười tít mắt đi phía sau, còn Đoàn Nhị Nga lại có vẻ nặng nề tâm sự. Phan Tuấn ra đến cửa hang, ngẩng đầu nhìn về phía xa, thấy muôn ngàn tinh tú nhấp nháy trên bầu không, anh bất giác run lên, sức nhớ ra gì đó. Giấc mộng lúc sắp sửa rơi xuống rừng đao, giấc mộng ngăn ngủi mà chân thực đến nhường ấy, chẳng biết bọn Thời Diệu Diệu giờ đang ở đâu? Liệu có phải đang bị vây khốn trong một gian nhà tranh giống như giấc mộng, hay là đã trở về phủ Song Cáp rồi?

CHƯƠNG 20: Pháo hoa rực rỡ, dùng kế thoát khỏi thành Bắc Bình

Thời Diểu Diểu nhìn sao trời ngoài cửa sổ, lúc này tiếng súng ở phía Nam thành Bắc Bình đã không còn lác đác chỗ này chỗ kia như ban nãy nữa, trong tay cô cầm một cái túi, trong túi là một đầu người, đầu của Hoắc Thành Long.

Nơi này là một gian nhà cỏ cũ nát ở phía Nam thành Bắc Bình, không biết đã bao lâu không có người ở. Từ khi quân Nhật vào thành, những gian nhà hoang phế thế này có thể thấy ở bất cứ nơi nào. Tay cô đang cầm một khẩu pác hoạc cướp được từ lính Nhật, nhưng chỉ còn lại hai viên đạn cuối cùng. Cô nghiêng tai lắng nghe động tĩnh bên ngoài, cơ hồ đám lính kia không đuổi theo nữa, bấy giờ mới dám thở phào nhẹ nhõm, dựa vào cửa sổ ngồi xuống.

Lúc này, cô mới phát hiện cánh tay phải đau nhói, dính dấp ướt nhẹp, nhờ ánh trăng, cô lơ mơ nhận ra cánh tay mình đã trúng đạn, vì lúc này tình thế nguy cấp nên hoàn toàn không nhận ra.

Thời Diểu Diểu nhẹ nhàng vén áo lên, nhưng lớp áo đã dính chặt vào miệng vết thương, khẽ bóc ra cũng đau đớn dữ dội. Cô nghiêng chặt răng, hít vào một hơi khí lạnh qua kẽ răng, đột ngột vận sức xé chỗ áo dính chặt vào vết thương ra, máu tươi vốn đã đông lại liền trào ra lần nữa.

Cô lấy trong người ra một chiếc khăn tay màu trắng buộc vào vết thương, bấy giờ mới thở hắt ra, cả người mềm nhũn ngồi sụp xuống sàn nhà. Cô nhìn cái đầu người trên mặt đất, trong óc lại hiện lên cảnh tượng kinh hồn bạt vía lúc này.

Nghe tin thủ cấp của bọn Hoắc Thành Long bị treo trên cửa thành. Thời Diệu Diệu đã ngầm hạ quyết tâm: nhất định phải cướp trở về, lúc đó cô mạo hiểm ra phía trước lầu Quảng Đức cũng là để thăm dò động tĩnh bên ngoài, thấy đường phố bị phong tỏa nghiêm ngặt, cô đã đoán được bọn lính Nhật làm như vậy chắc chắn là có mai phục ở cửa thành. Nhưng cô là một cô nương rất cứng đầu, không thấy quan tài không đổ lệ, một khi đã quyết định thì dù chết cũng phải làm bằng được.

Cô bèn nói dối là đi tản bộ, lén thay một tấm mặt nạ da người mới rồi lén ra khỏi lầu Quảng Đức, dọc đường cũng coi như thuận lợi, không có chặn đường, không bị quân lính xét hỏi, sự suôn sẻ ấy ngược lại khiến cô càng thêm cảnh giác, bởi sự tĩnh lặng trước cơn mưa bão chỉ dự báo rằng mưa bão rất lớn đang sắp sửa ập đến mà thôi.

Cô tranh thủ màn đêm đi tới con ngõ phía trước cổng thành, thấy đầu bọn Hoắc Thành Long bị bỏ trong những chiếc hốpj gỗ nhỏ, treo trên cột cờ trước cổng, cạnh cột cờ có mấy tên lính đang đứng, súng vác trên vai đạn đã lên nòng.

Cô tính toán sơ qua, dưới cột cờ có năm tên lính, trong căn nhà nhỏ bên cạnh thêm khoảng năm sáu tên nữa, nếu chỉ có mười tên này, Thời Diệu Diệu tin chắc có thể đoạt được đầu của bọn Hoắc Thành Long về mà vẫn an toàn thoát thân. Chỉ có điều, cô biết rõ quân Nhật chắc chắn sẽ bố trí mai phục ở đây, nên vẫn do dự chưa quyết, thấy đã gần đến giờ, chỉ sợ lỡ mất thời cơ thoát khỏi Bắc Bình của mọi người, cô mới đành liều thử thăm dò một phen.

Nghĩ tới đây, Thời Diệu Diệu nấp vào một góc tối ở rìa tường thành, chầm chậm dịch chuyển về phía trước, lúc cách cổng thành chừng vài mét, cánh tay cô khẽ rung lên, một sợi Tam thiên trượng giấu trong ống tay áo lả lướt lộ ra. Cô nhẹ nhàng vận sức lên tay phải, sử dụng yếu quyết chữ “dính”, dưới ánh trăng chỉ thấy một tia sáng trắng lóe lên, sợi Tam thiên trượng bay vút về phía cây cột cờ treo đầu Hoắc Thành Long, một tiếng “bép” rất khẽ, Tam thiên trượng đã dính

lên cột cờ, Thời Diệu Diệu thở hắt ra, cánh tay rung lên, lần này lại dùng yếu quyết chữ “phá”, vừa xuất chiêu, chỉ thấy cây cột cờ gãy lìa, cái hộp gỗ đựng đầu Hoắc Thành Long đổ về phía Thời Diệu Diệu.

Cùng lúc chú ý đến chuyện này còn có mấy tên lính Nhật, Thời Diệu Diệu nhanh chóng thu hồi Tam thiên trượng, tung mình nhảy lên đón lấy chiếc hộp gỗ đồng thời rút dao găm cắt đứt sợi dây nối liền cái hộp với cột cờ, xách hộp chạy ngược lại con đường vừa đến.

Nào ngờ vừa xoay người, phía sau không biết từ lúc nào đã xuất hiện mấy tên lính cầm súng, ngắm chuẩn vào Thời Diệu Diệu. Cô vừa tính toán vị trí của bọn lính, vừa thò tay phải vào ống tay áo, ngấm ngầm rút Tam thiên trượng ra.

“Matsui tướng quân biết ngay các người sẽ đến cướp đầu người về mà, bọn ta đã đợi đây lâu lắm rồi!” Người lên tiếng là một gã sĩ quan, thắt lưng giắt một khẩu pạc hoọc, đứng trước mắt Thời Diệu Diệu, điệu bộ ra chiều đắc ý lắm.

“Hừ... người cho rằng có thể bắt được ta sao?” Lời còn chưa dứt, Tam thiên trượng trong ống tay áo Thời Diệu Diệu đã bay ra, ba sợi Tam thiên trượng xuyên qua khoảng không bắn thẳng vào mặt mấy tên lính, khi bọn chúng kịp phản ứng thì khẩu súng trên tay đã bị giật tung. Thời Diệu Diệu vung tay, Tam thiên trượng lại quất về phía mấy tên khác, cùng lúc ấy, cô cũng lao tới sát bên cạnh tên sĩ quan, đúng như câu bắt giặc phải bắt vua trước, lần này Tam thiên trượng đánh trúng ngực ba tên lính khác, Thời Diệu Diệu quát lên: “Phá!” , vừa dứt câu đã thấy trên ngực mấy tên lính xuất hiện một lỗ đen to như nắm đấm, trong chớp mắt đã ngã xuống mất mạng.

Mắt thấy chỉ trong khoảnh khắc đã có ba tên lính bị đoạt vũ khí, ba tên khác mất mạng mà còn không nhìn rõ đối phương dùng binh khí gì, tên sĩ quan kia đã bị Thời Diệu Diệu dùng tay trái xách chiếc hộp gỗ khóa chặt cổ họng.

Thời Diệu Diệu vừa lùi lại, vừa đưa mắt quan sát xung quanh, tên sĩ quan loạng choạng lùi lại theo cô, không ngừng đưa mắt ra hiệu cho

bọn lính trước mặt. Thời Diệu Diệu lùi lại mấy bước, bỗng cảm thấy dưới chân mềm nhũn, tựa hồ giẫm phải thứ gì đó mềm như bông, cả người lập tức nghiêng đi. Đây chính là cạm bẫy kiến sư tử của khu trù sư hệ Thổ.

Tên sĩ quan thừa cơ giằng thoát khỏi cánh tay Thời Diệu Diệu, nhưng cô nào chịu buông tha, Tam thiên trượng vung ra, dùng yếu quyết chữ “dính” quấn chặt cổ tên sĩ quan, mượn lực tung người lên thoát khỏi cạm bẫy. Tên sĩ quan bị kéo một cái, sợi Tam thiên trượng sắc bén đã ngập lún vào trong cổ họng.

Mấy tên lính thấy sĩ quan chỉ huy đã chết, không còn e ngại gì nữa, lập tức nổ súng bắn về phía Thời Diệu Diệu. Thời Diệu Diệu lăn mình dưới đất, tiện tay rút khẩu pạc hoạc đeo ở thắt lưng tên sĩ quan ra. Hồi ở cùng Matsui Naomoto, cô cũng từng học một ít kỹ thuật bắn súng, nhưng trước sau vẫn thấy không thoải mái bằng Tam thiên trượng. Có điều, lúc này hoàn cảnh khác hẳn, Tam thiên trượng chỉ có ba sợi, còn đám lính trước mặt đã tụ tập được tới hơn hai chục người.

Cô rút súng ra tung người nhảy về phía sau một cái chòi canh, dùng nó làm lá chắn ngăn thế công của đám lính. Chỉ có điều, bọn lính càng lúc càng tập trung đông hơn, Thời Diệu Diệu thầm nhủ phen này đúng là có đi mà không có về rồi. Đúng lúc ấy, bên tai cô chợt vang lên tiếng vó ngựa dồn dập, bèn dè dặt thò đầu ra, chỉ thấy một con ngựa đang kéo theo xe thuốc nổ điên cuồng chạy về phía cổng thành. Đuôi con ngựa dường như còn buộc một dây pháo, không ngừng phát ra tiếng nổ đì đùng.

Bọn lính vừa trông thấy thuốc nổ trên xe đã được châm ngòi dẫn, vội vàng lùi lại phía sau, Thời Diệu Diệu liền chớp lấy thời cơ chạy vào trong ngõ. Bọn lính thấy Thời Diệu Diệu chạy ra, chỉ kịp bắn nháo mấy phát súng, không dám xông lại gần, vì đồng thuốc nổ kia đã sắp sửa bùng lên ngay tức khắc.

Thời Diệu Diệu lao vào trong ngõ, rẽ ngoặt mấy vòng, rốt cuộc chui vào gian nhà cỏ này. Nhưng điều khiến cô lấy làm lạ là này giờ

vẫn không nghe thấy tiếng nổ lớn nào. Từ sau khi nấp vào trong gian nhà này, cô chỉ nghe thấy tiếng súng vang lên không dứt khắp mấy con phố, lúc thì dồn dập, lúc lại thưa thớt. Mới rồi lại nghe thấy một đám lính đông đảo đang lục soát khắp nơi, nhưng không hiểu tại sao lúc sắp soát đến đây thì lại bỏ đi hết.

Tiếng súng kéo dài chừng hơn nửa canh giờ thì dừng hẳn, lúc này Thời Diệu Diệu mới thở phào nhẹ nhõm, nhưng cô cũng không thể trốn ở đây quá lâu, sợ rằng tất cả mọi người đều đang đợi. Cô nghiêng rặng đứng dậy, đúng lúc này chợt nghe thấy cánh cửa phát ra tiếng “kèo kẹt”, thần kinh Thời Diệu Diệu lập tức căng ra, cô cầm chặt khẩu súng nhìn chăm chăm vào cánh cửa gỗ.

“Nha đầu, cháu ở trong đó hả?” Giọng nói này rất quen thuộc với Thời Diệu Diệu, chính là bác Cả của Phan Tuấn, Phan Xương Viễn, ông cũng cùng cô đến cướp đầu người của Hoắc Thành Long về.

“Bác Cả?” Thời Diệu Diệu khẽ gọi.

“Chắc, quả nhiên là cháu.” Dứt lời, Phan Xương Viễn cẩn thận lách người vào, thấy Thời Diệu Diệu liền nheo mắt cười: “Không ngờ nha đầu này lại cướp ngay trước mặt ta.”

“Hi hi, bác Cả, xe thuốc nổ lúc này là bác...” Thời Diệu Diệu sực hiểu ra.

“Hừ, xe là của ta, nhưng lấy đâu ra nhiều thuốc nổ vậy chứ? Chẳng qua chỉ có chút pháo hoa, dọa khiếp bọn lính ấy thôi.” Phan Xương Viễn cười cười.

“Bác Cả, bác cũng bị thương?” Thời Diệu Diệu thấy vết máu trên áo Phan Xương Viễn liền quan tâm hỏi.

“Một chút vết thương nhỏ thôi.” Phan Xương Viễn nhìn ra bên ngoài, “Vỡ kịch ở lầu Quảng Đức sắp kết thúc rồi, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, bằng không...”

“Bằng không thì sao ạ?” Thời Diệu Diệu gặng hỏi.

“Để vừa đi vừa nói, sợ rằng đã không kịp mất rồi!” Phan Xương Viễn dẫn theo Thời Diệu Diệu ra khỏi gian nhà, đi vòng vèo trong

ngõ, lúc này trên phố đã lập rất nhiều chốt chặn, bọn họ buộc phải đi đường vòng.

Cùng lúc đó, trong lầu Quảng Đức, Phùng Vạn Xuân đang hết sức sốt ruột, nhìn sắc trời tối dần mà vẫn không thấy có bất kì tin tức nào từ phía Quán Tu. Mấy thiết bị phi hành này đều đã điều chỉnh xong xuôi theo lời Quán Tu dặn dò, chỉ đợi Phan Xương Viễn và Thời Diệu Diệu quay lại là có thể bay ra khỏi Bắc Bình bất cứ lúc nào.

Đằng trước, trong nhà hát vẫn đang khua chiêng gõ trống, tiếng chập cheng vang lên không dứt, thi thoảng lại vẳng ra tiếng hoan hô. Phùng Vạn Xuân lo lắng đi lại trong nhà nhưng không sao bình tĩnh lại được, nếu Thời Diệu Diệu và Phan Xương Viễn trúng kế bị bắt thì tính sao? Kế cả không bị bắt, nhưng không về kịp lúc màn pháo hoa kết thúc vở Kinh kịch thì phải làm sao?

Đủ các giả thiết hiện ra trước mắt, nhưng ông lại chẳng thể làm gì. Đúng lúc này, một người hầu vội vàng đẩy cửa chạy vào ghé tai Phùng Vạn Xuân thì thầm mấy câu, Phùng Vạn Xuân nghe xong biến sắc kinh hãi: “Có chuyện này thật sao?”

Người hầu kia gật đầu, thì ra người này này giờ vẫn luôn ở trong quan sát động tĩnh của đám người Nhật, chừng nửa canh giờ trước, một tên lính Nhật hấp tấp chạy vào nói gì đó với Matsui Naomoto. Matsui Naomoto sa sầm nét mặt nói gì đó với Matsui Akagi bên cạnh rồi đứng dậy bỏ đi.

Phùng Vạn Xuân có một dự cảm chẳng lành, nhưng ông không hề muốn tin. Matsui Naomoto bỏ đi rất có thể là vì Thời Diệu Diệu và Phan Xương Viễn đã trúng kế, quả tim ông trong chớp mắt đã chìm xuống tận đáy.

“Người ra ngoài trước đi, ta muốn yên tĩnh.” Phùng Vạn Xuân ngồi xuống ghế, hai mắt khép hờ, bên tai đột nhiên vang lên tiếng bước chân, âm thanh cách chỗ này không quá ba dặm đường, một nam một nữ, người nữ rất trẻ, bước chân người đàn ông không đều, tựa như đã bị thương nặng. Liệu có phải là Thời Diệu Diệu và Phan Xương

Viễn? Trong lòng ông lại cháy lên một tia hi vọng, nhưng cũng đúng lúc ấy, bên tai ông vang lên một đợt tiếng bước chân chinh tề, chắc là bọn lính, lẽ nào hành tung của Thời Diệu Diệu đã bị bọn chúng phát hiện rồi?

Phùng Vạn Xuân đứng dậy, một lúc sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ khe khẽ. Hai người hầu mở cửa ra, người bước vào chính là Thời Diệu Diệu và Phan Xương Viễn.

Cả hai đều đầm đìa mồ hôi, Phùng Vạn Xuân trông thấy họ mừng rỡ chạy lại đón: “Rốt cuộc hai người cũng về rồi, tôi còn lo không kịp pháo hoa đấy!”

“Đọc đường gặp phải chút chuyện.” Phan Xương Viễn thở hổn hển ôm bụng ngồi xuống, sắc mặt tái mét, môi nứt toác cả ra.

“Ừm, tôi nghe thấy sau lưng hai người hình như lúc nào cũng có một đám lính đuổi theo.” Phùng Vạn Xuân thấy sắc mặt Phan Xương Viễn không ổn, lại càng chắc chắn ông ta đã bị trọng thương.

“Đúng vậy, tôi và nha đầu này vòng vào trong ngõ nhỏ để tránh bọn lính, nào ngờ gặp ngay một đám đang đi tuần, nhất định đòi kiểm tra, buộc lòng phải giết mấy tên đó diệt khẩu, chỉ tiếc tôi chậm mất một bước, để một tên nổ súng, dẫn dụ bọn lính ở gần đó đến.” Phan Xương Viễn nói tới đây lại cười: “Chậc, người không thể không thua tuổi già được!”

“Bác Cả, bác đừng giấu nữa, lúc nãy khi bác ra tay cháu đã phát hiện động tác của bác chậm lại, chắc là bị thương lúc cứu cháu ở cổng thành phải không?”

Phan Xương Viễn thấy không giấu được nữa, bèn cười cười: “Vết thương nhỏ thôi, không có gì đáng ngại cả.”

Thời Diệu Diệu cúi đầu nhìn phần bụng nhuộm đầy máu tươi của Phan Xương Viễn, đang định nói gì đó, đột nhiên trong lầu Quảng Đức vang ra tiếng chiêng trống dồn dập, đây chính là khúc hạ màn kết thúc vở Kinh kịch, khi tiếng chiêng trống ngừng hẳn thì cũng có nghĩa là vở kịch đã hát xong.

“Kinh kịch trong lầu Quảng Đức sắp kết thúc rồi, pháo hoa sẽ phóng ngay bây giờ đây. Mọi người mau chuẩn bị một chút, Thời a đầu, cháu ngồi vào cái này, Phùng sư phụ mang theo đầu lâu của Hoắc Thành Long và Biện Tiểu Hồ ngồi ở cái kia, ta và Tý Ngọ dùng cái này.” Dứt lời, Phan Xương Viễn liền lệnh cho người hầu giải Tý Ngọ vẫn bị giam trong mật thất ra sân sau.

Tiếng chiêng trống hạ màn gõ một hồi, mấy người đều đã lên thiết bị phi hành, chỉ đợi pháo hoa nổ là châm ngòi nổ phía sau, mượn sự yểm hộ của pháo hoa mà bay khỏi Bắc Bình, nhưng tiếng chiêng trống đã dứt một hồi lâu vẫn không thấy pháo hoa đâu.

“Chuyện gì vậy?” Phùng Vạn Xuân chỉ sợ tình thế có biến, sốt ruột hỏi.

“Mọi người ở đây đợi một lát, ta ra ngoài xem sao.” Phan Xương Viễn xuống khỏi thiết bị phi hành, lập tức cảm thấy trước mắt tối sầm, suýt chút nữa ngất xỉu, may mà có Tý Ngọ đỡ kịp. Phan Xương Viễn liếc mắt nhìn Tý Ngọ bị trói cả hai tay, khẽ gật đầu, đang định đi ra thì một người hầu vội vã đẩy cửa chạy vào: “Không xong rồi!”

“Chuyện gì mà phải cuống cả lên thế, sao giờ này vẫn chưa bắn pháo hoa?” Phan Xương Viễn hơi sốt ruột hỏi.

“Không phải, không phải, cái người tên Matsui Akagi kia khăng khăng không chịu cho bắn pháo hoa!” Người hầu nói tới đây, mồ hôi đã ướt đầm đìa.

“Người không nói với hãn đây là quy định của lầu Quảng Đức à?” Phan Xương Viễn vừa nói câu này ra đã tự thấy hối hận, dám người Nhật này thì hiểu gì quy với định chứ, nếu hiểu thì đã không xâm chiếm đất nước người ta rồi.

Tên người hầu bất lực đáp: “Tên đó không chịu nghe lí lẽ gì cả.”

“Được rồi, ta biết rồi, người ra ngoài đi!” Phan Xương Viễn thở dài, lòng rối như tơ vò, giờ là thời cơ tốt nhất để rời khỏi thành Bắc Bình, chạm ắt sinh biến, nhưng nếu mạo hiểm phát xạ thiết bị phi

hành, không có pháo hoa nguy trang, hẳn sẽ khiến bọn lính chú ý, một khi hạ xuống sẽ lập tức trở thành bia cho chúng tập bắn.

Ông ta suy tính trước sau, nhưng nghĩ mãi vẫn không ra được chủ ý nào.

“Không ổn, có một đám lính rất đông đang bao vây chỗ này.” Lời Phùng Vạn Xuân khiến cho tình thế càng thêm nguy cấp. Phan Xương Viễn thầm nhủ có lẽ đám lính từ này vẫn bám đuôi theo, nửa đường để mất dấu ông ta và Thời Diệu Diệu, lúc này mới mò đến. Thời gian đã không còn kịp nữa rồi.

“Thời nha đầu, cháu và Tý Ngọ ngồi lên một thiết bị phi hành đi, ta ra ngoài dụ bọn lính đi nơi khác.” Dứt lời, Phan Xương Viễn đi tới bên cạnh Thời Diệu Diệu nói mấy câu, rồi bảo: “Nha đầu, nhớ kỹ chưa?”

“Vâng, nhưng mà, những lời này không phải bác nên nói với Phan Tuấn sao?” Thời Diệu Diệu sực hiểu ra, những lời Phan Xương Viễn vừa nói rất có thể chính là di ngôn của ông ta, đừng nói là ông ta đang bị thương nặng, mà kể cả lúc bình thường cũng rất khó rút lui an toàn khi bọn lính truy đuổi, phan này chỉ e dữ nhiều lành ít.

“Bác Cả, để cháu đi cho!” Thời Diệu Diệu toan bước xuống thiết bị phi hành.

“Nghe lời ta, từ nhỏ ta đã lớn lên ở thành Bắc Bình, còn hiểu nó hơn hiểu chính bản thân mình, xó xỉnh nào cũng chui vào được, bọn chúng chưa chắc đã bắt được ta đâu. Cháu mà ra đó thì chỉ có chết mà thôi.” Phan Xương Viễn nói xong vỗ vai Phùng Vạn Xuân một cái, đoạn đẩy cửa đi ra ngoài.

Chỉ lát sau, cách đây không xa lắm vang lên những tiếng như tiếng mưa rào, chắc là Phan Xương Viễn đang cố thu hút sự chú ý của bọn chúng. Lúc này, ngoại trừ lo lắng cho sự an nguy của Phan Xương Viễn, bọn họ còn một vấn đề khó khăn hơn nữa, đó chính là làm sao mới an toàn bay ra được khỏi Bắc Bình.

Đợi thêm một lúc nữa, chợt nghe “vèo” một tiếng, một quả pháo thăng thiên rạch toang bầu không, nổ tung giữa không trung, liền sau đó là mấy quả pháo hoa cùng lúc bay lên, Phùng Vạn Xuân và Thời Diệu Diệu đều kinh ngạc mừng rỡ, nhưng không hiểu tại sao lúc trước Matsui Akagi đã ngăn cấm, lúc này lại châm được pháo hoa lên.

Có điều, đây đã không còn là vấn đề họ cần nghĩ nữa, mà phải tranh thủ thời cơ này bay ra khỏi Bắc Bình. Phùng Vạn Xuân vừa ra lệnh, mái nhà cỏ liền bị kéo toang ra, hai người hầu châm ngòi thuốc nổ bên dưới thiết bị phi hành, cùng với tiếng nổ của pháo hoa, hai thiết bị phi hành lợi dụng xung lực mạnh mẽ của thuốc nổ bắn lên độ cao mấy chục mét, các bánh răng bên trong bắt đầu chuyển động “kẽo kẹt kẽo kẹt”.

Trên nền trời đêm đen kịt, muôn ngàn đóa hoa nổ tung rực rỡ muôn màu, bầu trời Bắc Bình đã được vô số pháo hoa điểm xuyên tạo thành một bức họa đẹp tuyệt trần, nhưng không ai biết được trong màn pháo hoa này lại ẩn giấu hai thiết bị phi hành cổ xưa.

Bên tai Thời Diệu Diệu chỉ có tiếng gió vù vù, và tiếng pháo hoa nổ bên dưới. Cô chưa từng ngắm pháo hoa từ trên cao nhìn xuống thế này bao giờ, tự thấy đẹp đẽ vô cùng, cơ hồ ngất ngây say đắm.

Ở trước cửa lầu Quảng Đức bên dưới họ, mấy quan chức quân đội Nhật đang thưởng thức pháo hoa giăng khắp trời, chỉ có người đàn bà ngoại tứ tuần lạnh lùng nhìn Quán Tu vừa mới xuất hiện trong nhà hát.

Thì ra, lúc này Quán Tu nhận được tin hai người cướp đầu lâu đã chạy mất, bèn yên tâm quay lại lầu Quảng Đức, nhưng thấy vở hát đã xong mà chưa bắn pháo hoa, anh hơi sốt ruột, lẳng lẳng hỏi thăm người hầu bên cạnh, mới biết Matsui Akagi này giờ vẫn luôn ngăn cản.

Tình thế bức bách, anh ta đành phải ra mặt, hai người nói chuyện vài câu, Quán Tu mới bảo bắn pháo hoa là qui định của lầu Quảng Đức, biểu thị ý may mắn xướng thịnh. Matsui Naomoto ngẫm nghĩ giây lát, tuy không hiểu lí do, nhưng cũng nói nếu đúng là qui định thì

bắn một ít pháo hoa cũng không ảnh hưởng gì đến đại kế. Bấy giờ, Quân Tu mới bảo người hầu lập tức đi đốt pháo.

Thiết bị phi hành bay chừng một khắc thì rơi xuống bên ngoài thành Bắc Bình, ba người bọn Phùng Vạn Xuân chui ra rồi che giấu thiết bị qua loa trong đám cỏ dại, sau đó áp giải Tý Ngọ về phủ Song Cáp. Đi được nửa đường thì gặp bọn Phan Tuấn. Thì ra Phan Tuấn trở về phủ Song Cáp không thấy Thời Diệu Diệu về, bèn để Âu Dương Yến Ứng lại, dẫn theo Âu Dương Yến Vân và Đoàn Nhị Nga đi ứng cứu. Thời Diệu Diệu vừa thấy Phan Tuấn, khoe mắt đã đỏ hoa, hồi lâu sau mới hỏi: “Anh vẫn khỏe chứ?”

Phan Tuấn gật đầu, nhìn Tý Ngọ bị trói cả hai tay phía sau cô, rút thanh đoản đao ở thắt lưng ra cắt dây thừng: “Tôi tin cậu không bỏ chạy!”

Tý Ngọ gật đầu, nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên nhìn vào mắt Âu Dương Yến Vân.

“Anh Phan Tuấn, Tý Ngọ sao vậy?” Âu Dương Yến Vân ngờ ngác.

Phan Tuấn không trả lời, lại chấp tay nói với Phùng Vạn Xuân: “Phùng sư phụ, rốt cuộc chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Phùng Vạn Xuân gật đầu. Phan Tuấn chột lẩy làm lạ, tại sao không thấy bác Cả Phan Xương Viễn của mình đâu, anh nghi hoặc nhìn Thời Diệu Diệu, thấy cô cúi đầu: “Để chúng tôi an toàn rời khỏi Bắc Bình, bác Cả đã một mình đi dẫn dụ bọn lính, lúc này chưa biết sống chết ra sao.”

Phan Tuấn nghe vậy liền nhìn về phía Bắc Bình, thở dài nói: “Chúng ta về phủ Song Cáp trước đã!”

Đoàn người trở về phủ Song Cáp, thức cả đêm kể lại một lượt mọi chuyện từ lúc chia tay nhau, cuối cùng Phan Tuấn đứng dậy nói: “Giờ mọi việc dường như đều có liên quan đến Kim Vô Thường tiên bối của hệ Kim, vì vậy ngày mai chúng ta vẫn theo kế hoạch khởi hành đi Hà Nam.”

Đêm đó, trong mật thất của phủ Song Cáp, Phan Tuấn gặp Tý Ngọ, hai người nói chuyện một lúc lâu. Phan Tuấn nghe Tý Ngọ nói xong, hàng lông mày chau lại.

Sáng sớm hôm sau, họ lại chia làm hai nhóm: Phùng Vạn Xuân dẫn theo Đoàn Nhị Nga và Âu Dương Yển Ứng đi trước, Phan Tuấn dẫn Thời Diệu Diệu và Âu Dương Yển Vân đi sau, Tý Ngọ thì bị giam trong địa lao. Hai nhóm người khởi hành cách nhau nửa canh giờ, tiến về Hà Nam.

Lúc này, trong công quán họ Lý ở thành Bắc Bình, Matsui Akagi đang nổi trận lôi đình, chửi mắng cả một đồng người mà không bắt nổi hai kẻ lẩn trốn. Sau khi trút giận, y lập tức sai người lục soát trong thành, dù phải lật tung cả thành Bắc Bình này lên cũng phải bắt được hai kẻ ấy. Người đàn bà nhan sắc diễm lệ ngồi sau lưng y đứng dậy, nhẹ nhàng đội mũ lên đi ra.

Vừa vào xe, y thị phát hiện bên trong có một mảnh giấy, bèn ngồi ngay ngắn rồi mở ra, bên trên chỉ có hai chữ: “Hà Nam”. Người đàn bà móc ra một điều thuốc ngậm trên miệng, lấy hộp diêm ra quẹt nhẹ, đốt cháy mảnh giấy, rồi dùng mảnh giấy đó châm thuốc, nhìn hai chữ “Hà Nam” trên mảnh giấy bị lửa liếm hết, khoe miệng y thị khẽ nhếch lên.

Người đàn bà lái xe vào một tòa tứ hợp viện yên tĩnh phía Đông thành, lúc này một bác sĩ người Tây từ trong phòng bước ra, ông ta nói bằng thứ tiếng Trung không được lưu loát lắm: “Phu nhân, bệnh nhân này của bà kì quặc quá, chảy bao nhiêu máu như thế mà vẫn khởi tử hồi sinh được, đúng là kì tích trong giới y học.”

“Tình chưa?” Người đàn bà lạnh lùng nói.

“Vẫn chưa, chắc phải mất khoảng một tuần!” Người bác sĩ người Tây đáp, y thị xua tay nói: “Chuyện này không được nói với bất cứ ai, bằng không...” Y thị dùng tay ra dấu “giết”.

Tay bác sĩ Tây gật đầu lia lịa: “Vâng, vâng, vâng, tôi hiểu, tôi hiểu,” rồi lui xuống.

Người đàn bà thấy bác sĩ Tây đã đi khuất, chầm chậm bước tới trước giường bệnh, cười lạnh với bệnh nhân bị thương đang nằm trên đó.

(HẾT TẬP 1).

Table of Contents

GIỚI THIỆU

TÁC GIẢ

CHƯƠNG 1 → 50

CHƯƠNG 1: Bốn mươi tư ngôi mộ dữ

CHƯƠNG 2: Bì hầu của Hỏa tộc

CHƯƠNG 3: Thanh ty của hệ Mộc

CHƯƠNG 4: Hoả hoạn ở tiệm đồ cổ Lưu Ly Xưởng

CHƯƠNG 5: Tuyệt kỹ hệ Thổ

CHƯƠNG 6: Phủ Song Cáp - Đào nguyên trong truyền thuyết

CHƯƠNG 7: Long Diên

CHƯƠNG 8: Âm dương Song Cáp

CHƯƠNG 9: Mật thất dưới hầm quán trọ

CHƯƠNG 10: Vượt ngục

CHƯƠNG 11: Bí mật của hệ Kim

CHƯƠNG 12: Thập nhị âm luật, khéo qua ải vách âm thanh

CHƯƠNG 13: Kỳ cục linh lung, ải tháp cờ kinh hiểm

CHƯƠNG 14: Một thân phận khác

CHƯƠNG 15: Trâu gỗ ngựa máy, thiết bị phi hành cổ đại

CHƯƠNG 16: Mật thất trong lầu Quảng Đức

CHƯƠNG 17: Kỳ môn độn giáp, sinh tử trùng hải

CHƯƠNG 18: Sao giăng khắp trời, dùng trí vượt ải vực sâu

CHƯƠNG 19: Vách cao vực sâu, quyết đoán ải tung hoành

CHƯƠNG 20: Pháo hoa rực rỡ, dùng kế thoát khỏi thành Bắc

Bình